

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

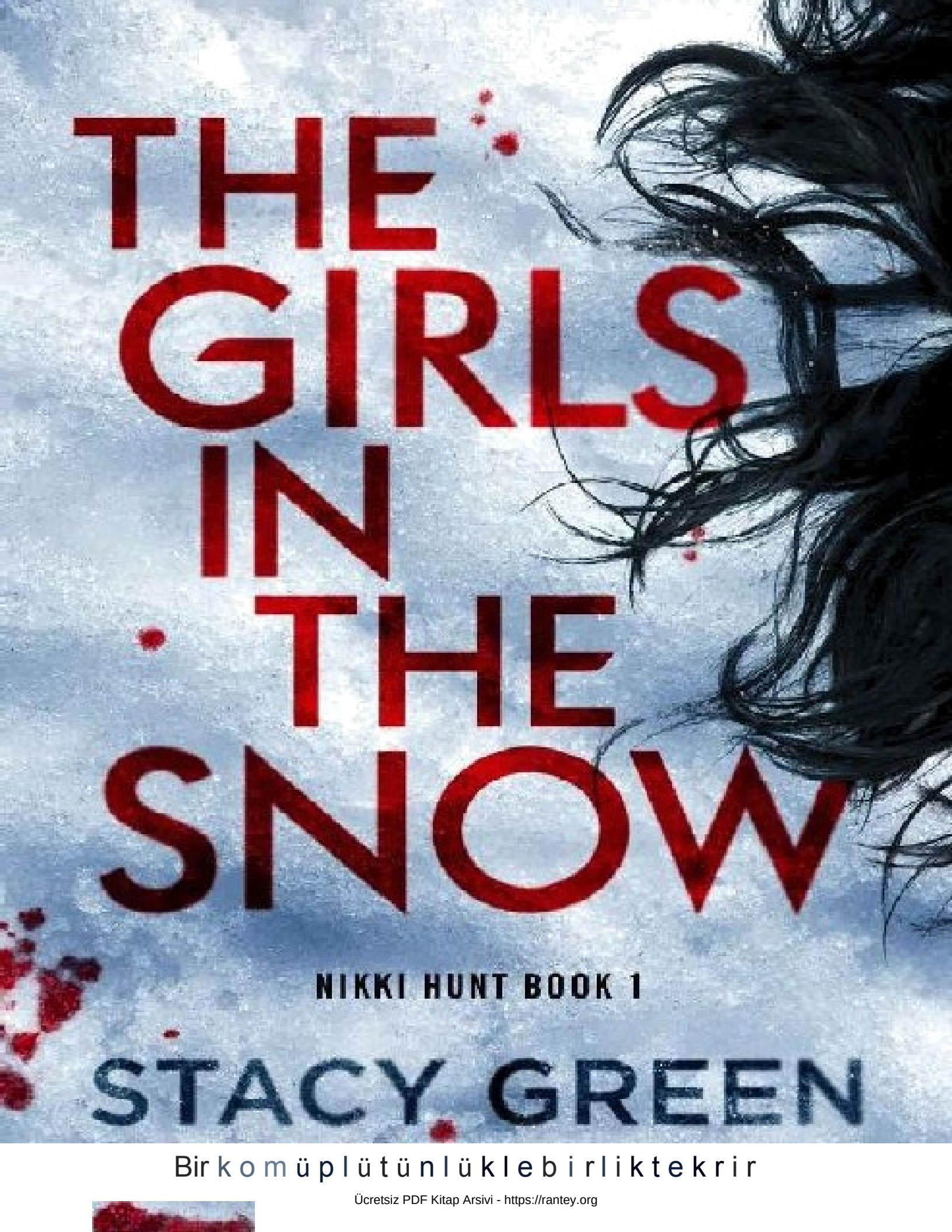
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE GIRLS IN THE SNOW

NIKKI HUNT BOOK 1

STACY GREEN

Bir k o m ü p l ü t ü n l ü k l e b i r l i k t e k r i r

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KARDA KIZLAR

TAMAMEN TARTIŞILMAZ BİR SUÇ GERİLİMİ

STACY GREEN'İN KİTAPLARI

NIKKI HUNT SERİSİ

Kardaki Kızlar

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Sonsöz](#)

[Stacy'den Daha Fazlasını Dinleyin](#)

[Stacy GreenKitapları 'in](#)

[Stacy'den Bir Mektup](#)

[Teşekkür](#)

*

—

PROLOGUE

Yukarı ve aşağı. Bir o yana bir bu yana. Suda mıydı? Babasının eski balıkçı teknesine bindiğini hatırlamıyordu ama binmiş olmalıydı. *Tanrım, su çok dalgalı. Beni deniz tutuyor,* diye düşündü.

"Nik, geldik." Biri omzunu itti. "Uyan."

Nikki'nin gözleri açıldı. Ağzındaki tükürüğü sildi, zihni durgunlaşmıştı. "Nerede?"

"Senin evin, hatırladın mı?"

Bir esneme çenesinin çatlamasına neden oldu. Son birkaç saatin bulanık görüntüleri kafasından geçti. *Aptalca, aptalca.* "Özür dilerim. Uyuyakalmışım."

"Daha çok bayılmış gibi." Annmarie onun emniyet kemerinden kurtulmasına yardım etti. "İyi olduğuna emin misin? Hâlâ yeşil görünüyorsun."

Nikki son bir saat içinde üç kez kusmuştu bile. Midesi boşalmış olmalıydı. "Ben iyiyim. Çantam nerede?"

"Arka tarafta. Ben alırım."

Nikki kapının koluyla oynadı ve iterek açtı. Ev karanlıktı; ailesi kesinlikle yatmış olmalıydı. Tek yapması gereken sessizce içeri sızmak ve yatak odasına gitmekti. Basamakların gıcırtilı kısımlarından kaçındığı sürece, anne babasının bu gece olanlardan asla haberi olmayacaktı.

Dikkatlice ayağa kalkmadan önce iki ayağını da sağlam zemine koyarak dengesini test etti. Bacakları yeterince güçlü görünüyordu ama yine de arabaya tutunarak parmak uçlarında yürüdü ve çantasını aldı.

"Beni aldığın için tekrar teşekkürler." Nikki'nin ağzında asit yükseldi. Kendi kendine araba yoluna kusmayacağını söyledi.

"Sorun değil," dedi Annmarie. "Yarın öğleden sonra uyandığında beni ara. Olanlar hakkında daha fazla konuşabiliriz..."

Nikki bu gece hakkında bir daha hiç konuşmamayı tercih etti. "Tamam." Kapiyı sessizce kapattı ve çantasını omuzladı.

Annmarie küçük Escort'u dairesel sürücünün etrafında döndürdü ve farları şeritte kayboldu.

Yaz rüzgârı mısır tarlalarında hışırdıyordu ve Nikki daha hızlı yürümeye çalıştı. Geceleri mısır tarlalarından nefret ediyor ve ailesinin evin önüne bir çeşit güvenlik ışığı koymasını diliyordu. Merdiven korkuluğunu tuttu ve basamakları teker teker çıktı. Kapiya doğru sürünerek ilerlerken eski ahşap çitalar gıcırıyor, çantasında anahtarlarını arıyordu.

Anahtarını buldu ve kapiya uzandı. Ve sonra eli havada dondu.

Kapının dekoratif cam bölmesi kırılmıştı.

Kolu denedi ve kapı açıldı. Korku dizlerini kilitledi ve midesinin dönmesine neden oldu. Görüşü netleşti, vücudu yüksek alarmdaydı.

Onu karanlık karşıladı ama yere saçılmış renkli cam parçalarını görebiliyordu.

Nikki'nin içgüdüleri ona komşuya koşmasını söylüyordu. Ama ya ailesi yaralandıysa?

İçeri doğru titrek bir adım attı ve ışık düğmesine uzandı. Işığın aniden içeri girmesi irkilmesine neden oldu ve koridor eyalet fuarındaki lunapark gibi daralıp uzadı. Koridorda merdiven boşluğuna doğru sürünürken dizleri birbirine çarpıyor, babasının horlama sesini dinliyordu.

Muhtemelen uyanıktı ve onu bekliyordu, diye düşündü. Nikki, gizlice dışarı çıktıktan sonra yakalanma paranoyası yüzünden aşırı tepki gösterip polisin zamanını boşa harcarsa ailesinin vereceği tepkiyi hayal edebiliyordu. Onlar Minneapolis'te yaşamıyordu, dedi kendi kendine. Stillwater pazar günleri kilise kadar güvenli ve sıkıcıydı.

İkinci kata on üç basamak. Nikki bir keresinde Annmarie'yi korkutarak on üç basamağın evin bir ruh geçidi olduğu anlamına geldiğine inandırmıştı. Dokuz yaşındaki çocuklar her şeye inanırdı.

Gevşek korkuluk Nikki'nin titreyen eliyle sarsıldı. Halının üzerinde rastgele koyu lekeler vardı; gözlerini ovuşturdu ama lekeler hâlâ oradaydı. Damlacıklar, sonra da her adımda biraz daha büyüyerek kesin bir şekil alan lekeler. Anne babasının yatak odasına giden bej halının üzerinde ayakkabı izleri vardı, daha güçlü izlerde tanıdık bir swoosh logosu görünüyordu.

Nikki ailesinin odasının kapalı kapısının önünde durdu. Hiç ses gelmedi. Horlama yok.

Kapıyı yavaşça açarken nabızı kulaklarında gümbürdedi.

Yatağın kenarından aşağı kan damlıyordu. Annesinin kolu kenardan sarkıyordu, eli gevşekti.

Nikki'nin ağzında daha fazla safra yükseldi. Görüşü tekrar bulanıklaştı. Yüzü uyuşmuştu ama kalbi hızla çarpıyordu.

Rüya görüyor olmalıydı.

O zaman neden bakır ve silah kokusu alıyordu?

Koridorun ışığı annesinin üzerinde bir spot ışığı gibi yanıyordu. Nikki yatağa doğru ilerledi, panik sinir sistemine saldırıyordu.

"Anne?"

Cansız kahverengi gözler ona bakıyordu. Acı içinde donmuş bir yüz, geceliğinin üzerindeki kan vücudunun yanında birikiyor ve yandan damlıyordu.

Nikki annesinin elini tuttu ve iki parmağını bileğine koydu. Nabız yok.

Nikki'nin nefesi kısa kesiklerle geliyordu, votka hâlâ geri gelmekle tehdit ediyordu. Kanlı ayak seslerini hatırladı... katil annesinin kanı üzerinde yürümüştü.

Ve sonra onu duydu. Tanıdık bir dizi gıcırta. Birisi yavaşça üst kata doğru yürüyordu. Hangi basamaklardan kaçınması gerektiğini bilmeyen biri.

BİR

MEVCUT GÜN

Acı, soğuk rüzgâr Nikki'nin ağır paltosunu yırttı ve kar yığınları arasında yürürken botlarının üst kısımlarına kar girdi. Nefesinin altında küfretti. Kuzey Kutup Dairesi muhtemelen şu anda Minnesota'dan daha sıcaktı.

Geyik izleri karı kaplamış, birkaç yüz metre sağındaki dikenli tel çite kadar uzanan bir yol oluşturmuştu. Çit hattı boyunca parlak sarı renkli "İzinsiz girilmez" tabelaları asılmıştı. Şu anda sadece küçük av hayvanlarının mevsimi olmasına rağmen burası birinci sınıf bir avlanma alanıydı. Geyiklerin çitten atlayıp ağaçlara sığınma becerisine imreniyordu; onun yerine çevredeki mısır tarlalarının düzlüğünde rüzgârla mücadele ediyordu.

Washington County Şerifinin kalın paltosunu burnuna kadar çekmiş bir adam ona katıldı, yün şapkası alnına düşmüştü. "Ajan Hunt?"

"Özel Ajan Nikki Hunt, FBI." Eldivenli elini sıktı, soğuk nefesi aralarındaki havayı dolduruyordu.

"Şerifin ofisinden Çavuş Kent Miller. Cesetlere dokunmadık. Önce onları görmek isteyeceğinizi biliyordum."

"İki ay önce kaybolan kızlar olduğundan emin misiniz?" Miller'ın koyu teninde uçuşan kar parçaları çillenmişti. "Evet. İyi korunmuşlar, donmuşlar, tıpkı diğerleri gibi. Ama kırmızı kurdele yok. Bu yüzden sizi aramakta tereddüt ettim ama Şerif Hardin FBI'a haber vermekte ısrar etti."

Diğerleri, yani Frost'un son yarım on yılda öldürdüğü beş kadın. Frost, Nikki'nin peşine düştüğü ilk seri katildi,

ve yakalayamadığı tek kişiydi. Frost her yıl aynı rutini uyguluyordu: Sonbaharın sonlarında bir kadını kaçırıyor, belirsiz bir süre canlı tutuyor ve öldürdükten hemen sonra cesedini donduruyordu. Kurbanın saçları kırmızı bir kurdeleyle bağlanıyor ve cesetler her zaman çamaşır suyuyla silinerek geride çok az iz bırakıyordu. Frost kuzey Minnesota, Wisconsin ve Michigan arasında mekik dokuyor, genellikle bir eyaletten kurbanını alıp diğerine atıyordu. Donmuş cesedi her zaman kışın en yoğun olduğu zamanlarda, kolayca fark edilebileceği bir alanda, karlar içinde bırakırdı. Bir şehir parkı, bir lisenin karşısındaki boş bir arsa, sürülmemiş bir otopark - bunlar onun tercih ettiği yerlerdi. Büyük bir arazinin arka tarafındaki ıssız bir mısır tarlası, kurbanlarından birini bulmayı bekleyeceği en son yerdi. Nikki halkın tepkisinin Frost'un bağımlılığının bir parçası olduğundan emindi. Peki neden bu cesetleri bulunmaları aylar sürebilecek bir yere bırakmıştı?

Nikki, "Frost Killer asla iki kurban bırakmadı," dedi.

"Şerif tek bir kurbandan sıkılmış olabileceğini düşünüyor," dedi Miller, sesinde hafif bir gerginlik vardı. "Yine de uzman olan sensin."

"Bu onun yılın en sevdiği zamanı." Nikki, Miller'ın mısır tarlasına doğru attığı uzun adımları takip etti. Onları her zaman ürkütücü bulmuştu. Arkadaşları yazın mısır sökerek para kazanırlardı ama Nikki onlara ayak basmayı reddediyordu. Çok klostrofobikti. "Ne zaman atıldıkları hakkında bir fikrin var mı?"

"Kesin olarak değil. Aralık ortasına kadar ciddi bir kar birikimi olmadı. İki kez kontrol ettim ve o zamandan beri on altı inç kar yağmış. Dünden önceki gün yaklaşık beş santim kar yağdı ama rüzgar karın savrulmasına ve sürüklenmesine neden oluyor."

Saatte otuz milden fazla esen rüzgâr, diye düşündü Nikki. "Tarlanın sahibi kim?"

"Yolun yukarısındaki çiftçi," dedi Miller. "Çoğunlukla mısır için kullanılan bir arka tarla."

"Muhtemelen kışın buraya pek gelmiyordur." Nikki bunu kaç kişinin bildiğini merak ediyordu.

"Hayır," diye yanıtladı Miller. "Köpeklerinden biri kaçmış ve oğlu da onu yolun aşağısına kadar kovalamış. Cesetleri bulan da o."

Zavallı çocuk. "Köpek cesetlerle temas etti mi?" "Hayır, neyse ki. Sadece buradalar."

İşinde geçirdiği sekiz yıl ve düzinelerce kurban Nikki'yi sertleştirmiş olmalıydı ama ölü çocuklar görmek asla kolaylaşmadı. Boğazı düğümlendi, elleri yumruk oldu. Çocuk katilleri cehennemde özel bir yeri hak ediyordu.

İki kız yan yana, yüz yüze yatıyordu. İnce bir kar tabakası gövdelerini kısmen kaplamıştı. Yıpranmış kahverengi ip altlarından boyunlarına dolanmış ve onları cenin pozisyonunda sabitlemişti. Giysiler boyunlarını örtüyordu ama iplerin ölümden önce mi yoksa sonra mı bağlandığı morluklardan anlaşılıyordu. "Katil onları bu şekilde bağlamış olmalı çünkü dondurucu yeterince büyük değildi."

"Frost'un kurbanlarından hiçbiri böyle değil miydi?" Miller sordu.

"Şimdiye kadar hepsi düz bir şekilde yatırılmıştı." Her kurbanın elleri, cenazeye hazırlanan bir ceset gibi her zaman orta kısımlarının üzerinde katlanmıştı. Nikki bu ayrıntıyı kasıtlı olarak basından saklamış, bunun yerine onları karların üzerine yatırılmış olarak tanımlamıştı.

Miller başını iki yana salladı, dikkati ölü gençler üzerindeydi. "Onları aramaktan hiç vazgeçmedim," diye mırıldandı.

"Eminim yapmamışsındır." Nikki her polisin üzerinde kafa yorduğu davalar olduğunu biliyordu ve bu tür davalar insanı şişeye götüren türdendi.

Miller, "Koyu renk saçlı kız Kaylee Thomas," dedi. "Diğeri de Madison Malone."

"İkisi de lise birinci sınıf öğrencisi mi?" Frost'un en genç kurbanı on sekiz yaşındaydı.

"Frost için genç sayılırlar ama Kaylee daha çok son sınıf öğrencisi gibi görünüyor. Belki de onu hedef aldı ve Madison da ikincil hasar oldu?" Bu teoriden utanmış gibiydi. Frost'un yöntemleri beş yıldır değişmemişti.

"Bu Şerif'in görüşü mü, yoksa senin mi?" Nikki, Şerif Hardin'in olay yerine gelmek için hava koşullarını göze almadığına dair tüm birikimine bahse girebilirdi.

"Şerif'in."

Nikki soğuktan titredi. "Müdahale eden memur siz misiniz?"

Miller başıyla onayladı.

"Onları ilk gördüğünüzde içinizden gelen tepki neydi?"

"Başlangıçta Hardin'in teorisini merak ettim ama kırmızı kurdeleler yok. Sahne bana sahnelenmiş gibi geldi. İçimden bir ses bunu yerel birilerinin yaptığını söylüyor; izole bir yerde bulundukları için bulunmalarının baharı bulacağını düşünüyorlar."

"Katılıyorum ama şerifin bu fikirden hoşlanmadığına eminim," dedi Nikki. "Onu suçladığımı söyleyemem. Başka biri olursa kesinlikle daha karmaşık olur."

Kaylee'nin yanında diz çökerken rüzgâr ve kar Nikki'nin gözlerini yaktı. Kızın gür, siyah saçlarına sarı röfleler düşmüştü. Kazağının etekleri arkadan yırtılmıştı, sanki biri onu arkadan yakalamış gibiydi. İki kız da ayakkabı giymiyordu. Kaylee'nin çoraplarından birinin burnunda bir delik vardı ve pembe ojesi görünüyordu.

Nikki kışlık eldivenlerini düzeltti ve Kaylee'nin koluna dikkatle dokundu. "Bunlar kaybolurken giydikleri kıyafetler mi?"

Miller başıyla onayladı. "Kıyafetler iki bedene de neredeyse yapışmış durumda." "Kaylee'nin sarı röfleleri var mıydı?"

"Kızlar kaybolmadan birkaç gün önce bunları evde yapmış."

"Röfleli bir fotoğrafı var mı?" Nikki'nin olay yeri gurusu, ölmeden önce saçlarının ne kadar uzadığını -eğer uzamışsa- bulabilirdi.

Miller, "Bildiğim kadarıyla hayır," dedi.

Kaylee'nin kazağı boynuna sıkıca yapışmıştı. Madison'ın yumruk yaptığı elleri çenesinin altında sıkışmıştı ama Nikki hafif montun boğazına kadar fermuarlı olduğunu görebiliyordu.

"Madison neden palto giyiyor?"

"Üzerinde ince bir tişört vardı," dedi Miller. "Kaylee'yle birlikte evden çıkmadan önce babası ona bir palto giydirdi."

Nikki kızların pusuya düşürülüp düşürülmediklerini ya da birinin evine girip bir süre kalmak niyetiyle ayakkabılarını çıkarıp çıkarmadıklarını merak etti.

Bir çığlık Nikki ve Miller'ı ürküttü. Uzun boylu, sıska bacaklı ve Viking yünü şapkalı bir adam karda ilerliyordu. Şapkanın örgülü püskülleri rüzgârda savruluyor, kulak kapaklarını sarkık kulaklı bir köpek gibi oynatıyordu.

"Kuş bacakların bu botlar için yeterince güçlü mü?" Nikki sordu.

Ajan Liam Wilson ona parmağını gösterdi. "Ayaklarımı sıcak tutuyorlar."

Liam bir yıl önce FBI akademisinden yeni mezun olarak birime katılmıştı. Uzun boyu, zayıf yapısı ve kızıl saçları ona çok fazla sataşılmasına neden olmuştu ama o bunların hepsine göğüs germiştir. Sabrı ve ayrıntılara gösterdiği özen, içgüdüleriyle birlikte onu küçük suçlu profileme birimi için değerli bir varlık haline getirmişti.

"Court nerede?" Elementler muhtemelen iyi bir iz bulma şansını yok etmişti ama Courtney Hart'la samanlıkta iğne bulabileceğini bilecek kadar uzun süre çalışmıştı.

"Tam burada." Courtney, Liam'ın arkasında, çantasını taşıyarak karda ilerledi. "Bu şey ne kadar derin?"

"O kadar da derin değil," dedi Liam. "Sen sadece Oompa-Loompa boyutlarındasın."

"Ben ortalama boydayım. Sen anomalisin."

"Çavuş Miller, bu Ajan Liam Wilson ve baş olay yeri analistimiz Courtney Hart. Kendisi en iyi adli bilimcilerimizden biri ve Acil Müdahale Ekibimin başı," dedi Nikki. "Liam son Frost vakasında benimle birlikte çalıştı ve Courtney de birimin ilk soruşturmasından beri benimle birlikte."

Liam Miller'ın elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum derdim ama bu şartlar altında berbat bir durum."

Courtney mırıldanarak Miller'a başıyla onay verdikten sonra cesetleri incelemek üzere karda ilerledi. "Frost protokolümüzü takip ettim, bu yüzden bugün sadece ben varım. Bu şekilde donmuş cesetlerin incelenmesi ne yazık ki biraz zaman alıyor ve tüm ekibin karda dolaşmasına gerek yok." Dört ayak üzerine düştü ve kızların başlarının üzerine eğildi, burnu yüzlerine bir santim kadar yaklaştı.

"O ne yapıyor?" Miller sordu.

Courtney Nikki'ye baktı ve hafifçe başını salladı. Frost kurbanlarını temizlemek için her zaman çamaşır suyu kullanırdı, kıyafetleri de dahil. Şimdiye kadar her Frost kurbanında çamaşır suyu kokusu almışlardı ve Nikki, Frost'un bu rutinden sapmayacağına kesinlikle inanıyordu. Vücudun pozisyonu gibi bu önemli ayrıntı da medyadan saklanmıştı ve Nikki, ekibinin bu bilgiyi paylaşmayacağına güvenebilirdi.

Miller'a güvenme konusunda eminlerdi. Nikki Miller'ı henüz yeterince tanıımıyordu.

Courtney, "Sadece ne kadar süredir karla kaplı olduklarını anlamaya çalışıyorum," dedi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Miller, "En azından birkaç gün," dedi. "Bu kötü rüzgâr onları açığa çıkardı."

Liam, Çavuş Miller'a baktı. "Alınma ama bunun Frost Killer'ın işi olduğunu sanmıyorum."

"O da bilmiyor," dedi Nikki. "Çavuş, arazinin sahibi olan çiftçi hakkında ne biliyorsunuz?"

"Bizim yaşlarımızda, aile çiftliği ona miras kalmış. Herhangi bir kaydı yok. Oğlu on dört yaşında, başı hiç belaya girmemiş."

Nikki sert rüzgârda titreyen Liam'a baktı. "Kamyon neredeyse geldi mi?"

"Döner dondurucu mu?" Liam sordu. "Evet."

"İlk kez kullanıldığını görüyorum," dedi Çavuş Miller. "Buzdan düşen zavallı bir insan yerine iki küçük kız için kullanılacağı hiç aklıma gelmezdi."

Courtney, Madison'ın yanına çömelmiş, yüksek güçlü büyütecini kızın kot pantolonunda kullanıyordu. "Tanrım, bu rüzgâr tam bir sürtük. Kıyafetlerin içinde donmadığı sürece herhangi bir iz muhtemelen çoktan kaybolmuştur."

"Patron, neden gidip arabanızda ısınmıyor ve morg kamyonunu beklemiyorsunuz? Ben onlarla kalacağım." Liam cesetlerin etrafında dönerek dijital fotoğraf makinesiyle fotoğraf çekti.

Nikki normalde reddederdi ama lanet olası ayakları ve elleri soğuktan ağrıyordu.

Miller'la birlikte sessizce geri dönerken akıllı bir an bile durmadı. Cesetlerin donmuş hali göz önüne alındığında, Nikki Şerif Hardin'in neden onu bilgilendirmek istediğini anlıyordu. Ama ailesinin adı yeniden haberlere çıkınca, Nikki Hardin'in onu kasabaya getirme fırsatını kaçırp kaçırmadığını merak etti. Neredeyse yirmi yıldır Stillwater'a ayak basmamıştı ve ıssız bir yer olmasına rağmen kasaba onu boğuyormuş gibi hissediyordu.

Artık Frost olmadığından emin olduğuna göre, soruşturmayı yerel polise devredebilirdi. Nikki St. Paul'e geri dönebilir ve Stillwater'ı ait olduğu yerde, geçmişinde tutabilirdi. Ama biliyordu ki

karda ölü yatan iki kızın görüntüsünü aklından çıkaramayacaktı.

"Kahretsin," diye tısladı Miller. "Biri ona haber vermiş olmalı."

Nikki savrulan kara karşı gözlerini siper etti. Dört kapılı bir pikap Nikki'nin cipinin önüne park etmişti. Direksiyondaki kadın, soğutuculu kamyonetin yolda ilerleyişini ve çavuşun aracının arkasında durmasını izledi. Telefonuna bir şeyler yazdı ve sonra dikiz aynasındaki yansımalarını kontrol etti.

"Bu Caitlin Newport," dedi Miller. "O-"

"Onun kim olduğunu biliyorum." Caitlin'in son gerçek suç belgeseli, bir idam mahkûmunun yeniden yargılanmasına yardımcı olmuştu. Fred Elwood 2000 yılında altmış sekiz yaşındaki kayınvalidesini vahşice öldürmekten hüküm giymişti. Genç yeğeni, dolaba saklandığını ve cinayeti amcasının işlediğinden emin olduğunu ifade etti, ancak daha sonra hikayesini geri aldı. DNA kanıtları nihayet geçen yıl Elwood'u temize çıkarmıştı.

Caitlin kamyonetten atladı ve bal rengi saçlarının üzerine bir şapka çekti. Paltosunun fermuarını çenesine kadar çekmeden önce olay yerini taradı ve sanki bir suç mahalline izinsiz girmeye hakkı varmış gibi karda ilerledi.

Caitlin tasarımcıların elinden çıkma kar botları ve vücudunu saran bir palto yerine hantal bir kar pantolonu ve yıpranmış bir parka giymeyi tercih etmişti. Caitlin genellikle bu kadar makul giyinmezdi ve Nikki onun yerel halkın arasına karışmaya çalıştığını anlayabiliyordu. Güneş gözlükleri onun kurnaz gözlerini saklıyordu ama Nikki yine de film yapımcısının bakışlarının ağırlığını hissetti.

"Adamlarım onunla ilgilenecek." Miller, soğuk havada ayakta durmak ve olay yerini temiz tutmakla görevli pembe yanaklı iki yardımcısını işaret etti.

Uzun boylu şerif yardımcısı başını sallayarak muhabirin yolunu kesti. Caitlin şaşkın bir ifadeyle ona baktı ve sonra Nikki'yi işaret etti.

"Sorun yok, şerif yardımcısı." Nikki muhabire baktı.

Caitlin, kenara çekilen şerif yardımcısına gülümsedi. Dikkati Nikki'nin üzerindeyken karda ödüllü bir dövüşçü gibi ilerledi.

Nikki uyarmak için elini kaldırdı. "Olay yeri bandının üzerinden geçme."

"Kuralları biliyorum Ajan." Caitlin'in samimiyeti saç rengi kadar gerçektir. "Sizi burada gördüğüme şaşırdığımı söylemeliyim."

"Davet edildim," dedi Nikki. "Senin aksine."

Caitlin omuz silkti. "Bundan o kadar emin olma. Frost Killer avı nasıl gidiyor?"

Nikki muhabirle son iki yılda iki kez karşılaşmıştı, ikisi de bir Frost soruşturması sırasında olmuştu. Caitlin seri katilin yöntemlerini aniden değiştirmeyeceğini biliyordu. "Yılın en sevdiği zamanı."

"Polis onun aniden yöntem değiştirip iki liseli kızı kaçırdığını düşünmüyordur herhalde?" Caitlin'in şaşkın sesi Nikki'yi yanıltmıyordu.

"Kurbanlar hakkında ne biliyorsun?" Nikki sordu.

"Sen gittiğinden beri Stillwater büyüdü ama hala nispeten küçük bir kasaba. Haberler hızlı yayılıyor."

"Harika," dedi Nikki. "Bu dava hakkında sana hâlâ bilgi vermiyorum."

"Çalışıyorsun o zaman?"

"Buradayım, değil mi?"

Caitlin güneş gözlüklerini başının üstüne yerleştirdi. Renkli lensler gözlerini ürpertici bir maviye dönüştürmüştü. "Sadece şaşırtıcı."

Nikki yanağının içini çiğnedi. Stillwater'da bir isim haline gelmişti. Kasabadaki herkes onu ailesini öldürülmüş halde bulan kız olarak tanıyordu ve duruşmanın en önemli tanığıydı. O gece evde Mark Todd'la karşılaşmış ve onun bu kadar çabuk mahkum edilmesinin nedeni olmuştu. Stillwater'daki herkes ona ya acıyarak bakmış ya da hiç bakmamıştı. Duruşmadan sonra tek istediği okulunu bitirip şehirden gitmekti.

Caitlin, Nikki'nin şehir dışında kalmasının tek nedeninin kötü anılar olmadığını bilecek kadar becerikliydi. Ne de olsa gider gitmez tanınmıştı - dava sadece Stillwater'da meşhur değildi - ve sırf normal bir hayat sürebilmek için saçlarını kestirmek, sarıya boyatmak ve Minnesota Üniversitesi'ndeki profesörlerinden soyadını kullanmaktan kaçınmalarını istemek zorunda kalmıştı.

Hayat. Caitlin onu ailesinin cinayetleriyle ilgili yeni gelişmeler hakkında konuşması için yemlemeye çalışıyordu. Nikki geçen ay medyanın tüm taleplerini geri çevirmişti ve Caitlin Newport'a özel bir haber vermeyecekti.

İki ölüm araştırmacısı, cesetleri toplamak için ihtiyaç duydukları ekipmanı taşıyarak barikata yaklaştı.

"Tepenin aşağısında, mısır tarlası köşeyi dönünce." Nikki'nin sabrı tükenmek üzereydi. "Newport, gitmen gerek. Yoksa seni bölgeden uzaklaştıracağım."

"Polis cesetlerin kimliklerini tespit etti mi?"

Caitlin bilgi istiyorsa, bunu yerel polisten almak zorundaydı. "Yorum yok. İyi günler dilerim."

Nikki kadına sırtını döndü ve adli tabiplikten gelen adamları takip etti. Stillwater ayrıldığından beri geçen yıllar içinde büyümüş olabilirdi ama film yapımcısının da dediği gibi hâlâ küçük bir kasabaydı ve haberler hızlı yayılıyordu. Nikki'nin burada olduğunu herkesin öğrenmesi ve cevaplamak istemediği bir yığın soruyla baş etmek zorunda kalması için ne kadar zamanı vardı?

Tepeyi aşip tarlaya doğru yürüdü. Liam olay yerini fotoğraflamaya odaklanırken Courtney cesetlerden birinin yanına diz çöktü. O ve ekibi karda yeterince vaka üzerinde çalışmışlardı ve Nikki'nin herhangi bir iz bulma konusunda fazla umudu yoktu. "Sanırım hiçbir şey bulamadınız?"

"Hayır," dedi Courtney. "Bu zavallı bebekler de Frost'un kurbanları gibi donmuş durumda, bu da çözümleri için en az bir hafta beklememiz gerektiği anlamına geliyor."

"Nedenmiş o?" Miller sordu.

Courtney, "Bir cesedi çözdürmek yavaş bir süreçtir," diye açıkladı. "Yavaş yavaş oda sıcaklığına getirilmeleri gerekiyor yoksa kanıtları kaybetme riskimiz var. Önce uzantılar çözülür, bu yüzden tırnaklardan örnek alabilirim. Ancak adli tabip cesetler tamamen çözülene kadar giysi ya da ayakkabıların çıkarılmasına izin vermiyor."

"Bu da en az beş gün demek," dedi Nikki. "Bugün ne yapabiliriz?"

Courtney başını salladı. "Çok az. Kamyona yerleştirildikten sonra, UV ışığını kullanabilir ve kan veya olası meni arayabilirim. Ben bakmayacağım."

Adli tabip temizleyene kadar herhangi bir örnek alamayacağız, ancak en azından yaşayabilir bir şey olup olmadığını bileceğiz."

Ölüm müfettişleri her bir kızı dikkatlice ceset torbasına koyarken sert uzuvlarla mücadele ettiler.

Courtney burnunu çekti. "İnsanların birbirlerine karşı nasıl bu kadar acımasız olabildiklerini asla anlayamayacağım. Bu kızların önlerinde koca bir hayat vardı."

"Bazı insanlar kötü doğar." Nikki arkadaşının omzunu sıktı. "Diğerleri ise yaratılmıştır. İnsanların acı çektiğini görmekten zevk alırlar. Bu kontrolle ilgili."

"Bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum," dedi Courtney. "Cesetlerle çalışmak yeterince kötü, ama katillerle yüz yüze uğraşmak zorunda kalmak? Ve onları anlamaya çalışmak? Hayır, teşekkürler."

FBI'daki kariyerinin başlarında, en az dört ergenlik çağındaki çocuğun canını alan bir seri katil, Nikki'nin gözlerinin içine bakmış ve cinayeti "yaptığı en tatmin edici şey" olarak açıklamıştı. Nikki'nin yanındaki tecrübeli ajanın yüzü kızarmıştı ama Nikki etkilenmemişti. Adam işlediği suçları tüyler ürpertici ayrıntılarla anlatmaya devam etti, Nikki'nin meslektaşının tepkisinden açıkça zevk alıyor ve aynı zamanda Nikki'nin duygusuzluğu karşısında giderek daha da tedirgin oluyordu. Onu etkilemek, ondan bir tepki almak için konuşmaya devam etti. İşte o zaman kırıldı ve onu enselemek istediği cinayeti itiraf etti: yaklaşık on yıl önce on iki yaşında bir çocuğun kaçırılması ve öldürülmesi. Akranları Nikki'nin bu kadar uzak ve odaklanmış kalabilme yeteneğine hayranlık duymuş ve biraz da sinirlenmişlerdi. Bu kararlılığının, ailesinin işlediği cinayetlerin anılarını yıllarca bloke etmesinden kaynaklandığını hiç kimseye açıklayamamıştı.

Miller'a "Ailelerle konuştuktan sonra basın için bir açıklama yapacağım" dedi.

Miller, "Basınla başa çıkabilirim," dedi. "Kişisel soru bombardımanına tutulacaksınız. Sadece açıklama yaparsam daha kolay olur."

Nikki, "Frost'u göz ardı etmeyin," dedi. "Basına FBI'ın önceki Frost cinayetleriyle benzerlikler nedeniyle çağrıldığını ve şu anda tüm olasılıkları araştırdığımızı söyleyin. Eğer katil bizi öldürmek istediye

Frost'un bunu yaptığına inanırsak, medyanın her yerinde bunu yutmadığımızı söylemek onu aşırı dikkatli yapacaktır. Hata yapabilecek kadar güvende hissetmesini istiyoruz."

"Açıklamanın bu gece haberlerde yer almasını sağlayacağım." Madison'ın cesedi torbaya yerleştirilirken Miller gözlerini kapattı. Duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyor gibiydi. "Ve medya bu dava üzerinde bizzat çalışıp çalışmadığınızı sorduğunda, sadece FBI'ın yardımcı olduğunu doğrulayacağım."

Nikki Miller'ın sağduyusuna minnettardı ama fark edilmeyeceğine inanacak kadar da saf değildi. Bir FBI ajanı olarak sahip olduğu ün, Stillwater'daki geçmişinin yanında soluk kalıyordu. Ama buraya eski yaraları açmaya gelmemiştir. Stillwater'a bu iki kızı öldüren canavarı bulmak için dönmüştü ve bunu her halükarda başaracaktı çünkü canavarları bulmak onun uzmanlık alanıydı. Bunu herkes biliyordu.

iki

96 numaralı otoyoldan şehre gitmek Nikki'nin yoluna birkaç dakika daha eklemişti ama yol çok daha iyi durumdaydı. Nikki, Stillwater'ın son on sekiz yılda ne kadar batıya doğru şiştiğine hayret etti. Kırsal kesimde bir çiftlik çocuğu olarak büyümüştü ama bir zamanlar onun ve arkadaşlarının oynadığı eski tarlalar ve bataklıklar işyerleri ve evlerle dolmuştu.

Şehir merkezine giden uzun yolu kullanarak tarihi bölgeden geçti. Nikki lisenin son iki yılını büyük teyzesiyle birlikte Viktorya döneminden kalma görkemli evlerden birinde geçirmişti. Çocukluğunda olsa günlerini gizli geçitleri ve ruhları arayarak geçirirdi ama Nikki o zamanlar bir uyuşukluk içinde yaşıyordu. İyi bir okula girebilmek ve Stillwater'dan defolup gidebilmek için notlarını yükseltiyordu. Stillwater'daki hayatına dair anıları yavaş yavaş solmuştu. Madison ve Kaylee'yle ilgili telefon, onları göz kamaştırıcı bir teknik renkle geri getirdi.

Şerifin ofisinden ve parlak, yeni hükümet merkezinden dört blok ötede, grev pankartları taşıyan bir grup kavşağın etrafında toplanmıştı.

DNA testi yaptırın.

Mark Todd için adalet.

Mark'a komplo kuruldu. Onu hemen dışarı çıkarın!

Nikki sarı ışıktaki ayağını frene bastı ve protestoculara dik dik baktı. Çoğu üniversite çağında görünüyordu ve Stillwater'dan olduklarından şüpheliydi. Parmak uçlarını arabanın

camları indirip çığlık atmamak için direksiyonu kurdım.

Işık yeşile döndü ve Nikki gaza bastı. Şu anda Mark Todd'u düşünemezdi. Uğraşması gereken başka bir katil vardı.

Nikki şerifin karakolunda yürürken gözlerin üzerinde olduğunun farkındaydı. Kır saçlı bir şerif yardımcısı kabininin üzerinden bakıyor, Nikki'nin yaşlarında ağır hamile bir memur daha iyi görebilmek için sandalyesini geriye kaydırıyordu.

Nikki Miller'ı koridorda takip etti ve Harvey Hardin'i göreceği için ne kadar endişeli olduğuna şaşırdı. Şerif, Nikki'nin hayatının mahvolduğu gece şerif yardımcısıydı. Nikki kaçtıktan sonra 911'i aramak için olay yerine ilk o gitmiş ve mahkeme sürecinin çeşitli aşamalarında ona rehberlik etmişti. O zaman onu nasıl teselli edeceğini bilememişti ve Nikki muhtemelen baş etmesi gereken bir kâbus olmuştu.

Miller şerifin açık kapısını çaldı. "Bizim için hazır mısınız, efendim?"

"Evet, elbette." Sesi Nikki'nin hatırladığından daha sertti.

Miller'ın etrafından dolandı ve tarafsız bir ifade takınmayı zar zor başardı. Harvey Hardin, Nikki onu son gördüğünden beri en az iki pantolon boyu büyümüşü. Her zaman iri yapılıydı ama şimdi üç yüz elli kiloyu zorluyor olmalıydı. Siyah saçları gümüşün güzel bir tonuna dönüşmüşü ama yüzündeki fazla kilolar ona genç bir görünüm veriyordu.

Cüssesini sandalyeden kaldırdı. "Nicole, bize yardım etmeye geldiğin için teşekkür ederim. Otursana."

Nikki bir an dondu kaldı. Stillwater'dan ayrıldığından beri ona Nicole diye hitap edilmemişti. Oturdu ve Miller da onun yanındaki koltuğa oturdu. "Umarım ekibim yardımcı olabilir."

Hardin, "Bir FBI ajanı olarak siciliniz etkileyici," dedi.

"Suçlu zihnine ilk elden deneyim yardımcı olur." Elindeki sıcak kahve fincanını sıkıca kavradı. Parmakları soğuktan hâlâ acıyordu. Hardin'le hiçbir zaman bir sorunu olmamıştı ama ondaki bir şey onu her zaman geriyordu. Çocukken, bunun Hardin'den kaynaklandığını düşünmüşü.

Otorite figürlerine karşı nefret. Onu koruması gereken ama koruyamayan insanlar.

"Protestocuları görüyor
musun?" "İfade
özgürlüğü."

"Masumiyet Projesi'ndeki o kanayan kalpler, adamı suçsuz çıkardığımızdan kesinlikle eminler ve ufacık bir DNA parçasını test ederek hapisten çıkmasına yardımcı olacaklar." Hardin'in ağzı tiksintiyle kıvrıldı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Nikki, Masumiyet Projesi'nin Mark Todd'un temyiz başvurusuna dahil olduğunu ancak Şükran Gününden birkaç gün önce öğrenmişti. Yeni bölge savcısıyla konuşmuş, o da savunmanın talebiyle kendi personelinin ilgilendiğini söylemişti. Ona tatilin tadını çıkarmasını ve bu konuda endişelenmemesini söylemişti ve Nikki de bunu aklından çıkarıp daha önemli şeylere odaklanmak için elinden geleni yapmıştı. Ama hâkimin DNA testi konusunda ne zaman karar vermeyi planladığını hâlâ öğrenememişti ve temyiz bu kadar gündemde olduğunu bilseydi Stillwater'a gelmezdi.

Başını salladı. "Sakıncası yoksa Madison ve Kaylee'ye odaklanmayı tercih ederim. Ben bunun için buradayım."

Hardin arkasına yaslandığında sandalyesi inledi, etli gıdıları onu tehlikeli bir şekilde aşırı beslenmiş bir buldog gibi gösteriyordu. Nikki üniformasının düğmelerinin her an küçük mermilere dönüşebileceğinden endişeleniyordu. "Sadece sorulara maruz kalacağını anlamanı istiyorum, özellikle de Mark Todd'un küçük kardeşi şehirde olduğunu öğrenirse."

"Bu konuda endişeli değilim," dedi Nikki. "Ben sadece işimi yapmak için buradayım."

Hardin'in etli elleri karnının üzerinde duruyordu. "Ee, evlendin mi? Çocuklar mı?"

"Boşanmış. Çocuklar için çok meşgulüm."

Çavuş Miller boğazını temizledi. "Aileler yakında burada olacak."

Nikki araya girdiği için minnettardı. "Kaylee ve Madison altı hafta önce ortadan kayboldular mı?"

"Evet. Kaylee Madison'ın evindeydi. Parkın arkası ormana ve göle yakın bir doğa parkuruna bakıyor," diyor Miller. "Madison parkın diğer tarafında yaşayan bir arkadaşına mesaj atarak

Buraya gelip patikayı kullanacaklarını biliyordum. Yaklaşık on, on beş dakikalık bir yürüyüş. Hiç gelmediler."

"Ortadan kayboldu," diye ekledi Hardin. "Madison'ın cep telefonu kapalıydı ve bir daha hiç açılmadı. GPS yok. Telefon kayıtları şüpheli bir şey göstermiyor."

"Peki ya Kaylee'nin telefonu?"

"Onun telefonu yoktu."

"Cep telefonu olmayan bir genç mi? Gerçekten mi?"

"Annesi birkaç hafta önce el koymuştu," diye açıkladı Miller. "Kaylee biraz ele avuca sığmaz biriydi. Bu yaz gizlice dışarı çıkarken ve yanında olmaması gereken insanlarla parti yaparken yakalandı."

Hardin gülümsedi ve ona göz kırptı ama gözleri donuktu. Nikki'nin katıldığı birden fazla reşit olmayanlar partisini basmıştı.

"Telefon kayıtlarında bir şey bulamadınız mı? Şüpheli kişilere mesaj atmamış mı? Peki ya sosyal medyası?"

"Kaylee'nin telefonunda sadece birkaç kişi vardı: annesi, Madison, annesinin işi. Ama şerifin dediği gibi, üç haftadır telefonu yokmuş. Sadece Instagram'ı vardı ve o da gizli olarak ayarlanmıştı. Diğer tüm hesaplarını geçen yıl silmiş."

Nikki, "Bir genç kızın üç hafta boyunca telefonsuz kalmasını aklım almıyor," dedi. "Kaylee'nin yarı zamanlı bir işi var mıydı?"

"Sayılır. Komşulardan bazılarına bakıcılık yapıyor," diye yanıtladı Miller. "Annesi Jessica arabasını zar zor çalıştırıyor ve uzun saatler çalışıyor. Kaylee'yi işe götürecek başka bir araç yoktu."

"Ama nakit parası var mıydı?" "Muhtemelen."

"O zaman bir yerlerde ucuz bir telefonu vardı," dedi Nikki. "Kullandığın kadar öde. Arkadaşlarından bu şekilde kopmasına imkan yok."

Miller, "Odasını aradık," dedi.

"Muhtemelen o gün üzerindeydi." Nikki, Kaylee'nin gizli bir telefonu olduğuna dair bir aylık maaşına bahse girebilirdi. Bunu bilen tek kişinin Madison olmadığını umuyordu. "Şüpheli var mı?"

"İyi olanları yok," diye doğruladı Miller. "Kaylee'nin annesinin bir dargın bir barışık bir erkek arkadaşı varmış. Kızlar kaybolduğunda isteydi ve birkaç kişi tarafından şahit gösterildi. Miles Hanson, Madison ve Kaylee'nin kaybolmadan önce görüşecekleri çocuk.

bir mazeret. Babası bütün gün evde onunla birlikteydi ve Hanson'ın ön ve arka kapısındaki güvenlik kayıtları kızların gelmediğini doğruladı."

"Peki ya ebeveynler?" Bir insanın kendi çocuğuna nasıl zarar verebileceği Nikki'yi aşıyordu ama istatistikler yalan söylemiyordu - genellikle aileye yakın biri sorumluydu.

Miller, "Kaylee'nin annesi bir huzurevinde uzun saatler çalışıyor," dedi. "Bütün gün işteydi. Madison'ın annesi Northfield'daki ailesini ziyarete gitti. Üvey babası bir ilaç şirketinde çalışıyor. Minneapolis şehir merkezinde bir müşterisiyle iş toplantısı vardı. Restoran faturaları Madison ve Kaylee'nin arkadaşlarına gittikleri saatlerde bir öğle yemeği toplantısı olduğunu doğruluyor."

Üvey babanın arabayla her iki yöne de en az bir saatlik yolu vardı, muhtemelen daha da fazla. "Üvey babanın Minneapolis'te olduğundan emin misin?"

"Evden ayrıldıkları sırada, evet. Madison'ın arkadaşına mesaj göndermesinden kısa bir süre sonra kızların evden ayrıldıklarına dair güvenlik kamerası görüntülerimiz var," dedi Miller. "Ve bir tanık onları Madison'ın evinden çok uzak olmayan bir patikada görmüş. Ondan sonra bir noktada ortadan kayboldular."

"Üvey baba eve ne zaman geldi?" Nikki sordu.

Miller ona kulağı delik bir kanıt dosyası uzattı. "Ofise gitti. Saat 15:00'te girmiş, 19:00'dan kısa bir süre sonra çıkmış. Kaylee'nin annesi Kaylee'yi almak için Hanson'lara gitmiş. Kızların gelmediğini fark edince onu aramış, o da hemen ofisten çıkmış."

Nikki notları gözden geçirdi. Miller'ın düzgün el yazısını okumak kolaydı ve kayıtları eksiksiz görünüyordu. "Peki ya gerçek babası?"

"Küçükken ayrılmış ve Kaliforniya'da yaşıyor. Mazereti kaya gibi sağlam. Böbrek taşı yüzünden hastanedeymiş."

"Peki ya Kaylee'nin takıldığı diğer çocuklar?"

"Biraz yalnız bir kızdı. Kuzeni Hudson'da yaşıyor ve Kaylee yaz boyunca onunla ve arkadaşlarıyla takılmaya başladı," dedi Miller. "Birlikte takıldığı bilinen herkesin hesabı tutuldu."

"Ama Kaylee partide yakalandıktan sonra pek ortalıkta görünmedi. Kuzeni, kızını almadan önce onunla hiç konuşmamıştı."

telefonum elimden alındı." Hardin omuz silkti. "Kaylee'nin gizli bir telefonu olduğunu bize söyleyeceğini düşünmek isterdim ama..." Ellerini iki yana açtı. "Gençleri bilirsin."

Nikki'nin göğsü gerildi ama notlarından başını kaldırmadı. Herkes havai fişek ve Wisconsin birası için nehrin karşısındaki Hudson'a gitti. "Gençler polise her zaman yalan söyler. Ve bizden çok daha akıllılar. Çoğu, arama izni olmadan telefonlarına bakamayacağınızı biliyor. Ve çok daha fazla kanıt olmadan asla bir tane alamazsınız."

Miller, "Madison'ın lisede oldukça geniş bir sosyal çevresi vardı," dedi. "Arkadaşlarından hiçbiri iki kız hakkında da kötü bir şey söylemedi."

"Bu da başlı başına şüpheli bir durum." Dünya ne kadar hızlı değişirse değişsin, genç kızların davranışları tahmin edilebilir olmaya devam ediyordu. Başka bir kızın onlardan birine ya da her ikisine karşı kin beslememesi mümkün değildi.

"Öğretmenler farklı bir hikayeydi," diye ekledi Miller. "Madison altın çocuktuk ama Kaylee potansiyeline ulaşamayan ve ukala bir ağzı olan sorunlu bir çocuktuk. Birkaç öğleden sonrasını gözaltında geçirdi."

"Sadece Kaylee olsaydı, ilk kayıp ihbarı yapıldığında kaçtığından şüphelenirdim. Ama Madison öyle biri değil," dedi Hardin. "Frost cinayetlerinizle pek çok benzerlik var. Bu yüzden sizi kontrol etmeniz için davet ettim."

Hardin aptal değildi. Frost'un bu cinayetleri işleme ihtimalinin zayıf olduğunu biliyordu. Büyük olasılıkla bu davayı, onu Stillwater'a geri götürmek ve Newport'un dikkatini kendisinden uzaklaştırıp Nikki'nin üzerine çekmek için bir neden olarak kullanmıştı. "Kanıtlar o olmadığını gösteriyor."

Hardin başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm ama Çavuş Miller farklı düşünüyordu."

Miller'ın yüzü kızardı. "Bu olasılığı göz ardı etmememiz gerektiği konusunda seninle aynı fikirdeyim."

Nikki gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. "Sanırım kızları tanıyan birini arıyoruz. Seri katil değil. Ancak, benim gibi

Çavuş Miller'a daha önce de söylediğim gibi, eğer halkın Frost'un bir seçenek olduğuna inanmasına izin verirse, o zaman katil kendini güvende hissedebilir ve hata yapabilir."

"İyi strateji." Hardin'in dar gözleri onu inceledi. "Seri katilleri yakalıyorsun, değil mi? Eğer bu Frost değilse, kalman için bir neden yok."

Kalmak muhtemelen Caitlin Newport'un yanı sıra Mark Todd'un temyiz başvurusunun incelenmesiyle de uğraşmak anlamına geliyordu. Nikki buna gerçekten hazır mıydı? Muhtemelen değildi ama şimdi çekip gidemezdi. "Tek yaptığım bu değil. Kalıp yardım etmek isterim."

Miller'ın telefonu çaldı. Yüzü kül rengine döndü. "Madison'ın ailesi burada. Tanrım, bu kısımdan nefret ediyorum."

Nikki de öyle. Her aile üyesinin yüzünde kendini görüyordu. "İstersen ben de seninle geleyim. Bazen aileyi iyi tanıımıyorsan daha kolay oluyor."

Hardin boğazını temizledi ve dikkatle Miller'a baktı. "Bilmiyor mu?"

"Ona nasıl söyleyeceğimden emin değildim." "Neyi söyleyecektin?"

"Madison'ın üvey babası John Banks. Gerçek babası ayrıldıktan sonra küçüklüğünden beri onu o büyüttü."

Nikki'nin göğsü sıkıştı. John Banks onun ilk her şeyiydi, ta ki anne babası ölene ve dünyaya kendini kapatana kadar. Ailesinin öldürüldüğü gece birlikte olduğu kişi oydu. Onu yıllardır görmemişti ve yüzü kaçtığı şeylerin keskin bir hatırlatıcısı olacaktı.

Üç

Hardin'in ofisinden çıkar çıkmaz Miller, "Bundan daha önce bahsetmek istemiştim," dedi. "Umarım bu bize yardım etmenize engel olmaz."

Nikki koridorda hızlı adımlarla yürürken soğukkanlılığını çoktan kaybetmişti. Stillwater'la ilgili diğerk her şey gibi, John'la ilişkisi de geçmişte kalmıştı. "Sorun değil. Seninle gelmemin bir sakıncası yok değil mi?"

"Hiç de değil." Miller ona mahcup bir ifadeyle baktı. "Kötü bir zamanlama ama sanırım beni hatırlamıyorsun."

Durdu ve ona baktı, zihinsel olarak liseye dair kuşkusuz seyrek anılarını gözden geçirdi. "Yapmalı mıyım?"

"Okulda senden birkaç yıl gerideydim. O geceden sonra her şeyin ne kadar çılgınca olduğunu hatırlıyorum."

"Çok özür dilerim," dedi. "Liseden kalma pek çok şeyi unuttum."

Garip bir sessizlik içinde aile bölümüne doğru yürüdüler. Nikki anılarını gözden geçirerek Miller'ı tanımaya çalıştı. Ondan birkaç santim daha uzun ve formdaydı. Arabasının arkasında bir çift koşu ayakkabısı görmüştü.

"Bekle. Okulun tek sezonluk koşu yardası rekorunu kıran Kenny Miller mı?"

Miller sırtıttı. "O benim." Kapalı kapıya baktı. "Benimle geldiğiniz için tekrar teşekkürler. Sizi uyarayım, dava kapandığından beri Madison'ın annesi daha da saldırganlaştı. Bu yüzden onlara telefonda cinayeti işleyen kişiyi bulduğumuzu söyledim."

kızlar gelene kadar beklemek yerine. Başka bir şeyi kabul etmezdi. Yas tutuyor, bu yüzden ona şüpheyile yaklaşılmaya çalışıyorum. Ama oldukça açık sözlü olabiliyor. Sadece kişisel algılamayın."

Nikki, "Kederini öfkeye dönüştürmek onun için muhtemelen daha kolay," dedi. "Benim de oldukça kalın bir derim var, o yüzden benim için endişelenme."

Miller elini uzatmadan kapı açıldı ve John Banks boşluğu doldurdu. Nikki, John'un çoğu insandan ne kadar uzun boylu olduğunu unutmuştu. Boyu onu atletizmde bu kadar başarılı yapan şeylerden biriydi.

"John, çok üzgünüm," dedi Miller.

"Kızımız olduğundan emin misiniz?" Amy Banks manikürlü tırnakları ve sarı saçlarıyla mükemmel bir Stepford eşine benziyordu. John'un arkasında durmuş, kollarını minyon vücuduna dolamıştı. Gözlerindeki sertlik en az John'un boyu kadar korkutucuydu. Yüzünde acı ve şaşkınlık karışımı bir ifade olan Nikki'ye baktı. "FBI bu yüzden çağrıldı, değil mi?"

Çavuş Miller başını salladı. "Resmi kimlik tespiti yapmanız gerekecek ama evet, Madison olduğundan eminim. Cesedini bizzat gördüm. Kaylee'nin de."

Amy tokat yemiş gibi geri adım attı. Başını salladı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Bu o olamaz."

"Özür dilerim Amy." Miller'ın yumuşak sesi Amy'nin son kararlılığını da paramparça etmiş gibiydi.

"Affedersiniz." Amy odadan fırladı, hıçkırıkları koridorda yankılanıyordu.

"Ona bir dakika ver." John oturdu. Hâlâ zayıf ve formda görünüyordu, sarı saçları kırışmıştı. Tasarım gömleğini elmas kol düğmeleri süslüyordu. John masaya baktı, kederinin içinde kaybolmuştu.

"Kaybın için üzgünüm, John."

Adam donuk gözlerle ona baktı. "Gerçekten sensin, değil mi? Delirdiğimi sanıyordum."

"Evet, benim." Nikki onun karşısına oturdu, anın trajik ironisi neredeyse nutkunun tutulmasına neden oluyordu. Yirmi yıl önce rolleri tersine dönmüştü. Neredeyse. Çocuğunu gömme fikri akıl almaz bir şeydi. John açıkça Madison'ı kendi çocuğu gibi görüyordu.

"Bu gerçek değil. Haftalar geçtiğini biliyorum ama hala eve döneceğine dair bir umudum vardı. Bunu kim yapar ki?"

"Canavarın en kötü türü," dedi Nikki. "Bunun son derece zor olduğunu biliyorum ama size birkaç soru sorabilir miyim?"

Başını salladı. "avuşun daha önce sormadığı başka ne söyleyebilirim emin değilim."

"Kızlar ne zamandır arkadaş?"

"Sadece birkaç ay." John boğazını temizledi. "Kaylee kavga ettiği için takımdan atılana kadar birlikte voleybol oynadılar." "Bunların hepsi Kaylee'nin suçu." Amy Banks geri dönmüştü. Öfkeye dönüştü. "O kızın neredeyse hiç yetişkin gözetimi yoktu. Madison'a ondan uzak durmasını söyledim ama beni dinlemedi."

John karısının elini tuttu. "Kaylee kötü bir ocuk değildi. Annesi sürekli çalışırdı, bu yüzden çok yalnız kalırdı. Bizim evde çok zaman geçirdi."

Amy'nin ağzı gerildi. "Ben istediğim için değil."

Nikki, Kaylee'nin adını her söylediğinde Amy'nin John'a attığı öfkeli bakışları kaçırmamıştı. Kızının lmnden Kaylee'yi sorumlu tutuyordu ama John onun duygularını paylaşıyor gibi görünmüyordu. Belki de bu yüzden araları aılmıştı.

Çavuş Miller, "Kaylee'nin annesi yolda," dedi.

John Nikki'ye baktı. "FBI'daki kariyerini takip ettim. Maddie'yi de. Ivy League okullarındaki katillerden çok etkilenmişti. Ceza adaletine girmek istiyordu ve seni liseden tanıdığımı öğrenince, kariyer günü projesinin bir parçası olarak seninle konuşabilmek için sana e-posta göndermem için bana yalvardı. Sürekli erteledim." John'un ağzı titredi ve elleri masanın üzerinde yumruk oldu. "şimdi de onun cinayetini araştırıyorsun."

Yüksek lisans okulu ve FBI'daki ilk birkaç yılı boyunca Nikki başını eğdi ve besin zincirinde yükselmeye çalıştı. Sadece birkaç meslektaşı onun geçmişini biliyordu. Altı yıl önce, Quantico'da BAU için çalışırken, profili daha çok Ivy League Stalker olarak bilinen Marshal Weathers'ın izini bulmasına yardımcı oldu. Weathers, Princeton, Brown, Yale ve Harvard'da işlediği cinayetlerle yaklaşık on yıl boyunca seçkin okullarda terör estirmişti. Nikki baş ajan değildi ama şans onu Weathers'ın tam hedefine koymuştu. Onun

Harvard'ın ünlü Memorial Hall'unda dramatik bir şekilde yakalanması ulusal haberlere konu oldu ve Nikki de geçmişiyile birlikte.

Ivy League Stalker'ın yakalanmasından sonra Nikki'ye St. Paul'de sadece Minnesota'ya hizmet etmekle kalmayıp Iowa, Wisconsin ve Michigan'daki kolluk kuvvetlerine de yardımcı olacak bir davranış analizi birimi kurma şansı sunulmuştu. Bu işi kabul etmekte tereddüt etmişti çünkü bu iş sonunda onu Stillwater'a geri getirebilirdi ama yeni bir birimin başına geçmek büronun muhtemelen ona bir daha sunmayacağı bir fırsattı. Ekibi o yaz tatil köyü katilini yakaladıktan sonra haberlere çıkmıştı.

"Adil olmak gerekirse, Ivy League Stalker bize yardım etti. Eğer egosu işin içine girmeseydi onu yakalayabileceğimizi hiç sanmıyorum," dedi Nikki. "Eninde sonunda hep hata yaparlar."

"Yine de Frost Killer hâlâ dışarıda bir yerde." Amy'nin acı tonu gözlerindeki öfkeyle eşleşiyordu. "Onu yakalamayı başaramadınız ve şimdi de kızımızı öldürdü."

"Bunu Frost Killer'ın yaptığından emin olamayız." "Çavuş Miller dedi ki-"

Nikki, "Şerif Hardin Frost Katili'ni önermekte haklıydı," dedi. "Ve onu bir şüpheli olarak görmeye devam etmemiz önemli, ancak soruşturmamı sadece Frost üzerinde yoğunlaştırmayacağım."

Çavuş Miller ona takdir dolu bir bakış attı. "Tıbbi tetkikçi bulgularını rapor etmeye hazır olduğunda Ajan Hunt daha fazla bilgi sahibi olacak."

"Acı çekti mi?" John sordu.

Nikki kederli ailelere yalan söylemekten nefret ederdi ama sevdiklerinin ölümünün korkunç ayrıntılarını bilmek, özellikle de kurban bir çocuksa, hiçbir amaca hizmet etmiyordu. "Uyuyor gibi görünüyor."

John'un soğukkanlı ifadesi dağıldı. "Benim zavallı küçük kızım. Bu benim hatam."

Nikki, John'un Madison'a olan sevgisinin içten olduğunu görebiliyordu ama yine de çocuklu bir kadınla evlenmesine şaşırmıştı. Onun tanıdığı John asla bir yuva kurmaz ve bir aile sahibi olmazdı. Ama zaman insanları değiştiriyordu.

Nikki, "Bunun doğru olmadığına eminim," dedi.

"Öyle," diye yanıtladı John. "Evde değildim. Evde olmam gerekiyordu ama bir süredir görüşmeye çalıştığım bir müşteri aradı ve benimle görüşmek için zamanı vardı. Adam o kadar meşgul ki, bir toplantı ayarlamak neredeyse imkânsız. Onunla Minneapolis'te öğle yemeğinde buluştum. Evde olsaydım belki o gün ormana gitmezdi."

"Sen gittiğinde Kaylee çoktan Madison'la birlikte senin evinde miydi?" Başını salladı. "Gelmek üzereydi."

"Arkadaşlarına gitmek i s t e r l e r d i ve sen de evet derdin." Amy onun omzunu ovuşturdu. "Yine de olurdu."

"Onu görmem gerek," dedi John. "Onu görmeden sorularınıza cevap veremem."

Nikki, Banks'lerin onun öldüğünü gerçekten kabullenebilmeleri için Madison'ı görmeleri gerektiğini bilecek kadar çok ebeveynle uğraşmıştı. "Anlıyorum. Sorularım sabaha kadar bekleyebilir. Sanırım ikiniz de evde olacaksınız?"

"Evet." John ayağa kalktı ve ona baktı. Gülümsemesi, görmek için günlerce beklediğini hatırladığı gülümsemenin hayaletiydi. Gülümsemesinde her zaman bir gerginlik vardı, sanki onu görmeye aç kalmış gibiydi. Muhtemelen o da kendisi için aynı şeyi düşünüyordu. "Burada olmana çok sevindim. Dava için yani."

Yirmi yıl sonra John hâlâ aynı parfümü sürüyordu. Tek bir koku, unutmak için çok uğraştığı tüm anıları geri getirdi. Partide onun kucağında oturuyordu, elinde içkisi vardı. Adam kulağına "sonra" diye fısıldamıştı ve Nikki heyecandan kızarmıştı. İçkisini bitirmiş ve bir tane daha içmek için ayağa kalkmıştı ama alkol yüzünden başı dönüyordu. John ona yere yığılmadan önce gidip uzanmasını söylemişti...

"Yarın görüşürüz." Nikki arkasını döndü ve John daha fazla bir şey söyleyemeden koridorda ilerlemeye başladı. Kadınlar tuvaletine girdi ve kapıyı kilitledi. Asit dilini kapladı ve boğazı yanana kadar lavabonun üzerinde kuru kuru tepindi. Kızgın yüzüne su sıçrattı ve nefesini tutmaya çalıştı.

Bu davada gerçekten çalışıp çalışamayacağını merak ediyordu. Kasabada ne kadar uzun süre kalırsa, o kadar çok duyguyu ortaya çıkaracaktı. Ama

Madison ve Kaylee'ye sırtını dönmek peşini bırakmayacaktı ve zaten bir ömür boyu yetecek kadar pişmanlığı vardı.

Miller'ın karanlık ofisinden çantasını aldı ve ağzına bir nane şekeri attı. Akıllı saati bir mesajla titreşti.

Yardım edin. Mola odasında.

Courtney dinlenme odasında ne tür bir belaya bulaşmış olabilirdi? Nikki merak etti. Koridorda aceleyle ilerledi, Courtney'yi her yerde takip eden bayat kahve kokusunu izledi ve açık kapının önünde kayarak durdu.

"Court!" Nikki, Courtney daha odaya girmeden onu fark ettiğini söyledi.

Courtney kar pantolonu ayak bileklerine sıkışmış bir halde yerde oturuyordu. Sağ pantolonunun paçasının alt kısmındaki büzgü ipi botunun bağcığına dolanmıştı. Nikki onun yanına diz çöktü ve ipi çözmeye başladı.

Courtney'yi çok seviyordu ama bu kadar zeki birinin nasıl olup da en aptalca durumlara düştüğü Nikki'yi şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyordu. Courtney, St Paul'e Nikki'yle aynı zamanda başlamıştı ve onunla tanışmasının ilk altmış dakikasında Courtney kendini bir malzeme dolabına kilitlemeyi başarmıştı.

"Bunu nasıl böyle bir düğüm haline getirdin?" Nikki sordu.

"Hiçbir fikrim yok ama kendimi serbest bırakmaya hazırım."

"Bekle." Nikki arka cebinde tırnak törpüsünü buldu ve düğümün içine soktu. Dördüncü denemeden sonra ipi çözebilecek kadar gevşetti.

Courtney ayağa kalktı ve pantolonundan sıyrıldı, sonra da koluyla yüzünü sildi. Siyah taytının üzerinde küçük beyaz kafatasları benek benekti. "Tanrım, terliyorum."

Nikki güldü ve omuzlarındaki ağırlık daha az ezici olacak şekilde oturdu. "Senin bir fotoğrafını çekmeliydim."

"Kıçına tekmeyi basardım." Courtney onun yanındaki sandalyeye çöktü. "Hava bu kadar soğuk olmasaydı, bir şeyler içmeye gidelim derdim. Tanrı biliyor ya, bunu hak ediyoruz."

Courtney, Nikki'nin arkadaşım dediği birkaç kişiden biriydi. Lisenin son iki yılını sosyal bir dışlanmış, acınan ve dedikodusu yapılan biri olarak geçirmiş ve hayatta kalmak için herkesi hayatından çıkarmıştı. Üniversitede ise tam tersi olmuştu: Nicole Walsh ile arkadaş olmak size bir havalı olma rozeti kazandırıyordu. Kimin kendisinden gerçekten hoşlandığı için arkadaş olmak istediğini anlamak Nikki'nin göstermeye istekli olduğundan daha fazla çaba gerektiriyordu. FBI'a katıldığında, insanlarla arasına mesafe koyma konusunda uzmanlaşmıştı ve buna eski kocası da dahildi. Minnesota biriminde de aynı şeyi yapmaya niyetlenmişti ama Courtney'nin büyük kişiliği Nikki'nin savunmasını kırmıştı. Yakın arkadaş olmuşlardı ve Nikki onların arkadaşlığı sayesinde daha iyi bir insan olmuştu. Ve Courtney ekibinde olduğu için çok şanslıydı. "Cesetlerde bir şey buldun mu?"

"Kamyondaki UV ışığını kullandım. Leke yok ve hiçbir şeyin izi görünmüyor."

Nikki de bunu bekliyordu. "Şerif departmanının elinde de fazla fiziksel kanıt yok. Yolda ya da çevrede işe yarar bir şey bulamadılar. Ekim ortasında kaybolmuşlar. Hava güzeldi, bu yüzden ayak izleri yoktu. Herhangi bir lif ya da boğuşma izi yok, bu da bana kızların patikadan zorla çıkarılmamış olabileceğini düşündürüyor."

Liam kapıda belirdi, şapkası hâlâ ayağındaydı. "Florida'daki ofisteki işi neden kabul etmedim?"

"Çünkü en iyilerle çalışmak istiyordun." Courtney atılmış kar pantolonunu ona doğru fırlattı. "Bize sahip olduğun için şanslısın."

"Bazı günler merak ediyorum," diye cevap verdi, onu bir aşağı bir yukarı süzerek. "Neden terliyorsun?"

"Uzun hikaye."

DNA testi yapıldığını öğrendiğinde Nikki ekibine haber vermiş ama işleri bölge savcısının halletmesini istediğini açıkça belirtmişti. "Eminim ikiniz de protestocuları görmüşsünüzdür. Mark Todd'un bir takipçisi olduğunu bilmiyordum ama görünüşe göre yakın zamanda gitmeyecekler. Her neyse, ikinizin de bu davayı etkilemeyeceklerini bilmenizi istiyorum. Bildiğim kadarıyla, o dava kapandı. Onları görmezden gelmeye niyetliyim. Bu davada çalışma kabiliyetimi etkilemeyecekler."

"Bu konuda endişeli değilim," dedi Liam. "Sadece bizi yavaşlatmalarını istemiyorum."

"Bana saygılı bir mesafeyi korudukları söylendi. Bunu yapmaya devam ettikleri sürece, endişelenecek bir durum yok." Nikki onlara bir sonraki kısmı anlatmaktan korkuyordu. John'un etrafında olmak sorun değildi. Ama Madison ve Kaylee'nin cinayetlerinin, geçmişteki bağlantısı yüzünden sansasyonel hale gelmesini istemiyordu. "Siz başkasından duymadan söyleyeyim, Madison'ın üvey babası eski bir erkek arkadaşım. Ailem öldürüldüğünde onunla çıkıyordum. Bu benim için bir sorun teşkil etmeyecek ama eminim medya bunun üzerine gidecektir."

Liam gözlerini kocaman açarak başını salladı.

Courtney ona şaşkın bir bakış fırlattı ama Nikki başını salladı. Courtney'ye her şeyi anlatmak istese de, şimdi ne yeri ne de zamanıydı.

Suçlu profili çıkarma birimindeki yeni işlerine başlayalı bir ay olmuştu ki Courtney ilk aile içi şiddet kurbanıyla karşılaştı. Saatlerce kadının kıyafetlerinden, vücudundan ve olay yerinden delil toplamış, kirpiklerini bile kırpmamıştı. İşten çıkar çıkmaz Nikki'ye döndü ve sokağın aşağısındaki bara gideceklerini söyledi. Yarım şişe tekila içtikten sonra Courtney, Nikki'nin geçmişiyle ilgili korkunç ayrıntıları bilen ayrıcalıklı birkaç kişiden biri olmuştu. Gerçeği üstlerinden saklamak bir seçenek değildi, ama on yıldan uzun bir süre önce ailesi öldürülen kız haline geldiğinden beri, Nikki sadece bir kişiye isteyerek söylemişti: eski kocasına. Onun dışında, FBI ofisinde o gecenin en karanlık ayrıntılarını bilen tek kişi hâlâ Courtney'di.

Nikki Liam'a baktı. "Kızların kayboluşu sırasında çavuşun derlediği tüm şüpheli kişilerin listesini sana e-postayla gönderdim. Tüm yakın aile ve arkadaşların, diğer memurların çoktan kontrol ettiği mazeretleri var. Herkes hakkında geçmiş bilgilerini araştırmanı istiyorum."

FBI'nın şerifin ofisinden daha derin kaynakları vardı ve Nikki şansının yaver gitmesini umuyordu.

"Sanırım Kaylee'nin gizli bir telefonu vardı, bu yüzden kuzeninden bu konuda ne öğrenebileceğinize bakmanızı istiyorum. Görünüşe göre

Yakın. Ardından elli mil yarıçapındaki tüm cinsel suçluların, özellikle de kızların kaçırıldığı dönemde serbest bırakılanların geçmişlerini detaylı bir şekilde araştırın. Henüz saldırıya uğrayıp uğramadıklarını bilmiyoruz ama bu liste başlamak için iyi bir yer. Court, hazır bekleme modundayken kızların sosyal medya hesaplarını inceleyip dikkat çeken bir şey var mı diye bakabilir misin? Belki Miller'ın ekibinin fark etmediği bir şey fark edersiniz."

Bir esneme Nikki'nin çenesini neredeyse yerinden oynatıyordu. "Sabah Miller'la birlikte gidip aileyle tekrar görüşeceğim. Şu anda elimizde işleyecek kanıt yok ve tanıklarla görüşmek için de çok geç. Ben ilk soruşturma notlarını gözden geçireceğim, siz eve gidin ve yarın yeni bir başlangıç yapalım. Bu bir süre uyumak için son şansımız olabilir."

Liam başını sallayan Courtney'ye baktı. "Ne?"

Nikki sordu.

"Saygısızlık etmek istemem ama artık bunun Frost olmadığını biliyoruz, dava üzerinde çalışmamıza gerek yok. Toparlanıp yerel halkın halletmesine izin vermek için her türlü yetkiye sahipsiniz. Dışarıdaki protestocuları gördüm ve yerinizde olsam onların arasında olmak istemezdim."

Nikki en iyi sahte gülümsemesini zorladı. "Benim için endişelenme. Geçmiş ait olduğu yerde kalacak. O kızlara ne olduğunu öğrenmek için buradayım."

DÖRT

Esen kar Nikki'nin eve dönüş yolunu iki kat daha uzun hale getirmişti. Geçmiş düşünmemek için nafile bir çabayla radyoyu açmıştı. Uzun zamandır gömülü olan anılar bir anda ortaya çıkıvermişti. Döşeme tahtalarının gıcırdama sesi aklına geldi. O ses Nikki'nin hayatını kurtarmıştı ve bunu asla unutmayacaktı. Dolapta saklanırken, tişörtü terden sırlıklam olmuşken, ayak sesleri odaya girdiğinde korkudan titremişti. Sonra adam onun adını fısıldadı ve korku öfkeye dönüştü. Bunu ailesine nasıl yapabilirdi?

Gözyaşlarını kırptırdı. Mark Todd'un, onun için mücadele etmek için zaman ve enerji harcamak isteyen bir grup insan bir yana, herhangi birini masum olduğuna ikna edebileceği düşüncesi bile içini yakıyordu. Yıllar önce duruşma sırasında sessizce oturmuş, Nikki'ye bakmayı reddetmişti. Onu yakalamak ve kendisine bakmasını sağlamak, ona ne yaptığını görmesini sağlamak istemişti. Onun ailesini yıllardır tanıyordu, ailelerinin çiftlikleri birbirlerine sınırdı: çocukken onun ailesinin mısır tarlalarında oynarlardı, labirentlerde koşarlardı, sırtlarından ter akardı, gülerlerdi. Lisenin ilk iki yılında Mark'la aynı sosyal çevrede bile koşturmuşlardı - ta ki Nikki John'la tanışana kadar.

Nikki geriye dönüp baktığında John için her şeyi bıraktığını görebiliyordu. On altı yaşındayken ilk aşkı olmuştu. Atletik, yakışıklı ve Bethel Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisiydi. Nikki'nin hayatında ilk kez kendini özel ve aranan biri gibi hissetmesini sağlamıştı. Ama ailesi dört yıllık yaş farkının çok fazla olduğuna inanmıştı.

öğrendiğinde -bir akşam evin yanındaki tarlanın tepesinde onu alırken yakaladığında- onu görmesini yasaklamışlardı. Ve Nikki hayatında ilk kez isyan etti. Birkaç gün sonra John'la buluşmak için gizlice dışarı çıktı, yarı yarıya yakalanmayı bekliyordu. Ama yakalanmamıştı ve bundan kurtulmanın verdiği heyecan sarhoş ediciydi.

Nikki her zaman ailesine yakın olmuştu ve tek çocuk olarak büyümesi, genellikle şımartıldığı ve üzerine titrenildiği anlamına geliyordu. Annesi, ona hayır demekten nefret eden babasından daha katıydı. Babası her zaman Nikki ve annesi arasında arabuluculuk yapmıştı ve Nikki her zaman babasının başının etini yiyerek istediği her şeyi yapmasına izin vermesini sağlayabilmişti. Ama John konusunda annesinin tarafını tutmuş ve Nikki çok öfkelenmişti. Babası tarladan akşam yemeği için geldiğinde onunla neredeyse hiç konuşmuyordu ve onun duygularını incitmek haklı olduğunu hissettiriyordu.

Cinayetlerin işlendiği gece Nikki babasına kaba bir şey söylemiş, babası da ona şımarık velet diyerek çıkmıştı. Annesi Nikki'yi sabaha kadar geri gelmemesi konusunda uyararak yukarı göndermişti. İkisi de onun kötü davranışlarından bıkmıştı.

Zamanı geri almak ve o son konuşmayı değiştirmek, incinmiş yüzlerinin ve babasının gözlerinden akan yaşların anılarını silmek için neler vermezdi.

Tek bir karar Nikki'nin hayatının akışını değiştirmişti. Ailesi yattıktan sonra John'u görme özlemiyle gizlice dışarı çıkmıştı. Ailesini son kez gördüğünün farkında olmadan, hiç suçluluk duymadan onu bekleyen arabaya atlamıştı. Eğer evde kalsaydı, hala burada olacaklarını biliyordu.

Nikki, Kaylee ve Madison'ın da yanlış insanlarla birlikte olup olmadıklarını merak ediyordu. Yabancıların kaçırılması nadir görülen bir durumdu, özellikle de iki kurbanla ve istatistiksel olarak Nikki yine de ebeveynleri şüpheli olarak değerlendirmek zorundaydı. Amy'nin John'a duyduğu öfke sadece üzüntüden kaynaklanıyor olabilirdi - her gün çaresizce haber bekleyip Madison'ın kaybolmasından birbirlerini sorumlu tuttukları son birkaç ay ilişkilerine zarar vermiş olabilirdi - ama John Kaylee'yi savunurken Amy'nin gözlerindeki ateş üzüntü gibi görünmüyordu.

Nikki sokağına döndü ve inledi. Paul'un mükemmel aile birimleriyle dolu sakin banliyölerinden birinde yaşıyordu. Highland Park Stillwater'dan sadece otuz mil uzaktaydı ama daha kalabalıktı ve bu da

Bir zamanlar evim dediği sakin bölgeden dünyalar kadar uzaktaymış gibi görünüyordu. Şehre yakın olmayı tercih ediyordu, her ne kadar küreme araçları sokağını hep en sona bıraksa da. Neyse ki cipi sürüklenen karların arasından hızla geçti.

Küçük evi sokağın sonundaki çıkmaz sokakta yer alıyordu. Arsa büyüklüğünü metrekare büyüklüğüne tercih etmişti ve araziyi çevreleyen ağaçlar ve hareket eden ışıklar denizi ona kendini güvende hissettiriyordu.

Nikki tek arabalık garaja park etti ve garaj kapısının güvenlik kodunu sıfırladığından emin oldu.

Dört haneli bir kod çamurluk kapısının kilidini açtı; onu da sıfırladı ve sonra botlarını paspasın üzerine bırakıp parmak uçlarında küçük mutfağa girdi. Bulaşıklar lavaboda kurumuştı ve ev temiz çamaşır kokuyordu. Nikki ceketini bir sandalyenin arkasına astı ve oturma odasına geçti.

Eski kocası kanepede uzanmış, bir ayağını sarkıtmış, yüksek sesle horluyordu. En azından artık o gürültüyle uyumaya çalışmak zorunda değildi.

"Hey." Onun omzunu okşadı.

Tyler tek gözünü açtı ve esnedi. "Saat kaç?"

"Neredeyse gece yarısı. Kaldığınız için teşekkürler."

"Lacey ısrar etti. Gitmeden önce bakıcıya ödeme yaptım." Ayağa kalktı ve alışkanlık gereği başının arkasındaki düzensiz saç tutamını düzeltmek istedi ama ellerini kendine sakladı.

Tyler'la FBI Akademisi'nde, ikisi de acemiyken tanışmışlardı. Tyler iyi bir adamdı: istikrarlı, çalışkan, sadık. Ona bir polis olarak saygı duyuyor ve eşit muamele ediyordu -ilişki tarihinde bir ilk. Seks iyiydi ama tahmin edilebilirdi. Evlilik kaçınılmaz bir sonraki adım gibi görünüyordu, ama Nikki'nin işine olan tutkusu

-Tyler buna takıntı derdi- onu daha da uzaklaştırdı.

Nikki, Tyler'a boşanma teklif etmeyi planladığı gün hamile olduğunu öğrendi. Ancak her ikisi de kızlarını ne kadar sevseler de, evlilikleri boşa çıkmıştı. Boşanmaları dostane bir şekilde gerçekleşmiş ve velayeti paylaşıırken, her ikisi de diğerinin programına uyum sağlamaya çalışmıştı. Lacey'nin babasının yanında güvende olduğunu bilmek Nikki için gece geç saatlere kadar çalışmayı kolaylaştırıyordu.

Nikki, Tyler'ın yanındaki kanepeye uzandı. "Sana biraz nakit vereceğim."

Ona el salladı. "Frost mu?"

"Keşke, kulağa ne kadar iğrenç gelse de. İki genç kız. Donmuş. Cenin pozisyonunda kalmaları için bedenleri iple bağlanmış."

"Bu da katilin sınırlı bir alanı olduğu anlamına geliyor. Donmuş katı mı?"

"Yeterince yakın. Otopsiye kadar günler geçecek. Kanıtlara zarar vermeden kıyafetleri bile çıkaramayız ya da dış yaralara bakamayız." Şakaklarını ovuşturdu ve buzdolabından bir bira almış olmayı diledi. "On beş yaşında."

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum." Tyler ayağa kalktı ve gerindi. Masa başında oturmak ona biraz göbek vermişti ama hâlâ bir güreşçinin fiziğine sahipti. Herkese hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, iki kez eyalet şampiyonu olmuştu. "Lacey bu gece banyo yaptı."

Boğazı düğümlendi. Hardin'e altı yaşındaki kızından bahsetmemişti çünkü Lacey bu hayata aitti, o hayata değil. Stillwater'da onun adını söylemek bir tür lanet gibi geliyordu. Ama bu Nikki'yi Lacey'yi karlar içinde yatarken bulmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmekten **alıkoymuyordu**.

"Dur." Tyler onun omzunu dürttü. "Bunu yaptığında bölümlere ayıramazsın."

Nikki gözlerini sildi. "Ne yapmak?"

"Lacey'nin başına böyle bir şey geldiğini düşünün."

"Akıl okuyucu olduğumu sanıyordum." Hollywood'un saçma suçlu profili tasvirleri Nikki ve meslektaşlarını sürekli rahatsız ediyordu. İnsanlar ondan on dakika boyunca bazı verileri incelemesini ve tam isabet bir profil çıkarmasını bekliyordu.

"Seni okuyabiliyorum," dedi Tyler. "Bu değişmedi."

Adamın ses tonundaki hüzünlü ifadeye gülümsedi. "Sanırım değil."

Tyler onu hâlâ seviyordu. Nikki ona arkadaş olarak daha iyi olduklarını kaç kez söylemiş olursa olsun, içten içe eninde sonunda bunu başaracaklarını düşünüyordu.

"Temyizle ilgili biriyle karşılaştınız mı?"

"John Banks kızların üvey babalarından biri. Şerifin ofisinin yakınında Mark için protesto yapan bir grup vardı. Beni tanımadılar ama yarına kadar aracımın marka ve modelini, boyumu ve kilomu öğreneceklerinden eminim. Oh, ve Caitlin Newport olay yerinde ortaya çıktı."

"Bok yok mu?"

"Ailem hakkında hiçbir şey söylemedi. Ama kızların cinayetleri konusunda da fazla baskı yapmadı. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum."

"Büro şefinizle konuşabilirsiniz. Geçmişinizi zaten biliyor ve Frost hâlâ dışarıda. Davaya başka birini atamak o kadar da zor olmayacaktır."

"Biliyorum. Ama şimdi olay yerine gittim ve detayları duydum, bağlandım. O kızların adalete kavuşmasını istiyorum." Tek neden bu muydu? Nikki merak etti. Yoksa bir yanı Stillwater'daki herkese artık ailesini öldürülmüş olarak bulan kız olmadığını mı kanıtlamak istiyordu? Nikki engellere rağmen FBI'da başarılı olmak için tırnaklarıyla kazıyarak ilerlemişti. İnsanların ondan başarısız olmasını, kederinin ve öfkesinin onu ezmesini beklediğini biliyordu. Ama o buna izin vermedi.

"John Banks'in senin burada kalmak istemenle bir ilgisi yok mu?"

Nikki ona bakakaldı. "Sen ciddi misin?"

"O senin ilk aşkıydı-"

"Yirmi yıl önce. Onu uzun zamandır düşünmemiştim. Onların katilini bulmak istiyorum çünkü bu benim işim. Madison ve Kaylee'nin katili sorumlu tutulmalı."

"Neden sen olmak zorundasın ki?" Belli belirsiz gülümsedi.

Tyler yenilgiyle ellerini kaldırdı ve ağır parkasına uzandı. "Tamam, bahsettiğim için özür dilerim. Sadece... kendine dikkat et. Eğer insanlar protesto ediyorsa ve o muhabir etraftaysa, hedef olacaksın."

"Ben halledebilirim, ama muhtemelen biz bu dava üzerinde çalışırken şehirde bir oda tutacağım." En hafif trafikte bile Stillwater'a gitmek en az kırk beş dakika sürüyordu. Nikki her ne kadar kızıyla geçireceği sakın akşamları dört gözle beklese de, yapması gereken bir işi vardı. Ve onu bundan mümkün olduğunca uzak tutmak istiyordu.

Tyler, "Lacey ihtiyacın olduğu sürece benim evimde kalabilir," dedi.

"Bu kadar esnek olduğun için teşekkürler." Nikki bir esnemeyi bastırdı. "Misafir odasında kalmak istemediğine emin misin?"

"Yarın erken toplantı var. Onu okuldan ben alırım."

Nikki onu ön kapıya kadar geçirdi. "Araba kullanırken dikkatli ol. Yollar hâlâ kayıyor."

"Yapacağım." Tyler onun başının yan tarafını öptü. Onun kollarında eriyip gitmek ve bir süreliğine dikkatini dağıtmasına izin vermek çok kolay olurdu ama Tyler'ı bu şekilde kullanamazdı. O daha iyisini hak ediyordu.

Nikki uyuyan kızını kontrol etmeye gitmeden önce her iki sürgüyü ve kapı kolunun kilidini sabitledi.

Lacey yatağının ortasına yayılmıştı, battaniyeler yerdeydi, en sevdiği pelüş hayvanı yüzündeydi. Dalgalı, siyah saçları ve mavi gözleri Nikki'ye benziyordu ama gülümsemesi ve neşeli kişiliği Tyler'dan geliyordu. Evliliklerini yürütememişlerdi ama kesinlikle mükemmel bir çocuk yapmışlardı. Lacey'ye sokulmayı düşünüyordu ama bu Nikki için her zaman uykusuz bir geceyle sonuçlanıyordu. Lacey yürümeye başladığından beri yatak domuzuydu.

Nikki uzun bir duş aldı, sıcak suyun gergin omuzlarına masaj yapmasına izin verdi ve neredeyse uykuya dalıyordu. Kilitleri ve güvenlik sistemini bir kez daha kontrol ettikten sonra Miller'ın dava dosyası, yapışkan notlar ve bir kalemle birlikte yatağa girdi. Dosyayı taradı, açıklığa kavuşturulması gereken veya daha fazla araştırmak istediği her şey hakkında bir not ekledi. Sonunda lambayı kapatıp uyumaya çalıştığında saat sabahın erken saatlerini gösteriyordu.

Zihni hâlâ gergin hissediyordu ama bedeni hızla yorgunluğa yenik düştü.

Erkek kahkahalarını duyabiliyordu, ardından garip bir uğultu ve öfkeli bağırışlar geldi.

Çok hasta ve korkmuştu.

On üç adım, merdivenlerde kan var.

Nikki, bunu sen yaptın.

BEŞ

Lacey'nin çizme giymiş ayakları arabanın deri koltuğuna ritmik bir şekilde çarpıyor, her yere kum ve çakıl püskürtüyordu. Lacey radyoda çalan şarkıya eşlik ediyordu, en azından çalan şarkıdan bir ton daha yüksek sesle ama çok daha yüksek bir desibelde. "Anne, bu benim en sevdiğim şarkı."

Nikki dikiz aynasından ona gülümsedi. "En sevdiğin şarkının 'Uptown Funk' olduğunu sanıyordum."

Okul öncesi ve sonrası bakım için Tanrı'ya şükürler olsun, diye düşündü, bugün soruşturmaya başlamak için ihtiyaç duyduğu her şeyi gözden geçirmeye başlamıştı bile. Lacey neden bu kadar erken gittiğini sormuştu. "Daha önce de bu kadar erken gelmiştin. Anaokulundan birkaç arkadaşın orada olacak," diye cevap vermişti Nikki.

"Carly ve Logan," demişti Lacey. "Her gün erken gelmek zorundalar." Lacey sanki bu olabilecek en kötü durummuş gibi başını salladı. "Anne, gerçekten de kötü bir adam yüzünden bütün hafta evde olmayacak mısın?" Nikki'nin ne yaptığını, anne ve babasının iyi adamlar olduğunu biliyordu.

Nikki, "Evet ama her gece FaceTime yapabiliriz," diye cevap verdi. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Ben de, Lace. Ama işimi yapmak zorundayım ve şehirde kalmak benim için daha mantıklı. Ayrıca, babanın benden çok daha fazla abur cubur yemene izin vereceğini biliyorsun."

Lacey sırtıttı. "Bunu zaten düşünmüştüm."

Nikki arabayı bırakma şeridinde durdu ve Lacey'nin yükseltecinden inmesine yardım etmek için aceleyle etrafından dolaştı. "Sırt çantası mı?"

"Kontrol."

"Şapka ve eldiven?"

"Başımda ve ellerimde." Uyumsuz eldivenleri gururla sergiledi. En azından ikisi de yündü.

Nikki Lacey'ye babasının onu okuldan alacağını söyledi, kollarını kızına doladı ve sonsuza kadar böyle mutlu ve masum kalmasını diledi. Şapkasının sadece yarısını takmış olan Lacey'nin arkadaşına doğru koşmasını izledi. İki küçük çocuk koşarak yanlarından geçti, anneleri arabadan bir şeyler bağırdı ve büyük çocuk el sallayarak karşılık verdi.

Nikki bu anların değerini bilin demek istedi. Bazı anneler çocuklarını bir daha asla okula bırakamayacak.

Banks ailesi, Nikki çocukken çamurlu bir bataklık olan Long Lake'teki lüks bir toplulukta yaşıyordu. Şimdi göl kıyısında mükemmel bakımlı, iki ve üç arabalık garajları olan geniş evler sıralanıyordu. Yeni inşaat ve a y r ı c a l ı k l ı manzaralar arasında, mülklerin vergileri çok yüksek olmalıydı.

Nikki sağa döndüğünde John'un ne kadar başarılı olduğunu görünce şaşırmadı. Zengin bir aileden geliyordu ve başarılı olması için ona her türlü fırsat verilmişti; böyle bir ortam insanı azimli yapıyordu ve John'un çekici olması da buna yardımcı oluyordu.

Pırıl pırıl bir Chevy Tahoe, eski model bir Toyota Camry ile birlikte garaj yoluna park edilmişti. Nikki, Miller'ın aracının arkasındaki caddeye park etti. Kaldırımında ona katılmadan önce acil durum frenini çekti.

"Misafirleri olmalı," dedi Miller. "Tahoe Amy'nin ve John da Lexus kullanıyor. Başlangıçta ikisini de kanıt olarak inceledik. Amy deli gibi bağıırıyordu ama ona bunun bir protokol olduğunu söyledim. Yollar düzgün mü?"

"Çoğunlukla. Güzel bir yer," diye yanıtladı Nikki.

"John büyük bir ilaç şirketinde çalışıyor. Besin zincirinde oldukça üst sıralarda. Amy yarı zamanlı olarak banka veznedarı olarak çalışıyor, böylece çocuklar okuldan döndüğünde burada olabiliyor."

"Madison'ın bir kardeşi mi vardı?"

"Küçük bir kardeş. Sanırım ikinci sınıftaydı."

Uzun boylu, sağlam görünümlü bir kadın ön kapıdan çıktı ve kapıyı arkasından çekerek kapattı. Geniş basamaklara buz eriyiği serpmeye başladı.

Nikki Miller'a baktı. "Temizlikçi mi?"

Başını iki yana salladı. "Aile dostu. Günaydın, Mindy."

"Çavuş Miller, burada olduğunuzu fark etmemiştim. Bu basamakların çok buzlu olmadığından emin olmak istedim."

"Mindy Vance, bu FBI'dan Özel Ajan Nikki Hunt."

"Korkunç koşullara rağmen sizinle tanıştığıma memnun oldum." Mindy'nin ağır kışlık paltosu dolgun bedenine eklenmişti ve neredeyse Miller kadar uzundu. "John ve Amy'yi kontrol etmek için uğradım."

"Banks'leri ne zamandır tanıyorsun?" Nikki sordu.

"Oh, uzun bir süre," dedi Mindy. "Herkes şokta. Sanırım ben biraz Pollyanna'yım ama yine de kızların eve sağ salım döneceğini umuyordum. Amy tam bir enkaz. Ve John da, yani John."

"Stoacı," dedi Nikki. "Duygularını gösterme konusunda hiç iyi değildi." "Sanırım bizim neslimizdeki çoğu erkek için durum böyle."

Mindy'nin

gülümsemesi çabucak kayboldu. "Madison iyi bir çocuktur. Çok parlak bir geleceği vardı."

Miller buz eriyiğini aldı ve kaldırıma serpmeye başladı.

"Teşekkür ederim," dedi Mindy.

"Kaylee'yi de tanıyor muydun?" Nikki sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Mindy. "Kocam öldüğünden beri gerektiği kadar sık ziyaret edemiyorum ama Amy'yi kontrol etmek istedim."

"Kaybınız için üzgünüm," dedi Nikki. "Amy ile yakın mısınız?"

"Pek yakın sayılmaz. Amy çok özel biri. Ama kocamın ölümünden sonra benim için bir kaya gibiydi. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum."

Nikki etrafta karla kaplı evlere baktı. "Burası birbirine sıkı sıkıya bağlı bir bölge mi?"

"Sanırım öyle," dedi Mindy. "Çıkmaz sokağın sonundaki Burns ailesi yazın blok partileri düzenliyor. Canlı müzik grubuna ve çocuklar için lunaparklara para ödüyorlar."

Nikki, "İnsanlar birbirlerini kollar," dedi.

"Kesinlikle."

"Etrafta dolaşan yabancı bir kişiyi ya da aracı fark ederler mi?"

Mindy bir an için bunu düşündü. "Belki, ama her zaman ziyaretçiler olur. Bir kargaşa olmadığı sürece kimsenin pek dikkat ettiğini sanmıyorum." Paltosunun fermuarını çekti ve eldivenlerini giydi. "Kabalık ettiğim için özür dilerim ama işe gitmem gerekiyor."

"Elbette." Nikki ona bir kartvizit uzattı. "Kızlar kaybolduğunda zaten ifade verdiğinizi biliyorum ama aklınıza yardımcı olabileceğini düşündüğünüz başka bir şey gelirse beni arayın."

Mindy başıyla onayladı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Kapı bir kez daha açıldı. Eşofman ve eski bir Vikings tişörtü giymiş olan Nikki, John'un hatırladığı hafif vahşi üniversite öğrencisine daha çok benzediğini düşündü.

"Sesini duyduğumu sandım." Kan çanağına dönmüş gözlerinde halkalar vardı. "Hiç uyuyabildin mi?" Nikki sordu.

"Birazcık." John omzunun üzerinden baktı ve Mindy'ye el salladı. "Ben de kaldırımıyla ilgilenecektim."

Nikki, "Bence sadece yardım etmek istedi," dedi. "Böyle durumlarda kimse ne yapacağını gerçekten bilmiyor."

Miller da onlara katıldı, eriyen son buz da bitirdi ve Miller'la birlikte John'u içeri kadar takip ettiler. Nikki botlarını çıkarıp gizlice eve hayranlıkla baktı. Giriş, buz tutmuş gölün muhteşem manzarasını sunan devasa bir büyük odaya akıyordu. Şöminenin üzerinde aile resimleri sıralanmıştı ve odanın tamamında Dollanganger havası vardı. Açık tenli ve sarı saçlı Amy ile John akraba olabilirdi; Madison ve kucağında oturan küçük çocuk ise ebeveynlerinin oyuncak bebek gibi kopyalarıydı. Madison kolaylıkla John'un biyolojik çocuğu olarak kabul edilebilirdi.

"Oğlunuzun adı ne?" Nikki sordu.

John kanepede oturmuş, gözlerini ateşe dikmişti. "Bailey. Amy'nin ailesiyle birlikte."

"Haberini nasıl karşıladı?"

"Ona söylemedik," diye cevap verdi John.

"Bunun zor olacağını anlıyorum," dedi Nikki, "ama daha fazla beklememelisin. Olabilecek en kötü şey, bunu başka birinden öğrenmesidir. Çocuklar konusunda uzmanlaşmış bir mağdur avukatına ihtiyacınız varsa-"

"Biz iyiyiz." Amy Banks kocasının yanına oturdu. Taktığı siyah çerçeveli gözlükler kırmızı gözlerini ya da altındaki koyu halkaları gizlemiyordu.

"Bu sabah nasılsınız Bayan Banks?"

Amy bir süre ona baktı. "Berbat. Nasıl olduğumu sanıyorsun?"

"Tanrım, kibar ol," dedi John. "Yardım etmek için burada."

Nikki kadının kabalığından etkilenmemişti. Yas tutan aile üyelerinden çok daha kötülerine katlanmıştı. Öfkelenecek birine ihtiyaçları vardı ve polisler genellikle odaklanılması en kolay insanlardı. "Mindy Vance ile yeni tanıştık. Uğraması çok hoştu."

Amy'nin ifadesi yumuşadı. "O çok nazik biri. O da kendi payına düşen acıyı yaşadı."

"Evet, kocasından bahsetti. Aileleriniz birlikte çok zaman geçirir miydi?"

"Son yıllarda değil," dedi Amy. "Madison Mindy'nin oğlundan daha küçüktü, o yüzden pek takılmazlardı. Pek fazla ortak noktamız yoktu."

"Siz ve kızınız yakın mıydınız Bayan Banks?"

"Elbette öyleydik. Bütün anneler ve kızları öyle değil midir?"

Nikki, Madison'ın yaşındayken annesiyle saatlerce tartıştıklarını ve babasının genellikle ikisini de kendi köşelerine göndermek zorunda kaldığını hatırlıyordu.

"Kızlar kaybolduktan sonra yaptığınız ilk görüşmeleri gözden geçirdim. Sadece birkaç sorum var. Tekrar gibi görünebilirler ama bu bir cinayet soruşturması haline geldiği için sormam önemli," diye açıkladı Nikki. "Madison hiç kendisini ya da Kaylee'yi takip eden birinden bahsetti mi? Hayatlarında yeni biri var mıydı?"

"Jessica Thomas'ın erkek arkadaşıyla başlamalısın," dedi Amy. "Herkes onun bir uyuşturucu satıcısı olduğunu biliyor."

"Bu onu adam kaçıran biri yapmaz," dedi John.

"Ricky Fillinger," diye doğruladı Miller. "Bazı küçük uyuşturucu suçlarından hüküm giymiş ama tamirci olarak çalışıyor ve size söylediğim gibi bir mazereti var."

Bu isimde Nikki'ye çok tanıdık gelen bir şey vardı. "Ricky Fillinger, eyalet futbol takımındaki gibi mi?" Nikki sordu.

"Evet," dedi John. "Dizini patlattı. Ağrı kesicilere bağımlı olduğunu duydum."

"Arkadaşı onun için şahitlik etti, Çavuş Miller." Amy'nin sert ses tonu kocasına attığı nefret dolu bakışlarla eşleşiyordu. "Erkekler birbirleri için asla yalan söylemezler, değil mi?"

John'un çenesi seğirdi ama hiçbir şey söylemedi. Nikki bu gerginliğin evlilik sorunlarının bir işareti mi, yoksa sadece bir çocuk kaybetmenin getirdiği ruh ezici bir öfke mi olduğundan emin değildi.

"Kızımız kurallara uyan iyi bir kızdı," diye devam etti Amy. "Bunu her kim yaptıysa Kaylee'nin hayatından çıktı."

"Bunu bilemezsin." John'un mavi gözleri parladı.

"O kızı mı savunuyorsun?" dedi sesi yükselerek. "Madison'ı asla görmemesi gereken şeylere maruz bıraktı. Ve annesi hiç evde olmuyor. Kızın nasıl ahlaki bir pusulası olabilir ki?"

Nikki, Miller'ın not almasına izin verirken Amy ve John ileri geri konuşuyorlardı. Amy yaylanmaya hazır bir kaplan gibi görünüyordu ve John öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, neredeyse koruyucu bir duruştaydı.

"Huzurevinde on dört saatlik vardiyalarla çalışıyor," dedi John. "Herkesin her şeyi sağlayan bir kocası yok. Bunu daha sık hatırlamalısın."

Nikki onun çıkarıcı ses tonu karşısında gerildi ve çenesini kapalı tutmak için mücadele etti. Amy biraz hoşgörüyü hak eden acılı bir anneydi. Nikki, John'un kırılgan egosunu unutmuştu, ama çıktıkları dönemde John en küçük bir iyilik için bile minnettarlık talep etmişti. Nikki şimdi onun da herkes kadar kendine güvensiz olduğunu anlıyordu.

Ailesinin öldürülmesinden sonra John'u kendinden uzaklaştırmıştı. Cinayetler olmasaydı John'un güvensizliğinin ilişkilerinin sona ermesine neden olup olmayacağını merak ediyordu.

Amy'nin açık teni kızardı. "Bu ne cüret-"

"Tamam." Nikki üzerine çökmeye başlayan ağırlıktan kurtuldu. "Kızların son günü hakkında bildiklerine odaklanalım."

"Size zaten her şeyi anlattık," dedi John.

Nikki bir gece önce dosyayı ezberlemişti. "Madison sana saat 12:07'de Kaylee'yle birlikte göl yolundan yürüyerek

Hanson'lara. On dakikalık yürüme mesafesinde. Geldiğinde sana mesaj atacağını söyledi."

"O yapmadı." John başını ellerinin arasına aldı. "Ama kontrol etmeyi tamamen unutmuşum. Bana hiç mesaj atmadığını ancak saatler sonra fark ettim."

"Belki de tüm zamanını ofiste geçirmeseydin, o hâlâ burada olabilirdi."

John'un parmak eklemleri beyazlaştı ama hiçbir şey söylemedi.

"Dinle," dedi Nikki. "İkiniz de korkunç bir kayıp yaşadınız ve birilerini suçlamak istiyorsunuz. Ama bu, bunu atlatmanıza yardımcı olmayacak. Kaybınızı anlayabilecek tek kişi şu anda yanınızda oturuyor."

"O *benim* kızımdı. Benim etim ve kanım-"

"Onu kendi kızım gibi sevdim," diye patladı John. "Bunu biliyorsun."

Amy'nin çenesi gerildi, dudakları öfkeli bir çizgi halinde inceldi ama sessiz kaldı.

Miller, "Sorulara geri dönelim, böylece sizi rahat bırakabiliriz," dedi. "İkinizin de dinlenmeye ihtiyacı var."

Nikki devam etti. "Miles Hanson ve babası kızların hiç gelmediğini ve Madison'ın çocuğun mesajına cevap vermediğini doğruladı. O Cumartesi hava güzeldi, özellikle de Kasım ayı için. Bir koşucu kızları burası ile yarı yol arasındaki patikada görmüş."

"Tanrı aşkına, detayları biliyoruz," dedi Amy. "Neden dışarıda bu canavarı aramıyorsunuz?"

"Öyle," diye cevap verdi Nikki. "Komşularla görüşüldü ama Hanson'lardan önce birinin evine uğramış olma ihtimalleri var mı?"

Amy, "Yolun yakınındaki her evde ya emekli insanlar ya da genç aileler var," dedi. "Madison onlardan hiçbirini tanıımıyordu. Kaylee'nin de tanıdığından şüpheliyim." Amy başını sallayarak pencereden dışarı baktı. Kızının ölümünden açıkça Kaylee'yi sorumlu tutuyordu ama yüzeyin altında başka bir şey kaynıyordu. Nikki'nin bunu bir an önce çözmesi gerekiyordu.

Nikki Miller'a baktı, o da başını sallayarak, "Odasında biber gazı spreyi bulduk. Muhtemelen o sırada ihtiyacı olmadığını düşünmüştür."

gün."

"Her iki kız da atletikti, her ikisi de dövüşebilme yeteneğine sahipti ve birinin onları zorla götürmüş olması pek olası değil. Notlarıma göre memurlar iz boyunca herhangi bir boğuşma izine rastlamamışlar," diye ekledi Nikki. "Kızların tanıdığı birini arıyoruz. İzlerini kendi istekleriyle bırakmış olabilecekleri birini."

Amy, "Çavuş Miller da ilk kaybolduklarında aynı şeyi söylemişti," dedi. "Bize yeni bir şey söylemiyorsun."

"Tanrım, Amy," dedi John. "Bırak konuşsun." Amy'nin solgun yüzü kıpkırmızı oldu. "Affedersiniz?"

Nikki boğazını temizledi. "Miles Hanson'ın ve Madison'ın diğer arkadaşları da dahil olmak üzere tüm tanık ifadelerini inceledim. Miles kızların mesaj atarak oraya gideceklerini söylediklerini söyledi ve telefon kayıtları bunun doğru olduğunu gösteriyor. Ancak Çavuş Miller diğer arkadaşlarıyla konuştuğunda, kızların okul dışında Miles'la takılmalarına şaşırılmış görünüyordular."

"Yanılıyorlar," dedi John kesin bir ifadeyle. "Maddie Hanson'lara birden fazla kez gitmişti."

Nikki başını salladı. "Şimdi Miles ile konuşmaya gidiyoruz. Belki de onun evine gitmeye niyetlendiler ve sonra fikirlerini değiştirdiler."

"Yolda görülmüşler-" diye başladı Amy.

Nikki, "Yolun yarısından önce," dedi. "Ondan sonra herhangi bir zamanda çıkmış olabilirler. Yolda başka insanlar da vardı ve kimse onları gördüğünü ya da herhangi bir boğuşma sesi duyduğunu bildirmedi. Birinin evine girmiş olma ihtimalleri çok düşük, özellikle de evlerin hepsinde arama yapıldığına ve çoğunda güvenlik kamerası kaydı olduğuna göre. Bence arabası olan birinin onları beklediğini ve kızların kendi istekleriyle arabaya bindiklerini düşünmeliyiz."

"Peki, şimdi ne olacak?" John sordu.

"Her çocuk ailesinden sır saklar. Madison ve Kaylee'nin kendilerine ne sakladıklarını bilmemiz gerekiyor."

John'un hüzünlü gözleri onunkilerle buluştu. Onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. "Sence işin içinde bir çocuk mu var?"

"Bilmiyoruz, bu yüzden erişime ihtiyacımız var."

"Ne tür bir erişim?" Amy şöyle dedi. "Polis zaten Madison'ın sosyal medya hesaplarını ve bilgisayarını incelemişti."

ilk kaybolduklarında. Hiçbir şey bulamadılar."

"Gençler teknoloji söz konusu olduğunda bizden daha akıllılar. Bir şeyleri nasıl saklayacaklarını biliyorlar," diyor Miller. "Adamlarım her şeyi inceledi ama FBI'nın kaynakları daha iyi. Bizim bulamadığımız bir şeyi bulacaklarını umuyorum."

"Bu arada arkadaşlarıyla, okulla ve tanıdıklarıyla konuşacağız. Umuyorum ki sosyal çevrelerinden birileri bilgi sahibidir ve büyük ihtimalle yardımcı olabileceğinin farkında bile değillerdir. Madison'ın odasına bir göz atmak istiyorum."

"Çavuş Miller zaten yaptı." Amy ona ters ters baktı.

Miller, "Bayan Banks, taze gözler ve yeni bir bakış açısı büyük bir fark yaratabilir," diye yanıtladı.

Amy iç çekti. "Tamam, ama ben de seninle geliyorum. Onun bıraktığı şekilde hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum."

Bu ideal bir durum değildi ama Nikki kadının işbirliği yapmasının tek yolunun bu olduğunu söyleyebilirdi. Anne babası öldürüldüğünde, Nikki annesinin Değerli Anlar heykelcikleri koleksiyonunu kimsenin karıştırmasına ya da yatak odalarına adım atmasına izin vermemişti. "O zaman yolu senin göstermene izin vereceğim."

Büyük merdiven, düz ekran bir televizyonun ve aşırı doldurulmuş sandalyelerin etrafına serpiştirilmiş oyuncakların bulunduğu geniş bir ortak alana açılıyordu. Duvarları, parmak boyası lekelerinden tarihi bölgedeki büyük Viktorya dönemi evlerinden birinin etkileyici bir çizimine kadar çeşitli sanat eserleri süslüyordu. Madison'ın adı sağ alt tarafa karalanmıştı.

"Yetenekli bir sanatçıydı."

"Evet, öyleydi. Maddie'nin odası şurada." Amy koridorun en ucundan sola döndü. Kapı koluna uzanırken parmakları titriyordu. "Lütfen eşyaların yerini değiştirme."

"Yapmayacağım." Nikki kapıyı açtı ve içinden bir kıskançlık geçti. Büyük çiftlik evindeki kendi odası parlak sarıya boyanmıştı ve bir duvarını çeşitli posterlerle kaplamıştı. Makyaj masası ve komodini ailesinden kalmaydı ve şifonyerine hiç uymuyorlardı. Nikki, Lacey'nin odasını güzelleştirmekten zevk alıyordu ama Madison'ın odası onunkinin yanında sönük kalıyordu.

En büyük duvarı beyaz kumlu bir plaj ve pırıl pırıl bir okyanus resmi kaplıyordu. Bitişik duvarı ise çeşitli alıntılar kaplıyordu,

düzinelerce karalamayla birlikte. Nikki, Madison'ın kendi odasını dekore ettiğinden emindi.

"Kuru silme bir duvar," dedi Nikki. "Bu çok havalı."

Mahalleye bakan büyük pencerenin altında büyük bir resim masası duruyordu. Tüm malzemeler düzenlenmiş ve etiketlenmişti, masanın altındaki kaplarda saklanıyordu.

"Her şeyin düzenli olmasını severdi. Çok iyi bir düzenleyiciydi." Amy'nin ses tonunda hüzün vardı.

"Çok güzel bir oda. Şifonyerin çekmecelerine bakabilir miyim?"

Amy başıyla onayladı ve Nikki şifonyeri karıştırarak gizli bir şey aradı. O da odanın geri kalanı gibi düzenliydi ve bu şekilde bırakmaya özen gösterdi. Madison'ın komodininin üzerinde birkaç kitap ve büyük bir mücevher kutusu vardı.

Amy, gömme dolabı incelerken Nikki'nin omzunun üzerinden geçti. "Tam olarak ne arıyorsun? Eğer büyük bir sırrı olsaydı, telefonunda saklı olurdu."

"Büyük olasılıkla," dedi Nikki. "Dürüst olmak gerekirse, sadece elle tutulur bir şey aramıyorum. Madison'ın nasıl bir insan olduğuna dair bir fikir edinmek istiyorum. Şimdi onun çok metodik olduğunu görüyorum, haksız mıyım?"

"Evet ve azimliydi. Sınıfının ilk yüzde beşindeydi. Denediği her şeyde çok başarılıydı."

Ve muhtemelen gerginlik ve kaygı ile düğümlenmişti. En iyi olma ve her şeyin tam da kişinin istediği gibi olması ihtiyacını hissetmek yorucuydu.

Nikki, "Madison ani kararlar vermedi," dedi.

"Hayır, en azından o kızla tanışana kadar. Kaylee ona sürekli gevşemesini ve biraz yaşamasını söylüyordu. Bak bu onu nereye getirdi." Amy şakaklarını ovuşturdu. "John kendimi toparlamam gerektiğini söylüyor. Bailey için iyi bir görüntü vermeliymişim. Oğlumuz için güçlü olacağım ama John sadece toplum içinde patlamalar ve gösterilerle kendimizi utandırmadığımızdan emin olmak istiyor. Yasımızı özel olarak tutmalıyız."

John da onunla çıktığında aynı şekilde davranmıştı. İlişkileri zaman zaman değişkenlik gösteriyordu ve John her zaman onun duygularından çok kendi imajıyla ilgilenmişti. Yine de Nikki onun açığını gördü. "Bu yüzden mi ona bu kadar kırgınsın?"

"Kızgın olduğumu hiç söylemedim-"

"Buna gerek yoktu," dedi Nikki.

"Bu onun için değil. Sadece ocuğumun başına gelenler için dünyaya kızgınlm."

Nikki konuşmayı tekrar çiftin ilişkisine yönlendirmeye çalıştı. "Bu kesinlikle normal, ama John'un Kaylee hakkında konuşmasının seni ne kadar rahatsız ettiğini görebiliyorum."

Amy sinirlendi. "O kızın evimize girmesine asla izin vermemeliydi. Ona onun bela olduğunu söylemiştim. Madison'ın hayatına çok fazla yük getirdi." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bitirdin mi?"

Nikki Amy'den daha fazla bir şey öğrenemeyeceğini biliyordu ama Amy'nin hâlâ bir şeyler sakladığını hissediyordu. "İkinizin arasında sorun yaratmak istemiyorum. Ama keder hakkında şunu biliyorum: ne zaman ne isterse onu yapar. Herkes kendi yöntemiyle yas tutar ve bu süreci kontrol edebileceğini düşünen herkesi büyük bir sürpriz bekler. İhtiyacınız olduğunda yardım istemek çok önemlidir." Amy'ye biraz zaman tanımaya çalışarak koridora geri döndü.

Amy onu takip etti ve kapıyı kapattı. "Bunu John'a söyle."

"Yapacağım." Nikki kesinlikle bir evlilik danışmanı değildi ama ne yapmaması gerektiğini bilecek kadar çok ailenin ölümle parçalandığını görmüştü, özellikle de işin içinde çocuklar varsa. "Ve adaletin yerini bulması için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Mark Todd'a yaptığın gibi mi?" Amy sert bir şekilde söyledi.

"zr dilerim?" Nikki arkasını döndü, ses tonundaki hayal kırıklığını bastırmaya çalışıyordu.

"Bu doğru olmadı," diye devam etti Amy, düşüncelerini toparlamak için bir an durdu. "şerifin ofisine gittiğinde protestocuları görmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum ve medya tarafından her şey didik didik edilirken, kızıma nasıl odaklanacaksın?"

Nikki haberlerde Mark'ın başvurusuyla ilgili bir şey görmemişti ama şimdi yerel gazetenin bunu muhtemelen birinci sayfa haberi yaptığını fark etti.

"Mark Todd ait olduğu yerde, hapishanede. Ve ben hayatımı bölümlere ayırmayı uzun zaman önce öğrendim." Nikki, Mark Todd hakkındaki son konuşmasını yapmış olduğunu umuyordu.

ALTI

Nikki eşarbını yüzüne sardı. Çıplak ağaçların ötesinde bir grup çocuk gölde paten kayıyordu. İlçe gölün buzunu yakından izliyordu ama Nikki suyu bir metre buzun kaplamasını umursamıyordu. Çatlayıp birini, özellikle de çocukları suyun altına çekmek için tek bir zayıf bölge yeterliydi.

"Paten mi kayıyorsun?" Miller sordu.

"Pek iyi değil. Ve gölde asla." O ve Miller patikadan Hanson'lara doğru ilerlerken başlarını rüzgâra karşı eğdiler. "John ve Amy arasındaki dinamik hakkında ne düşünüyorsun?"

Miller, "Kadın yas tutuyor ve adam da şokta," dedi. "Sanırım kabul etmek istediğinden daha fazla onu suçluyor."

"Evlilik geçmişlerinde sorun var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Miller yakasının fermuarını yine burnuna kadar çekmişti, sesi ağır kumaştan dolayı boğuk çıkıyordu. "Kızlar ilk kaybolduktan sonra ikisini de yakından araştırdık. Oldukça standart bir ilişkileri vardı ama Madison'ı kaybetmeleri kesinlikle aralarında büyük bir ayrılığa neden oldu."

Nikki, Liam'dan haber almak için telefonunu kontrol ederken çiftin arasındaki tek anlaşmazlığın bu olup olmadığını merak etti. Washington County dışında, Madison ve Kaylee ile aynı yaşlardaki kızların karıştığı suçlardan hüküm giymiş bir avuç kayıtlı seks suçlusu bulmuştu. Yerel yetkililer adamları kontrol edip Liam'a geri dönmeyi kabul etmişlerdi.

"Liam yerel cinsel suçlular listesi üzerinde çalışıyor ve hedef bölgeyi genişletti." Nikki Miller'a baktı. Onun soruşturmasını sorguladıklarını düşünmesini istemiyordu. "Muhtemelen uzak bir ihtimal ama titiz olmalıyız."

Miller belli belirsiz gülümsedi. "Beni kızdırmak için endişelenme. Kızları hayal kırıklığına uğrattım. Onları bulamadım ve gece gündüz çalıştım."

"Eminim elinden gelen her şeyi yapmışsındır." Nikki yüzündeki atkıyı sıktı ve nefesi güneş gözlüklerini buğulandırdı.

"Seni aradığında Hardin'e çok kızmıştım. Ama aradığı için memnunum."

"Beni rahatsız eden tek şey de bu," dedi Nikki. "Hardin neden FBI'ı daha önce aramadı? İki kayıp çocuk genellikle ek kaynak gerektirir."

"Halledebileceğimizi söyledi. Başlangıçta kaçmaya karar verdiklerini ummuştuk. Belki de Kaylee şehirden ayrılmak istemişti ve Madison da onu takip etmişti. Günler geçtikçe durumun böyle olmadığını anladık. Ama Hardin hâlâ onları bulabilecek kaynaklara sahip olduğumuza inanıyordu."

Nikki, "FBI'ı çağırmak her zaman zor bir karardır," diye kabul etti. "Her zaman izinsiz girişe içerleyen en az bir memur vardır ve Hardin seçilmiş bir yetkili olduğu için muhtemelen topluma adamlarının bunu halledebileceğini göstermek istemiştir. Doğrusunu söylemek gerekirse şerif olduğunu duyduğumda şaşırmıştım. Bana hiç politik bir tip gibi gelmemiştir."

"Saygısızlık etmek istemem ama kilosunun bir sorun olduğunu görebiliyorsunuz. Şeker hastası ve sahada olmak onun için zorlaşmaya başladı. Ayrıca, sorumluluk sahibi olmayı seviyor." Miller başını salladı. "Yeğenin partilere gelip içtiği ve gittikten sonra bizi ispiyonladığı zamanları hatırlıyor musun?"

"Hayır," dedi Nikki. "Ne zaman oldu bu?"

"Son senemizde Stillwater'a taşındı. Ne zaman ortaya çıksa, parti mahvoluyordu."

Nikki zoraki bir kahkaha attı. Son sınıftayken başka şeylerle meşguldü. Cinayetlerden sonraki ilk günler, duruşma da dahil olmak üzere bulanıktı.

Nikki geçmişinden kaçmanın tek yolunun üniversite olduğunu anladığında, kendini okula vermiş ve dñyanın geri kalanını dışarıda bırakmıştı.

"Kahretsin." Miller durdu ve gri gökyüzüne baktı. "Özür dilerim. Düşünemedim."

"Sorun değil." İnsanların onun etrafında yumurta kabuğu gibi dolaşmasını beklemiyordu. Yine de kürek kemiklerinin arasında tanıdık bir düğüm oldu. "Birkaç günlüğüne kasabada bir oda tutacağım. şerifin karakoluna yakın uygun fiyatlı bir yer öneriniz var mı?"

Miller dudaklarını büzdü. "Eyaletler arası yolun hemen dışında iş seyahatinde olanlar için süit odaları olan birkaç yer var. şehir merkezine sadece on dakika kadar uzaktalar. Hem daha fazla yeriniz olur hem de protestoculara bu kadar yakın olmazsınız."

"İyi noktaya değindin." Nikki arabaya döndüklerinde bir oda ayırtmayı aklına not etti.

Sonbaharda patikayı hayal etmeye çalıştı. Asfalttı ve üç ya da dört kişinin geçebileceği kadar genişti. Ağaçlar yapraklarını dökerken göl de görünürdü. Her şey bir yana, huzurlu bir yerdı. İki genç kızın kolayca sohbete dalabilecekleri ve birinin onlara gizlice yaklaşabileceği güvenli bir yer. Ancak kızları gören tanıklar o gün havanın güzel olması nedeniyle parkurun nispeten kalabalık olduğunu söyledi. Madison ve Kaylee kimse bir şeylerin ters gittiğini fark etmeden nasıl ortadan kayboldular?

"Hanson'lara yaklaşıyor muyuz?"

Miller daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyordu ama sadece başını salladı. "Soldaki gri olan. Dñn gece onları aradım ve kızları ölü bulduğumuzu söyledim. Bizi bekliyorlar."

Eve girdiklerinde Bayan Hanson herkese kahve yapmakta ısrar etti ve büyük mutfağında gergin bir kuş gibi çırpındı. Oğlu ve kocası kanepede oturmuş endişeyle bekliyordu, Miles annesine benziyordu - ikisi de sarışındı, biraz tombuldu ve yıl boyunca güneş kremi gerektiren türden açık tenliydi. Bay Hanson'ın kahverengi saçları ve koyu renk gözleri onu diğerlerinden ayırıyordu.

Miles Nikki'ye baktı. "Yüksek topuklu giymiyorsun. Kadın FBI ajanları televizyonda hep topuklu giyer."

Nikki ayağını uzattı. "Bu bebekler eksi otuz beş derecede ayaklarımı sıcak tutuyor. Ve televizyonda gördüğünüz her şeye inanmayın."

Miles annesinin önüne koyduğu kurabiyelere baktı. Yuvarlak omuzları çöktü. "Sanırım ölmeleri benim suçum," dedi ve herkese neden orada olduklarını hatırlattı.

"Miles." Annesi onun başına bir öpücük kondurdu. "Bu doğru değil. Bunu nasıl düşünebilirsin?"

Mavi gözlerinden yaşlar süzüldü. "Evime geliyorlardı."

Nikki, "Miles, bu senin hatan olduğu anlamına gelmez," dedi. "Madison ve Kaylee seninle takılmak istedi."

Gözlerini ovuşturdu ve tabağına baktı. "Hayır, yapmadılar."

Nikki kenetlediği ellerini masaya dayadı ve ona cesaretlendirici bir bakış attı. "Polise söylemediğin bir şey mi var?"

Miles'ın tombul parmakları titredi. "Polise yalan söylemek istemedim. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim."

"Sen neden bahsediyorsun, evlat?" Drew Hanson söyledi. "Bana seni ektiklerini söylemiştin."

"Polise yalan söylememek iyi bir şeydir." Nikki'nin içgüdüleri kızların Miles'ın evine gelmeyi hiç planlamadıklarını söylüyordu. "Kaylee ve Madison senden bir konuda yalan söylemeni mi istediler?"

Miles, "Öğleden sonrayı burada geçirdiklerini ailelerine söylememi istediler," dedi. "Maddie nereye gittiklerini söylemedi ama onları idare etmem için bana yalvardı. Ben de tamam dedim. Ama sonra ortadan kayboldular ve polis buraya gelip gelmediklerini öğrenmek istedi. Hayır dedim, çünkü gelmemişlerdi."

Drew Hanson içini çekti. "Polise yalan söylemeyerek doğru olanı yaptın. Ama onlara Maddie'nin senden yalan söylemeni istediğini söylemeliydin."

Miles babasına baktı. "Başımı belaya sokmak istemedim."

"Miles iyi bir çocuktur," diye konuştu annesi. "Başı hiç belaya girmez."

"Sorun değil," dedi Nikki. "Maddie sana gerçekten nereye gittikleri hakkında herhangi bir ayrıntı verdi mi?"

"Hayır, yemin ederim. Onları korumak istemedim ama Maddie matematik ödevlerimde bana hep yardım ederdi ve uzun zamandır arkadaşız. O da sorumluluk sahibi biri... ya da öyleydi."

"Kaylee'yi ne zamandır tanıyorsun?"

"Onunla Madison'la takılmaya başladıktan sonra tanıştım."

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" Nikki sordu.

"Hoş biriydi. Düşündüğüm gibi değildi." "Nasıl olacağını düşünüyordun?" Miller sordu.

Miles'ın yüzü kızardı. "Kavga ettiği için voleybol takımından atıldı. Kötü biri olduğunu düşünmüştüm. Ayrıca, biraz..." diye bir ünü var. Yüzü kızardı. "Bir fahişe."

"Thot?" Miller sordu.

"Şuradaki fahişe," dedi Nikki kuru bir sesle. "Sosyal medyada kullanılan hoş bir terim. Neden böyle bir ünü var?"

"Ondan hoşlanmayan kızlar başlattı sanırım. Bir sürü erkekle yattığını ve hatta bir tanesine..." Kıpırmızı oldu ve ağzındaki baklayı çıkardı. "Şey, bilirsin... soyunma odasında. Ama Madison bunların hepsinin yalan olduğunu söyledi. Kaylee'nin bakire olduğunu söyledi."

"Sence Madison haklı mıydı?"

"Başta bilmiyordum ama Kaylee ile takıldıktan sonra anladım. O çok utangaç ve sessiz. Yani öyleydi." Gözlerini tabağına dikti. "Gittiklerine inanamıyorum."

"Zorbalık bu çocuklar için günlük bir olay haline geldi." Drew Hanson içini çekti. "Sosyal medyanın onları maruz bıraktığı şeyler, yarattığı baskı gerçek dışı. Ve mükemmel bir dedikodu değirmi."

"Çavuş Miller bana Kaylee'nin İngilizce öğretmeni olduğunuzu söyledi?" Nikki sordu.

Hanson başıyla onayladı. "Gerçek bir yeteneği vardı. Kısa öyküleri, genellikle üniversite yazılarında görülen türden bir duygu ve içerikle katmanlıydı."

"Bunların kopyaları sizde var mı?"

Hanson başını salladı. "Keşke yapsaydım. Harikaydılar."

Nikki Miller'a baktı. "Evinde bilgisayar erişimi olup olmadığını biliyor musun?"

"Annesiyle bir dizüstü bilgisayar paylaşmış. İçinde kağıt yok."

"Hikayelerini evde yazdığını sanmıyorum," dedi Hanson. "Boş zamanlarını bilgisayar laboratuvarında geçirir ve genellikle okuldan sonra da kalırdı."

"Öğrencilerin buluta erişimi var mı?"

"Hayır," dedi Hanson. "Ama kendi flash belleklerini getirmelerine izin veriliyor."

"Okul eşyalarının arasında bulamadık," diye fısıldadı Miller Nikki'ye. "Odasını tekrar kontrol edebiliriz."

"Bana onun makalelerinden biraz daha bahset," dedi Nikki. "Ne tür şeyler hakkında yazardı?"

"Neden?" Miles sordu. "Onları kimin öldürdüğünü bulmana nasıl yardım edecekler?"

"Davranış Analizi Birimi'nde çalışmaya başladığımda, akıl hocam bana profil çıkarmanın kötü adamla değil, kurbanla ilgili olduğunu söyledi. Kurbanın profilini çıkarın, çünkü kurbanı anlamak, ona zarar veren kişiyi anlamak demektir. Mantıklı mı?" Madison'ın sıkı ve titiz biri olduğunu ve muhtemelen kurallara uyma konusunda çok titiz olduğunu öğrenmişti.

"Kaylee'nin belgeleri onun kim olduğuna dair bilgi verebilir." Miles etkilenmiş görünüyordu.

"Kesinlikle," dedi Nikki. "Hikayelerine - kurgu bile olsa - başka kimseye anlatmadığı şeyler koymuş olabilir."

"Bu büyüleyici," dedi Hanson. "Sanırım hikayelerinin çoğundaki ana tema dışlanmış olmaktır. Yanlış anlaşılma ve asla duyulmamak. Bir hikayesinde bunu, odanın ortasında durup hayatındaki herkese bağtırmaya ve kimsenin onu duymamasına benzetiyordu."

"Onunla hiç onlar hakkında konuştun mu?"

"Denedim," dedi Hanson. "Ama konuşmak istemedi ve ben de onun mahremiyetine saygı duydum. Hikayeleri yazmanın, yaşadığı her neyse ona yardımcı olabileceğini umdum."

"Kaylee senin Miles'ın babası olduğunu biliyor muydu? Evde olacağını biliyor muydu?"

Hanson oğluna baktı. "Öyle olduğunu varsayıyorum."

Miles tabaktan bir kurabiye aldı. Gözlerini babasından ayırmadan hararetle çiğnedi.

"Sadece soruyorum çünkü evde olmanızın Miles'ın onların yerine bakmasını zorlaştıracaklarını varsayıyorum."

Hanson'ın bakışları odada dolaştı ve sonra tekrar oğluna döndü. "Bu iyi bir soru. Oğlum, ona bu gece dışarıda olacağımı söyledin mi?"

Ev mi?"

Miles kıpkırmızı oldu, ağzı sertleşti. Başıyla onayladı.

"Ve bütün gün evde miydin?" Nikki Hanson'a sordu. "Oradan ayrılmış ve kızları yürürken görmüş olma ihtimalin yok mu?"

Hanson, "On dört yaşındaki oğlumu iki kızla birlikte evde bırakamazdım," dedi.

Miles bir kurabiye daha aldı ve annesi ona taze bir soda verdi. Saçlarını düzeltti. "Sana şimdiye kadar olduğundan daha fazla yardım edebileceğini sanmıyorum."

Nikki ayağa kalktı. "İki kız da başlarını belaya sokabileceğini bildikleri bir şey yapmaktan bahsetmedi mi hiç? Kendilerinden yaşça büyük arkadaşlarıyla buluşmaktan falan?"

Miles kurabiyeyi büyük bir soda içerek kovaladı. "Madison bana Kaylee'nin yaşlı bir adama aşık olduğunu söyledi. Kimseye söylememem gerekiyordu."

Bingo.

"Kaylee'nin gizli bir erkek arkadaşı vardı." Miller donmuş bir kar parçasını tekmeleyerek yolundan çekti. Banks'lerin evinin önünde park halinde duran arabalarına kısa yoldan geri dönmüşlerdi. "Onunla daha önce görüştüğümde bunu bana neden söylemedi?"

"Şey, bir erkeğe aşık olduğunu söyledi." Nikki Miller'ın hayal kırıklığını hissedebiliyordu. Zaten kızları yüzüstü bırakmış gibi hissediyordu ama Nikki dosyalarını incelemişti. Her şeyi kitabına göre yapmış ve olası her açıyı takip etmişti.

"Onunla çıkıyor muydu? Ve eğer öyleyse, nasıl iletişim kuruyorlardı? Tüm sosyal medya hesapları ve e-postaları kontrol edildi. Annesinin bilgisayarına üç kez baktık. Önceden ayarlanmış bir buluşma yeri gibi her gün görüşebildiği biri mi?"

"Belki," dedi Nikki. "Eğer yaşı büyükse, yakınlarda çalışıyor ya da yerel üniversitelerden birine gidiyor olabilir. Ama onunla iletişim kurmak için yanıp tutuşacağı konusunda sana katılıyorum, çünkü ergenlik çağındaki

Kızlar öyledir. Gizli bir cep telefonu olabileceğini düşünmüştüm ve bu da ona ihtiyaç duyması için başka bir neden gibi görünüyor."

Nikki'nin ailesinden gizli John'la çıktığı haftalarda, onu Annmarie'nin evinden ya da çamaşırhanedeki ankesörlü telefondan aramak zorunda kalmıştı. Onunla konuşmadan bir gün geçirmek işkence gibiydi. "Ben daha çok Miles ve ailesi arasındaki baba," dedi Nikki. "Orada doğru olmayan bir şeyler var."

Miller başını salladı. "Bunu ben de fark ettim. Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım Miles, Madison istediği için onları korumayı kabul etti, tıpkı söylediği gibi. Ama Drew Hanson'ın evde olduğundan emin değilim." Onlar Hansonlar'dayken Banks'lerin cipinin arkasına üçüncü bir araç park etmişti. "Bu araba kime ait?"

"Papaz," dedi Miller. "Birkaç blok ötedeki Metodist Kilisesi'nden."

Nikki daha çok garaja monte edilmiş güvenlik kamerasıyla ilgileniyordu. Komşuları taradı; çoğunun garajında en az bir, ön kapısında da bir kamera vardı. "Hanson'ın garaja odaklanmış bir güvenlik kamerası var mı?"

"Hayır, sadece ön ve arka kapı."

"Her iki kamera da garaj yolunu çekiyor mu?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

Nikki anahtarlığını buldu ve koltukların ısınması için birkaç saniye daha vererek cipi çalıştırdı. "Babasının orada olup olmadığını sorduğumda Miles'ın tavrının değiştiğini fark ettin mi?"

"Ağzını yeterince hızlı dolduramadı."

"Aynen öyle," dedi Nikki. "Babasını koruyor. Güvenlik görüntülerinin başka bir günle değiştirilmiş olma ihtimali yok mu?"

"Onun kurulumuyla değil. İnternete bağlı olduğu için tarihi çekiyor ve değiştirilemiyor. Kızların eve girmediğinden emin olmak için iki kez kontrol ettim. Hanson ön ya da arka kapıdan çıkmamış. Miles evde olduğunu söyledi. Karısı da öyle. Bu açığı takip etmedim. Sanırım yapmalıydım." Miller yere baktı ve kirli, donmuş bir kar parçasını tekmeledi.

"Ben de olsam muhtemelen aynı şeyi yapardım," dedi Nikki. "Ama Miles ve babasıyla konuştuktan sonra, sanırım Drew o gün bir ara arabasıyla ayrıldı. Garajda bunu çekecek bir kamera yok."

Miller, "Ve oğluna kendisi için yalan söyletıyor," dedi. "Ne tür bir ebeveyn bunu yapar?"

Nikki, "Bir sırrı olan türden," dedi.

YEDİ

Kaylee'nin evine kısa bir yolculuk sırasında Nikki Comfort Inn and Suites'i aradı ve bir oda ayırttı.

Jessica Thomas'ın evi Banks'lerin evine on beş dakikadan daha kısa bir yürüme mesafesindeydi ama bölge tamamen farklı hissettiriyordu. Kaylee, sokaktaki diğer düzinelercesine tıpatıp benzeyen, çerez kesici bir apartman dairesinde yaşıyordu. Thomas'ın evi bakımsız mobilyalarla minimal bir şekilde dekore edilmişti ama Banks'lerinkinden çok daha ev gibi görünüyordu.

Jessica bordo iş önlüğüyle masada oturuyor ve boş gözlerle Nikki'ye bakıyordu. Uzun siyah saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve grilerle kaplıydı. Kemikli elmacık kemikleri ve soluk teniyle zayıf bir görünümü vardı.

"Nasılsın?" Miller sordu.

Jessica'nın ince kolları göğsüne sarıldı. "Kendime sürekli uyanmam gerektiğini söylüyorum. Sanki her şey bir kabusmuş gibi."

Nikki de anne babasının cinayetinden sonra aylarca süren kâbuslar sırasında aynı şeyi yapmıştı. Beyni eve girmeden önce uyanması için umutsuzca bağırırdı ama Nikki asla dinlemeyi başaramazdı.

Miller, "Bu FBI'dan Özel Ajan Nikki Hunt," dedi. "Sorun olmazsa size birkaç soru daha sormak istiyor."

"Bunu kızıma o Frost denen adam mı yaptı?" Jessica sordu. Nikki, "Tüm olasılıkları inceliyoruz," dedi.

"Eğer Frost değilse, o zaman neden hâlâ buradasın?" Jessica yorgun bir şekilde sordu. "Kim olduğunu biliyorum ve gazeteyi okudum. Burada kalmak isteyeceğini sanmıyorum. Tüm yeni kanıtlar..."

Nikki'nin kalbi yeniden hızlanmadan önce durma noktasına geldi. Yeni kanıt mı? Ona Mark'ın yeni kanıtların yeniden incelenmesini istediği söylenmişti, bakılacak yeni bir şey olduğundan değil. Nikki şu anda bunu düşünemezdi. "Kızların ölümünden sorumlu olan kişiyi bulmak benim önceliğim."

"Peki ya Frost Killer bir kadını terk ederse?" Jessica cevap verdi. "Davayı öylece askıda mı bırakacaksınız?"

"Jess, endişelenmene gerek yok-" diye başladı Miller.

Jessica kahve fincanını sıkıca kavrarken sesi daha da yükseldi. Gözleri Nikki'ninkilere dikilmişti. "Ne olursa olsun, bu dava çözülene kadar çalışacağını bilmem gerekiyor."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Nikki. "Aynı soruları defalarca yanıtladığınızı biliyorum, bu yüzden çok tekrarlayıcı olmamaya çalışacağım, ancak bunları tekrar sormam gerekiyor. Bu yüzden buradayım. Ve kızınızın katilini bulana kadar da buradan ayrılmayacağım."

"Benim çocuğum senin için sadece ölü bir genç," diye tersledi Jessica. "Eğer Frost'u yakalarsan, ülke çapında-"

Nikki masanın üzerinden uzandı ve elini Jessica'nın titreyen ellerinin üzerine koydu. "Sana yemin ederim ki bu davayı sonuna kadar götüreceğim."

Jessica'nın omuzları çöktü. "Seni buna zorluyorum Ajan." "Senden bunu bekliyorum," dedi Nikki. "Çavuş Miller Kaylee'nin cezalı olduğunu ve telefonunun olmadığını söyledi," diye devam etti Nikki. "Kaylee'nin Madison'a gitmek için iznim yoktu."

"Dersi kırdı ve sonra esrarla yakalandı. Telefonunu aldım ve ona ceza verdim." Jessica gözlerini kapattı. "Telefonu yanında olsaydı, belki-"

"Bunu kendine yapma," dedi Nikki. "Böyle bir durumda her ebeveynin yapacağı şeyi yaptın."

Jessica masanın üzerindeki küçük ıvır zıvır yığınınından bir çakmak aldı. Nikki hiç sigara görmemişti ama ev sahibi muhtemelen içeride sigara içilmesine izin vermiyordu.

"Sigara içmek için ara vermek ister misin?"

"Bıraktım. Çok pahalı. Sadece ellerimde bir şey olmasını seviyorum, anlıyor musun?" Jessica boğazını temizledi. "O gün huzurevinde çift vardiya çalıştım ve akşam yemeği saatine kadar eve gelemedim. Evde olmadığı için çok kızmıştım ama Madison'la birlikte olduğunu biliyordum, o yüzden oraya gittim. Evde kimse yoktu. Sonra Amy'ye mesaj attım ve bana kızların Hanson'larda olduğunu söyledi. Gidip onları alacağımı ve Madison'ı eve bırakacağımı söyledim."

Nikki Miller'a baktı. "Madison neden annesi ve kardeşiyle birlikte büyükanne ve büyükbabasını görmeye gitmedi?" Nikki sordu.

Miller, "Pazartesi günü büyük bir sınavı olduğunu söyleyerek yalvardı," diye cevap verdi.

Nikki'nin Madison hakkında bildiklerinden beklediği de tam olarak buydu.

"Hansonlar akşam yemeğinden yeni dönmüşlerdi. Miles kızların gelmediğini söyledi. Ben de o zaman polisi aradım."

"Kaylee'nin bu yaz başının belaya girdiğini biliyorum," dedi Nikki. "Okula döndüğünde her şey daha iyi miydi?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Daha mutlu görünüyordu," dedi Jessica. "Ama ortaokul zordu. Sosyal medyanın bir genç kızı ne kadar mahvedebileceğini biliyor musun?"

"Sadece hayal edebiliyorum." Stillwater'da iki ortaokul vardı ve herkes birinci sınıfta karıştırma kabına atılmıştı.

"Çoğu kız fotoğraf çektirmeyi düşünmeden önce mükemmel görünmek için bir saat harcıyor. Ama Kaylee öyle değildi. Alay edilmeye başlayana kadar nasıl göründüğünü hiç takıntı haline getirmedi. Özgüvenini geri kazandığını hiç sanmıyorum. Sonra voleybol takımındaki birkaç kız ona sataşmaya başladı."

"Genç kızlar berbat olabiliyor," diye onayladı Nikki. "Voleybolu bu yüzden mi bıraktı?"

"Kendini savunduğu için takımdan atıldı." Jessica'nın ses tonunda gurur kabarmıştı. "Madison Banks o takımda koça karşı kendisini savunan tek kızdı. Geri kalan herkes Jade'in arkasında sıraya girdi."

"Kaylee için iyi olmuş," dedi Nikki. "Ve kızlar bundan sonra arkadaş mı oldular?"

Jessica gözlerini bir selpakla sildi. "Harika olduğunu düşünmüştüm. Madison iyi bir öğrenciydi, iyi bir çocuktı, iyi biriydi," dedi Jessica.

"Tüm boş zamanlarını birlikte geçiriyorlardı. Bazen Madison buraya gelirdi ama Kaylee çoğunlukla onun evine giderdi. Madison'ın annesi onu burada istemiyordu. Ama Madison, Kaylee'nin varlıklı bir aileden gelmemesini ya da alışveriş merkezlerinde harcayacak parası olmamasını hiç umursamıyor gibiydi. Bence bu Kaylee'nin özgüvenine gerçekten yardımcı oldu."

"Amy Banks erkek arkadaşından hoşlanmadı."

Jessica homurdandı. "O kadın kendi gelir seviyesinin altındaki kimseyi sevmez. Ama evet, Ricky'den hoşlanmıyordu. Ben de sevmiyorum. Neden onunla birlikte oldum, asla bilemeyeceğim. Aramızdaki her şey bitti."

"Sanırım hepimizin geçmişinde o adamlardan en az biri var," dedi Nikki ve Jessica ona gülümseyerek karşılık verdi. "Kaylee ondan hoşlandı mı?"

"Kaylee ondan nefret ederdi, bu yüzden Kaylee yalnızken hiç burada olmazdı."

"Neden ondan nefret ediyordu?"

Jessica tereddüt etti. "Ona bazı uygunsuz şeyler söylediğini söyledi. İnkâr etti ama ona güvenemedim."

Miller Nikki'ye baktı. "Eminim bunu dava dosyasında görmüşsünüzdür."

Bu yüzden Ricky başlangıçta şüpheliydi ama mazereti sağlam."

"Evet," dedi Nikki. "Bu yüzden mi ayrıldınız?"

Jessica'nın çakmağı kavrayışı sıkılaştı. "Bu da işin bir parçasıydı."

Nikki sessizliğin uzamasına izin verdi ve Jessica'nın saniyeler geçtikçe daha da rahatsız olmasını izledi.

Miller yalın İleri, onun kaş kaşlarını çattı.

"Jessica, o Bize söylemediğin bir şey mi var?"

Jessica'nın zıplayan dizi masanın sallanmasına neden oldu.

"Telefonunda başka kadınların fotoğraflarını buldum."

"Bu Kaylee kaybolmadan önce miydi?"

"Yaklaşık birkaç hafta önce."

"Neden bana bir şey söylemedin?" Miller'ın sesi keskindi.

"Çünkü Ricky'nin bu olayla hiçbir ilgisi yoktu," dedi Jessica kesin bir ifadeyle. "Kızlar kaybolduğunda Oak Park Heights'ta kardeşini ziyaret ettiğini biliyorsun." Oak Park Heights, Mark Todd'un tutulduğu hapis haneyle aynı yerdi. Nikki bugün o adamla bağlantısı olmayan tek bir konuşma yapacak mıydı?

Miller, "Kardeşi hırsızlıktan sekiz yıl hapis yatıyor," dedi. "Ricky o gün ziyarete geldi ama öğleden sonra geri döndü."

Jessica kollarını kavuşturdu, iki dizi de zıplıyordu. "İşe geri döndü. Patronu mazeret gösterdi. Bakın, çıkmaz sokakları kovalamanıza gerek yoktu. Ricky'nin yapmadığını biliyorum."

Akla yatmayan bir şeyler vardı. Jessica kızını bulmak için çırpınıyordu ve polisten bilgi saklamak hiç mantıklı değildi. "Jessica, bize söylemediğin şey ne?"

"Affedersiniz?"

Nikki, "Ricky'nin kızları kaçırmadığından kesinlikle emin olmanın tek yolu, kaçırılma sırasında nerede olduğunu bilmektir," dedi. "Bu da onunla temas halinde olduğunuz anlamına geliyor."

Miller, "Eğer Amy Banks bunu duyarsa, sana garanti ederim ki senin bu işe karıştığın ve Ricky'yi koruduğun konusunda çığlık atmaya başlayacaktır," dedi.

Jessica'nın yüzü kıpkırmızı oldu. "Ben asla-"

"O zaman bize her şeyi anlatmalısın," dedi Nikki. "Yoksa Ricky'nin mazeretini araştırmaya başlayacağım ve gerçeği bulacağım."

Kadının omuzları düştü. Dirseklerini masaya dayamış, başını ellerinin arasına almıştı.

"O öğleden sonra Ricky ile birlikteydim. Şehre döndüğünde iş yerime geldi. Polisin kaçırıldıklarını düşündüğü süre boyunca oradaydı. Sonra da işe gitti. İşe girdi ve çıktı."

"Peki neden bize daha önce söylemediniz?" Miller sordu.

"İşime ihtiyacım var. Ve ben sadece hastalara yardım etmeye çalışıyorum." "Ne demek istiyorsun?" Nikki sordu.

"Yaşlanmanın ve ölmenin ne kadar pahalı olduğunu biliyor musunuz? Medicare gerekli görmediği her şeyin karşılanmasına karşı çıkıyor. Tanrı korusun, hasta çok fazla acı çekmiyor. Onların acı çektiğini görmeye dayanamıyorum. Bu yüzden Ricky'den bana onlara yardım edecek bir şey getirmesini istedim."

Miller iç çekti. "Ricky sana ağrı kesici mi sattı?"

"Bana satmadı," dedi Jessica. "Onları ondan aldım - telefonundaki resimleri şantaj olarak kullandım."

"Bir dakika," dedi Miller. "Bunlar reşit olmayanların resimleri miydi? Çünkü ona yetişkin kadınların resimleriyle şantaj yapmak hiç mantıklı değil."

"Eğer çocuk olsalardı, yemin ederim polisi arardım. Birkaç tanesi bir şantiyede çekilmiş. Sitede başka kızları beceriyormuş. Patronu onu hemen kovardı."

" Jessica'nın başı ellerinin arasına düştü. "Her şeyin yanlış olduğunu biliyorum ama yemin ederim bundan tek kuruş bile kazanmadım. Sadece hapları gizlice aldım-"

Miller, "İsmi bilmek istemiyorum ve haplar için tazminat alıp almadığınızı da bilmek istemiyorum," dedi. "Opioidlere fentanil katıldığının farkındasınız, değil mi? Eminim haberlerde okumuşsunuzdur? Hasta kötü bir parti yüzünden ölebilirdi; Stillwater'ın her yerinde varlar."

"Ricky bunların saf olduğuna yemin etti."

"Kaylee bunu yaptığını biliyor muydu?" Nikki sordu.

"Ona söylemek zorundaydım çünkü resimler hakkında tartıştığımızı duymuş ve patronuna neden söylemediğimi öğrenmek istemişti."

"Ve sırrı saklamak için pazarlık yapmadı mı? Bir telefon belki?" Cep telefonu bir gencin hayat çizgisiydi. Onu kaybetmek bir eli kesmek gibiydi.

Jessica başını salladı. "Sakinlerin nasıl olduğunu biliyor. Onlara yardım etmem gerektiğini söyledi."

Nikki, Kaylee'nin yatak odasını kontrol ederken Jessica'yla görüşmeyi bitirmesi için Miller'ı bıraktı. İki yatak odasından büyük olanı Kaylee'ye aitti ama ikiz yatak ve uyumsuz şifonyer, ikinci el mağazalarından alınmış çeşitli kitaplarla dolu eski bir kitaplık ile birlikte gayrimenkulün çoğunu kaplıyordu. Nikki bir telefon **b u l m a k** için kitapları dikkatle karıştırdı. Koleksiyonda gizem ve bilimkurgu kitapları ağırlıktaydı ama *The Outsiders*'ın eskimiş bir kopyası yapışkan notlarla doluydu.

Yatağın altındaki iki saklama kabında kazaklar ve diğer kışlık eşyalar vardı. Yatağın altında ya da cılız komodinin içinde hiçbir şey yoktu. Şifonyerin üzerinde portre boyutunda bir ayna duruyordu. Saç fırçası, birkaç saç bağı, eczane fondöteni, allık, göz farı. Üstte hiçbir şey yoktu.

Aynanın üzerine birkaç Polaroid fotoğraf yapıştırılmıştı. Bu şeyler nasıl bu kadar popüler olmuştu? Görüntü kalitesi artmıştı ama cep telefonu ya da dijital kamerayla çekilen fotoğraflara hiç benzemiyordu. Ama Polaroid'in anlık hazzı muhtemelen sabırsız bir gencin ilgisini çekiyordu.

Her iki fotoğrafta da Madison ve Kaylee gülümsüyor ve mutluydu; Kaylee ikinci fotoğrafta aptalca bir "ördek suratı" yapıyordu. Pahalı

Polaroid muhtemelen Madison'a aitti.

Şifonyerin çekmecelerinde her zamanki eşyalar vardı ama Nikki her ihtimale karşı çitaları kaldırmıştı. John'dan aldığı notları meraklı annesinden saklamak için çekmecelerin arasındaki küçük yarıklarda saklamıştı. Kaylee'de böyle bir şans yoktu.

Küçük dolapta raf yoktu ve döşemede de hiçbir şey saklı değildi. Bu kurabiye kesimli apartman dairelerinde eski bir çiftlik evindeki gibi saklanma yerleri yoktu.

Nikki'nin annesinin sesi kafasının içinde çınladı. *"Zulanı buldum, Nicole Ann Walsh. Otu nasıl aldın? O çocuktan mı?"*

Nikki soruya cevap vermek yerine, kendisine güvenmediği için annesini azarlamıştı. Tencere Nikki'nin yatağının altındaki gevşek bir döşeme tahtasının altına saklanmıştı. Annesi onu bulmak için uzun uzun aramak zorunda kalmıştı.

Nikki boğazındaki düğümü yuttu ve ayağa kalktı, inleyen dizleri ona kırkının hızla yaklaştığını hatırlatıyordu. Telefonu bulmayı beklemiyordu. Kaylee'nin üzerinde olduğuna hiç şüphe yoktu - tabii gerçekten bir telefonu varsa.

Bilincinin kenarlarında bir anı canlandı: garip bir uğultu, bir komut: *Fotoğraf çekmeyi bırak*. Nikki'nin alnında boncuk boncuk terler oluştu. Ağzında hayali bir votka tadı dolaşıyordu.

Şifonyere gitti ve yansımasına baktı. Koyu renk saçları şapka ve ter yüzünden dağılmıştı, yüzü sıcak olmasına rağmen solgundu. Koyu renk gözlerinde korku parlıyordu ama neden?

Nikki derin bir nefes aldı ve kendini toparladı. Cinayetlerden sonra pek çok kâbus görmüştü ve kasabaya geri dönmüş olmak onları yeniden tetiklemiş olmalıydı.

Aynaya yapıştırılmış resimlere tekrar baktı ve kızlardan birinin ona üzerinde çalışabileceği bir şey vermesini istedi. Resimler aynı gün, geniş cumbalı tuğla bir vitrinin önünde çekilmişti.

Mahoney's.

Stillwater şehir merkezindeki

Mahoney's. Ama fotoğrafı kim

çekti?

Nikki resimlerden birini çekip çıkardı.

Pencereden uzun boylu, çorap apkalı ve koyu renk kapuşonlu bir erkek görünüyordu, kamera yüzünün büyük bir kısmını kapatıyordu. Her iki kızıdan da birkaç santim daha uzun, 1.80'e yakın görünüyordu. Omuzları genişti ama aşırı kaslı değildi. Pencere ayakkaılarını yansıtaak kadar büyük değildi ama kot pantolonu ya kullanımdan ya da tarzından dolayı oldukça yıpranmıştı.

Nikki ikinci resmi aldı ve ikisini yan yana koydu. Çocuğun ağzının görünen kısmında kk bir sırtma mı vardı?

Kaylee'nin uzanmış kolu bulanıktı ve garip bir pozisyondaydı, neredeyse önünde duruyordu. Fotoğraf çekilirken hareket ediyordu.

Kaylee o suratı yapmıyordu. Fotoğrafı çeken çocuğa bir öpücük konduracaaktı.

Aşağıda, Kaylee'nin annesi erkek arkadaşı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Fotoğrafı kimin çektiğini hiç sormamıştı, sadece kızının Madison'la takılmasından memnundu. Nikki ona kendini sulamamasını söyledi, kadının tam olarak bunu yapacağını bilse de.

Miller'ı dışarıda takip etti. "Jessica'yı suçlayacak mısınız?" Miller başını salladı. "Konuyu zorlamadığınız sürece hayır."

"Hayır, ama durmak zorunda." Nikki'nin nefesi soğuk havada kristalleşti. "Ricky'nin o şeyin ne kadar saf olduğunu söylemesi umurumda değil."

"Yapacak. Bundan emin olacağım. Bir şey buldum." Kk siyah bir nesneyi havaya kaldırdı. "Kaylee'nin okul eşyaları için kullandığı flaş bellek. Annesi kaybolmasın diye mutfak çekmecesinde saklamasını istemişti."

"Almamın sakıncası var mı?" Nikki sordu.

"Torbaya koyup kanıt olarak işaretlediğimde, sizindir."

"Teşekkürler." Nikki Kaylee'nin evinin bitişiğindeki daireyi işaret etti. "Kaylee'nin o gün evden ayrıldığını doğrulamak için baktığınız güvenlik kamerası bu mu?

Miller başını salladı. "Neden?"

"Günün erken saatlerinde ziyaret aradınız mı? Ya da bir gün önce?"

Miller, "O gün çekilen her şeyi izledik," dedi. "Arama çalışmalarına ve en son görüldükleri bölgeye odaklanmıştık. Daha önce bakmayı düşünmemiştim."

Nikki, "Doğru şeylere odaklanmıştın," diye cevap verdi. "Ama son birkaç haftayı gözden geçirin. Onu kamerada yakalamak muhtemelen

Düşük bir ihtimal ama Kaylee annesinin Ricky ile yaptığı anlaşmayı biliyorsa, eminim ona da şantaj yapmaya çalışmıştır."

"Para için mi, uyuşturucu için mi?"

"Bulamadığım telefon için nakit istiyorum."

SEKİZ

Nikki memeyi yerine taktı ve gaz kapağını kapattı. Miller onunla konuşmadan önce Ricky Fillinger'ın kamyoneti için arama emri çıkartmak istiyordu, bu yüzden bu eğlenceli işi sabaha ertelediler. Benzin pompalarından uzaklaştı ve dükkânın önüne park etti.

Mark Todd'un sabıka fotoğrafı gazetenin ön sayfasından ona bakıyordu.

Star Tribune.

NICOLE WALSH'UN CINAYET GECESİNDEKİ RUH HALIYLE İLGİLİ YENİ KANITLAR VE
RAHATSIZ EDİCİ AYRINTILAR ORTAYA ÇIKIYOR.

Ruh hali mi? O gece ruh halinin nasıl olduğuna dair yeryüzündeki hiç kimsenin en ufak bir fikri yoktu. Jessica'nın daha önce bahsettiği makale bu olmalıydı.

Nikki bozuk para yuvasına dört çeyreklik attı ve kâğıdı kaptığı gibi kolunun altına katladı.

Kalabalık mağazanın içinde, bir fincan kafeinsiz kahve yaparken elleri titriyordu. Şu ana odaklanmak zorundaydı. Geçmişine takılıp kalmak Madison ve Kaylee'nin katilini yakalamak için hiçbir işe yaramayacaktı. Kahvesini Fransız vanilya kremasıyla doldurdu ve tezgâha çıktı.

"Benzin paramı pompada ödedim." Kasiyerin arkasındaki sigara vitrinine baktı. Hamileyken sigarayı bırakmıştı ve sigaraya geri dönmek için birkaç nefes çekmekten fazlası gerekmecekti.

alışkanlık. Onun yerine bir paket şeker seçti ve şekerin nikotinden daha az bağımlılık yaptığını iddia etti.

Sanki günlerdir kızından uzak kalmış gibiydi. Nikki'nin FBI birimi tüm Minnesota'ya hizmet verdiği için birkaç gece otelde kalmak yeni bir deneyim değildi ama Lacey'den uzakta olmak her zamankinden daha fazla acı veriyor gibiydi. Nikki odaya yerleşir yerleşmez Tyler ve Lacey'yi kontrol edecekti. Kızının mutlu küçük sesi her zaman ruh halini iyileştirirdi.

Kasiyer kasadaki birkaç düğmeye bastı ve içini çekti. "Lanet olsun, bu şey kilitlendi. Yeniden başlatmama izin verin."

"Sorun değil."

Altılı bira paketi gümbürtüyle yanındaki tezgâha çarptı ve Nikki sıçradı.

"Özür dilerim." Gri kapüşonlu ve boya lekeli kot pantolonlu bir adam biranın üzerine bir paket jelibon koydu. Yanakları gülümsemesiyle çukurlaştı. "Seni korkutmak istememiştim."

Nikki'den en az bir baş daha uzundu, ince yapılıydı ama geniş omuzları vardı. Koyu renk, dalgalı saçlarından bir tutam lacivert yün şapkasından kurtulmuş ve kulağının etrafında kıvrılmıştı.

"Güzel bir kombinasyon," dedi Nikki. "Corona ile en iyi hangi lezzet gider?"

"Kırmızı, tabii ki." Sesi şekerin kulağa gülünç derecede erotik gelmesine neden oluyordu. "Şeker bebek."

Nikki'nin gözleri büyüdü. "Affedersiniz?"

Şeker torbasına vurdu. "Şeker bebekler. Sanırım onları seven ilk kişi sensin."

Tüm vücudu kıpkırmızı olmuştu. "Şeker bağımlısı olabilirim."

"Merhaba, Rory." Yandaki kasayı ikinci bir kasiyer açtı.

Rory mi? İsim belli belirsiz tanıdık geliyordu. O da onunla aynı okula mı gitmişti?

Nikki bir yandan paraları sayarken bir yandan da kasiyerle flört eden adama gizlice baktı. Geniş gülümsemesi ve hışırtılı sesi kızın yüzünü kızartmıştı ve kadınlar üzerindeki etkisini açıkça anlamıştı.

Nikki'nin yüzü hâlâ yanıyordu ve bu sadece utançtan kaynaklanmıyordu. En son ne zaman bir erkeğe karşı bir şeyler hissettiğini hatırlayamıyordu.

Tek başına, bu adam kadar yakışıklı birinin yanında dururken gergin hissediyordu. Nikki biriyle çıkmayalı ne kadar olmuştu?

"Şimdi dene," dedi Nikki'nin kasiyeri, gözleri Rory'nin üzerindeydi. "Kardeşin hakkındaki makaleyi okudum dostum. Sence yeni bir duruşmaya çıkacak mı?"

Size sorular sorulacaktır, özellikle de kardeşi şehirde olduğunuzu öğrenirse.

Nikki'nin midesi bulandı ve kartı okutup PIN numarasını girmeyi beklerken elleri titredi. Kolunun altına sıkıştırdığı gazeteyi tuğla gibi hissetti.

Rory omuz silkti. "Kim bilir? O kadar zor durumda kaldı ki hiçbir şeye güvenemiyorum."

Nikki makbuzunu kaptı ve kapıya doğru koşmamaya çalıştı. "Teşekkür ederim."

"Şekerini unuttun." Rory sıırttı ve şeker bebekleri ona fırlattı.

"Teşekkürler." Nikki çantayı cebine koydu ve aceleyle dışarı çıktı. Soğuk rüzgâr neredeyse cipin kapısını elinden çekip alacaktı. "Tanrım." Nikki kapıyı çarparak kapattı ve nefesini tuttu.

Stillwater'ın hâlâ küçük bir kasaba olduğunu biliyordu ama Mark Todd'un kardeşiyle aynı benzin istasyonuna gitme ihtimali neydi ki? Her şey olduğunda Rory ortaokuldaydı ve Mark'ın Todd'ların arazisiyle ailesinin arazisi arasından geçen dere kenarında yaktığı şenlik ateşlerini takip ederdi. Mark küçük kardeşine karşı herkesten daha hoşgörölüydü, ama alkol aldığıında onu hep eve gönderirdi.

Nikki Mark'ı orta boylu, sıırım gibi bir adam ve sade bir yüz olarak hatırlıyordu. Yeşil gözleri ve çene çizgisi arasında, Rory açıkça üstün genlerle kutsanmıştı.

Kimin yanında durduğunu bilse ne derdi acaba? Rory dükkândan çıktı ve Nikki koltuğa çöktü.

Yolcu kapısında Todd Construction yazan beyaz bir kamyonete bindi.

Nikki gazeteyi evde okumaya niyetlenmişti ama manşet onu rahatsız etti.

Dean ve Valerie Walsh cinayetinden ömür boyu hapis cezasına çarptırılan Mark Todd'un yeniden yargılanmasına yol açacak çarpıcı yeni kanıtlar ortaya çıktı.

Kurbanların kızı Nicole Walsh, anne ve babasını ölü bulduğunda Todd'u evinde bulunduğunu iddia etmiştir. Todd'u teşhis etmesi tutuklanmasına yol açtı.

Özel bir kaynak, o zamanlar on altı yaşında olan Nicole Walsh'un anne ve babasının öldürüldüğü gece aşırı derecede içki içtiğini ortaya çıkararak, tanık olarak güvenilirliği konusunda şüphe uyandırdı.

Nikki neredeyse kâğıdı ikiye bölecekti. Ailesinin öldüğü gece hem alkol hem de kan testine girmişti ve Mark'ın itirazının yalanlar üzerine kurulu olduğunu biliyordu.

Hem bölge savcılığı hem de Şerif Hardin -o zamanlar olay yerine ilk gelen Şerif Yardımcısı Hardin- telefonlara cevap vermedi ancak Şerif Yardımcısı Hardin'in ilk raporunda Nicole Walsh'un ilk alkol testini geçtiği belirtiliyordu.

Nikki sağlık görevlisinin kanını aldığını ve gözetim zinciri kâğıdını doldurduğunu hatırlıyordu. Bir toksikoloji raporu da olmalıydı.

Yeni biyolojik kanıtlardan elde edilen DNA Mark Todd ile eşleşmezse, avukatlarının tam bir aklanma için bastırması olasıdır.

Nikki'nin boğazından kusmuk yükseldi. Doksanlı yılların ortalarında DNA testleri kısıtlıydı ama teknolojik gelişmeler sayesinde en küçük örnekler bile test edilebiliyordu. Odasındaki lamba kablосundan ve pencere pervazından alınan dokunma DNA'sına ne olmuştu?

Nikki'nin midesi bulandı. Biyolojik kanıt neredeyse her zaman kan ya da meni anlamına gelirdi.

Kağıdı koltuğun üzerine attı ve cipi çalıştırdı. Ön cam silecekleri tıkırdadı ve gıcırdama sesi çıkardı ama sadece yolcu tarafı hareket etti.

Harika. Kazıyıcısını aradı, buzı kırmanın işe yarayacağını umuyordu.

Ayakları altından fırladığında, sırtı ve başı buzlu betona çarptığında açık sürücü kapısını zar zor dönmüştü. Sersemlemiş bir halde kıpırdamadan yattı ve nefes almaya çalıştı.

"Kımıldama." Rory'nin endişeli yüzü birdenbire onunkine birkaç santim yaklaşmıştı. Artık kesinlikle o kısa boylu, saçları daha da kısa olan çocuk değildi. Kasketi yoktu ve yüzünü çevreleyen koyu renkli, dalgalı saçlar onu daha da genç gösteriyordu.

"Ben iyiyim," dedi utanarak.

"Sadece bir saniye dur ve nefes al," dedi. "El ve ayak parmaklarını oynatabiliyor musun?"

"Evet." Kar yağışı yüzüne vurdu ve dirseği acıdı.

Nikki yavaşça doğruldu ve başının arkasında giderek büyüyen şişliğe dokundu.

Rory üç parmağını kaldırdı. "Kaç tane?"

"Üç. Beyin sarsıntısı geçirmiyorum. Sadece ayağa kalkmam gerek."

Onun elini tuttu ve diğer kolunu arkasına geçirdi. "Yavaşça."

Nikki baş dönmesine karşı gözlerini kapattı, alnı adamın omzuna yaslandı, boştaki eli adamın göğsündeydi. Adam temiz çamaşır gibi kokuyordu.

"Eğer başınız dönüyorsa, özellikle bu havada St. Paul'e geri dönmemelisiniz."

"Ben iyi olacağım." Nikki geri çekildi, yüzüne bir sıcaklık yayılıyordu.

"Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var. Aptal ön cam sileceği."

"Otur da bir bakayım."

Nikki, Rory'nin sürücü koltuğuna oturmasına yardım ederken onun soyadını düşünmemeye çalıştı. Rory silecek lastiğini temizlerken o da zihinsel olarak beyin sarsıntısı kontrol listesini gözden geçirdi.

"Bu şey bitmek üzere," dedi. "Neredeyse hiç lastik kalmamış. Çok uzağa gitmeden önce değiştirmen gerek. Yolun aşağısında bir hırdavatçı var. Nasıl yapılacağını bilmiyorsan senin için yapabilirler."

"Teşekkürler." Nikki daha ehliyet almadan babası ona yağını kontrol etmeyi, patlak lastiği değiştirmeyi ve yeni silecek takmayı öğretmişti.

Rory sürücü kapısına yaslandı. "Bir şey değil, Nicole." "Adımı nereden biliyorsun?" Kız endişeyle ona baktı.

"Şu ana kadar bilmiyordum. En azından gerçekten sen olduğundan emin değildim. Tanıdık geldiğini düşünmüştüm." Konsolun üzerinde duran gazeteye baktı ve sonra gözlerini kaçırdı.

"Bir şeyler söylemeliydim," diye itiraf etti Nikki. "Ama etrafta başka insanlar vardı ve bunun doğru zaman ya da yer olduğunu düşünmedim."

"Yani hızlı bir karar verdin ve kaçtın. Bu senin alışkanlığın olmalı." Rory saçındaki kar tanelerini sildi ve ona tiksintiyle baktı.

"Yardımanız için tekrar teşekkürler," dedi Nikki. "Bu bıçağı değiştirip yola çıkmam gerekiyor."

Rory hâlâ kapıyı tutuyordu. "Ama geri geleceksin, çünkü o iki küçük kızın cinayetini araştırıyorsun."

Kapıyı tekrar çektik ama Rory yerinden kımıldamadı. Onun dolgun dudaklarına değil, gözlerindeki öfkeye odaklanmaya çalıştı.

"Tatil köyü katilini yakaladınız, değil mi? Bugünlerde oldukça ünlü olduğumu duydum," dedi. Nikki onun bakışları altında gerildiğini hissetti.

"Ekibimle birlikte onu yakaladık," diye cevap verdi.

"Şimdi de Frost'un peşindesin," diye devam etti. "Büyük av avlıyorsun. Söyle bana Nikki, tüm o süslü diplomalarınla, biriyle yüz yüze konuştuğunda yalan söylediğini anlayabileceğini düşünüyor musun?"

Nikki yanaklarının ısındığını hissetti. Radarın altında kalmayı beklemiyordu ama Rory'yle karşılaşmak kaçınmayı umduğu tek şeydi.

Her ne kadar onun alaycı tonuna tepki vermek istese de, bunun sadece onu kızdıracağını biliyordu. "Yalan söylediğini anlamak için kardeşini görmeme gerek yok," dedi sert bir sesle. "O yukarı çıktığında ben annemlerin dolabında saklanıyordum. Adımı fısıldadı ve eğer beni önce bulsaydı o da beni öldürebilirdi."

Nikki saatlerce dolabın içinde sinmiş, kaçmak istemişti. Mark'ın evin neresinde olduğu, ne yaptığı ya da onu keşfetmeye yakın olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Mark'ın ayak seslerini duymaya çalışıyor, ne zaman ailesinin yatak odasına gireceğini ve Nikki'nin saklandığı yeri keşfedeceğini merak ediyordu. Kalbi göğsünde çarpıyordu ve dakikalar geçtikçe korku onu neredeyse felç ediyordu. Ve sonra şansını denemiş, aşağı inmeyi ve evden çıkmayı başarmış, komşulara kaçmıştı.

"Kardeşinin davası hakkında konuşamam, üzgünüm." Nikki kendini kaybetmeden önce bu işi bitirmek zorundaydı.

"Özür dilemeni istemiyorum," dedi Rory. "Gözlerini açmanı ve o gece gerçekten neler olduğunu öğrenmeni istiyorum."

Nikki, "Ne olduğunu biliyorum," diye cevap verdi.

Rory kaşlarını birbirine çatarak bir süre Nikki'ye baktı. Ensesini ovuşturdu ve yanağının içini çiğnedi.

"Ne?" Nikki söyledi. "Belli ki söylemek istediğin başka bir şey var."

"Toksikoloji raporu yok."

Nikki, "Gazetede okuduğun her şeye inanma," diye karşılık verdi. "O muhabirin belli ki bir ajandası var."

Rory başını salladı. "Mark'ın yeni avukatında tüm dava dosyasının bir kopyası var. Toksikoloji raporu yok."

İçini bir korku kapladı. Kanını aldırmişti, değil mi? Annesinin cesedinin korkunç görüntüsünü gömmek için çok çalıştığı için gecenin büyük bir kısmı onun için bulanıklaşmıştı. Anne ve babası iyi insanlardı, toplum ve komşuları tarafından saygı görüyorlardı. Annesi kütüphanede gönüllü olarak çalışmayı, genç okuyucularla ilgilenmeyi çok severdi. Harika bir büyükanne olabilirdi. Boğazındaki ağrı dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı.

"Mark boş yerleri doldurabilir," dedi Rory. "O gece neler olduğunu bilen tek kişi o."

"Sonunda mantıklı konuşuyorsun."

"Partiden söz ediyorum," diye açıkladı Rory. "Sen baygınken o lanet partide neler olduğunu bilmen gerekiyor. Polise Mark'ın sen oradayken sana saldırdığını ve

seni istediğini ve senin onu reddettiğini. Seni beklemek için evine gittiğini ve aileni öldürdükten sonra içeri girdiğini. Ama o zamanlar seni koruyan insanlar sana karşı dürüst değillerdi. Hikayenin tamamına sahip değilsin."

Nikki kapıyı Rory'nin kalçasına doğru itti. "Şimdi gidiyorum."

Rory geri çekildi ama hâlâ kapıyı tutuyordu. "Gerçekler ortaya çıkmadan önce Mark'la konuşmalısın."

"Güle güle." Kadın bu kez kapıyı daha sert çekti ve adam sonunda kadının kapıyı kapatmasına yetecek kadar hareket etti.

Silecek lastiğinin canı cehenneme. Nikki'nin sıcak bir duşa ve sert bir içkiye ihtiyacı vardı.

DOKUZ

Nikki buz torbasını kuyruk sokumunun altına yerleştirdi ve sert otel yatağında rahat etmeye çalıştı. Aldığı aspirin baş ağrısına iyi gelmişti ama kuyruk sokumu hâlâ zonkluyordu ve sinirleri gergindi. Bölge savcısını aramıştı ama o gün için çoktan ofisten ayrılmıştı. Hizmetçisine sabah ilk iş orada olacağını bilmesini söyledi.

Lacey ile telefonda keyifli bir yarım saat geçirmişti. Onun mutlu sesi ve küçük kız kıkırdamaları mükemmel bir dikkat dağıtıcı olmuştu. Nikki kızına iyi geceler diledikten sonra Tyler telefonu aldı ve gazete makalesi hakkında konuşmaya başladı. Eski sevgilisi iyi niyetliydi ama Nikki'nin bu konuda konuşacak enerjisi yoktu ve ona Rory'yle görüşüğünü söylemesi söz konusu bile olamazdı. Tyler aşırı korumacı olabilirdi ve Nikki sinirlenip yarın özür dilemek zorunda kalacağı bir şey söyleyebilirdi. Yarın akşam arayacağına söz vererek görüşmeyi sonlandırdı.

Nikki telefonundaki internet tarayıcısını açtı ve adını yazdı. Yüreğı hemen ağzına geldi. Bugünkü makale eyaletteki hemen hemen her haber kaynağı tarafından alınmıştı.

Boş noktalarınız var.

Nikki bunun doğru olmadığını düşündü. Pencereden gizlice çıktığını ve uzun, dolambaçlı yolun sonunda John'la buluştuğunu hatırlıyordu. Partiye gitmişlerdi. Aslında daha çok bir toplantıya. John'un arkadaşlarından sadece birkaçı oradaydı. Nikki, John'un arkadaşları arasında

sadece kız. Gecenin ilerleyen saatlerinde başı dönmüş ve yatmaya gitmişti ama eve döndükten sonraki hafızası berraktı.

Polis geldiğinde Mark kaçmıştı ama birkaç saat içinde tutuklandı. Kanlı kıyafetleri çöpte bulundu, kanın annesine ait olduğu daha sonra doğrulandı. Silahın her yerinde parmak izleri vardı. Hardin'e ve savcılığa göre bu dava kapanmıştı. Peki, muhabir hangi biyolojik kanıttan bahsediyordu? diye merak etti.

Nikki makaleyi gözden geçirdi ve son paragrafı okumadığını fark etti.

Artık evli olduğu için Hunt adını kullanan Nicole Walsh, FBI'ın Davranış Analizi Birimi'nde Özel Ajan olarak görev yapıyor. Şu anda iki genç kızın cinayet soruşturmasında şerifin ofisine yardımcı olmak üzere Stillwater'da bulunuyor. Kendisi tüm röportaj taleplerini reddetti.

Nikki, DNA testiyle ilgili haberler çıkar çıkmaz biriminin ofis müdürüne ailesinin davasıyla ilgili tüm medya taleplerini ayıklaması talimatını vermişti. Muhabirin verdiği bilgi yanlış değildi ama kullandığı ifadeler Nikki'yle şahsen konuştuğunu gösteriyordu. Muhtemelen gazetenin düzeltme yapmasını sağlayabilirdi ama bu da peşine düşmek istemediği bir iletişim hattının açılmasına neden olacaktı ve üstelik yorumlar yağmaya başlamıştı bile. İlk iki sırada sosyal adalet savaşçıları yer alıyordu ve şerif ofisinin Mark Todd'a tuzak kurup kurmadığını tartışıyorlardı. Bazı kullanıcılar polisin yaptığı diğer yanlışlar hakkında hikayeleri olduğunu iddia etti, birkaçı Nikki'nin karakterine saldırdı ve bir kullanıcı özellikle Frost Killer'a hayran görünüyordu, ancak sözde içeriden bilgisi hedeften çok uzaktı.

Nikki'nin eli dondu ve ekrana baktı.

Stillwater'daki protestomuza katılın. Her sabah saat 9:00'da şerif ofisinin yanındaki kavşakta buluşuyoruz. Ajan Hunt'ın o girişi kullanması gerekecek ve onunla konuşmayı umuyoruz.

Kullanıcı bu bilgilerle en az üç kez yorum yapmıştı. Kullanıcı adına tıkladı ama hesap bugün oluşturulmuştu. Nikki'nin kimliğin izini sürmesinin hiçbir yolu yoktu. FBI'ın basın irtibat bürosuna bir e-posta göndererek, gazeteden Nikki'nin Madison ve Kaylee'nin cinayetleriyle ilgili soruşturmasını engelleyebilecek yorumları izlemesini istemesini istedi.

Nikki'nin sürekli röportaj taleplerini ve ısrarcı protestocuları savuşturacak zamanı yoktu. Medyanın geri çekilmesini isteyen bir açıklama yapmalı mıydı? Kurtlara daha fazla şey verme fikri mide bulandırıcıydı ama belki de bu davada çalışmasına yetecek kadar uzun süre onları uzak tutabilirdi.

Tarayıcıyı kapattı ve Liam ve Courtney ile grup sohbetini açtı. Bugünkü görüşmeler hakkında çoktan bilgilendirilmişlerdi ve Liam Hudson'dan işe yarar bir şey bulamadan dönmüştü. Courtney'nin fiziksel kanıt olmadan yapabileceği pek bir şey yoktu ama Nikki adli tabibe Madison ve Kaylee'ye öncelik vermeleri için baskı yapacağını biliyordu. Onlara hızlı bir güncelleme gönderdi.

Miller bize hükümet merkezinde bir yer buldu. Yarın sabah 9'da buluşup nereye gideceğimize karar verelim. Mahkeme, sabah ilk iş adli tabibi arayıp kanıtlar hakkında bilgi alacağım.

Liam başparmağını kaldırarak cevap verdi. Courtney muhtemelen uyuyordu ama mesajı sabah görecekti.

"Ah." Nikki yataktan kalktı ve topallayarak odanın karşısına geçti. Eriyen buzu çöpe attı ve kapının kilitli olduğundan emin oldu. Target'tan aldığı ucuz şarap, çalışma masasının üstündeki yerinden onu cezbettiler. Şarabı açarsa Nikki muhtemelen çok fazla içecek ve akşamdan kalma olacaktı. Vücudu zaten yeterince kötü hissediyordu.

Telefonunun alarmini altıya kurdu, böylece Stillwater'a gitmeden önce bölge savcısının ofisine gitmek için bolca vakti olacaktı. Etrafında dönüp dururken, onu zorlamayacak bir pozisyon bulmaya çalışıyordu.

Kuyruk sokumuna baskı uygularken, olası açıklamasına dair fikirler aklından geçiyordu. Amaç medyaya Nikki'nin önceliğinin Madison ve Kaylee'nin katilini bulmak olduğunu açıkça göstermekti. *Medyanın geçmişimle ilgilenmesini anlıyorum... iki acılı aile... ebeveynler çocuklarını gömmek zorunda kalmamalı... öncelik...*

Üzerine çöken uyuşukluğa rağmen Nikki kafasında birbiri ardına ifadenin versiyonlarını tasarlamaya devam etti. Hiçbiri kulağa tam olarak doğru gelmiyordu.

Tuhaf bir uğultu kafasını doldurdu, ardından anlayamayacağı kadar bulanık görüntüler geldi. Ve sonra çiftlik evine geri döndü, kalbi çarpıyor ve sırtından terler akıyordu. Merdivenlerde kan vardı. Gıcırdayan basamaklar. Kan gölünün içinde yatan bir kadın, yüzü çökmüş, kolu yatağın üzerinde sallanıyordu.

Gözleri parlayarak açıldı. Doğruca Nikki'ye baktı. "Bunu sen yaptın."

Roger Mathews geçen sonbaharda bölge savcısı seçilmişti. Etkileyici bir savcılık geçmişi vardı ama siciline bakılırsa sadece smaçlı davaları mahkemeye taşıyordu. Nikki onun masasının önündeki sandalyeye oturdu ve soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Bu sabah uyandığında, yatarken giydiği eski FBI tişörtü terden sıırılsıklam olmuştu. Beş saat uyumuştı ama gözlerini bile kapatmamış gibi hissediyordu ve Mathews'in ofisine vardığında morarmış sırtındaki kasları gevşetmeyi hâlâ başaramamıştı. "Gazeteyi okuduğunuzu varsayıyorum?"

"Özür dilerim," dedi. "Bir aile etkinliğindeydim ve dün gece geç saatlere kadar haberim olmadı. Bu sabah ulaşmayı planlıyordum."

"İyi ki buradayım o zaman." Nikki ona ters ters baktı. "Gazete hangi biyolojik kanıttan bahsediyor? Şimdi birdenbire yeni bir örnek mi çıktı?"

Roger Mathews içini çekti. "Bu şekilde öğrendiğiniz için özür dilerim. Tatilden önce konuştuğumuzda da söylediğim gibi, ofisi daha yeni devraldım. Bu dava çok hızlı ilerledi."

"Sadece cevap istiyorum."

"Bildiğiniz gibi Mark birkaç yıldır temyiz başvurusu üzerinde çalışıyor ve yeni DNA testi talep ediyordu. Birçok kez reddedildi ve kamu avukatının ötesinde yasal temsil için parası yoktu."

"Ta ki Masumiyet Projesi yaz aylarında devreye girene kadar."

Mathews başını salladı. "Başlangıçta dokunmayı test etmek istediler DNA odanızdaki lambadan, babanızın giysilerinden ve pencere pervazınızdan alındı." DNA testleri ilk soruşturmadan bu yana uzun bir yol kat etmişti. Artık deri hücrelerinin mikroskobik örnekleri test edilebiliyor ve dokunma DNA'sı denen şeyi üretebiliyordu. Nikki dokunma DNA'sının suçtan yıllar sonra insanları mahkûm ettiğini okumuştı ama bazı uzmanların bu tür DNA'ların mahkemede kullanılacak kadar güvenilir olmadığını savunduklarını da duymuştu. Nikki ayrıca bu tür DNA testlerinin pahalı olduğunu biliyordu ve Mark aleyhinde başka pek çok kanıt olduğu için daha önce hiçbir yargıcın bunu onaylamayacağı söylenmişti. Mathews sessizce, "Patsy Moran yargıcı testin yapılması için ikna etti," dedi.

Nikki'nin ağzı kurumuştı. "Davayı Patsy Moran mı aldı?"

Patsy Moran, Minnesota'nın en korkunç cinayetlerinden bazılarını yargılamış ve kazanmış emekli bir savcıydı. 2014 yılında, yaklaşık yirmi yıl önce dört genç kızı öldürmekten yargılanan bir adam DNA kanıtlarıyla tamamen aklanmıştı. Moran ilk savcılık ofisinde çalışıyordu ve bu mahkumiyet ona hiçbir zaman doğru gelmedi. Beraat haberinin duyulmasından bir gün sonra Masumiyet Projesi'ne katılmıştı. O zamandan beri hiçbir davayı kaybetmemişti.

Mathews, "Mark Todd'un haksız yere mahkum edildiğine kesinlikle ikna olmuş durumda," dedi. "Yargıca sunum yaptıktan sonra, yargıç sadece teste izin vermekle kalmadı, aynı zamanda dava dosyasının tam bir incelemesini de imzaladı."

"Başka neyi test ediyorlar?" Nikki cevabı duymak istemiyordu ama bilmek zorundaydı. "Lambadan ve pencere pervazından alınan deri hücrelerinden daha fazlası olduğu açık."

Mathews bir süre ona baktıktan sonra içini çekti. "Todd'un avukatı annenden alınan ve hiç test edilmemiş biyolojik örnekler buldu. Örnekleri toplayan şerif yardımcısı sperm testi yapmak istemiş ama amiri tarafından reddedilmiş."

Nikki titrememek için sandalyenin kolunu kavradı. "Hiç test edilmemiş bir örnek mi vardı? Bana hemen söylemeliydin."

Bu Todd'un avukatları tarafından bulundu. Bana endişelenecek bir şey olmadığını söylemiştin."

Mathews içini çekti. "Temyizdeki savcı yardımcısı bu konuyla ilgileniyor. Geçen hafta beni bilgilendirdi ve ben de yargıç kararını verene kadar testin ayrıntılarını sizden saklamaya karar verdim."

"Bunu nasıl yapabildin?"

"Çünkü savunmanın yaptığı bir Hail Mary olduğunu düşündüğüm şeyle ilgili korkunç ayrıntıları duymanıza gerek görmedim."

"Ben de medya aracılığıyla öğrendim." Nikki çok öfkeliydi. "Hardin o sırada bana başka bir numune hakkında tek kelime etmedi."

"Koleksiyonu o yapmadı ve sen daha çocuktun. Davanın gidişatına bakılırsa, muhtemelen seni korumaya çalışıyordu."

Nikki'nin bir saat önce yediği simit ortaya çıkmakla tehdit ediyordu. "Ama Hardin onların orada olduğunu biliyordu ve DNA ilerlemesini de biliyor. Bana söylemesi gerekirdi."

"Hardin adamını yakaladığından emin."

"Ama sen değilsin?" Nikki duyduklarına inanamıyordu. Mathews sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bunun hakkında düşünüyordum. Neden o örnekleri test etmediler ki? Mark'ı mahkum etmek için daha fazla kanıt olması gerekirdi."

"Dava yirmi yıllık, olur böyle şeyler. Bu sadece bir hata olabilir," dedi Nikki, söylediklerine kendisinin bile inandığından emin değildi. "Mark o gece oradaydı, onu gördüm ve beni öldürmek için bir nedeni vardı. John, Mark ve beni partide yalnız bulduğunu ifade etti. Ben uzanmaya gitmiştim ve John Mark'ı benden faydalanmaya çalışırken yakaladı. Beni savundu. Beni kurtardı. Yani John yalan mı söylüyordu? Partiden birkaç kişi daha hikayeyi doğruladı. Ve ben de oradaydım." Nikki, Rory'nin dün gece ona söylediklerini hatırladı. "Bir sağlık görevlisi alkol testi için kanımı aldı."

Mathews'in kaşları birbirine çatıldı. "Kasım ayında ilk konuştuğumuzda bundan bahsetmiştiniz. Personelimizin raporu bulabileceğini düşünmüştüm. Ama bulamadık. Kimsenin o toksikoloji raporunu bulamamış olması size de garip gelmiyor mu? John ve arkadaşlarının hepsi partiden ayrıldığınızda ayık olduğunuza dair ifade vermiş ve Hardin de alkol testinden geçtiğinizi belirtmiş olsa da," dedi Mathews. "Bir

kolluk görevlisi, bunun kaydının olmaması size mantıklı geliyor mu?"

"Ambulansta olduğumu hatırlıyorum," dedi Nikki. Sağlık görevlisi yaralarını kontrol ederken sedyede titreyerek oturduğunu hatırlıyordu. Sıcak havaya rağmen Nikki soğuktan titremişti. "Sağlık görevlisinin elinde bir iğne olduğunu hatırlıyorum."

Mathews yıpranmış dosyayı karıştırdı. "Şok tedavisi görmüşsünüz. Size sadece sıvı verilmiş olması mümkün mü?"

Hayır, çünkü kanın şişeye doluşunu izlemişti, değil mi? Yoksa hafızası o kadar karışık mıydı? "Emin değilim."

Cinayetleri takip eden haftalar ve aylar çoğunlukla bulanıktı, ama Nikki savcının ona kederli bir kız çocuğu kadar yıldız bir tanık gibi davrandığını hatırlıyordu. Onu dikkatle ele alınması gereken, acı çeken, kırılgan bir çocuk olarak resmetmişti. Nikki onun nezaketine minnettardı ama bunun jürinin de ona sempati duymasına neden olduğunu biliyordu. O kadar saftı ki, insanlara sadece o gece neler olduğunu anlatmanın yeterli olacağına inanmıştı ama duruşma ona bir savcının davasındaki her şeyin, kıyafetlerine ve tavırlarına kadar hesaplanması gerektiğini öğretmişti. Bölge savcısı duruşmadan birkaç gün önce onu sıkı bir çapraz sorgudan geçirmişti.

Kabuslar o berbat günden sonra başladı.

Nikki, ailesi öldürüldükten sonra insanları okuma konusunda bir yetenek geliştirdiğini fark ettiğinde üniversitedeki ilk yılını tamamlamıştı. Gardını hep yüksek tutuyor, insanların vücut diline aşırı odaklanıyordu çünkü herkesin bir gündemi vardı.

"Nikki?" Mathews endişeli görünüyordu. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedi. "Tüm bu olanları kafamda oturtmaya çalışıyorum. Ailemi bulduğumda alkollü değildim. Ve bahse girerim savunma, Mark'ın tarafına daha fazla insan çekmek için bu muhabire sarhoşluk olayını oynamıştır."

"Kamuoyu davayı etkiliyor gibi görünebilir ve savunmanın elinde alkollü olduğunuza dair kanıt olmadığı sürece bu argüman mahkemede geçerli olmayacaktır. DNA kesinlikle eşleşecek ama Patsy Moran örneklerin hiçbirinin Mark'ın DNA'sıyla eşleşmeyeceğinden kesinlikle emin. O

Çünkü zaten masum bir adam olarak hapishanede yeterince zaman geçirdi."

Mark Todd çok iyi bir yalancı olmalı. "Lütfen bana eyaletin kendi testlerini yaptığını söyleyin. Eğer bağımsız birilerini tuttularsa-"

Mathews, "Savunma bunu eyaletin su laboratuvarına gönderdi," dedi. "nyargı ya da yanlış sonuç ihtimali yok."

"Güzel. Ma olduğunda aptal gibi grnecekler."

"Nikki, kanıtlara baktın mı?" Mathews sordu. "Objektif olmanın zor olacağını biliyorum ama belki de Şimdi bunu yapmanın tam zamanıdır. Fotoğrafların ve tüm raporların kopyalarını sağlayabiliriz-"

"nce yakalamam gereken bir katil var." Nikki gitmek için ayağa kalktı. "Lütfen bundan sonra beni haberdar eder misin?"

Asansör kapıları kapanana kadar gözyaşlarını tuttu. Patsy Moran, Mark'ın masum olduğuna inanmasaydı bu davayı almazdı. Biyolojik kanıtlar neden test edilmemişti? Ona kaya gibi sağlam olduğu söylenen davada neden bu kadar çok tutarsızlık vardı? Ona başka ka yalan söylenmişti?

Nikki'nin aklından Rory'nin yüzü geçti. Nikki'nin Mark'la konuşmasını ve partide gerçekten neler olduğunu öğrenmesini istiyordu ve Nikki, kardeşinin ona anlattığı hikâye her neyse, Rory'nin buna inandığını anlıyordu. Ama o inanmıyordu.

Hardin ve savcı, Mark Todd'un kadının aık bıraktığı yatak odası penceresinden içeri girdiğine ve lamba da dahil olmak üzere Őifonyerdeki bir sürü Şeyi kırdığına inanıyordu. O zaman detaylı bir resim izmiŐlerdi. Nikki'nin babası 32'lik silahıyla gürültüyü araştırmaya gitmişti. Nikki'nin odası darmadağın olmuş, makyaj masası devrilmiŐ ve boğuşma sırasında ayna kırılmıştı ve babasının boynundaki bir bağ izi, Mark'ın muhtemelen onu lamba kablosuyla boğmaya çalıştığını gösteriyordu. Polis, babasının o sırada silahını kaybettiğine ve Mark'ın onu vurduğuna inanıyor. Nikki'nin annesi muhtemelen kocasına yardım etmeye çalışmış, bir noktada yardım çağırmak için yatak odasına geri koŐmuŐtur. Telefon kablosu duvardan sklmŐt.

Mathews'in ilk soruşturmadan Şüphe duyması Nikki'yi endiŐelendirmiŐti. Mathews kariyeri boyunca sürekli olarak sanıklar için adil yargılama sürecini savunmuŐtu çünkü

gerçek bir mahkumiyet almak için. Bir keresinde mahkemede ahlaki bir mahkumiyet demişti. Mark'ın suçluluğuna inanmazsa ne kadar mücadele edebilirdi ki? Mark daha DNA sonuçları gelmeden sokaklarda dolaşmaya başlayabilirdi ve bu Nikki'nin isteyeceği son şeydi.

ON

Nikki, Stillwater'a giderken sözde sakinleştirici müziklerden oluşan bir çalma listesi dinledi ama tekrarlayan, sıkıcı sesler uykusunu getirdi. Klasik rock listesine geçti ve Washington County Hükümet Merkezi'ne yaklaşıırken AC/DC'yi patlattı. Bunu yapabiliirdi. O kırık dökük bir genç değildi. Nikki bulunduğu yere gelebilmek için kışını yırtmıştı ve bir protestocu kalabalığından çok daha korkunç şeylerle yüzleşmişti.

Dünden beri sayıları iki katına çıkmış görünüyordu. Nikki arabasına doluşmalarını bekliyordu ama grup kaldırımda kaldı ve ona bağırmaya başladı. Ellerindeki pankartlardan "yalancı" kelimesini ve çeşitli küfürleri seçebildi ama gazı bırakmadı ve arabasını hükümet binasına sürdü.

Nikki boş bir yer bulmak için otoparkın etrafında dönerken titrek bir rahatlama nefesi verdi. Cipini iki sedanın arasına sıkıştırdı ve kapılarının çizilmemesini umdu. Geç kalmıştı ve kendisini bekleyen insanlarla dolu bir odaya girmekten nefret ediyordu.

Çavuş Miller, Liam ve Courtney'ye dükkân açmaları için geçici bir çalışma alanı bulmuştu. Ne yazık ki, yer kompleksin en ucundaydı ve Nikki ön tarafa park etmişti.

Şapkasını aşağıya çekti ve parkasının fermuarını çekti. Soğuk rüzgâr yüzünden yüzü yandı ve gözleri yaşardı. Başını mümkün olduğunca yakasının içine eğdi.

"Ajan Hunt." Caitlin Newport bir anda ortaya çıkmıştı. Nikki otoparkın etrafında dönerken büyük kamyonu fark etmemişti.

Nikki, "Cinayetlerle ilgili elimizde yeni bir bilgi yok," dedi.

"Basın açıklamasında Frost'un sorumlu olmadığı belirtildi. Suçlar arasındaki farklar göz önüne alındığında bu oldukça açık görünüyor."

Nikki alaycı bir tavırla, "Bunu açıklığa kavuşturduğun için teşekkür ederim," dedi. "Dava üzerinde çalışmak için mi kalıyorsun?"

"Buradayım, değil mi?" Umarım bu onu şimdilik tatmin etmeye yeter.

"Gazete okuduğunuzu varsayıyorum?" Caitlin'in ses tonu değişmişti; daha işveli, sözleri ağır anlamlar yüklüydü.

"Yorum yok."

Caitlin yılmamıştı. "John Banks'in üvey kızının son kurbanlardan biri olması ironisi tüyler ürpertici, değil mi?"

Nikki'nin midesi bulandı. Caitlin'in gündeminde Madison ve Kaylee'nin cinayetlerinden daha fazlası olduğundan şüphelenmişti. "O zavallı kızlar hiç umurunda değil. Mark Todd hakkında bir haber yapıyorsun."

Caitlin, "Bu ilgi çekici bir hikâye," dedi. "Korkunç bir küçük kasaba trajedisi, polisin yanlış adamı korkutması ve sonunda DNA sayesinde serbest bırakılması, davanın ilk ortaya çıktığında ne kadar duygusal olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Annemle babamı ölü bulmamı mı kastediyorsun?" Nikki, Caitlin'in kamyonetinin yolcu koltuğundan fark edilmeden çıkmaya çalıştığını gördüğü kameramana ters ters baktı. "Beni çekmek için izniniz yok, o yüzden içeri girip sıcak kalsanız iyi olur."

Caitlin'e baktı, o da ona el sallayarak kamyona geri dönmesini sağladı. "Sorun değil." Kapıyı çarpıp çıktı.

"Buna kamyonun içinden çekim yapmak da dahil." Girişe doğru daha hızlı yürüdü ama Caitlin kolayca onun yanına geldi.

"Kaba görüldüğüm için özür dilerim. Hiç kimse böyle bir şeye katlanmak zorunda kalmamalı. Olayları hatırladığı gibi anlatan travma geçirmiş bir çocuktunuz," dedi Catlin. "Ama etki altında olduğunuzun ortaya çıkması işleri değiştirdi."

"Hardin alkol testi yaptı. Basına konuşan sen miydin?"

Caitlin başını salladı. "İnan bana, bilseydim doğruca sana gelirdim. Sarhoş olmadığını mı söylüyorsun?"

"Yorum yok."

"Mark'ın o gece evinizde olmak için bir nedeni vardı ama polis asla dinlemek istemedi."

"Bu onların suçu, benim değil."

"Yeni DNA kanıtları Mark'ın masumiyetini kanıtlayacak. Polis bu işi başından beri batırdı."

"Todd ailesi bunu yaptığınızı biliyor mu?"

"Ailesi bunu destekliyor. Oğullarının hikayesinin duyulmasını istiyorlar." "Peki ya Rory?"

"Kendine gelecektir. Ben onların tarafındayım."

Bu kadınla ilişki kurmak aptalcaydı. Masumiyet Projesi Mark'ın davasını aldıktan kısa bir süre sonra, Caitlin hikâyeyi kendi açısından anlatması için Nikki'ye başvurmuştu. Nikki onu birden fazla kez başından savmayı başarmıştı ama şimdi ortaya çıkan tüm bu yeni kanıtlarla birlikte, konuşmak zorunda kalacağından endişeleniyordu.

"Mark'ın hikayesini kaç kez değiştirdiğini biliyor musun?" Nikki Caitlin'e sordu. Mark şerif yardımcılarına ilk başta Nikki'yle konuşmaya geldiğini, ön kapının kırık olduğunu gördüğünü ve onları kontrol etmek için eve girdiğini söylemişti. Sonunda evin içinde olduğunu itiraf ettiğinde Mark, yanlışlıkla annesinin kanına bastığını ve izlerin cesetleri bulduktan ve telefonu kullanmak için aşağı indikten sonra oluştuğunu iddia etti. Nikki'yle konuşmak için dışarıda beklediğini, silah sesleri duyduğunu ve karanlık eve koştuğunu söyledi ama aynı zamanda Nikki'nin annesini ölü bulduğunu, nabzını kontrol ettiğini, yardım çağırmak için aşağıya indiğini ve arkadan vurulduğunu söyledi. Uyandığında elinde tabanca olduğunu ve Nikki'nin üst katta dolaştığını söyledi.

"Herhangi bir temsilci olmadan saatlerce polisle konuştuğunu biliyor muydunuz?"

"O yasal bir yetişkindi. Muhtemelen haklarından feragat etmiştir."

"Bunu yaptığının dair bir kanıt yok. Görüşme odasındaki güvenlik kameraları ses kaydı yapmıyordu. Bakın, siz madalyalı bir FBI ajanısınız," dedi Caitlin. "Bu soruşturmayı eğitimli bir gözle incelediniz mi? Dosyalara en son ne zaman baktın? Ya da olay yeri fotoğraflarına?"

Polisler Nikki'ye, eğer eve gelmeseydi Mark'ı asla yakalayamayacaklarını söylemişlerdi. Olayları anlatış biçimi tutarlı kalırken

Mark hikayesini değiştirmişti. Silahta parmak izleri vardı, kıyafetlerinde annesinin kanı vardı.

"Gerek yok. Gerçek dehşeti yakından ve bizzat gördüm."

"Protestocuları zaten gördünüz. Kasabada bahçe pankartları da açılıyor. İnsanlar Mark'a inanmaya başladı. Ve bunu senden duymak istiyorlar, özellikle de şimdi."

"Çok kötü. Söyleyecek bir şeyim yok."

"Ajan Hunt." Caitlin onun önüne geçerek Nikki'nin ön girişe giden yolunu kapattı. "Benimle işbirliği yapman gerekiyor. Hikâyeni anlatabilirim, böylece kurban olarak kalırsın. Sen travma geçirmiş bir çocuktun. Burada asıl çuvallayan polis."

"Seninle işbirliği yapmak mı?"

Caitlin başını salladı. "O DNA onu temize çıkaracak. Aylar içinde serbest kalacak ve hikayesini milyonlara satacak. Washington County'ye ve hatta belki de sana karşı sağlam bir davası olacağından bahsetmiyorum bile. Benimle şimdi konuşman uzun vadede seni çok daha sevebilir kılacak."

Nikki aralarındaki mesafeyi kapattı. "şunu açıklığa kavuşturalım Bayan Newport. Telefonunuzun konuşmamızı kaydettiğinden emin olduğum için aşağıdakileri resmi bir açıklama olarak kabul edebilirsiniz. Mark Todd'un temyiz başvurusu mahkemede karara bağlanacak. Ben ve ekibim, iki genç kızı kimin kaçırıp öldürdüğünü bulmak için Stillwater'dayız. Halkın protesto hakkını anlıyor ve saygı duyuyor olsam da, siz de dahil olmak üzere medyadan temyizle ilgili röportaj istemeyi bırakmalarını rica ediyorum. Bu failin aylar gerisindeyiz ve onu yakalamak için çok kısa bir süremiz olduğuna inanıyorum. Bunun yeni kurbanlar arayan bir seri avcı olabileceğini varsaymak zorundayız. Lütfen Madison ve Kaylee'ye odaklanmama izin verin ki bu kişiği başka birine daha zarar vermeden adalete teslim edebilelim."

Caitlin, "Elbette cinayetler senin önceliğin olmalı," diye cevap verdi. "Ama unutma ki hikâyeyi kendi açından anlatmak, insanların yoluna çıkmasını engelleyecek tek şeydir."

"Hikayenin benim açımdan olan kısmı mahkemede belgelendi. Mark Todd'un temyizi konusunda beni takip etmeye ve rahatsız etmeye devam ederseniz, sizi tacizle suçlayacağım."

"İkimiz de bunun işe yaramayacağını biliyoruz. Burada yanlış kişiyle mücadele ediyorsun."

Nikki, "Beni bu binanın içinde takip etmeyin," diye tersledi. "Burası halka açık bir bina."

"Ve ben de taciz ettiğiniz bir hükümet ajanıyım. Geri çekil."

"Nicole." Film yapımcısının sesi keskinliğini biraz kaybetmişti. "Lütfen dosyaların üzerinden geçin. Ya da bu işe duygusal olarak dahil olmayan bir meslektaşınıza yaptırın."

Nikki cam kapıyı iterek açtı ve lobiye girdi.

Ön taraftaki görevli bilgisayarından başını kaldırdı. "Ajan Hunt?"

Nikki'nin göğsü sanki cipten yeni fırlamış gibi kabardı.

Vücudu soğuktan yakıcı bir sıcaklığa dönüştü. Şapkasını çıkardı ve saçlarını düzeltmeye çalıştı. Kökleri terden ıslanmıştı, bu yüzden çabası boşunaydı. "Nereye yerleşiyoruz?" diye sordu.

"İkinci kat, oda 212. Asansörden sağa dönün."

Nikki, Caitlin'in onu takip etmeyeceğinden emin olmak için kapıya baktı. "Teşekkür ederim. Eğer o kadın içeri girer ve beni bulmaya çalışırsa, hemen 212 numaralı odayı arayın."

"Elbette."

Nikki asansörde eldivenlerini ve ceketini çıkardı. Çantasında bir fırça buldu ve saçlarını topuz yapmadan önce fırçayı saçlarında gezdirdi. Newport kim olduğunu sanıyordu ki, sanki yanlış bir şey yapmış gibi Nikki'den işbirliği yapmasını istiyordu? En azından medyaya kesin bir açıklama yapmıştı, her ne kadar bunu ona vermekten nefret etse de.

212 numaralı oda asansörden sadece birkaç kapı ötedeydi. Nikki hızını yavaşlattı ve yeniden odaklanmak için derin bir nefes alarak ekibiyle birlikte gözden geçirmesi gerekenlerin zihnindeki listesini gözden geçirdi.

Liam ve Courtney bilgisayarları ve derme çatma iş istasyonlarını bir akıllı tahta ile birlikte kurmuşlardı. Köşedeki masanın üzerinde yarısı boş simit ve çörek kutuları, kahve makinesi ve su şişeleri duruyordu.

"Üzgünüm geciktim." Nikki yapış yapış kreması olan bir çörek aldı. "Caitlin Newport beni pusuya düşürdü."

Miller bilgisayarından başını kaldırdı. "Sen ciddi misin? Bu sabah onu çoktan kaçırdım."

"Çok inatçı. Ve Mark Todd'un masumiyetiyle ilgili bir belgesel hazırladığı için gazete makalesi konusunda çok heyecanlı."

"Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum." Courtney'nin yüz ifadesinden makaleyi okuduğu anlaşılıyordu ama profesyonel bir ortamda bu konuyu asla açmayacaktı.

Liam önünde dağınık halde duran notlara odaklandı.

Miller başını sallayan Courtney'e baktı. Ekibi onu zorlamaması gerektiğini biliyordu ve Miller'ın hayatta kalma içgüdüleri iyiydi.

Nikki yarısı yenmiş çöreğini çöpe attı ve oturdu. "Liam, Kaylee'nin odasındaki Polaroid'de kimin olduğunu bulabildin mi?" Nikki fotoğrafı çeken kişinin kimliğini tespit edebilmek umuduyla kanıt olarak almıştı.

Liam, "Vitrinde yansıyan adama daha iyi bakabilir miyiz diye taradım," dedi. "Teknoloji meraklıları bunu gelişmiş fotoğraf yazılımlarında çalıştırıyorlar ama pek bir şey bulabileceğimizi sanmıyorum."

"Bunu beklemiyordum." Nikki dikkatini başka yöne çevirdi. Courtney bu sabah Nikki'yi bilgilendirmişti. Cesetleri incelemeye başlayabilmeleri için en az yetmiş iki saat geçmesi gerekecekti, bu yüzden personeli henüz kızların kıyafetlerini çıkarmayı düşünmüyordu bile. Adli tabip otopsilerin beş gün içinde başlamasını bekliyordu ama Courtney'i ne kadar zorlarsa zorlasınlar işleri aceleye getirip kanıtları kaybetme riskine girmeyeceği konusunda uyarmıştı. "Cesetlerden elde edilen kanıtlarla ilgili olarak hâlâ beklemeye devam ettiğimizi biliyorum ama artık takip etmemiz gereken ipuçları var. Hepiniz Miller'ın kayıp kişiler soruşturmasındaki notlarını okumuşsunuzdur. Madison ya da Kaylee'yi tanıyan ve görüşülmemiş başka biri var mı? Ve bu hikayelerde herhangi bir boşluk var mı? Bence Kaylee'nin annesinin erkek arkadaşı Ricky hakkında bilmediğimiz şeyler var. Courtney, Çavuş Miller'ın kamyonetini aramak için izni var, o yüzden bizi takip etmeni istiyorum."

Courtney başını salladı. "Ben hazırım. Madison'ın sosyal medya hesaplarını inceliyordum, bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Ama şu ana kadar tipik bir ergen gibi davrandı."

"Madison'ın sosyal medyasında Kaylee'nin fotoğraflarını da arayın. Ve arkadaşlarıyla tekrar görüşelim. Liam, sanırım Kaylee'nin bir telefonu vardı. Çok fazla harçlığı yoktu, muhtemelen kontrollü bir telefonda."

Madison'ın telefonu kapalıydı ama cep telefonu şirketlerinin, kızların Hanson'ların evine yürüdükleri sırada kontörlü bir telefonda bağlantı kurulduğunu tespit etmesinin bir yolu var mı?"

"Numara olmadan emin değilim. Hangi operatöre sahip olabileceğini bile bilmiyoruz. Ve eğer ön ödemeliyse, kısa mesajlar çoktan gitmiştir. Çoğu operatör ön ödemeli aramalar için kayıt tutmaz."

Nikki, "Zor bir ihtimal olduğunu biliyorum," dedi, "ama ön ödemeli hizmet veren Stillwater taşıyıcılarını ziyaret etmeni istiyorum. Kolayca bir liste oluşturabilirsin. Kaylee'nin resmini etrafa dağıt, bakalım onu hatırlayan biri çıkacak mı? Taşıyıcılarla iletişim kurmak için arama iznine ihtiyacımız olacak ve eğer onu hatırlayan bir çalışan ya da eski güvenlik kayıtlarını incelemeye istekli bir yönetici bulabilirseniz, kayıtlara ulaşabiliriz."

"Elimden geleni yapacağım. Muhtemelen birkaç yerde olacak, bu yüzden hepsinde doğru kişiyi bulmak birkaç gün sürebilir." "Sorun değil. Mümkün olduğunca verimli olacağınızı biliyorum. Ve hadi Endüstriyel dondurucuları olan yerleri aramaya başlayın - Madison ve Kaylee'nin cesetlerini ne tür yerler tutmuş olabilir ve bu yerlere kimin erişimi vardı?" Nikki Miller'a baktı. "Ricky'nin bu sabah nerede çalıştığını öğrendin mi?"

"Göl kenarında yeni bir inşaat var," dedi Miller. "İsterseniz arabayla gidebilirim."

"Bu benim için uygun." Nikki kendi aracını tercih ediyordu ama Miller'ın kruvazörü Newport'a karşı ekstra bir koruma katmanı sunuyordu.

Miller otoparktan çıkarken Nikki rahat bir nefes aldı. Protestoculardan ya da Newport'tan hiçbir iz yoktu. "Bıraktığın için teşekkürler," dedi.

Miller, "Sadece mantıklı geldi," diye yanıtladı.

"Öyle, ama o kadın ortaya çıkarsa tampon için minnettar olurum."

Miller, "Aileniz hakkında bir belgesel hazırladığından haberim yoktu," dedi. "Bahse girerim protestocuları da getirmiştir. Muhtemelen para almışlardır."

"Mark'ın ailesini, onun temize çıkma şansı olduğuna inandırdı. Sence onları önemsiyor mu?"

Miller, "İşe yaradıkları sürece bunu yapıyor," dedi. "Eğer bu şantiyede ortaya çıkıyorsa, birileri bilgi sızdırıyor demektir. Biz o çocukları kimin öldürdüğünü bulmaya çalışırken onun bunu yaptığına inanamıyorum."

Nikki dudağını ısırды ve söyleyecek doğru şeyi bulmaya çalıştı. Yerel polisler genellikle FBI'ın gelip olaya el koymasından rahatsız olurlardı ama Miller tam tersini düşünüyor gibiydi ve Nikki bunun Madison ve Kaylee'yi bulamadığı için duyduğu suçluluk duygusuyla ilgili olduğundan şüpheleniyordu. "Dava dosyasını iki kez inceledim. Yapabileceğin her şeyi yapmışsın."

"Yeterli değildi." Miller iç çekti.

"Bazen öyle olmuyor," dedi Nikki. "Ama bu sizin suçlu olduğunuz anlamına gelmez. Acı gerçek şu ki hepsini kurtaramayız, özellikle de kayıp çocuklar söz konusu olduğunda. İstatistikleri siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

Aralarına garip bir sessizlik çöktü.

Nikki radyoyu açmakla ilgili bir şeyler sormaya başlamıştı ki resimleri fark etti. "Bunlar senin kızların mı?"

Miller'ın telsizine sırtan, aralık dişli kızların cüzdan büyüklüğünde iki okul fotoğrafı bantlanmıştı.

"Evet. Altı ve dokuz. Evimdeki her şey östrojen."

"Bu birkaç yıl içinde zor olacak."

"Bunu düşünmek bile istemiyorum. Ufaklık da erkek delisi. Geçen hafta teneffüste bir çocuğu öptü. Karım bunun çok komik olduğunu düşündü."

"Sanırım anaokulundayken oyun parkında bir çocuğu öpmüştüm." Nikki, Lacey'nin de aynı şeyi yaptığına dair tatsız görüntüyü görmezden geldi.

"Birinci sınıfa kadar üç ya da dört kızı öpmüştüm," dedi. "Ama söz konusu olan benim küçük kızımsa, hayır. Öyle bir şey olmayacak."

Nikki güldü ve Miller da ona katıldı.

"Ciddiyim," dedi. "Ona bir insanın bu şekilde gerçekten hastalandığını ve sonunda bir sürü okulu kaçırdığını söyledim."

"İşe yaradı mı?"

"Şimdilik," dedi.

Nikki'nin kahkahası boğazında düğümlendi. Harap bir ahırın yan tarafına büyük, beyaz bir tuval monte edilmişti. "Özgür Mark Todd"

Tabelaya yayılmış kırmızı spreylere boya, kış manzarasına karşı canlı bir renk şoku oluşturun.

"İyi misin?"

Nikki kendini toparlayarak, "Öyle olmalıyım," dedi. Rory'nin kardeşinin masum olduğu konusundaki ısrarını düşündü ve tabelayı onun mu çizdiğini merak etti. "Mark'ın küçük kardeşi hakkında ne biliyorsun?"

"Rory mi? Fazla değil, yani beladan uzak duruyor."

"Dün benzin istasyonunda ona rastladım." Nikki dün geceki utanç verici olayları anlattı. "Bana çoğu insanın davranacağından çok daha nazik davrandı."

"Kardeşinin davasının gölgesinde büyüdü, ailesinin hayatlarını Mark'ı kurtarmaya çalışarak geçirdiğini gördü. Bunun onu acımasız yapacağını düşünürsünüz ama içinde böyle bir şey yok."

"Ailesi nasıl?" Nikki, Bayan Todd'u ufak tefek ve cana yakın biri olarak hatırlıyordu. Mark'ın arkadaşlarını ağırlaması hoşuna giderdi. Bay Todd çekingendi ve genellikle içine kapanıktı ama her zaman yakın bir aile gibi görünmüşlerdi.

Miller koltuğunda kıpırdandı. "Bildiğim kadarıyla iyiler. Birkaç yıl önce kasabada bir apartman dairesine taşındılar. Rory'nin evi satın aldığını duydum."

Nikki kızardı, Rory'nin göğsüne yaslanıp kokusunu içine çekmenin ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmemeye çalıştı. Tyler'la en iyi zamanlarında bile böyle düşünmesine, bu kadar savunmasız olmasına nadiren izin verirdi. Tyler iyi, nazik ve güvenilir biriydi. Nikki onun her zaman yanında olacağına güvenebilirdi ama diğer çiftlerin tarif ettiği kıvılcımları hiç yaşamamıştı. Nikki her zaman biriyle gerçekten bağ kurma yeteneğinden yoksun olduğunu düşünmüştü. Tyler'a ailesinin öldürüldüğü geceyle ilgili ayrıntıları anlatacak kadar güvenmişti ama duygusal gardını indirmeyi başaramamıştı. Tyler ona nasıl hissettiğini ve neler yaşadığını anlatması için baskı yapmıştı ama Nikki bunu asla başaramamıştı. Bu onun hatası değildi ama Tyler'ın bunu anlaması mümkün değildi.

Ama Rory'de farklı bir şeyler vardı. Farklı yönlerden de olsa ikisi de aynı şeyi yaşamıştı. İkisi de cinayetlerden sonra medya mikroskobu altında yaşıyordu, ikisi de

ailelerinin parçalanmasının nasıl bir Şey olduğunu anlayamazdı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Tyler bunun nasıl bir Şey olduğunu asla anlayamayacaktı.

"Bahsetmek istediğim bir Şey daha var," dedi Miller. "Bunu ofiste de dile getirecektim ama Newport'la daha yeni ilgilenmiştiniz."

"Ne oldu?"

"Ricky Fillinger, Rory Todd için alışıyor."

ON BİR

Ricky, Nikki'nin lisedeki ilk iki yılında bir futbol yıldızıydı. Hızı onu konferanslarındaki en hızlı koşuculardan biri yapmıştı ve diz sakatlığı futbol kariyerini sona erdirene kadar bir devlet üniversitesinde oynamaya devam etmişti. Okuldaki dedikodular Ricky'nin tüm cinsel ilişkilerinin bir listesini tuttuğunu iddia ediyordu. Nikki gençken ondan uzak durması için uyarılmıştı ve görünüşe göre zaman değişmemişti.

Ağır iş tulumu giymiş bir adam, bir başka kurabiye kesici apartman dairesinin yarı inşa edilmiş güvertesinden başını kaldırdı. Onlara ihtiyatla baktı ve Nikki onun polislerle başa çıkma konusunda deneyimli olup olmadığını merak etti. Ricky küçük bir kasabanın atletik kahramanının özeti gibiydi: otuz kilo daha ağırdı ama her nasılsa gevşekten çok sağlam görünüyordu. Kumlu sarı saçları alnından bir santim kadar geriye düşmüştü ve kırmızı teni güneşten zarar görmüştü.

"Hey, Ricky, bir dakikan var mı?" Miller sordu.

Ricky çekicini kemerine soktu ve göğsünü şişirdi. "Pek sayılmaz."

"Kaylee hakkında bazı sorularımız var-"

"Onlara zaten cevap verdim." Eğer Ricky Kaylee'nin ölümünün yasını tutuyorsa, bunu iyi saklıyordu.

"Benim değil," dedi Nikki.

"Kimsin sen?"

"FBI'dan Özel Ajan Nikki Hunt."

Ricky homurdandı ve sonunda güverteden indi. Nikki'nin ve okuldaki diğer bütün kızların bayıldığı o delici mavi gözleri hâlâ duruyordu. "Rory Todd benim patronum. Sabıkam olmasına rağmen beni işe aldı," dedi Ricky. "Bu çok sık olan bir şey değil."

"Çok nazik biri," dedi Nikki. "Ziyaretimizin nedeni sizin işiniz değil."

"Bu sabah burada olması gerekiyordu." Ricky sırttı. "Kim olduğunu biliyorum. Geldiğinde etrafta olmak istediğine emin misin?"

"Aslında Rory'yle çoktan konuştum. Buraya seninle konuşmaya geldim."

Ricky onu bir aşağı bir yukarı süzdü, dudakları nefret dolu bir sırıtışla kıvrıldı. "O makaleyi okudum. Todd ailesinin ilçeye ve hatta belki de sana dava açması ne kadar sürer sence? Dediğim gibi, söyleyecek bir şeyim yok."

Nikki ceketinin fermuarını açıp silah ve rozet taşıyanın kendisi olduğunu bilmesini sağlama dürtüsüne direndi. Düzinelerce Ricky ile uğraşmıştı ve neredeyse hepsi kadın düşmanlığını kendi güvensizliklerini maskeleyerek için kullanıyordu. Kadınların blöflerini görmelerine alışık değillerdi ve kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp kaçıyorlardı. "Kaylee annesiyle yaptığınız anlaşmayı öğrendikten sonra senden para istedi mi?"

Ricky'nin çenesi gerildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Jessica bize ağır kesiciler için sana şantaj yaptığını söyledi," dedi Nikki. "Kaylee de aynı şeyi yapmaya çalıştı mı?"

"Hayal görüyorsun."

"Tamam," dedi Nikki. "O zaman kamyonetini aramamın bir sakıncası yok, değil mi?"

"Arama izniniz yok."

"Aslında biliyorum." Nikki arama emrini kaldırdı. "Yargıç'ın imzası hâlâ kurumuyor. Çavuş Miller'ın arkasındaki mavi aracı görüyor musun? O kıdemli bir FBI olay yeri uzmanı. Aramayı o yürütecek. Bir şey bulursa, kamyonu el koyup daha derine ineceğiz."

"Hiçbir şey bulamayacaksın." Ellerini ceplerine soktu.

Nikki, "Eğer Kaylee'nin evine gittiysen, seni komşunun güvenlik kayıtlarında görürüz," dedi.

"Ben yapmadım."

Miller, "Jessica'yla kızların kaybolduğu gün tanıştınız," dedi.

"Ve orada bir saatten fazla kaldım. Sonra işe gittim.

Yalan söyledim, geri çekil."

Nikki aralarındaki mesafeyi kapattı. "Kaylee'yi gördüğünde yalnız mıydı?"

Ricky dişlerini sıktı.

"İçgüdülerim bana iş sahalarında reçeteli ilaç sattığınızı söylüyor. Onları sadece Jessica'ya sattığını düşünmek zor. Ama ben bununla ilgilenmiyorum, bir katili bulmaya çalışıyorum ve bana söylemediğin bir şey olduğunu biliyorum."

"Konuşursam bu adamın beni içeri atmayacağına inanmam mı gerekiyor?" Ricky Miller'ı işaret etti.

"O daha çok bir katil bulmakla ilgileniyor." Nikki kozunu oynadı. "Ancak sorularıma cevap vermezsen şartlı tahliye memurunu arayacağım. Telefonuna bakacak ve tüm kirli sırlarını öğrenecekler."

"Lisedeyken soğuk bir sürtüktün ve hâlâ öylesin." Ricky kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ortadan kaybolmadan birkaç gün önce iş yerime geldi. Annesinin yaptığı konuşmanın aynısını bana da yaptı. Ama ona almaya çalıştığı şey için para vermeyeceğimi söyledim."

Nikki, Ricky'nin Kaylee'nin iyiliğini düşünecek bir tip olduğunu hayal etmekte zorlanıyordu.

"Yalan söylüyorsun," dedi Nikki. "Buradan bir şeyle ayrıldı. Ya bana ne olduğunu söylersin ya da şartlı tahliye memurunu ararım."

Ricky her zamankinden daha gergin görünüyordu ve Nikki onun bir yere varmaya başladığını anlayabiliyordu. "Ona elli dolar verdim, tamam mı? Jessica kıt kanaat geçiniyordu ve Kaylee'nin telefonu kapanacaktı. Cep telefonsuz dolaşmasına gerek yoktu-" Ricky kararsız bir nefes aldı. Başını eğdi ve gözlerini ovuşturdu. "Telefonunun onu koruyacağını düşünmüştüm. Acı çekti mi?" Ricky sordu.

"Otopsi sonuçlanana kadar hiçbir şey öğrenemeyeceğiz." Nikki ses tonunu yumuşattı. Sesindeki üzüntü gerçektir. Gerçekten de ona göz kulak olmaya çalışmıştı. "Kaylee o gün iş yerinize nasıl geldi?"

"Minibüste bir adam."

"Ona bakabildin mi?"

Ricky başını salladı.

"Plaka?"

"Dikkat etmemiştim. Düz gri bir minivandı ve tamponunda Stillwater Lisesi çıkartması vardı."

"Emin misiniz?" Miller sordu.

"Evet. Söyleyecek başka bir şey yok." Nikki, "Şehirden ayrılma," dedi.

Ricky oflayıp pufladı ve yarı inşa edilmiş evin içinde kayboldu.

Miller, "Drew Hanson tamponunda bu çıkartma olan gri bir minivan kullanıyor," dedi. "Kayınpederi Grinnell Farms'ın sahibi. Çiftlikten sofraya için sığır ve domuz yetiştiriyorlar."

"Endüstriyel dondurucu erişimi mi?" Nikki söyledi.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Kendi hayvanlarını kesiyorlar ve etlerini yerel marketlere satıyorlar. Yaz aylarında da çiftçi pazarlarına."

"Sence arama emrini imzalayacak bir yargıç bulabilir miyiz?" Miller,

"Asla olmaz," dedi. "Hiçbir yargıç böyle bir şirketi kızdırmaz.

Grinnell Çiftliği'nde güçlü bir kanıt olmadan. Hanson çiftlikte çalışmıyor ve bütün akşam evde Miles'la birlikte olduğunu söylüyor."

"Kaylee biraz daha uzundu, yani baştan ayağa kıvrılmış ve iple sabitlenmiş haldeyken kırk iki inç ölçüldü. Bir sandık dondurucuya konulduklarını varsayarsak, en az sekiz fit küp arıyoruz."

"Bu çok hızlı bir matematik."

"Bunun için övgü alamam. Matematik dehası Liam'dır." Nikki çoktan arabaya dönmeye başlamıştı. "Kızların arkadaşlarıyla konuşmak için liseye uğramayı zaten planlamıştık. Hanson'ı da ziyaret edebiliriz. Onu sınıfından çıkarmak onu tamamen hazırlıksız yakalayacaktır. Sorularımıza cevap vermek ve bizi bir an önce oradan çıkarmak isteyecektir. Ve eğer bir derin dondurucusu varsa, parçalanmasını istiyorum. İhtiyacımız olan-" Miller'ın arabasının yanında bir kamyon durup yolu kapatınca ve Rory Todd'un öfkeli bakışları Nikki'ye kilitlenince kelimeler boğazında düğümlendi.

ON İKİ

Rory kamyonetin kapısını iterek açtı ve ağır botları sertleşmiş kara çarparak onlara doğru yürüdü. Ağır iş pantolonu kurumuş boyayla kaplıydı ve kapüşonlu sweatshirt'ünün üzerine bir mont giyme zahmetine katlanmamıştı. Adamın alev alev yanan yeşil gözleri Nikki'ye kilitlendi ve Nikki damarlarında dolaşan adrenalinin onunla uğraşmaktan mı yoksa onu tekrar görmenin heyecanından mı kaynaklandığından emin olamadı. "Neler oluyor?"

"Çalışanınıza Kaylee Thomas ile ilgili sorularımız vardı." Rory, "Onun zaten tanığı var," diye tersledi. "Sırf o bir eski bir mahkum olması şüpheli olduğu anlamına gelmez."

"Bunu açıklığa kavuşturduğunuz için çok teşekkür ederim. Kolluk kuvvetlerinde geçirdiğim on yıl bana hiçbir şey öğretmedi."

"Daha önce de yanılmıştın."

Nikki'nin sabrı tükenmişti. "Ricky'nin aracını aramak için iznim var. Mülkünüzde reçeteli ilaç sattığından şüpheleniliyor. Kaylee Thomas ve Madison Banks cinayetleriyle ilgili olarak onu sorguluyorum."

Rory irkildi ve dışarı çıkmış olan Ricky'ye baktı. "Bu doğru mu?"

Ricky kendisinden mal almak için başka müşterilerin de siteye geldiğini hâlâ doğrulamamıştı ama Nikki gerçeğı onun yüzünden okuyabiliyordu.

Nikki evin yanındaki paslanmış kamyoneti işaret etti. "Ricky, bu senin mi?"

"Neden?" Rory sordu.

Nikki Courtney'ye el salladı ve başparmağıyla onu onayladı. "Sana söyledim, olay yeri inceleme ekibim seni Kaylee'ye bağlayacak fiziksel kanıtlar arayacak. Eğer Kaylee herhangi bir nedenle senin kamyonetindeyse bana hemen söyleyen iyi olur."

"Kız benim kamyonetime hiç binmedi."

Rory, "Ricky, işinin başına dön," dedi. "Bunu sonra konuşuruz."

Ricky kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırarak tekrar ortadan kayboldu. Nikki onun doğruyu söylediğinden oldukça emindi ama emin olması gerekiyordu. Ricky'nin kamyoneti aranmalıydı.

"Bir yargıç bunu cidden imzaladı mı?" Rory söyledi. "Geçerli bir neden olmadan mı?"

Nikki ona gerçek suç programlarını bırakmasını söyleme isteğine direndi. Var olmayan adli tıp hilelerini görmeyi bekleyen birden fazla jüriyle uğraşmıştı. Koltuk dedektifleri her yüksek profilli cinayet soruşturmasında ortaya çıkıyor ve genellikle değerli zamanlarını boşa harcıyorlardı. "Elimizde olası bir sebep var ve iki genç kızın cinayetinden bahsediyoruz."

Miller, "Arama iznini alan benim ve bu kesinlikle gerekli," diye ekledi. "Ricky bize daha önce her şeyi anlatmadı. O bir şüpheli."

"Başka bir deyişle, geri çekilmeniz gerekiyor," dedi Nikki. "Tabii bir memuru taciz etmekle suçlanmak istemiyorsan."

"Peki," dedi Rory. Miller'a ve sonra tekrar Nikki'ye baktı. "Özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Ne hakkında?" Nikki'yi bir endişe dalgası sardı. Rory ile özel bir konuşma yapmak istemiyordu. En kötü anılarından birçoğu çoktan canlanmıştı. "Çalışıyorum."

"Bu sadece-"

"Bakın," diye patladı. "Bunu ne kadar söylesem az: Buraya iki masum kızı kimin öldürdüğünü bulmaya geldim. Sen Mark hakkında ensemde solurken bunu yapamam."

"Neden burada olduğunu biliyorum. Sadece birkaç dakika istiyorum." Bunu neden seyirciyle yapmak zorundaydı ki?

Ricky çerçeveli pencereden dışarı baktı ve Miller evle Rory arasında gezinerek başını kaşıdı.

Nikki başını salladı ve Courtney'ye katılmak için donmuş karda yürümeye başladı.

"Gerçekten mi?" Rory öyle dedi. "Beni görmezden gelip kolay yolu mu seçeceksin?"

Nikki o kadar hızlı döndü ki botu karla kaplı ince buzı kırdı. Kalbi küt küt atıyordu. Ailesi öldürüldükten sonra, Stillwater'daki hayatı, oradan kaçmayı başarana kadar ikinci planda kalmıştı. Caitlin ve Rory'den başka birinin onu takip etmesi ve vermek zorunda olmadığı cevapları istemesi ne kadar sürerdi?

"Kolay çıkış yolu mu?" Nikki acı acı güldü. "Polis oldum çünkü canavarların nasıl çalıştığını zaten biliyordum. Beni rahat bırakın."

Courtney'nin ekipmanlarını taşımasına yardım etmek için yanına yaklaştı.

"Neler oluyor? Sahibi neden sana bu kadar sıkıntı veriyor?" Courtney sordu.

"Mark Todd'un kardeşi." Nikki titremelerini gizlemek için ellerini ceplerine soktu. İşini yapmaya çalışırken itilip kakılmaya tahammülü yoktu. "Şüpheli bir şey bulursanız, Miller'ın sizin için araca el koyabilecek adamları var."

Courtney'nin başı aşağı yukarı hareket etti ama bakışları Nikki'nin omzuna odaklandı. "Buraya geliyor."

Nikki arkasını döndü, başka bir kötü söze hazırlanıyordu.

"Sen onu canavar yapana kadar Mark asla bir canavar olmadı." Rory'nin sesi çatladı ve çenesindeki kaslar seğirdi. "Sana saygısızlık etmek istemem. Sadece on dakikanızı rica ediyorum. Lütfen."

Çılgılık atmak istedi. Neden ona karşı merhametli olmak yerine acımasız olamıyordu? Katillerle uğraşmak kolaydı. Ama Rory ona öfke ve egoyla yaklaşmak yerine neredeyse pişmanlık duyuyor gibiydi. Ellerini eşofmanının ön cebine soktu ve ona hak ettiğinden çok daha yumuşak bir bakışla baktı.

"İnsanların sürekli üzerinize gelmesinin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Herkes sizden bir parça istiyor. Sanki diğer insanların hayatlarındaki en mutsuz anlardan besleniyorlar. Düşünecek olursanız, o kadar da farklı değiliz." Yeni bir kırmızı tonuna büründü. "Demek istediğim, ailene olanlar benim yaşadığım her şeyden daha kötü."

ama ilgi ve her şey..." Rory botlarına baktı. "Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum."

"Seviyorum." Nikki de karakoldan gelirken aynı şeyi düşünüyordu. İçini çekti. "Dinle, bu davaya öncelik vermek zorundayım ve adli tıp şu anda mesaide. Muhtemelen öğleden sonra hükümet merkezinde olacağım. Eğer cipimi görürseniz, resepsiyondan benimle konuşmasını isteyin. İster alın ister almayın."

"Ben alırım." Rory'nin sesi gergin çıkıyordu. "Teşekkür ederim."

Nikki başıyla onayladı ve sonra sırtını ona döndü. "Kan ve herhangi bir vücut sıvısı için test yapın. Ve genç bir kıza ait olabilecek herhangi bir şeye dikkat edin."

Pek çok deneyimli uzman, Nikki'nin kendilerine yeni bir CSI'ın bile yapmasını bileceği temel talimatları vermesinden rahatsız olacaktır.

Courtney mırıldanarak onayladı ve çalışmaya devam etti.

"Teşekkürler, Court."

"Ne zaman istersen."

ON ÜÇ

Nikki, Çavuş Miller'la birlikte Stillwater Lisesi'nin müdür ve müdür yardımcısının bulunduğu personel odasında oturuyordu. Ofisin dekoru ve yüzler yeniydi ama oda Nikki için tanıdıktı. Birinci sınıftayken Nikki son derslerini asıp ilkokuldan beri aşık olduğu Scott Taylor'la dondurmacıya gitmişti. Öğretmen yardımcılarında biri onu fark ettiğinde henüz kampüsten çıkmamıştı. Nikki'nin ailesi çok kızmış ve Nikki üç gün boyunca okuldan uzaklaştırılmıştı. İkinci sınıfta fotokopi odasında bir çocukla öpüşürken yakalanmış; birkaç ay sonra da ev ekonomisi dersinde yemek kavgası başlatmıştı. Artık okullarda böyle şeyler öğretilip öğretilmediğini merak ediyordu, ama birinci sınıfı düşünmek sadece daha fazla acı getirecekti ve Rory'yle karşılaştıktan sonra sakin bir görüntü sergileyebileceğinden emin değildi. Davaya yeniden odaklandı ve Miller'la birlikte görmeye geldikleri öğrenciler geldi.

"Pekâlâ kızlar." Müdürün yumuşak sesi ve rahat tavrı bu tür durumlar için ayrılmıştı. "Çavuş Miller'la zaten konuştunuz ama bu FBI'dan Ajan Nikki Hunt. Kaylee ve Madison hakkında bazı soruları var."

Dört kız Nikki'nin karşısında bir sırada oturuyordu. Farklı ten renkleri ve saç kesimlerine rağmen hepsi birbirine benziyordu: pahalı yün çizmeler -her kızın sahip olduğu kahverengi ton- dar kotlar ya da taytlar, vücuda oturan gömlekler ve çok fazla makyaj.

İpeksi siyah saçları olan uzun boylu, söğüt gibi bir kız bacak bacak üstüne attı ve Nikki'ye baktı. Kendinden emindi ve bunun farkındaydı. Nikki listesini kontrol etti

isimlerin. "Sen Jade misin?"

Kız başını salladı. "Annem seninle aynı liseye gitti."

"Oh, gerçekten mi? Adı neydi?" Nikki her ne kadar bu kızlarla bir bağ kurmaya ihtiyaç duysa da, lise yıllarını araştırmak kaygan bir yokuştur. Son ikisi sefalet ve kederden başka bir şey değildi. "Connie. Kızlık soyadı Butler'dı. Sanırım sen

aynı yıl."

Connie Butler, tüm öğretmenler tarafından sevilen ve zorbalığı yüzünden okulun çoğu tarafından nefret edilen basmakalıp popüler bir kızdı. Jade'den yayılan özgüven şimdi çok anlamlıydı.

Yeşim saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Annem buraya dönmenin zor olduğunu söylüyor."

"Benim için endişelenmeyin. Madison ve Kaylee'nin ölümleri yüzünden hepinizin sarsılmış olduğunu biliyorum."

"Kesinlikle," dedi Jade. "Hâlâ şoktayım. Yine de şaşırmadım."

Solundaki sarışın kız ona dirsek attı. "Jade, hadi ama."

"Neden?" Nikki listesini kontrol etti; sarışının adı Taylor'dı. Yanındaki kız Sophie'ydi; en sondaki kısa saçlı esmer ise Brianna'ydı.

"Kaylee belaydı." Jade'in sert dış görünüşü çatlamak üzereydi. "Madison'a bunu söyledik ama bizi dinlemedi."

"Kaylee voleybol takımındaki birkaç kız kendisi hakkında dedikodu yaydıkları için yumrukladı," diye ekledi Taylor. "Ve bu yüzden kendini takımdan attırdı."

"Ben öyle duymadım," dedi Jade. "Koçun üzerine gittiği için olduğunu duydum."

Brianna gözlerini devirip yere bakarken, Taylor ve Sophie alay etti.

"Kız kardeşim okul takımında," dedi Sophie. "Her şeyin nasıl olduğunu gördü."

"Ne oldu?" Nikki sordu.

"Takımdaki kızlardan birinin telefonu vardı ve herkese Kaylee'nin geçen seneki fotoğraflarını gösteriyordu. Onun hakkında konuşuyordu. Madison onlara kesmelerini söyledi ve okul birincisi kız Madison'ı iterek ona kendi işine bakmasını söyledi. Madison

Kaylee'ye kibarca onları görmezden gelmesini söyledi ama büyük kız susmadı. Kaylee'nin canına tak etti ve kızın ağzını burnunu kırdı." Sophie omuzlarını silktili.

"İşte o zaman takılmaya başladılar," dedi Taylor. "Bu sonbaharda." "Onu sormadan grubumuza getirdi," dedi Jade.

Jade kesinlikle annesinin "senden daha kutsal" tavrını miras almıştı. Connie, popüler olmayan çocukların -genellikle Nikki gibi şehir dışında yaşayanların- yerlerini bilmelerini sağlamayı severdi.

Brianna henüz konuşmamıştı, bakışları ayakkabılarına odaklanmıştı.

"Ama siz hâlâ arkadaşsınız," dedi Miller. "Madison kaybolmadan önceki hafta sonu senin evindeydi."

Jade yüzünü buruşturdu. "Çünkü onun başının etini yemek zorunda kaldım. Kaylee'yi de davet etmek zorunda kaldım. Tanrıya şükür o gelmedi. Mesele de bu zaten, bizim onu sevdiğimiz kadar o da bizi sevmedi."

Sophie ve Taylor, Jade'in fikrinin grubun tamamı için geçerli olmadığını belli eden bir bakış attılar ama kızların sosyal sıralamaya meydan okuyacak cesaretleri yoktu.

"Kaylee'yi severdim." Brianna'nın yumuşak sesi Nikki'yi şaşırttı. "Hoş biriydi. Sessiz ama hoş. Ve zekiydi."

Jade ona ters ters bakarken, Sophie ve Taylor gülümsemelerini gizlemeye çalıştılar.

"Seninle hiç erkekler hakkında konuştu mu?" Nikki sordu.

"Pek sayılmaz." Brianna'nın gergin bakışları Nikki'nin arkasındaki pencereye odaklandı.

"Emin misin?" Nikki sordu. "Kendisinden yaşça büyük bir çocukla gizlice çıkıyor olabileceğini düşünüyoruz."

Jade kıs kıs güldü. "Beni şaşırtmazdı. Muhtemelen-"

"Kes şunu," dedi Brianna. "Kendinden yaşça büyük bir çocuğa aşıkta ama çıkmıyorlardı."

"Nasıl tanışmışlar?" Nikki sordu.

"Madison onu küçüklüğünden beri tanıyor. Adı Bobby Vance."

"Mindy'nin oğlu mu?" Miller sordu.

"Ailesini tanımıyorum," dedi Brianna. "Mankato State'e gidiyor."

"O Mindy'nin oğlu." Jade sandalyesinin kenarına tünedi. "Oldukça sevimli. Babası ölene kadar Madison'la aynı sokakta yaşıyorlardı."

Nikki ismi karaladı ve sonra Kaylee'nin yatak odasından aldığı resmi Brianna'ya uzatmaya çalıştı ama Jade önce davrandı.

"Şirin."

"Penceredeki yansımayı görüyor musun? Bobby mi o?"

Jade omuz silkti ve fotoğrafı Brianna'ya verdi. "Olabilir. Uzun boylu ve zayıf. Sarı saçlı."

"Kesin olarak söyleyemem," dedi Brianna.

"Bu Hudson'da bir restoran değil mi?" Jade sordu.

"Neden?" Nikki çantasına koymadan önce diğer iki kızın resme bakmasını bekledi.

"Çünkü Bobby'nin arabası olduğunu sanmıyorum," dedi Jade, "Birinci sınıfların kampüste arabası olamaz ve ona bir araba alamadan babası öldü. Annesinin de artık parası yetmiyor."

Miller kuru bir sesle, "Ailelerinin durumu hakkında çok şey biliyorsun," dedi.

"Pek sayılmaz," dedi Jade. "Birinci sınıf öğrencilerinin arabası olamayacağını herkes bilir. Ve eğer Bayan Vance evlerini karşılayamıyorsa, bahse girerim ona bir araba almaya da gücü yetmez."

Nikki sorusunu Brianna'ya yöneltti. "Kaylee Bobby'nin hafta sonları eve geldiğinden bahsetti mi? Ya da onunla vakit geçiriyor olabileceğini düşündüren bir şey söyledi mi?"

Brianna başını salladı. "Maddie bana anlattığı için aşık olduğunu biliyorum."

"Sanırım Madison onun en önemli arkadaşıydı," dedi Sophie. "Ve Miles Hanson, ama o da Maddie sayesinde oldu."

Çünkü kendisi olmaktan korkuyordu. Besin zincirinde olumsuz olmayan herhangi bir dikkat çekecek kadar yüksekte değildi. Bunun dört yılı berbat geçmişti. Nikki ne kadar para verirlerse versinler liseye geri dönmezdi.

"Peki ya Kaylee'nin yumrukladığı kız?" Nikki sordu. "Serpinti var mıydı?"

"Trinity sadece konuşur. Okuldan sonra Kaylee'yi dövmekle tehdit etti ama hiçbir şey yapmadı. Sınıfa dönmem gerekiyor," dedi Jade. "İşimiz bitti mi?"

"Evet." Kızları zorlamak, onları korkutmak istemiyordu. Kendilerini bir arada tutuyorlardı ama Nikki, Madison ve Kaylee'nin cinayetlerinin onları üzdüğünü söyleyebilirdi. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler." Nikki her kıza bir kartvizit uzattı. "Aklınıza başka bir şey gelirse lütfen beni arayın."

Müdür yardımcısı kızlara sınıflarına dönmelerini söyledi ve Brianna arkada kalacak şekilde tek sıra halinde çıktılar. Omzunun üzerinden Nikki'ye baktı, dudaklarını çiğnedi ve sonra kartı cebine koyup odadan aceleyle çıktı.

Müdür Phillips onları Bay Hanson'ın odasına götürmeyi teklif etti. O ve Miller sessizce öğrencilerin cinayet haberlerine tepkilerini tartıştılar ama Nikki geride kaldı.

Koridorlarda yürürken gerçeküstü hissetti. Buraya bir daha adım atacağını hayal bile edemezdi. Anılarının hepsi kötü değildi ama kötü olanlardan kurtulmak için iyi olanları kaybetmek zorunda kalmıştı.

Her şey ne kadar değişirse, o kadar da aynı kalıyordu. Teknolojideki tüm gelişmelere rağmen lise, özünde dört yıllık bir hayatta kalma kursu olarak kalmıştı. Popüler çocuklar onun bildiklerinden farklıydı ama onlar da aynı derecede sinsi ve acımasızdı. Onların standartlarına uymayan çocuklar liseyi radarın altında uçmaya çalışarak geçirirken, popüler çocuklar içten içe bir gün kendilerini dışarıda bulacaklarından korkuyorlardı. Lisenin hayatınızın en güzel yılları olması gerektiği fikri çok komikti. Ama sonuçta çoğu insan lisedeki benliklerinin geliştirilmiş bir versiyonu olarak kendi gündemlerini çocuklarına aktarıyordu.

Jade Eby, koyu ten rengi dışında tıpkı annesine benziyordu. Aynı hesapçı kişiliği, aynı kibri miras almış gibi görünüyordu, istediği kişiye istediğini yapabileceğinden ve söyleyebileceğinden emindi. Connie, John Banks'le çıkmaya başlayana kadar Nikki'nin varlığından bile haberdar değildi. Ondan sonra herkes onunla arkadaş olmak istemişti. Hakkını vermek gerekirse, Connie hiçbir zaman kötü biri gibi davranmadı.

Nikki lisedeki son iki yılını "ailesi katledilen kız" olarak geçirdi. Gördükleri yüzünden diğer çocuklar ona ucube diyordu. Bazıları da hikayesinden şüphe ediyordu.

Uzun zamandır unuttuğu bir anı savunmasını aşip geçerken alnından terler boşandı.

"Her türlü berbat durumdaydı." Connie Butler'ın genizden gelen sesi soyunma odasının duvarlarında bir yankı odası gibi yankılanıyordu. "Mark'tan önce John'un bir süre onunla birlikte olduğunu duydum. Biliyorsun sevişiyorlardı."

Nikki ayaklarını kaldırıp tuvalette dengede durdu, kalbi küt küt atıyordu. Eğer onu yakalarlarsa, kendini savunmak zorunda kalacaktı. Connie'den ya da arkadaşlarından korkmuyordu ama Nikki kimseyle o gece ya da başka bir şey hakkında konuşmak istemiyordu.

"Sanırım senden yaşça büyük biriyle çıkınca böyle oluyor." Bir başka amigo kız Shelly Peek güldü. "Onun için üzülemiyorum. O her zaman bir oyuncuydu."

"Ve bir sapık," dedi Connie. "Geçen yıl birkaç kez takıldık ve gerçekten sapıkça şeyler yapmak istedi. Çok iğrençti."

"Nikki Walsh muhtemelen ne isterse yapmasına izin veriyordur. Onunla çıktığı için ne kadar popüler olduğuna bir bakın."

"Tanrım, çok kötüsünüz." Mary Barton nadir rastlanan türden iyi bir amigo kızdı. İngilizce dersinde Nikki'nin yanında oturuyordu ve John'la çıkmaya başlamadan çok önce de ona iyi davranıyordu. "Ailesi daha yeni öldürüldü."

"Ve yanlış adamı hapse atıyor." Connie'nin sert sesi eski duvarlarda yankılandı. "Mark asla yapmaz."

"Orada gibiydi," dedi Shelly. "Elleri kan içindeydi."

Connie, "Nikki'ye partide olanları anlatmaya gittiğini söyledi," dedi.

"John sarhoş kız arkadaşıyla seks yapmaya çalıştığı için onu dövdü. Aşağılanmıştı."

Connie homurdandı. "Mark'ın John'u durdurmaya çalıştığını duydum." "Bunu nereden biliyorsun? Bir üniversite partisiydi."

"John'un arkadaşlarından biriyle çıkan bir kız tanıyorum. Ondan duymuş."

"Kötü bir telefon oyununa benziyor," dedi Mary. "Polisler ne yaptıklarını biliyorlar. Emin olmasalar Mark'ı tutuklamazlardı."

"Belki," dedi Connie. "Ama Nikki Walsh bayılacak kadar votka içiyordu. O geceyle ilgili her şeyi hatırlamasına imkân yok."

"Bu, ailesinin öldürüldüğü gerçeğini değiştirmez," dedi Mary. "Siz ikiniz onun hakkında böyle konuştuğunuz için aptalsınız."

Küçük ayaklar soyunma odasından dışarı çıktı ve ardından kapı çarpıldı.

"Ugh, goody two-shoes."

"Evet," dedi Shelly. "Ama demek istediğim, o haksız değil. Nikki'den hoşlanmıyor olmamız ailesi hakkında şakalar yapmamız gerektiği anlamına gelmez."

"Şaka yapmıyorum," dedi Connie. "Olanlar çok korkunç. Bence hak ettiğini buldu. John Banks'le çıkan ve kraliçeymiş gibi davranan taşralı bir kız mı? Böyle olacağı belliydi."

Shelly kıkırdadı. "John onunla çıkmak için seni ektiği için kızgınsın."

Nikki, Connie'nin suçlamasını John'a sorup sormadığını merak ediyordu. Ondan ayrıldığını gerçekten hatırlamıyordu. Sanki konuşmayı bırakmışlardı. Ama Nikki hafızasından başka neleri silmişti?

"Nikki?" Miller onun koluna dokundu. "İyi misin?"

İkinci kata ulaşmışlardı. Nikki alnındaki teri sildi ve ceketini çıkardı. "Ben iyiyim. Sadece hatırlıyorum."

"Eğer arabada beklemek istersen-"

"Ben iyiyim." Nikki kafasını toparlamak için derin bir nefes aldı.

ON DÖRT

Müdür onları Hanson'ın odasına yönlendirdi ve ofisine geri döndü. Drew Hanson'ın kampüsün güney tarafına bakan geniş bir sınıfı vardı. Öğrencileri okulun verdiği dizüstü bilgisayarlarda çalışırken o masasında oturmuş, bilgisayarının başında kaybolmuştu.

"Drew? Bir dakikan var mı?"

Sınıf, Miller'ı üniformasıyla ve Nikki'yi FBI rozetini belirgin bir şekilde sergilerken görünece ağızları açık bir şekilde işlerinden başlarını kaldırdılar.

"Uh, tabi. Çocuklar, hemen döneceğim."

Hanson onları boş koridora kadar takip etti ve kapıyı kapattı. "Neler oluyor?"

"Az önce Ricky Fillinger ile konuştuk. Kaylee kaybolmadan birkaç gün önce onu iş yerine götürmüş." Bu kadar çok bilgiyi açıklamak hesaplanmış bir riskti ama Nikki önceki görüşmelerinde Hanson'ın çok iyi bir yalancı olmadığını öğrenmişti. Eğer gerçekten saklayacak bir şeyi yoksa ve Kaylee'yi götürmek için geçerli bir nedeni varsa, onu korkutup doğruyu söylemesini sağlamak için en iyi şansı buydu. "Stillwater Lisesi tampon etiketli gri minivan. Miller senin bunu kullandığını söyledi."

Hanson'ın yüzü soldu. "Eminim onlarca başka insanla birlikte. Kasabadaki tek lise burası, o yüzden..."

Nikki kollarını kavuşturdu ve dikkatle Hanson'a baktı.

Alnından terler boşandı. "Hepsi bu kadar mı?"

Nikki omuz silkti. "Sen söyle."

Nikki suçlu insanların duruşlarını ve göz teması kurmakta zorlandıklarını biliyordu. Kaçınılmaz olarak kambur durmaya ya da içlerine kapanmaya, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmaya başlardı. Sisteme güvenmiyorlardı. Masum insanlar kaçınılmaz olarak konuşmak istiyordu. Hanson kızlara bir şey yapmamış olabilirdi ama kesinlikle saklayacak bir şeyleri vardı.

Odaya bir göz attı. Öğrencilerden bazıları çalışıyormuş gibi yapıyordu ama birçoğu iri gözlerle onları izliyordu, Nikki de Hanson'la yüzleşmeye karar verdiğinde tam olarak buna güvenmişti. Onu ve Miller'ı gereğinden fazla yanında istemeyecekti ve onlardan kurtulmak ve öğrencilere mantıklı bir bahane sunmak için duyduğu çaresizlik onu herhangi bir tehditten daha hızlı konuşturacaktı. Nikki bu tekniği deneyimli bir dedektiften öğrenmişti ve onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Hanson'ın geniş alnında ter parlıyordu. "Göründüğü gibi değil."

"Gerçekten mi?" Miller dedi ki. "Çünkü Kaylee kaybolmadan birkaç gün önce onu arabana aldığını söylemeyi unutmuşsun gibi görünüyor. Ve ticari buzdolabına erişiminiz var."

Hanson sallandı. "Çiftliği mi kastediyorsun? Tanrım, hayır. Ben o kızlara hiçbir şey yapmadım."

Nikki, "Ricky Fillinger'la konuştuk," dedi. "Bize Kaylee'nin bir iş sahasına uğradığını söyledi. Neden Kaylee'yi bırakmaktan bahsetmediniz?"

Hanson'ın alnında ter parlıyordu. "Sanırım bunu unutmuşum."

"Anlıyorum." Nikki buna bir an bile inanmadı. "Onu neden bıraktın? Onun evi senin okuldan eve dönüş yolunun üzerinde değil."

"St. Paul'e gidiyordum, hava soğuktu ve yağmur yağmak üzereydi. Ceketsiz yürüyordu ve onun için üzüldüm. Önce durup annesinin erkek arkadaşıyla konuşması gerektiğini söyleyince onu kovmak istemedim. Kontrol etmesi falan gerektiğini düşündüm."

"Bunu bize neden söylemedin?" diye sordu Nikki. Eğer Hanson'ın söyledikleri doğruysa, yalan söylemiş olması hiç mantıklı değildi.

"Çünkü nasıl görüneceğini biliyordum," dedi. "Ve polis mazeretimi araştırmak zorunda kalacaktı ve ben bunu istemedim..."

"Ne?"

Hanson'ın omuzları düştü. "Karımın Madison ve Kaylee'nin kaybolduğu gün şehirde olduğumu öğrenmesini istemedim. Evde olmadığımı. Miles'tan benim için yalan söylemesini istediğimi. Çünkü başka bir kadınla birlikteydim."

Bir insanın bir ilişkiyi saklamak için ne kadar ileri gidebileceği onu asla şaşırtmazdı. Hanson, sadakatsizliğinin ortaya çıkmasını istemediği için sıcak koltukta gördüğü ilk adam değildi.

Hanson kas gevşetici almış gibi duvara yaslandı. İtiraf genellikle insanı rahatlatırdı ve Nikki onun doğruyu söylediğini biliyordu.

"Oğlunuz hile yaptığınızı biliyor mu?"

Hanson başını salladı.

Miller, "Kaylee'nin Ricky ile teması onu şüpheli yapar," dedi. "Tanıştıklarını bildiğini bana söylemeliydin."

"Ama bir mazereti vardı. Gazetede okudum. Bu yüzden bir şey söylemeye gerek görmedim."

"İşimi yapman ne güzel." Miller öğretmeni kelepçeleyip götürmeye hazır görünüyordu.

"Kaylee, Ricky'ye annesinden bir mesaj iletmesi gerektiğini ve telefonunda numarası olmadığını söyledi. Orada durduk, birkaç dakika konuştular ve onu eve bıraktım. Hepsi bu kadar. Olağandışı bir şey olduğunu düşünmedim ve çocuk için üzüldüm."

"O gün üzerinde telefon var mıydı?"

"Uh... belki. Sanırım birine mesaj attı ama pek dikkat etmedim."

"Konuştuktan sonra Ricky hakkında bir şey söyledi mi?"

"Sadece tam bir baş belası olduğunu ve ondan kurtulduğuna sevindiğini söyledi. Ona nedenini sordum, o da annesi için yeterince iyi olmadığını söyledi. Ben de öylece bıraktım." Sınıfa bir göz attı. "İçeri dönmem gerek."

Nikki, "Kamyonunuz için arama emri çıkartacağız," dedi. "Ve eviniz için."

"Ne?" Sesi çatallaştı. "Hayır, bir nedeni yok."

"O gün nerede olduğun konusunda oğluna yalan söyledin ve yolculuğu bizden sakladın."

"Sana doğruyu söylüyorum. Eğer bunu yaparsan, karım sorular soracak."

"Bu senin sorunun," dedi Nikki. "Bir ilişki yaşamamalıydın."

Arama iznini aldıktan sonra Miller, Courtney'nin arama yapması için Hanson'ın kamyonetini getirdi. Ricky Fillinger'inkini incelemeyi bitirmiş ve bazı şüpheli lekeler bulmuştu ama kamyonet eskiydi ve Ricky onu pek temiz tutmamıştı. Kamyonunda iki kızıdan biri olsaydı -özellikle de bir ceset taşıyor olsaydı- yakın zamanda temizlemiş olurdu. Mazereti de sağlamdı. Nikki onu şüpheliler listesinden çıkarmıştı.

Hanson, sözde Miles'la evdeyken kiraladığı motel odasının faturalarını gösterdi. Nikki motelin güvenlik kayıtlarını talep etmiş ve St. Paul Polisi'nden yeni mazeretini doğrulamak için metresini ziyaret etmesini istemişti. Hanson'ın karısı ilişkiyi bilmiyorsa, dikkatini vermiyordu. Adam hayatını kurtarmak için iyi bir yalan söyleyemiyordu.

Nikki öğleden sonrasını hükümet merkezinde, Liam'ın okul bilgisayarlarından yazdırdığı Kaylee'nin öykülerini inceleyerek geçirdi. Kaylee'nin öykülerindeki karakterlerin çoğu Jade Eby ve diğer zorbalardan esinlenilmiş gibi görünüyordu, her zaman kendini savunacak güce sahip olan hırçın ve uyumsuz bir kahraman tarafından gözlemlenmişti. Karakterleri kahramanın gözünden görmek, Kaylee'nin kafasının içine çok daha iyi bakmasını sağladı. Karşıtlarının, kötü kızların bile davranışları için nedenleri vardı. Çoğunun kurtarılabılır nitelikleri vardı ve Kaylee'nin yazarlığı bu sahnelerde en iyi halini alıyordu.

Bir öyküde, öfkeli bir genç okula bir silah getirmiş ve yirmi öğrenci ve bir öğretmenin bulunduğu bir sınıfta barikat kurmuştur. Kadın kahraman onun içinde iyi bir şeyler kaldığına inanmış ve sonunda silahı bırakmasını sağlamıştır.

Kaylee insanların içindeki iyiliği görmek istiyordu. Akranları hakkında acı duymak için her türlü nedene sahip olmasına rağmen, Kaylee'nin empatisi onu sadece sırtını dönmekten alıyordu.

Nikki ellinci kezmiş gibi gelen bir bakışla pencereye baktı. Davaya odaklanmak istemesine rağmen, Rory'nin gerçekten onunla konuşmaya gelip gelmeyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu.

"Hiçbir şey." Courtney her zamanki dramatik havasıyla odaya girdi, çantasını masanın üzerine bıraktı ve Nikki'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. "Hanson'ın döşemesinde bazı lekeler var ama bunlar kan değil. Çocuğunun arka koltuğun altında donmuş şeker zulası var. Önündeki kağıt yığını da ne?"

"Kaylee'nin kısa hikayeleri."

"Bunların hepsini bilgisayarda okumak yerine çıktısını mı aldın?" Courtney başını salladı. "Hâlâ bir e-okuyucun yok, değil mi?"

"Sana bir şeyleri ekran yerine basılı olarak okumayı sevdiğimi söylemiştim. Odaklanmama yardımcı oluyor."

"Tamam, Gen X. İşe yarar bir şey bulabildin mi?" "Aslında buldum.

Kaylee bir iş bitiriciydi." "Gibi-"

"Uyumsuzlara ve dışlanmışlara çekilir."

Courtney yüzünü buruşturdu. "Adam ne kadar kırılırsa, o kadar etkilenirdi. Kız kardeşim de böyledir. Bu yüzden üçüncü evliliğini y a p ı y o r . Bunu nasıl kullanabilirsin?"

"Henüz tam olarak emin değilim. Ama zor bir hayattan gelen, kötü davranışları olan, hatta sabıkası olan bir adamda tehlike işaretleri görecektir bir insan değildi. İkinci şanslara inanırdı, bu yüzden biriyle bir bağı varsa, sanırım onun yanında kalırdı."

"Madison'ın A tipi, kontrol manyağı olduğunu mu söylemiştin?" Courtney sordu.

"Hem de çok. Zıt kutuplar birbirini çeker. Muhtemelen birbirlerini dengelemişlerdir."

"Belki Kaylee biriyle buluşacaktı ve Madison o gün onunla birlikteydi çünkü adamın sorunları olduğunu biliyordu ve arkadaşını korumak istiyordu" dedi.

"Belki," diye cevap verdi Nikki. "Liam'la konuştum ve şu ana kadar cep telefonu taşıyıcılarından bir şey çıkmadı. Zaten uzak bir ihtimaldi. Ama Drew Hanson Kaylee'nin kaybolmadan iki gün önce üzerinde bir telefon olduğunu doğruladı ve telefonu açık tutmak için Ricky'nin parasını kullanmış olabileceğini biliyoruz. Miller seninle geri döndü mü?"

"Raporlara yetismeye çalışıyor. Önemli bir şey olursa ona mesaj atmamı söyledi."

Liam'ın gürültülü girişi konuşmalarını sona erdirdi. Hâlâ paltosunu ve şapkasını giyyordu, yanakları soğuktan pembeleşmişti. Oturdu ve Nikki, Miller'la birlikte buldukları şey hakkında onları bilgilendirdi. "Madison ve Kaylee'nin okul arkadaşları Kaylee'nin aşık olduğu kişiyi teşhis etti. Bobby Vance. Mankato State'te birinci sınıf öğrencisi. Bobby'nin annesi Mindy, Nikki onu aradığında şaşırmıştı ama ona sadece bilgi sahibi olabilecek herkesle konuşmaya çalıştıklarını ve Bobby ile Madison'ın yakın arkadaş olduklarını yeni öğrendiğini söyledi. "Annesiyle Banks'lerde tanıştım. Kızlar kaybolduğunda Bobby okuldaymış ama yine de onunla konuşmamız gerekiyor. Onunla konuşursa beni aramasını söyleyeceğine söz verdi. Umarım yakında beni arar."

"Görmek gereken bir şey buldum." Liam dizüstü bilgisayarını açtı ve hızlıca şifresini girdi. "Bu Jessica'nın evinin bitişiğindeki apartman dairesinden. Aslında bir duvarı paylaşmak, komşunun güvenlik kamerasının kaldırımında yürüyen herkesi yakalaması anlamına geliyor."

Nikki, Ricky Fillinger'ın kadrja girmesini bekleyerek yaklaştı.

"Bu Amy Banks."

"Madison'ın annesi mi?" Courtney söyledi.

"Kızlar kaybolmadan üç hafta önce. Yaklaşık yedi dakikalığına Thomas'ların evindeymiş. Vardiyasını değiştirmedikten ya da hastalanmadığından emin olmak için Jessica'yı tekrar kontrol etmemiz gerekecek ama bize verdiği programa bakılırsa işteymiş."

"Cumartesi günü bir buçuk saat çalışıyorum." Kızların kaybolduğu gün de aynı şeyi yapmıştı. Jessica muhtemelen bu suçluluğu hayatının sonuna kadar taşıyacaktı.

"Madison görüntülerde hiç görünmüyor mu? Belki de onu almaya gelmiştir."

"Sadece Amy."

"Amy ilk soruşturma sırasında bundan hiç bahsetmedi mi?"

Liam başını salladı, şapkasındaki aptal püsküller sallanıyordu.

"Kaylee'nin nerede yaşadığını bilmediğini özellikle söyledi."

"Miller'a bundan bahsettin

mi?" "Henüz söylemedim."

Amy Banks'in evde ne işi vardı ve neden onlara söylememişti? Nikki merak etti. Amy Banks kızının arkasından iş çevirip Kaylee'ye uzak durmasını mı söylemişti? Bunun kendisini kötü göstereceğinden mi endişeleniyordu? Yoksa saklayacak başka bir şeyi mi vardı?

"Otelime giderken Miller'ı arayacağım. Liam, sabah ilk iş benimle Banks'lerde buluş."

ON BEŞ

Nikki, Liam ve Courtney eve gittikten sonra aptalca bir şekilde lobide oyalandı. Otopsi için beklemek, ekibinin işleri ilerletecek bir şeyler bulması için daha fazla baskı yaratıyordu. Adli tabip Courtney'nin en az iki gün daha kanıt toplamasına izin vermeyi düşünmüyordu bile.

Amy Banks neden Kaylee'yi görmeye gitmişti? Kızlar kaybolduğunda Amy oğluyla birlikte şehir dışındaydı. Amy'nin ailesi zaman çizelgesini doğruladı ve Amy'nin saatlerce gitmesi için iyi bir nedene ihtiyaç duyacak kadar uzakta yaşıyorlardı.

Nikki kendi kendine, "Amy'nin iki kızı da alt etmesine imkân yok," diye mırıldandı.

Kaylee'nin kadından en az 30 kilo fazlası vardı.

Keder o kadar uzun zamandır Nikki'nin ikinci derisi olmuştu ki sahte duyguları kolayca fark edebiliyordu. Ama Amy'nin kederi suçluluk duygusuyla mı doluydu? Nikki yarın Banks'lerin evinden gerçeği öğrenmeden ayrılmayacaktı.

Nikki, Newport'a daha fazla cinayet olasılığı konusunda abartmıyordu. Kızların katilinin tanıdıkları ve güvendikleri biri olduğundan emin olsa da, Nikki yine de katilin başka kızları da öldürebileceğini düşünmek zorundaydı.

Resepsiyon görevlisi boğazını temizledi. "Üzgünüm, Ajan Hunt. Binayı kapatıp kilitlemem gerekiyor."

Nikki kızardı ve saatine baktı. Rory'yi yirmi dakika beklemişti ve bu beklemek istediğinden de fazlaydı. Ceketini giydi ve çantasını omuzladı, kendi kendine sinirlenmişti.

Hayal kırıklığı. Rory'yle tekrar uğraşmak zorunda kalmamak iyi bir şeymiş gibi hissettirmeliydi.

Gece bekçisine veda etti ve yüzünü rüzgârdan koruyarak soğuk havaya hazırlandı. Daha on adım bile atmamıştı ki bir erkek sesi onu durdurdu.

"Ajan Hunt?"

İki aracın arasında genç bir adam belirdiğinde Nikki'nin eli içgüdüsel olarak hâlâ belinde tuttuğu silahına gitti.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Ona doğru birkaç adım attı.

"Dur. Yeterince yakınsın."

Sarı saçlarından bir tutam takkesinin altından dışarı fırlamıştı. Çene çizgisinde birkaç günlük bir kırıksıklık vardı. "Benim adım Bobby Vance."

Nikki'nin omuzları gevşedi ama elini silahtan çekmedi. "Buraya gelmene gerek yoktu. Karanlık bir otoparkta bir polise yaklaşmak pek de akıllıca bir karar sayılmaz."

Bobby'nin yanakları pembeleşti. "Ah. Bunu düşünmemiştim. Ben zaten buradaydım." Protestocuların kapının dışında toplandığı otopark çıkışını işaret etti. "Mark Todd için protesto yapıyorum."

"Anlıyorum."

"Maddie ve Kaylee'ye olanları duyunca derslere birkaç gün ara verdim. Ayın için burada olmak istedim. Ama bunun ne zaman olacağını bilmiyoruz ve Todd'un temyiz başvurusunu okuyordum."

"Protestolarınızı bana gerekçelendirmek zorunda değilsiniz. Bu sizin hakkın."

Nikki dedi ki. "Hava buz gibi. Birkaç dakikalığına istasyona gider misin? Hemen şurada."

Sırıttı. "Elbette. Önce oraya gittim ve senin burada olduğunu söylediler."

Nikki hâlâ tetikte, onun yanına doğru adım attı. Elleri ceplerinde, gözlerini yerden ayırmadan yürüyordu. Zararsız görünüyordu ama Nikki işini şansa bırakmayacaktı. "Mankato State'te hangi bölümde okuyorsun?"

"Henüz ilan etmedim. Sanırım yanlış bir seçim yapmaktan ve okul için para harcamaktan korkuyorum."

Şerif karakolunun mesai sonrası zilini çaldı. "Üniversite asla bir kayıp değildir. Bir yolunu bulacaksın."

Resepsiyon görevlisi kapının kilidini açtı. "Ajan Hunt. Çavuş Miller bugünlük ayrıldı."

Nikki, "Sadece bir dakikalığına lobiyi ödünç almam gerekiyor," dedi. "Banks ailesinin bir arkadaşı ve hava dışarıda sohbet etmek için çok soğuk."

"Sorun değil. Sadece kapının arkanızdan kapalı olduğundan emin olun. Otomatik olarak kilitleniyor." Memur kurşun geçirmez camın arkasındaki görevine geri döndü. Nikki lobideki banka oturdu, Bobby de sanki çok yaklaşıp onu kızdıracak bir şey yapmaktan korkuyormuş gibi bankın ucuna tünedi.

Nikki, Madison'ın evinde bulduğu Polaroid'i almak için çantasını karıştırdı. Sürpriz unsurunun kendi lehine çalışmasını umarak adamın yüzünü inceledi. "Bu fotoğrafı hiç gördün mü?"

"Geçen Eylül ayında Hudson'da bir tür festival vardı. Maddie beni onların şoförü olmaya ikna etti."

Nikki çoktan kontrol etmişti ve Ulaştırma Bakanlığı'nda Washington County'de Vance adına kayıtlı sadece birkaç araba vardı. Mindy'nin kullandığı Toyota Camry onun üzerine kayıtlıydı ve Nikki diğer kayıtların Bobby ve Mindy ile akrabalığı olmayan aynı soyadına sahip kişilere ait olduğunu doğrulamıştı. "Anladığım kadarıyla arabanız yokmuş."

Bobby şaşırılmış görünüyordu. "Benim yok. Annem onları almam için onunkini ödünç verdi."

Nikki başını salladı. Ona inanmıştı.

"Maddie ile yakın mıydınız?"

Omuz silktili. "Sırrını itiraf etmek gibi değil. Yazın beyzbol maçlarıma çok giderdi. Kendinden büyük çocuklarla takılmayı severdi. İşin içine alkol girmediği sürece bununla bir sorunum yoktu. Bir çocuğun bizimle parti yapmasını istemezdim, bu yüzden işler çok çığırından çıkmadan önce genellikle onu eve bıraktım."

"Hiç tavsiye almak için sana geldi mi?" Nikki sordu. Madison'ın Bobby'yi bir ağabey olarak görmüş olabileceğini düşündü; ona güveniyor, ondan kendisini korumasını bekliyordu.

"Maddie zamanının çoğunu okula odaklanarak geçirdi." Bobby başını salladı. "O her şeye sahip olan b i r çocuktı, sen

biliyor musun?"

"Doğru," dedi Nikki. "Onlar kaybolduğunda sen okulda mıydın?"

"Aramaya yardım etmek için eve geldim." Bobby'nin sesinde yoğun bir

pişmanlık. "O patikada yirmi kez aşağı yukarı yürüyüp onlardan bir iz aramış olmalıyız. Annemle birlikte kapı kapı dolaştık ve patikada koşan birkaç kişiyle konuştuk. Ortadan kaybolmuş gibiydiler."

"Peki ya Kaylee?" Nikki, Kaylee'nin adının onun sakin tavrını değiştirip değiştirmeyeceğini görmek istedi ama o hâlâ aynı görünüyordu.

"İyi bir kıza benziyordu." Bobby ellerini ceplerine soktu.

"Kızların birkaç arkadaşı Kaylee'nin kendinden büyük bir çocukla çıkıyor olabileceğini söyledi. O resimde sana öpücük atıyor. Ve çok güzel bir kızdı. Eğer çıkıyorsanız, bunu bilmem gerek."

Bobby'nin gözleri büyüdü. "Yok artık. Ben üniversitede birinci sınıf öğrencisiyim. Çıkacak kız bulmak için Stillwater'a dönmeme gerek yok. Kaylee'yle sadece birkaç kez karşılaştım. Okulda sorunları olduğunu ve annesinin çok çalıştığını biliyorum. Yalnız görünüyordu ama Maddie'yle birlikte olmaktan mutluydu." Çenesi gerildi. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Sana telefon numarasını verdi mi?"

Bobby başını salladı. "Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm." Bir an durakladı, ceketinin uçlarıyla oynadı. "Seninle bir şey hakkında konuşabilir miyim?" Bobby sesini alçalttı, gözlerinde belirsizlik vardı. "Mark Todd hakkında mı?"

Nikki bu soruyu bekliyordu. "Onun hakkında seninle konuşmak beni rahatlatmıyor. Mark'ın avukatları onun çıkarları için en iyi olduğuna inandıkları şeyi yapıyorlar. Her şey mahkemede belli olacak."

"Bunu biliyorum," dedi Bobby. "Sadece babam o gece hakkında çok konuştu. O gece partide seninle birlikteydi. Buralarda böyle bir şey hiç yaşanmadığı için ben de bunu duyarak büyüdüm."

Nikki'nin içi buz kesti. O gece John'un arkadaşlarından hiçbirini hatırlamıyordu. "Baban polise ifade verdi mi?"

"Sanırım öyle," dedi Bobby. "John'un söylediklerini destekledi. Eğer bu hikâye ortaya çıkarsa-"

"Neden ortaya çıksın ki?" Nikki söyledi.

"John bu konuyu açardı. İlgi odağı olmayı sevdiğini söylememe gerek yok herhalde. O gece bir kahramandı, en azından onun gözünde." Bobby yere baktı ve yanağının içini çiğnedi.

"Bana gerçekten ne söylemeye çalışıyorsun?" Nikki, John'un ailesinin yaşadığı trajediyi bir parti hediyesi olarak kullandığını düşünmemeye çalıştı.

"Muhtemelen bir şey yoktur," dedi Bobby. "Ama birkaç yıl önce, dava tekrar medyaya yansıdığına, sanırım bir temyiz nedeniyle, hep birlikte akşam yemeğindeydik. John olanları anlatıyordu ve Amy onun bazı şeyleri süslediğine dair bir şeyler söyledi. Sanki hikayeyi her anlattığında kendini daha sert gösterecek bir şeyler ekliyormuş gibi. Amy ona bunu söyleyince John çok sinirlenmiş ve ona çenesini kapalı tutmasını söylemiş. Tartışmaya başladılar ve babam John'u sakinleşmesi için dışarı çıkardı."

"Ne oldu?"

"John babamın yüzüne vurdu," dedi Bobby. "Ve o zamandan beri bunu merak ediyorum."

"Bunu bana neden anlattığından hâlâ emin değilim."

"Protestoculardan biri Caitlin Newport'un kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Maalesef."

"Protestoculara partideki herkesin olanlar hakkında yalan söylediğini anlattı."

"Mark'a göre, sanırım."

"Sanırım," dedi Bobby. "Ama sonra o tartışmayı hatırladım. Ve o günün Maddie'nin aklında kaldığını biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Nikki'nin başı ağırlaştı ve göğsü sıkıştı.

"Maddie bana onlar eve gittikten sonra anne babasının yine kavga ettiğini duyduğunu söyledi. Bana detayları hiç anlatmadı ama sanırım ne konuşulduğunu merak ediyorum. Ve eğer ona hiç baskı yaptıysa

Bu konuda ebeveynler. Maddie bazı şeylerin yalan olmasına izin verecek bir tip değildi."

"Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim." Nikki'nin alnında boncuk boncuk ter vardı. Ceketini beş kilo daha ağır geliyordu. Bu havasız lobiden çıkması gerekiyordu. "İtiraz etmeni anlıyorum ama bu aramızda kalabilir mi? Newport ortalığı karıştıracak ve kızlara gerçekten ne olduğunu bulmamızı zorlaştıracak."

"Bunu hiç düşünmemiştim. Elbette bir şey söylemeyeceğim."
Nikki sıcak lobide bir dakika daha kalamazdı. Kapıyı iterek açtı ve serin havayı içine çekti.

"Ajan Hunt?" Bobby onun omzuna dokundu. "İyi misiniz?"

"Sadece uzun bir gün oldu. Bilgi için teşekkür ederim."

"Sorun değil," dedi. "Lütfen Maddie ve arkadaşına bunu kimin yaptığını bulacağınızı da bana söz verin."

"Elimden gelen her şeyi yapıyorum." Nikki bir baş dönmesi dalgasıyla gözlerini kapattı.

Farlar, bir motorun alçak gürültüsü eşliğinde üzerlerine doğru geliyordu. Kamyon gıcırdayarak durdu.

"Neler oluyor?"

Rory'nin sesiyle Nikki'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Derin bir nefes aldı ve onun yüzüne odaklandı. Güneş gözlükleri dalgalı saçlarını geriye atmıştı ve Bobby'ye dik dik bakıyordu.

"Bobby az önce davayla ilgili bir açıklama yapmaya geldi." Nikki'nin görüşü düzelmişti ama bacakları hâlâ güçsüzdü ve midesi aniden açlıktan ağrımaya başladı. "Sabahtan beri bir şey yemedim. Beni yakaladı."

Bobby endişeyle Rory'ye baktı. "Eğer iyiyseniz ve bana başka sorunuz yoksa-"

"Yok," dedi Nikki. "Gitmekte özgürsün."

Yeterince hızlı gidemiyormuş gibi görünüyordu. "İyi geceler."

Bobby, Rory'yi bir kenara bırakıp aceleyle otoparkın çıkışına doğru ilerledi. Bir sigara yaktı ve köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce onlara şöyle bir baktı.

"İyi misin?" Rory sordu.

"Peki." Kesik kesik bir nefes aldı. "Geç kaldın."

"Özür dilerim," dedi adam. "Bir işte takıldım."

"Bu olur." Nikki denendi için görmezden gel ve Gergin hissetmek Rory'nin gelişinden beri içinden bir şeyler geçiyordu.

"Araba sürebilecek misin?" Adamın sesindeki nezaket kadının boğazının düğümlenmesine neden oldu.

"Peki. Ama konuşmak istediğini sanıyordum."

Başını iki yana salladı. "Evet ama geç oluyor ve eminim eve dönmen gereken bir ailen vardır."

Nikki ceketinin fermuarını tekrar çekti. "Birkaç günlüğüne Comfort Inn and Suites'te kalacağım. Ama donuyorum, o yüzden bunu başka bir yere götürebilir miyiz? Tercihen yemek servisi olan bir yere."

"Nehrin karşısında bir bar var. İyi pizza ve kanat var. Tam bir batakhane, ama meşgul olmayacaktır."

"Yani benimle görünmeyeceksin," dedi. "Mantıklı."

"Seninle görünmek umurumda değil. Sadece bu gece daha fazla saçmalıkla uğraşmanı istemiyorum, özellikle de o protestocular hala etrafta olduğu için."

"Bunu takdir ediyorum. Sizi oraya kadar takip edeceğim."

ON ALTI

Rory barın batakhane olduğu konusunda abartmıyordu. Nikki ılgınlık günlerinde bu barlarda çok zaman geçirmişti ve karanlık i mek n ve eskimiş kırmızı deri kabin ona garip bir rahatlık hissi veriyordu. Nikki bir soda ve mozzarella çubukları sipariş etti. Tam olarak beyin gıdası sayılmazdı ama en azından midesinde bir şeyler olacaktı. Sıcak giysilerinin altında teni nemli hissediyordu. Saçlarını çoktan atkuyruğu yapmıştı ama Rory'nin karşısında oturmak ve onun okunamayan gözleri bir spot ışığının altında durmak gibiydi. Kazağından sıyrıldı ve ince gömleğinin yakasını havalandırdı.

Rory'nin bakışları onun üzerinde gezindi. "Yara izi nereden geliyor?"

V yakanın köprücük kemiğinin altındaki kalem inceliğindeki yara izini kapatmadığını unutmuştu. Üç yıl önce Nikki, ikinci bir kaçırılma olayının potansiyel tanığıyla görüşmek için aptalca bir şekilde tek başına g i t m i ş t i ama oraya vardığında adam çoktan ölmüştü ve katille y zleştii zamanın iziyle baş başa kalmıştı.

" nemli bir şey değil," diye yanıtladı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Rory birasını yudumladı. "Neyi?"

"Bu iş. Hayatınız her gün tehlikede. Muhtemelen gördüğünüz şeylerden bahsetmiyorum bile."

"Anne babanızın öldürüldüğünü öğrendikten sonra duyarsızlaşmaya başlıyorsunuz," dedi Nikki ve sözlerinin niyet ettiğinden daha sert çıktığını fark etti.

Rory masaya baktı, bir tutam saçı gözlerine düştü. "Sanırım kendimi buna hazırladım."

Nikki'nin mozzarella çubukları geldi ve birkaç dakika sessizce yedi. Neden şu anda kendini kötü adam gibi hissediyordu? Rory onunla konuşmayı kabul ettiği için bile şanslıydı.

"Konuştuğun çocuğun bugün protesto gösterisi yaptığını biliyorsun." "Bana söyledi."

"Ve hala onunla konuşuyor musun?"

Nikki tabağına yarısı yenmiş bir mozzarella çubuğu bıraktı ve adamın sesindeki gerginlikten rahatsız oldu. "Onunla röportaj yapıyordum. Neden bunu gerekçelendirmem gerekiyor?"

"Yapamazsın." Adamın yeşil gözleri kızınkilere dikilmişti ve kızın vücuduna yeni bir sıcaklık dalgası yayıldı. Sodasından bir yudum daha aldı. Ona basit bir soru sormaya çalıştığı her seferinde beyni neden bu kadar karışıyordu? "Bir işte bağlandığını söyledin. Sonra da Bobby etrafta dolanırken ortaya çıktın."

Bir içki daha almaya başlamıştı ki, Rory şişeyi yavaşça indirdi. "Tam olarak ne soruyorsun?"

"Sadece zamanlamanızı merak ediyorum. Belki de benimle konuşmak için geldiğini gördün. Sonra da doğru ana kadar bekledin."

Rory birkaç saniye ona baktı, yüz ifadesi kızgınlıktan çok şaşkıındı. "Tam olarak ne için?"

"Onun bir protestocu olduğunu biliyordun. İkimizin tartışma ihtimali çok yüksek. Eğer içeri girip ortalığı yatıştırırsan -hatta beni kurtarırsan- güvenimi kazanabilirsin," dedi. "Beni sana bir iyilik borçluymuşum gibi göstermek Mark'ın dosyasına bakmam için beni ikna edebilir."

Öne doğru eğildi ve ellerini yapışkan masanın üzerinde kavuşturdu. "Ama başının çaresine bakabileceğini biliyorum. Silah taşıyorsun. Kurtarılmaya ihtiyacın yok."

Boğuk sesi ve amansız bakışları başının dönmesine neden oldu. Böyle bir cazibeyi herkes için mi kullanıyordu? "Hayır, bilmiyorum. Ama zamanlaman-"

"Ricky'yi kovdum," dedi sessizce. "Bunu yapmak istemedim ama bana iş sahalarımından birinde uyuşturucu sattığını itiraf etti. İşinin bittiğini söylüyor ama buna izin veremem. İşimi ve itibarımı riske atamayacak kadar çok çalıştım."

"Doğru olanı yaptın."

Bira şişesinin etiketini sıyırdı, bakışları doğrudan Nicole'ün üzerine dikildi. "Nicole, protestocunun ne yapacağını görmek için beklemedim. Benimle konuştuğun için minnettarım."

"Peki." Nikki şimdilik ona inanıyordu. "İçimdeki polis yüzünden. Doğuştan şüpheliyim."

"Peki, zihin okuyucu olmak nasıl bir şey?" Rory hâlâ dikkatle ona bakarak sordu.

"Bu terimden nefret ediyoruz." Rory'ye karşı bu kadar açık sözlü olduğu için kendini kötü hissediyordu, Rory'nin onunla konuşarak ne elde etmek istediğinden emin değildi. "Bir davranışın bir diğerini ve sonra bir diğerini nasıl öngördüğünü anlamak için davranış kalıplarını inceliyoruz. Bu zihin okuma değil."

"Ve işe yarıyor mu?" Rory merakla sordu.

"Bu bir araç. Eğer sihirli bir çözüm olsaydı, Frost hapiste olurdu."

"Tüm bunları FBI'dan mı öğrendin?"

"Psikoloji alanında yüksek lisans yaptım. O olmadan akademiye giremezdim, hele ki fişleme işine hiç giremezdim."

"Ama insanların yaptıkları şeyleri neden yaptıklarını anlıyorsun." Bunu açık bir şekilde söyledi ve kadın bu konuşmanın nereye gittiğini anladı. Buraya bunun için gelmişlerdi. Rory muhtemelen onun hayatıyla bunun dışında pek ilgilenmiyordu.

"Bir dereceye kadar," dedi. "Ancak bu bir soruşturma süresince ortaya çıkar."

Rory birasını kenara itti ve kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. "Ama kardeşimin vakasına hiç eğitilmiş bir davranış analisti gözüyle bakmadınız, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Gerçekten objektif olabileceğimi düşünüyor musun?"

"Eğer yaptığım şeyleri bilseydin, evet. Zor olurdu ama sen işinde çok iyisin."

"Beni abartıyorsun-"

"Senin hakkında her şeyi okudum," dedi. "Birkaç polis programında yer aldınız ve meslektaşlarınız insanları ne kadar iyi okuduğunuza hayran kaldılar."

Rory'nin iltifatı karşısında yüzü kızardı, bunu söylediği için neden utandığını bilmiyordu. Kendisinin analiz edilmesine alışkındı.

Yıllardır basında yer alıyordu ama bunu ondan duymak farklı hissettirdi. "Sanırım benim gibi şiddet görmek hem bir lanet hem de bir lütuf. Beni aşırı bilinçli yaptı. Takıntılı, neredeyse. Onu daha iyi anlayabilseydim, kardeşinizin neler yapabileceğini fark edebilirdim."

"Fark etmediniz çünkü o bunu yapabilecek kapasitede değil."

Nikki, Rory'nin sadakatine hayran kalmıştı. "Benimle özellikle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Elini saçlarında gezdirdi ve Nikki gözlerini alnına yerleşen saçlara dikerek izlemekten kendini alamadı. "Dava dosyasıyla birlikte otursaydınız her şeyi farklı göreceğinizden kesinlikle eminim. Akla yatmayan o kadar çok şey var ki."

"Savcı Mathews bana savunmanın pozisyonunun bu olduğunu söyledi." Midesi düğümlendi. "Davayla ilgili yeni detayları Caitlin'e sızdırdın mı?"

"Ben bunu asla yapmam," dedi. "Muhtemelen Masumiyet Projesi'nden biriydi."

Ona gerçekten güvenmeli miydi? Ya adam konuşmayı kaydediyorsa?

"Telefonunuzu görebilir miyim?" diye sordu.

"Neden?" diye sordu, soru karşısında şok olmuş gibi hafifçe geri çekilerek.

"Beni kaydetmediğinizden emin olmak istiyorum. Buraya sizinle konuşmaya geldim, avukatlarla değil."

Rory sinirlenmiş görünüyordu ama telefonu masaya doğru kaydırды. "Kilidi açık."

Çok fazla uygulaması yoktu ve sesli not açık değildi.

"Teşekkür ederim." Telefonu ona geri verdi. "Bakın, kardeşinize inanmak istediğinizi biliyorum ve bana yeni DNA testlerinden ve kanıtlardan bahsedildi. Ama bu benim hatırladıklarımı değiştirmiyor. İfademden gecenin erken saatlerinde neler olduğunu biliyorsun. John o partide Mark'ı üzerimde buldu. Uyandığımda Mark üzerimdeydi ve çılgılık attım." Nikki yumruklarını gizlemek için kollarını göğsünde birleştirdi.

"Böyle mi hatırlıyorsun?" diye sordu usulca.

Kadın tereddüt etti. "Evet."

"Boş noktaların olmamasına imkan yok. Mark tamamen uçuğunu ve kendinden geçtiğini söylüyor. O odaya uyumak için gitmedi."

"Eminim bu onun versiyonudur. İçki içtiğimi asla inkar etmedim, ancak ifade verdiğimde ayıklığımın teyit edildiği söylendi. Gördüklerimin güvenilir hiçbir yanı yok." Kayıp rapordan bahsetmesini bekledi ama adamın bundan haberi yok gibiydi.

"Sana anlatılanları hatırlıyorsun." "Bu doğru değil," dedi Nikki, içinde büyüyen öfkeyle. "Nicole, Mark'ın sana tecavüz edeceğini nereden biliyorsun?"

"Elleri omuzlarımdaydı. Bana sarılıyordu."

"Ve sonra John senin kahramanın," dedi kuru bir sesle. "O gece daha önce onunla kavga ettiğini hatırlıyor musun?"

"Evet." John her zaman ilgi odağı olmak zorundaydı, özellikle de onunki. Onun partilerde başkalarının arasına karışmasından hoşlanmazdı. Nikki genellikle buna uyardı ama o gece umursamayacak kadar sarhoştı. John onu koridora çekmiş ve tartışmışlardı. Onun kendisini utandırdığından, her erkekle nasıl flört ettiğinden bahsedip durmuştu. Tartıştıklarında genellikle onu bir özür dilemeye yönlendirmeyi başarırdı, ama onun sıvı cesareti galip gelmişti. Ona defolup gitmesini söylemiş ve bir içki daha içmeye gitmişti. Ve sonra bir tane daha. "Her zaman tartışırdık." Nikki, Madison'ın davasına karıştığı için John hakkında kimseyle konuşmamalıydı. "Ama bunun Mark'la ne ilgisi olduğundan emin değilim. Annemle babamı öldüren ve partide başladığı işi bitirebilmek için beni bekleyen oydu."

Rory'nin gözleri sempatiyle parlıyordu. "Yaşadıkların için üzgünüm, ama bunu Mark yapmadı. Seni beklemek için gelmişti, evet. Ama sonra silah sesini duydu ve içeri girdi. Bu yüzden ön kapı kırılmış. Anneni buldu ama yardım getiremeden kafasının arkasından vuruldu."

"Katil onu neden vurmadı?" Nikki sordu. "Zaten bir kişiyi öldürmüştü ve ikincisi de ölmek üzereydi. Mark'ı vurmak tek seçenek olabilirdi."

"Katil babanın silahını kullandı. Mermi yatağı boştu. Mark'ı etkisiz hale getirmek zorundaydı," dedi Rory. "Mark başının arkasından vurulmuştu - bu belgelenmiş bir yaralanma."

"John'un gecenin erken saatlerinde k  n  n   tekmelemesinden."

"Kafatası   atlamı  tı. Röntgenler cinayet  n   iki gün sonra çekilmişti, bu yüzden savcı röntgenlerin kabul edilemez olduğuna karar verdi. Dava dosyasına baktığınızda bunları göreceksiniz." Rory yine masaya yaslanmıştı, elleri birbirine değecek kadar yakındı.

Nikki kabine yaslandı. "Sonra kavga sırasında kafasını sertçe çarptı. Bir kafatasını kırmak düşündüğünüzden daha kolaydır."

"Partiden ayrıldığında kafasının arkasından kan geliyor muydu?"

Nikki cevap vermedi; Mark kaçtığında evin içinde miydi yoksa   n bahçede mi duruyordu hatırlayamıyordu.

"Hastaneye gitmeyi ve dikiş attırmayı reddetti çünkü polislerin zaten onu aradığını biliyordu," dedi Rory. "Bunu kanıtlayacak bir yara izi var."

"O zaman gittiğinde kanıyor olmalıydı."

"Pencereye tırmandığı iddia edilen yerde, evinizin yan tarafında hiç kan yoktu. Pencere pervazında da yoktu. Kanını ailenizin odasında, yatağın birkaç metre uzağında buldular. Baygındı, kafatası çatlamıştı ve yerde kan vardı. Kendine gelmiş ve aşağıya inip telefon aramış. Sen eve geldin. Panikledi ve neredeyse kaçacaktı. Ama katilin hâlâ içeride olup olmadığını bilmiyordu, o yüzden seni almak için yukarı   ıktı."

Yani   imdi Mark aslında onun parlak zırhlı     valyesiydi. "Kafatası   atlayacak kadar sert darbe almış biri için hafızası çok iyi."

"Tüm detayları hemen hatırlamadı ama bunun bir önemi yoktu çünkü Hardin sen hikayeni anlattığın anda kararını vermişti. Mark'la   de  mek onun kucağına düştü."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Mark, Hardin'in karısıyla ilişki ya  ıyordu."

Nikki'nin boğazında acı mide asidi yükseldi; duyduklarına inanamıyordu. "Ne?"

"Kız ondan sadece birkaç ya   büyüktü. Yazları onlar için çalışır,   imlerini keser ve ufak tefek işlerle uğraşırdı. Sanırım yalnızdı. Mark, serinlemek için onu içeri davet ettiğini söyledi.

Bir gün işler çok ileri gitti. Aylarca devam etti ama Hardin bir süre sonra onları yakaladı."

"Bu-" Sözcükleri çıkaramadı.

"Alakalı," dedi Rory. "Hardin iki gün sonra Mark'ı ot bulundurmaktan tutukladı - Mark'ın hiç görmediği ot. Mark iki hafta hapiste kaldı. Birkaç ay sonra, yanlış zamanda yanlış yerde ve Hardin de sorumlu polis memuru. Gerçekten onun tarafsız olacağını düşünüyor musunuz?"

"Hardin tek polis değildi..." Nikki'nin sesi kesildi. Kanıtları başka biri toplamıştı, bu da Hardin'in davada tek başına çalışmadığı anlamına geliyordu. Nikki, "Elbette Mark bütün bunları söyleyecek ama bu ona inanmanız gerektiği anlamına gelmez," dedi.

"Hardin ve Marie altı yıl önce boşandılar. Her şeyi doğruladı. Dava dosyasını okursanız, Patsy Moran'ın Mark'a neden inandığını görürsünüz."

Nikki'nin başı döndü. Kendisine yeni kanıtın bir hata olduğunu, uyuşturucu testi yaptırdığını ve kendi ifadesinin güvenilir olduğunu söyleyebiliyordu. Ama bu motivasyonların hiçbirini daha önce hiç düşünmemişti. Hardin gerçekten de Mark Todd'u intikam için mi öldürmüştü? "Mark oradaydı. Başka kimsenin gerekçesi yoktu."

"Hardin hiç kimseyi aramadı. Ve hepsi bu değil-"

"Yeterince dinledim." Nikki'nin düşünmek için zamana ve Kaylee ile Madison'a odaklanmaya ihtiyacı vardı. Stillwater'a dönmesinin nedeni bu değildi ve duygularıyla başa çıkamadığı için başka birinin daha ölmesine izin vermeyecekti. Masanın üzerine on dolarlık bir banknot koydu ve ayağa kalktı. "Biraz dinlenmem gerekiyor. Odaklanmam gereken iki genç kızın çifte cinayeti var. Dikkatimi dağıtamam, üzgünüm." Gözyaşlarıyla savaşıarak aceleyle bardan çıktı.

"Nicole, bekle."

Yürümeyi bırakmadı ama Rory'nin uzun bacakları onun adımlarını kolayca aştı ve yolunu kesti.

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsun, Rory? Mark'ın masum olduğuna inanıyorsan benden nefret etmelisin ve benim bütün bunlardan haberdar olup olmamam önemli değil. Benden nefret etmeni kaldırabilirim." Onun iyiliğini kaldırabileceğinden çok daha iyi.

"Belki de zayıfımdır. Newport da senin şehre dönmenle ilgili röportajını reddettiğimde böyle demişti." Rory onun alanına girdi, çamaşır tozunun tatlı kokusunu alabileceği kadar yaklaştı. "Sen travma geçirmiş bir çocuktun. DNA'nın Mark'la uyuşmadığı ortaya çıktığında günah keçisi sen olacaksın. Kötü adam sen değilsin. Aileni kaybettin. Hardin ve kardeşimi becermesine yardım eden herkes sorumlu tutulmalı. Ve olacaklar da. Ve ceketini unuttun."

"Teşekkür ederim." Nikki onun yeşil gözlerinin içine baktı. Sandığından daha uzun boyluydu. Ceketini giydi ve cipine doğru yürüdü.

"Dikkatli sür," dedi Rory.

Arkasına bakmadan elini salladı. Cipin soğuk motoru tekleyerek canlandı. Nikki ısınmasını beklemedi, park yerinden çok hızlı çıktı ve sonunda gözyaşlarının düşmesine izin verdi.

YEDİ

Rüyaları ve Rory'nin söyledikleri arasında yorgun beyni gerçekte ne hatırladığından emin değildi.

Bir fincan kahve yaptı ve otelin penceresinin yanındaki küçük masaya oturdu. Miller bu sabah Hanson'ın evini aramayı planlıyordu ama bir şey bulacağını sanmıyordu. Ayrıca Hanson'ın metresinin onun mazeretini desteklediğini ve St. Paul polisinin kızların kaybolduğu öğleden sonra ikisinin otelde olduğunu doğruladığını söylemişti.

Nikki, Madison ve Kaylee'nin katilleriyle kendi istekleriyle gittiğinden emindi. İki yetenekli genç kız birkaç evin hemen arkasındaki bir patikadan kaçırılmamıştı. Ricky'nin bir mazereti vardı ve eğer bir şekilde olaya karışmışsa, egosu sessiz kalamayacağı kadar büyüktü. Soruşturmanın etrafında sinsice dolaşan, polisleri alt etmekten zevk alan bir tipti. Bobby Vance'in arabası yoktu ve Miller Mindy'nin o gün şehirde arkadaşlarını ziyaret ettiğini doğrulamıştı. Fotoğrafı Bobby çekmişti ama bu Madison ve Kaylee kaybolmadan birkaç hafta önceydi. Kaylee başka biriyle çıkmaya mı başlamıştı?

Liam hâlâ Drew Hanson dışında endüstriyel donduruculara erişimi olan bir şüpheli bulamamıştı ve arama izni için ellerinde yeterli kanıt yoktu. Yakın zamanda serbest bırakılan seks suçlularının hepsinin sağlam mazeretleri vardı. Ve Nikki ona Kaylee'nin telefon numarasının hâlâ kendisinde olmadığını söylemek zorunda kalacaktı - onu takip etme ihtimali giderek azalıyordu.

Nikki Kaylee'ye çok odaklandıklarını hissediyordu ama Madison'ı düşünmeden de **e d e m i y o r d u** . Herkes Kaylee'nin her şeyin merkezinde olduğu konusunda hemfikir görünüyordu ama Nikki, Madison'ın mükemmel bir öğrenciden daha fazlası olup olmadığını merak ediyordu.

Eğer annesi Kaylee'nin evini ziyaret ettiyse, nedenini öğrenecekti. Ve Bobby'nin John hakkındaki yorumları onu sarstı. Neden ailesinin davası hakkında bu kadar çok kişiyle tartışıyordu?

Telefonu titredi. Miller'ın numarası ekranda yanıp sönerken içine bir korku yayıldı. Sabahın erken saatlerinde gelen aramalar asla iyiye işaret değildi. "Ne var ne yok?"

"Bir cesedimiz daha var," dedi.

Nikki sandalyeden fırladı ve geceliğine kahve sıçrattı. "Kim olduğunu biliyor musun?"

"Yirmili yaşlarının başında bir kadın. O da diğer kızlar gibi doğaya terk edilmiş ama donmamış. Adli tabip yolda."

Nikki kahvesini bir kenara itti. Madison ve Kaylee'nin katilini bulmakta çok yavaş davranmış ve başka bir kadının hayatına mı mal olmuştu? "Bana adresi mesaj at. On dakika içinde yola çıkacağım."

Trafiğin yoğun olduğu saatler ve yolların kapalı olması, olay yerine ulaşımı olması gerekenden üç kat daha uzun hale getirmişti. Heritage Square Park, şehrin batı yakasındaki yeni yerleşim bölgelerinden birinde yer alan küçük, sessiz bir parktı.

Nikki salıncakların yanında duran iki kişiyi tanıyınca kaşlarını çattı.

Yasadışı bir alana park etti ve Miller'a katılmak için caddeyi koşarak geçti.

"Newport neden burada?"

Hardin'in cüssesi muhabirin zayıf bedenini gölgede bırakıyordu ve onunla konuşurken başını kaldırmak zorunda kalıyordu. Çok hızlı konuşuyordu, Hardin itaatkâr bir şekilde başını sallarken elleri kalçalarındaydı.

Miller, "Hardin bu sabah telefon gelir gelmez onu aradı," dedi. "Birdenbire onunla iyi geçinmeye çalışıyor."

Nikki nedenini biliyordu. Eğer Rory haklıysa, Caitlin'in Mark Todd hakkındaki belgeseli Hardin'in hatalarını -ya da daha kötüsünü- o gece ortaya çıkaracaktı. Bardan ayrıldığından beri Rory'nin sözlerini aklından çıkaramamıştı. Hardin gerçekten de masum bir adamı hapse atabilecek biri miydi?

"Ajan Hunt," diye seslendi Caitlin. "Siz ayrı bir dava için buradayken Frost'un Stillwater'da bir kurban bırakması hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizin için bir mesaj gibi görünüyor."

Nikki, "Daha cesedi bile görmedim," diye tersledi. "Şefle biraz konuşabilir miyim?"

"Tabii ki."

Nikki, Hardin'i salıncakların diğer tarafına götürürken muhabirin bakışlarını üzerinde hissetti. "Şef, aramızda kalsın ama Frost'un bu işe karışmadığını anlamak için cesedi görmeme gerek yok."

"Bunu nereden biliyorsun? Ayrıca, tıpkı Frost'un kızları gibi saçında kırmızı bir kurdele var."

"Bu bilgiyi paylaşamam ama sizden bana güvenmenizi istiyorum. Kırmızı kurdele herkesin bildiği bir şey."

Hardin pantolonunu yukarı çekti. "Bu biraz ego, Hunt."

"Bu ego değil," dedi kadın. "Bu basit bir gerçek."

"Karda, halka açık bir yerde bırakılmış ve öldürdüğü diğer kadınlarla aynı yaşta görünüyor."

Nikki, "Bırakın üç cesedi, aynı yıl içinde iki ceset bile bırakmaz," dedi. "Lütfen medyaya tüm açılardan baktığınızı söyleyip bu konuyu kapatır mısınız?"

Hardin ona ters ters baktı. "Bunu Madison ve Kaylee bulunduktan sonra söylemiştin. Şimdi elimizde başka bir ceset var."

"Kesinlikle," dedi Nikki. "Eğer bu aynı katilse, ilk gerçek hatasını yaptı demektir. İzninizle."

Kadın onun yanından geçti ve Newport yaklaştı.

"Yorum yok."

"Daha sana bir şey sormadım bile." "Seni enerjiden kurtarıyorum."

"Frost'un kızlarından biri değil." Newport sesini alçalttı. "Donmuş. Yani burada ölmüş. Frost'un kızları buza konulduklarında zaten ölmüş olurlar, değil mi?"

"Donmuş olduğunu nereden biliyorsun?"

"Sizinkilerin konuşmalarına kulak misafiri oldum," dedi Caitlin.

"Elbette yaptın." Nikki, yoğun karın içinden geçerek onlara katılmış olan Miller'a döndü. "Yardımcılarınızdan biri Bayan Newport'a aracına kadar eşlik edebilir mi?"

"Gerek yok. Eminim sonra görüşürüz." Sokağa doğru yürüdü.

Nikki, Miller'ı karla kaplı çardağın önünden takip etti. "Newport, adli tabibin kurbanın donduğunu söylediğini duyduğunu iddia ediyor."

Miller kaşlarını çattı. "Onu fırlatabildiğim kadar uzağa fırlatabileceğime güvenmiyorum." "Ama kadında donma var mıydı?"

"Oldukça fazla," dedi Miller. "Zavallı kadın burada öldü. Umarım bilinci yerinde değildi."

Nikki ve Miller hızla küçük parkın ortasında durmuş, salıncakla büyük bir ağacın arasındaki alanı inceleyen Liam ve Courtney'ye ulaştılar. "Ceset nerede?"

"Hardin'in sağlık ekiplerinin onu **p o ş e t l e y i p** götürmesi için yetkisi vardı. Bir süredir buradaydı ve burası bir aile parkı. Liam ve Courtney zaten buradaydı ve siz de trafikte sıkışıp kalmıştınız."

"Zaten bu Hardin'in kararıydı. Onu buradan çıkarmak istediği için onu suçlayamam. Şimdiye kadar elinizde ne var?"

"İspanyol bir kadın, yaklaşık 1.80 boylarında, yüz otuz, yüz kırk kilo civarında. Soğuk ısırgı kanın hâlâ aktığı anlamına geliyor, yani burada canlı bırakılmış." Liam ona telefonunu uzattı ve o da cesedin çektiği fotoğraflara göz gezdirdi.

İlk bakışta, Frost'un yöntemlerini yakından bilmeyen birinin neden kurbanın ona ait olduğunu düşündüğünü anlamak kolaydı. Sırt üstü yatmış, kollarını ve bacaklarını bir kar meleği gibi açmıştı. Frost'un kızlarının gerçek pozisyonu -sırt üstü yatmış, kollarını göbeklerinin üzerinde kavuşturmuş- hiçbir zaman halka açıklanmamıştı. Koyu renk saçları yana doğru toplanmış ve kırmızı ipek bir kurdeleyle bağlanmıştı. Ama Frost'un kurdeleleri kırmızı kadifeydi - medyadan sakladıkları bir başka ayrıntı.

Courtney, "Kurdeleden bir parmak izi almamız mümkün olabilir," dedi. "Sanırım hepimiz Frost'unkiyle eşleşmeyeceğini biliyoruz."

Kurban takma kirpikler de dahil olmak üzere makyaj yapmıştı. Daracık elbisesi ve topuklu ayakkabıları, soğukta birkaç dakikadan fazla kalmaya niyetli olmadığını gösteriyordu. Giydiği file çoraplar bacaklarını kesinlikle sıcak tutmayacaktı.

Nikki, "Her parmağım önemli ölçüde donmuş," dedi. "Adli tabip parmak izi alma konusunda ne dedi?"

"Parmakları yarılma noktasına gelmiş gibi görünmüyor, bu yüzden onu ısıtabileceklerini ve parmak izlerini almak için cımbızla deriyi soyabileceklerini umuyor."

Kadının başının arka kısmının yakın plan fotoğrafları künt cisim travması olabileceğini gösteriyordu. Koyu renk saçları kanla kaplanmıştı. Balık ağı önden yırtılmış ve her iki kalçasını da ortaya çıkarmıştı; bu kalçalarda da donmaya bağlı siyah lekeler vardı. Sol ayak bileğindeki küçük bir kuş dövmesi onu teşhis etmenin en hızlı yolu olabilir.

Nikki, "Kafasına sert bir şey çarpmış," dedi. "Buraya gelmeden önce kanaması durdurulmuş muydu?"

"Adli tabip öyle düşünüyor," dedi Liam. "Bu da vurulduğu ve saatler sonra ölüme terk edildiği anlamına geliyor. Otopsi yapılmadan bunu bilemeyiz."

Courtney, "Adli tabip uzuvlarını hareket ettirebildi," dedi. "Burada birkaç saatten fazla kaldığını düşünmüyor. Ancak Frost'un kurbanının kaskatı donmuş olduğu kamuoyunca bilinmiyor."

Cesedin olduğu yerde kırmızı lekeler vardı. "Frost'un kızları asla kanamaz. Bu sabah rüzgâr çok mu sert esti?"

"Hayır," dedi Courtney. "Buraya gelir gelmez kontrol ettim. Rüzgâr hafifti ve kar, içinde yuvarlanmış gibi görünüyordu."

"Bu da demek oluyor ki onu terk eden her kimse cesedi sahnelemek için beklemiş ve geri gelmiş."

"Aynen öyle." Courtney kardaki izleri işaret etti. "Buraya sürüklenmiş. Ve onu bırakan her kimse izlerini kapatmaya çalışmış. Ayakkabı izleri iyi değil. Karıştırmışlar gibi görünüyor. Birden fazla yolculuk yapıp yapmadıklarını söylemek imkânsız ama bunu da göz ardı edemem."

"Park halindeki bir arabadan mı, yoksa caddede yürürken mi saldırıya uğradı?"

"Cadde boyunca oldukça taze bir yağ lekesi buldum, ancak ne zaman bırakıldığını kesin olarak söyleyemem."

Miller, "Parkın o tarafını araştırdım," dedi. "Kimse bir şey görmemiş ve kimsenin doğru açıda güvenlik kamerası yok. Parkın her tarafını kapsadığımızdan emin olmak için kapı kapı dolaşan bir yardımcım var."

"En azından sarhoş olup donarak ölme ihtimalini ortadan kaldıracabiliriz." Nikki kadının ilk fotoğrafına geri döndü. "Halkın Frost'un Madison ve Kaylee'nin cinayetlerinde hâlâ şüpheli olduğuna inanmasına izin verdik. Bu da onun yöntemlerini kopyalamaya yönelik oldukça açık bir girişim."

"Ama Madison ve Kaylee belirli bir pozisyona sokulamayacak kadar donmuşlardı," dedi Liam. "Ve neden vücutlarında kırmızı kurdeleler yoktu?"

Nikki, "Çünkü katilin başlangıçta onların Frost kurbanları olarak görülmesini istediğini sanmıyorum," dedi. "Unutmayın, o alan uzak bir yer. Onların ilkbaharda bulunmasını istiyordu. Ama kader araya girdi ve kamuoyuna yaptığımız açıklamada Frost'u henüz göz ardı etmediğimizi söyledik. Yani, bu kadını terk ettiğinde, Frost'un yöntemlerini deniyor ama vücut pozisyonunu doğru alamıyor."

Courtney'nin gözleri büyüdü. "Yani karışıma başka bir vücut eklemenin seni Frost'a daha da yaklaştıracaklarını ve ondan daha da uzaklaştıracaklarını mı düşünüyor? Ama basit bir internet araştırması ona Frost hakkında asla yemeyeceğini anlamasına yetecek kadar bilgi vermiş olmalı."

"O bir planlamacı değil," dedi Liam. "Bu zavallı kadın çaresizlikten öldürüldü."

"Aynen öyle," dedi Nikki. "Onun kim olduğunu bulmamız gerek. Liam, dövmesinin resmiyle birlikte eşkalini haberlere ver. Bilginin hem Wisconsin hem de Minnesota medyasına gittiğinden emin ol." Miller'a döndü. "Yardımcılarınız bu sabah Hanson'ın evinde bir şey buldular mı?"

"Olaysız. Dondurucusu yok ve yakın zamanda taşındığına dair bir işaret de yok," dedi Miller. "Arama emriyle geldiğimizde karısı hiç şaşırmadı."

"Muhtemelen ona olayların sterilize edilmiş bir versiyonunu anlatmıştır," dedi Nikki. "Kaylee'nin güvenlik kamerasındaki Amy ile ilgili mesajımı aldın mı?"

Miller'ın ağızı gerildi. "Bunu bana söylemediğine inanamıyorum. Sence o da bu işin içinde olabilir mi?"

"Her şey mümkün ama kendi çocuğunu öldürdüğüne inanmakta zorlanıyorum. Hardin'e bilgi vermeliyim. Benimle gelir misin?"

"Kesinlikle. Dün gece Brianna'nın evine uğradım," dedi Miller. "Babası ve ben birlikte futbol oynadık, bu yüzden onunla konuşmak için bir fırsat olacağını umuyordum. Ama babası iş için şehir dışında ve Brianna annesine söyleyecek başka bir şeyi olmadığını ve onu yalnız bırakmamız gerektiğini söyledi. Görünüşe göre, zaten kaygı sorunları var."

"Kesinlikle daha fazlasını biliyor," dedi Nikki. "Ama annesine baskı yapmak iyi bir fikir gibi görünmüyor. Kütüphanede çalışıyor, değil mi?"

Miller başıyla onayladı. "Sanırım bir sonraki vardiyası birkaç gün içinde."

"Ona kartımı verdim. Eğer konuyla ilgili bir şey biliyorsa, belki üçüncü bir kurban onu aramaya ikna eder." Nikki onun gözetiminde başka kimsenin öldürülmeyeceğine kararlıydı. Bu dava mümkün olan en kısa sürede çözülmeliydi.

Hardin arabasına çekilmiş, koca göbeğini direksiyona dayamıştı. Nikki gözlerini devirdi. Eğer bir kaza geçirirse, o direksiyon kışından çıkacak, diye düşündü kendi kendine.

Hardin camını indirdi. "Eee?"

Nikki, "Bunu Frost'un yapmış olma ihtimali sıfır," dedi. "Madison ve Kaylee'nin cinayetleriyle bir şekilde bağlantılı olma ihtimali yüksek."

"Bunu nasıl anladın?" Hardin sordu.

Nikki teorisini Hardin'e açıkladı. "Kardaki karışıklığa bakılırsa, muhtemelen ölmekten önce karda yuvarlanmış ve kalkmak için mücadele etmiş. Adam geri gelip onu düzenledi ve muhtemelen kurdeleyi taktı."

"O zaman bu neden Frost olmasın?"

Nikki, "Frost kurbanlarını öldükten sonra hemen donduruyor," dedi. "Vücutları tertemiz. Rutininden sapmazdı

ve bir kurbanın donmasına izin vermek. Bu onun için işin güzelliğine gölge düşürür."

Hardin içini çekti. "Madison ve Kaylee'nin de Frost kurbanı olmadığını zaten söylemişsiniz."

"Sana," dedi Nikki. "Ama halka değil. O hâlâ oyunda. Kızların katili cesetlerini bulmamızı beklemiyordu ve bulduğumuzda paniklemeye başladı. Frost ona bir can simidi verdi. Bence bu kadının ölümü bizi tekrar Frost'a doğru itmek için bir girişim olabilir."

Hardin alt dudağını çiğnedi. Nikki, Hardin'e daha önce Frost'un Stillwater'da saldırdığından emin olduğunu hatırlatmadı.

"Çoğu katilin televizyonda gösterildiği kadar zeki olmadığını siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Eğer bu kişi kızları öldüren ve bulunmalarını beklemeyen biriye, şu anda panik içindedir. Büyük olasılıkla bu kadını öldürmenin bizi kendisinden uzaklaştıracağına inanıyor ve buna inanmasına izin vermeliyiz."

Hardin, "Basınla ilgili bilgileri kısa tutabilirim," dedi.

Nikki, "İnce bir çizgide yürümek zorundasınız," dedi. "Kendini bir tarafa ya da diğerine adama."

Hardin'in çenesi dışarı çıktı. "Medya ile nasıl başa çıkılacağını biliyorum, Ajan."

"Ve Frost'u tanıyorum," diye cevap verdi. "Metodiktir ve egosu tarafından yönetilir. Anlatıyı çok fazla zorlarsanız, sorumlu olmadığını açıkça kanıtlayan bir şey yapacaktır. Bu da stratejimizi mahveder, muhtemelen başka birinin ölümüne sebep olmaktan bahsetmiyorum bile."

"Peki," dedi. "Sizce kurbanımız cinayetler hakkında bir şeyler biliyor muydu yoksa sadece bir yem miydi?"

"Bu milyon dolarlık bir soru. Kimliği tespit edilip otopsi yapıldıktan sonra daha fazlasını öğreneceğiz." Nikki tatlı tatlı gülümsedi. "Newport'u neden aradın?"

Hardin kaşlarını çattı. "Sadece dikkatini üzerimizden çekmeye çalışıyorum."

Miller bir şerif yardımcısıyla konuşmak için oraya gitmişti. Hardin çoktan oyundan çıkmış gibiydi. Kan testini şimdi sorarsa, dürüst bir tepki alabilirdi.

"O gece yaptırdığım kan testi nerede? Kanımdaki alkol seviyesini kontrol etmek için."

Hardin'in yüz ifadesi değişmedi ama sertleşti, elleri direksiyonu kavradı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ailemin öldüğü gece bir sağlık görevlisi kanımı aldı. İçki içtiğimi biliyordun."

"Sana alkol testi yaptım," dedi Hardin. "Kolayca geçtin." "Sağlık görevlisini ve iğneyi hatırlıyorum."

"şoktaydın ve susuz kalmıştın," dedi. "Serum taktılar. Sizi hastaneye götürmek istediler ama siz reddettiniz."

Nikki hastaneyle ilgili tartışmayı hayal meyal hatırlıyordu. ığlık atarak ve kapıyı yumruklayarak komşusunun kapısına gelmişti. Komşusu polisi aramıştı. Bir süre sonra polis Nikki'yle konuşmak için olay yerinden ayrılmış ve sağlık görevlileri gelmişti.

"Kanımı aldılar," dedi, içine şüphe düşerken emin olmak istiyordu.

Hardin sanki kız sinir bozucu bir çocukmuş gibi gözlerini devirdi. "Öyle bir şey olmadı. Bana sadece birkaç kadeh içtiğini ve en az üç saattir bir şey içmediğini söyledin. Ayıklık testini geçtin. Ama belli ki ne kadar sarhoş olduğun konusunda dürüst değilmişsin."

"Bu doğru değil," dedi. "Ayılmıştım."

"Gerçekler önemli değil. Önemli olan algıdır." Hardin'in alnında boncuk boncuk terler belirdi.

Nikki sesini sakın tutmaya çalıştı. "En azından şimdi tam olarak neyle uğraştığımı biliyorum."

"Bu da ne demek oluyor?" Hardin'in yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Sence ne anlama geliyor?"

"İtibarından endişe eden ukala bir FBI yıldızı olduğunu" söyledi. "İfadeniz nihayetinde reddedilirse, yalan söyleyen bir parya gibi görüneceksiniz."

"Ya da kötü yürütölen bir soruşturmanın kurbanı olan travma geçirmiş bir genç," diye tersledi.

Koyu renk gözleri kısıldı. "Kime bulaştığına dikkat etsen iyi olur Hunt."

"O zaman beni manipöle etmeye alışma. Bu konuda sandığın kadar iyi değilsin."

"Geçmişle vakit kaybetmek yerine bu cinayetlere odaklanmalısınız."
Nikki'nin elleri yumruk oldu. "Tamamen odaklandım."

"Miller'a beni haberdar etmesini söyle." Hardin motoru çalıştırdı ve kaldırımından uzaklaştı.

Nikki'nin vücudu öfkeyle titredi. Bırakın ayık olmasını, onu toksikoloji raporu hakkında yalan söylemekle nasıl suçlayabilirdi? O gece içki içtiğini biliyordu çünkü bunu itiraf etmişti ve ayıklık testini kendisi yapmıştı. On altı yaşında travma geçirmiş bir çocuktan ve Hardin testi geçtiğini söylediğinde ona güvenmişti. Hardin başka ne konuda yalan söylemişti? Ya Rory haklıysa?

Miller Nikki'ye doğru yöneldi. "Neler oluyor?" dedi ona ulaştığında.

Nikki cinayetlere odaklanmak zorundaydı ve Hardin Miller'ın patronuydu. Onun duygusal yüküne ihtiyacı yoktu. "Bu kadının kimliğini mümkün olduğunca çabuk tespit etmeliyiz."

"Yapacağız," dedi Miller. "Teoriniz mantıklı. Ama ya bu kadının kızlarla hiçbir bağlantısı yoksa?"

Nikki, "Açıkçası adli tabibin otopsi sırasında ne bulduğunu duymamız gerekiyor," dedi. "Ama bu noktada, bunun katilimizin dikkatimizi dağıtmaya çalışması olduğuna eminim. Ve Liam haklı, çaresizlik kokuyor. Birisi onun ölmesini beklemiş ve sonra da cesedini Frost öldürmüş gibi göstermiş. Sadece bu eylem bile Madison ve Kaylee'yi öldüren kişiyle karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor."

Miller, "Ben ilgileniyorum," dedi. "Liam onun resmini medyaya verirken, yardımcılardan biri ve ben de Madison ve Kaylee hakkında röportaj yapılan herkese onun resmini göstereceğiz."

"İyi düşünmüşsün. Onları hazırlıksız yakala." Nikki cipinin kilidini açtı ve motoru çalıştırdı. "Beni haberdar et. Liam'ı almaya gidiyorum. Amy Banks'i ziyaret edeceğiz."

SEKİZ

Nikki ve Liam Banks'in evinin önünde titreyerek durdular. Liam kapının zilini ikinci kez çalarken, Nikki boş gözlerle pahalı cam bölmelere bakıyordu.

Liam arkasını döndü, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Her şey yolunda mı?"

Nikki, "Nöbetimizde üçüncü bir kurban var," dedi. "Her şey yolunda değil."

"Demek istediğim bu değildi. Dikkatin dağılmış görünüyor."

Hardin'in kanının alınmadığına dair ısrarı Nikki'yi düğümledi. Mark Todd'un Hardin'in karısıyla olan ilişkisini düşünüp duruyordu. İntikam almak için bu kadar ileri gider miydi? Mark'ın suçlu olduğundan emindi, değil mi? Bu alternatif onu endişeden titretiyordu.

Liam'ın gözlerini üzerinde hissetti. O da en az Nikki kadar sezgileri kuvvetli biriydi. Ekibinin kendisini mevcut davaya tam olarak adamadığını düşünmesini istemiyordu ve kafa karışıklığı bir kadının hayatına mal olabileceği için kendini çok kötü hissediyordu.

"Ben sadece bu adamın motivasyonunu çözmeye çalışıyorum. Eğer haklıysak, şu anda çaresiz durumda. Bu da çok sayıda insanı tehlikeye atar."

"Kulağa ne kadar soğuk gelse de, umarım başka birisidir," dedi Liam. "Eğer bir tür aile içi cinayetse, belki de bu kadın Madison ve Kaylee kadar kötü acı çekmemiştir. Vücutlarının yerleştirilmesi çok daha acımasız hissettirdi. Ama belki de adamımızı yakalayamadığımız için bu kadının öldüğüne inanmak istemiyorum. Neden cevap vermiyor?" Liam zile üçüncü kez bastı.

Saniyeler sonra kapı açıldı ve bir çift korkmuş mavi göz onlara baktı. Çocuk Lacey'nin yaşlarında görünüyordu; karmakarışık sarı saçları ve ciddi ifadesi onu mini bir John'a benzetiyordu.

"Merhaba. Bailey'di, değil mi?" Nikki ona rozetini gösterdi. "Benim adım Ajan Hunt, bu da Ajan Wilson. Anneni ve babanı tanıyoruz. Onlar evde mi?"

Kapı bir santim genişledi ve ağzının etrafındaki Kool-Aid lekesi ortaya çıktı. "Kız kardeşimin cinayetini çözmeye çalışıyorsun."

Yumuşak sesi kelimelerin müstehcen görünmesine neden oldu. "Öyleyiz. Ailen evde mi?"

"Babam çalışıyor. Annem uyuyor."

"Onu uyandırabilir misiniz? Onunla konuşmamız gerçekten çok önemli."

"Çoktan denedim. Çok zor uyuyor." Nikki ve Liam birbirlerine baktılar.

"Genelde bu kadar zor uyur mu?" Liam sordu.

"Hayır." Bailey'nin sesi titriyordu. "Her yerinin ağrıdığını ve bunun için biraz ilaç alıp yatağına döneceğini söyledi."

Nikki Liam'a baktı ve Liam topuklarının üzerinde dönerek arabasına doğru ilerledi. Liam ekibe katılmadan önce narkotikte çalışıyordu ve aşırı doz vakaları sık görülen bir durumdu. Hâlâ alışkanlıktan nalokson taşıyordu. Nalokson, zamanında uygulandığı takdirde bir opioidin etkilerini tersine çevirebiliyordu.

Liam elinde küçük siyah kitle kapıya doğru koştu. "Nasıl yapılacağını biliyor musun?"

Nikki başını salladı. Birkaç yıl önce aşırı doz ilacı üzerine bir ders almıştı. Bailey'ye gülümsedi ve sinirlerini küçük çocuktan saklamaya çalıştı. Amy aşırı doz aldıysa, zaman çok önemliydi. İlaç ancak kişinin kalbi tamamen durmamışsa işe yarıyordu. "İçeri girip anneni kontrol etmeme izin verir misin? Bazen ağrı kesiciler insanı daha da yorar."

Bailey fırtına kapısının kilidini açtı ve sonra kapıyı açık tuttu. Göğsüne sarıldı ve ikisinin arasına baktı. "O iyi olacak, değil mi?"

"Ben anneni kontrol ederken sen de Ajan Wilson'la kal." Kadın onun tişörtünü işaret etti ve o da tişörtlere baktı.

logo. "Viking hayranısın, ha? Ajan Wilson'ın geçen sonbahar 50 metre çizgisinde bileti vardı."

Bailey'nin gözleri büyüdü ve Liam diz kt. "Dostum, bu çok havalıydı."

Nikki aceleyle merdivenleri ıktı, Bailey'nin dikkatinin dağılmış olmasından memnun bir şekilde telefonunu aramaya başlamıştı bile. st kattaki ortak alanda bulunan televizyonda bir süper kahraman filmi oynuyordu. Küçük masanın üzerine yarısı yenmiş bir Pop-Tart ve bir bardak meyve suyu bırakılmıştı. Kahvaltısından Bailey sorumlu olmalıydı.

Büyük yatak odası Nikki'ninkinin  katı büyüklüğündeydi. Amy Banks kral boy yatakta yatıyordu, battaniyeler etrafına dolanmıştı ve gözleri ipek bir maskeyle rtlmştı.

Nikki telefonundaki acil durum düğmesine bastı ve Amy'nin serin bileğinde nabız aradı. Kalp atışları zayıftı ve muhtemelen düzensizdi.

Amy'nin gözlerindeki maskeyi çıkardı. "Amy, uyan."

Yanıt gelmedi ve Nikki Amy'nin nefes alışının yavaşladığını hissedebiliyordu.

"Ne aldın?" dedi, Amy'nin onu duyamadığının farkındaydı.

arşaflara dolanmış boş bir şişe bulmuş: 40 mg oksikodon, John Banks'e  ay önce reçete edilmiş. Bel ağrısı için sabahları bir tablet alın.

"Tanrım." Nikki Amy'yi tekrar salladı, kapalı gözlerinin ardında bir hareket görmeyi umuyordu. Evlerini ziyaret ettiğinde Banks'lerin sorunları olduğunu düşünmüş, ilişkilerinin Madison'ın ölümünün yarattığı gerginlikle başa çıkacak kadar sağlam olmadığından endişelenmişti ama Amy'nin intihara meyilli olduğunu bir an bile aklından geçirmemişti. Kaç tane hap içmişti? "Amy, hadi ama. Sana ihtiyaı olan küçük bir oğlun ve kocan var. Uyan," diye fısıldadı.

Nikki kiti açtı ve Narcan burun spreylelerinden birini aldı.

Başlığı dikkatlice yerleştirdi ve pistonu bastı.

Amy hemen öksürdü ve ğrd.

Nikki, "Bayan Banks, sakın olun," dedi. "İyi olacaksınız."

Amy sonunda gözlerini açtı. Nikki'ye ters ters baktı. "Evimde ne halt ediyorsun?"

"Aşırı dozda oksikodon almışsınız. Ortağım oğlunuzla birlikte. Ona iyi olduğunuzu haber vereceğim." Nikki aceleyle koridora ıktı.

"Liam?"

Bailey merdivenlerin dibinde belirdi. "Annem iyi mi?" "O uyandı. Ona birkaç dakika verin, eminim gel."

"Bay Banks'i aradık bile," dedi Liam. "Şu anda yolda. Sağlık görevlileri de." "Güzel."

"Sağlık görevlilerine ihtiyacım yok." Tiz sesi koridora ve merdivenlerden aşağıya taşındı. "Ben bağımlı değilim. Çocuğum öldürüldü."

"Anneme ne oldu?" Bailey sordu.

"Çok fazla ilaç aldı." Nikki onu merdivenlerin yarısında karşıladı. Annesi kendine gelene ve başı biraz dik durana kadar onu görmesine gerek yoktu.

"Neden?"

"Sadece çok yorgun ve bir hata yaptı."

Bailey sakinleşmiş görünüyordu ama gözleri hâlâ endişeliydi.

"Onu ne zaman görebilirim?"

"Onunla sadece birkaç dakika konuşmam gerekiyor. Sonra tamamen senindir."

Küçük çocuk onun elini tuttu. "Çok uzun sürmesin." Nikki'nin boğazı düğümlendi. "Almayacağım."

Yatak odasına döndüğünde Amy yatağın üzerinde oturuyordu, ipek bir bornoz ince bedenini sıkıca sarmıştı. "Sanırım sana teşekkür etmem gerekiyor." İç çekti. "Sadece uyumam gerekiyordu."

"Bunun için hap yapıyorlar."

"Reçetem bitti ve doldurmak için tekrar doktora gitmem gerekiyor. Şu anda yapmak istediğim son şey bu." Amy yavaşça yatağa doğru ilerledi ve oturdu. "Sadece birkaç saate ihtiyacım vardı. John bir saatin rahatlamama yardımcı olacağını söyledi, ben de fazladan birkaç saat aldım." Gözleri dehşet içinde açıldı. "Bailey iyi mi? Ne olduğunu biliyor mu?"

"Aşağıda Ajan Wilson'la Vikingler hakkında konuşuyor. Ona yanlışlıkla çok fazla ilaç aldığını söyledim. John yolda."

Amy gözlerini kapattı.

"Onu burada istemiyor musun?" Nikki, John'un varlığının Amy'nin istediği son şey olduğunu hissederek sordu.

"Ondan ders almaya ihtiyacım yok," diye cevap verdi. "İyi olduğun için mutlu olacağına eminim."

Amy'nin soğuk bakışları onunkilerle buluştu. "Onu hiç tanıımıyorsun."

"İyi olduğun için mutlu olmayacak mı?" Evlilik sorunları ve stres bir yana, Nikki John'un bu kadar duygusuz olabileceğini düşünemiyordu, özellikle de şimdi.

"Seninle evliliğimi tartışmayacağım." Amy titreyerek makyaj masasına doğru yürüdü.

"Hayal bile edilemeyecek bir kaybın yasını tutuyorsunuz," dedi Nikki. "Zor bir dönemden geçiyor olmanız anlaşılabilir bir durum ve John ile birbirinizi teselli edebilmelisiniz. Başka hiç kimse bu kaybı sizin gibi hissedemez. Birbirinize sahip olduğunuz için şanslısınız."

Amy yansımasına baktı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Hıçkırığa hıçkırığa ağlarken küçük bedeni titriyordu. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Devam et." Sözler Nikki'nin kastettiğinden daha sert çıkmıştı. Kadının kederi bulaşıcıydı ve Nikki'nin kalbi iki kız ve aileleri için acıyordu.

Amy ona baktı. "Devam etmek mi? Bu kadar mı?"

"Evet, kulağa ne kadar umursamazca gelse de. Kötü şeyler olduğunda başka seçeneğimiz yok. Ve seni seven ve sana ihtiyacı olan küçük bir oğlun var."

"Ya onun için kendimi toparlayamazsam? Keder içinde kaybolmak ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"O zaman gitme," dedi Nikki. "Yas danışmanına git. Bailey'i de yanına al. İkinizin de iyileşmesine yardımcı olacak her türlü kaynağı kullanın."

Amy bir kutu mendile uzandı ve gözyaşlarını kuruladı. "En başta neden buraya geldin? Bir haber mi var?"

Nikki onu tekrar kızdırmak istemiyordu ama gerçeği bilmek zorundaydı. "Buraya kızlar kaybolmadan birkaç hafta önce Kaylee'nin evini neden ziyaret ettiğini sormaya geldim." Amy aynaya döndü ve dağınık saçlarını taramaya başladı. "Bana onun nerede yaşadığını bilmediğini söylemiştin."

Amy sertleşti ve bir an için Nikki'yle yüzleşmek üzere arkasını döndü. "Ona Madison'dan uzak durmasını söyledim. Kötü bir etkisi vardı."

"Nasıl yani?"

"Kavga ettiği için voleybol takımından atıldı. Okuldan kaçtı. Maddie'nin böyle bir ortamda olmasını istemedim." Saçını yapmaya devam etmek için arkasını döndü.

"Peki Kaylee'den Madison'ı rahat bırakmasını istediğinizde ne dedi?"

"Hayır dedi," diye yanıtladı Amy. "Bana hayattaki her şeyi satın alamayacağımı söyleyecek kadar küstahtı. Sanki ilişkiler konusunda bir tür uzmanmış gibi."

"Madison bunu yaptığını biliyor muydu?"

Amy eli titreyerek fırçayı saçlarının arasından geçirdi. "Kaylee ona söylemeyeceğini söyledi, sanki bana bir çeşit hoşgörü gösteriyormuş gibi. Ben sadece Madison'ı korumaya çalışıyordum. Tek gereken kötü bir arkadaş." Saç fırçası makyaj masasına parfüm şişelerini şingirdatacak kadar sert bir şekilde çarptı. Amy başını ellerinin arasına aldı. "Bunun olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Biliyorum," dedi Nikki.

Amy'nin kan çanağına dönmüş bakışları onunkilerle buluştu. "Bunu nasıl yaptın?"

Nikki içinden geçen acı dalgasını maskeleyemeye çalıştı. "Her şeyi yanlış yaptım. Her şeyi engellemeye ve okulu bitirip gitmeye çalıştım. Arkadaşlarımı dışladım. Bölümlere ayırmayı öğrendim, hem de hatalı bir şekilde. İşleri benim yöntemimle yapma. Bir yas danışmanı ve bir grup bulun. Şehirde birkaç tane var. Size bazı tavsiyelerde bulunabilirim."

"Bunu düşüneceğim."

"Bayan Banks," dedi Nikki. "Bunu kimin yaptığını bulmak istiyorum ama bana her şeyi anlatmazsanız yapamam."

"Evet." Amy derin bir nefes aldı. "Her şey için teşekkür ederim. Lütfen Bailey'i yukarı gönderir misiniz?"

"Elbette." Nikki tereddüt etti. "Bir şey daha var ve bunu şimdi yapmaktan nefret ediyorum ama buradayım ve seni tekrar rahatsız etmek istemem."

"Ne oldu?"

Nikki ona Heritage Park'ta bulunan kadından bahsetti. "Sanırım Madison ve Kaylee ile bir bağlantısı var ama bu kadının adını bile bilmiyoruz. Bir fotoğrafına bakabilir misiniz?"

"Vücudundan mı?" Amy yeşile döndü.

"Sadece yüzü," dedi Nikki. "Biraz donma var ama çok belirgin değil."

Amy hâlâ kararsız görünüyordu ama başını salladı.

Nikki, Liam'ın daha önce ona mesaj attığı fotoğrafı açtı ve sadece kadının yüzü görünecek şekilde yakınlaştırdı. Telefonunu Amy'ye bakacak şekilde çevirdi.

"Hayır." Amy'nin sesi rahatlamayla renklendi. "Onu tanıyamadım."

"Teşekkür ederim. İrtibatta olacağım." Nikki alt kata yöneldi. Bailey alt basamaktan atladı ve ona sarıldı. "Anneme yardım ettiğin için teşekkürler."

Nikki'ye bir şey olursa, Tyler'ın kızlarıyla ilgileneceğinden emindi. Sevilecek ve ihtiyacı olan her türlü yardım sağlanacaktı. Nikki, Amy'ye bir şey olursa Bailey'nin bu kadar şanslı olamayacağını hissediyordu. Ona tekrar sarıldı ve sonra kartlarından birini ona uzattı. "Bunu güvenli bir yere koy ve bir şeye ihtiyacın olursa ya da konuşmak istersen beni ara. Ne zaman istersen, tamam mı?"

Bailey sanki ona büyük bir hazine uzatmış gibi karta baktı.

"Git ve anneni gör. Ajan Wilson ve ben baban için dışarıda bekleyeceğiz."

Bailey üst kata çıktı.

Liam ön kapıyı kapattı ve Nikki ceketini omuzlarına aldı.

Parlak güneş kardan parlıyor ve gözlerini acıtıyordu.

İri yarı bir sağlık görevlisi kaldırımında ilerliyordu.

Nikki, "Aşırı dozda oksikodon almış," dedi. "Tek doz nalokson uyguladım. Durumu stabil görünüyor."

"İyi iş," dedi sağlık görevlisi. "Onu kontrol edeceğiz ve hastaneye gitmesine gerek olmadığından emin olacağız."

"Ona iyi davranın. Kızını yeni kaybetti ve sağlık görevlilerinin içeri girmesini istemedi." Nikki sağlık görevlisi içeri girene kadar bekledi ve sonra Liam'a döndü. "John'un oksikodonuydu. Birkaç ay önce reçete edilmiş."

"Sana bağırdığımı duydum," dedi Liam. "Kulağa hoş bir insan gibi geliyor."

Nikki, "Keder insanı saldırganlaştırır," dedi. "Bailey'nin dikkatini dağıttığın için teşekkürler."

Liam sırtıttı. "Bundan daha fazlasını yaptım. Babasının garajında neon bir Vikings tabelası olduğunu söyledi ve tabii ki onu görmem gerekiyordu. Banks'lerin standart bir derin dondurucuları var ve ağzına kadar dolu. Kızların oraya sığmasına imkân yok."

"Tanrıya şükür. Dondurucuları için arama emri çıkartmak Amy'yi çileden çıkarabilirdi." Nikki gümüş rengi bir Lexus'un evin önünde aniden durduğunu gördü. "Bu John." Nikki merdivenlerden aşağı indi. "Amy görünüşe göre Kaylee'ye küçük ziyareti sırasında Madison'dan uzak durmasını söylemiş. Hepsi bu kadar."

"Ona inanıyor
musun?"

"Şimdilik."

John kaldırımında koşarken bir buz parçasına basıp kaydı. Liam düşmeden önce onun kolunu yakaladı.

"Teşekkürler." John'un yüzü kül rengiydi, gözlerinin etrafında koyu halkalar vardı. "Ne oldu?"

"O iyi." Nikki Liam'a baktı. Nikki onunla yalnız konuşursa John muhtemelen daha açık sözlü olacaktı. "John'la özel olarak konuşmamın sakıncası var mı?"

Liam ona bilmiş bir bakış attı. "Elbette. Zaten gitmeden önce sağlık görevlileriyle konuşmak istiyorum." Eve doğru geri döndü.

"Bailey şu anda sağlık görevlileriyle birlikte Amy'nin yanında," dedi. "Senin oksikodonundan aşırı doz almış."

Gözleri büyüdü. "Ona yarım hapla başlamasını söyledim. Hiç ağrı kesici almamıştı."

"Uyumak istedi, o yüzden birden fazla içti. Neyse ki Liam nalokson taşıyor. Ambulans ona zamanında ulaşabilir miydi bilmiyorum."

"Tanrım, daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı."

Nikki, "Savunmasız görünüyor John, neler yaşadığını hayal bile edemiyorum," dedi. "Sadece onun yanında ol. Bence biriyle konuşmaya ihtiyacı olabilir."

"Biliyorum," dedi John. "Sadece bir yabancının önünde yıkılmayı düşünmek çok zor."

"Çünkü sana güçlü ve kontrollü olman öğretildi." Nikki hüznle gülümsedi. "Ama hiçbir şey bizi böyle bir kayba hazırlayamaz."

John'un gözleri buğulandı ve boğazını temizledi. "Bu sabah neden buraya geldin? Maddie'nin davasıyla ilgili bir gelişme var mı?"

Amy'nin Kaylee'yle yaptığı konuşmayı ona anlatmak ikisinin arasını daha da açabilirdi ama John bunu bilmeyi hak ediyordu. Ve bunu Nikki'den duymak, Amy'yle aralarındaki olası bir anlaşmazlığın yanı sıra darbeyi de yumuşatabilirdi.

"Kaylee'nin komşusunun ön yürüyüşünün bir kısmını çeken bir kamerası var. Amy'nin kızlar kaçırılmadan birkaç hafta önce Kaylee'nin evine gittiğini öğrendik. Orada fazla kalmamış," diye açıkladı Nikki. "Ama Kaylee'yi Madison'dan uzak durması için uyardığını ve Kaylee'nin bunu reddettiğini söyledi."

"Amy'nin bununla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" John başını salladı. "İmkânı yok. O asla kimseye zarar vermez."

Kaylee'ye zarar vermesi için başka birine para verir miydi? Nikki güvenlik kamerası görüntülerini kullanarak Amy'nin mali kayıtları için arama emri çıkartabilir ve kızların kaybolmasından bu yana yüklü miktarda para çekip çekmediğini öğrenebilirdi ama yine de onun Madison'ın cinayetiyle bir ilgisi olduğunu düşünemiyordu. Acısı çok tazeydi. "Yapacağını sanmıyorum ama yine de sormak zorundaydım. Bize oraya gittiğini bile söylemedi."

"Bunu neden bir sır olarak saklasın ki?" John başını salladı. "Sadece anlamıyorum."

"Gurur," dedi Nikki. "Dinle, bunun ikinizin arasına girmesine izin verme. Bize söylememek yanlıştı ama sonuçta sonucu etkilemedi." "Onunla kavga edecek enerjim yok," dedi John. "Özellikle de bugünden sonra. Eğer aptalca bir şey yaptıysa ve-" O aşağı baktı yere uzandı ve gözlerini ovuşturdu. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Nikki beceriksizce onun kolunu sıvazladı. "Onun yanında olmaya çalış. Onu ne kadar sevdiğinizi bildiğinden emin olun. Bırak o da senin yanında olsun."

John onun elini sıktı. "Stillwater'a dönmek zorunda kaldığın için üzgünüm ama burada olduğun için mutluyum."

Rüzgâr şiddetlendi ve Nikki onun parfümünün tatlı kokusunu aldı. Elini çekti ve bir adım geri attı. "Birkaç sorum var."

John'un gözlerinde hayal kırıklığı titreşti. "Elbette."

Nikki ona Bobby Vance ile yaptığı konuşmayı anlattı - John'un egosuyla ilgili kısmı hariç. O gece rolüyle övünmesi ve abartması onu şaşırtmamıştı. "Bobby babasıyla aranızda bir gerginlik olduğunu hatırlıyor."

"O günü hatırlamıyorum ama eminim vardı. Bob ağır depresyondan muzdaripti. Yardımcı olacak bir ilaç bulamadı." John'un gözleri buğulandı. "Maddie her zaman suç hikâyelerini merak ederdi. Masumiyet Projesi davayı incelediklerini duyurduğunda, Maddie davayı takip etmeye başladı. Hukuk fakültesini düşünüyordu." John'un dişleri alt dudağına gömüldü. "Önünde çok yol var."

"Özür dilerim." Masumiyet Projesi, Madison ve Kaylee ortadan kaybolduktan sonra herhangi bir resmi **b a ş v u r u d a** bulunmamıştı ama medya sonbaharda bu ihtimalle ilgili en az iki haber yayınlamıştı. "Ondan sonra ikiniz dava hakkında konuştunuz mu?"

"Muhtemelen," dedi John. "Ama iş için bir projeye dalmıştım. Olmam gerektiği kadar hazır değildim."

Sesindeki pişmanlık Nikki'ye kendi pişmanlığını hatırlattı. Ona bu duygunun hiçbir zaman tamamen geçmediğini söyleyecek cesareti yoktu.

"Bobby'yle neden konuştun?" John sordu.

"Madison'la arkadaştı ve Kaylee'nin ona aşık olmuş olabileceğine inanmak için nedenlerimiz var." Nikki ona resimden bahsetti. "Ama duygularına karşılık vermemekte oldukça ısrarcıydı."

"O iyi bir çocuk. Maddie ona hep saygı duyardı." John eve bir göz attı. "Eğer başka bir şey yoksa-"

"Ne yazık ki var. Bu sabah Heritage Park'ta bir kadın ölü bulundu. Madison ve Kaylee'nin cinayetleriyle bağlantılı olabileceğini düşünüyoruz. Bunu size ben söylemeyi tercih ederim, eminim birkaç saat içinde haberlere çıkacaktır."

John boş gözlerle ona baktı. "Neden aynı katil olduğunu düşünüyorsun?"

Nikki, "Ayrıntılara giremem," dedi. "Ama kurbanın kimliğini henüz tespit edemedik. Sadece yüzünün olduğu bir fotoğrafa bakabilir misiniz?"

John'un rengi soldu ama başını salladı.

Nikki, görüntünün zaten kayıtlı olduğu telefonunu ona uzattı.

"Üzgünüm ama onu tanıyamadım," dedi hemen.

Nikki telefonunu cebine attı. Ona o geceyi gerçekten sormak istiyordu; Rory'nin söylediklerinin çoğu onu rahatsız etmişti. Ama burada John'un önünde dururken, hâlâ ona güvenebileceğini hissediyordu. İlişkileri zaman zaman çalkantılı olmuştu ama o her zaman dürüst olmuştu, kavgaya neden olacağını bilse bile.

"Sorun nedir?" John sordu.

Kızardı, adamın onu hâlâ bu kadar iyi okuyabilmesine şaşırdı. Ama davaya odaklanması gerektiğini biliyordu.

"Belgeseli duydum," dedi. "Bu kadın kararlı. İçini rahatlatmak için bana sormak istediğin bir şey varsa, sorabileceğini biliyorsun Nikki."

Nikki kendini tutamayarak, "Sanırım ifademın güvenilirliğini sorgulayacaklar," dedi. "Hardin'in ayıklık testini geçmiş olsam bile."

John'un gözlerinin arasındaki kırışıklık derinleşti. "O gece biraz votka içmiştin ama yemek de yememiştin. Biraz başının ağrıdığını ve uzanmaya gittiğini hatırlıyorum."

"Uyandığımda Mark üzerimde geziniyor muydu?"

"Hiç kimsenin böyle çılgılık attığını duymamıştım." John'un çenesi gerildi. "O kapının menteşelerini kırdığımı biliyor musun? Onu öldürmek istedim."

"Sen ve birkaç arkadaşın onu dışarı çıkardınız ve dövdünüz."

"Kıçına tekme bastım." John'un bakışları onun yanından geçti, gözlerinde bir düzlük vardı. "Burnu kanıyordu, kırdığıma eminim. Her yer kan oldu, kotunun her tarafı."

"Olaydan sonra ertesi gün beni gördüğünde kan testi yaptırmaktan bahsettim mi?"

John'un kaşları birbirine çatıldı. "Kulağa doğru geliyor. Bak Nik, o film yapımcısı bu hikâyeyi sadece kendi çıkarı için kullanıyor," dedi John. "Mark Todd suçüstü yakalandı."

"Neredeyse suçüstü. Eğer buldukları DNA Mark Todd'a uymuyorsa, masum bir adamın hapse atılmasına yardım etmişim demektir."

John ona doğru bir adım attı ve nazikçe omuzlarını tuttu. "Nikki, sen de oradaydın. DNA kanıtının onu sonsuza dek susturacağına eminim. Bu DNA nereden geliyor?" John sordu.

Nikki ayrıntıları paylaşmaya cesaret edemedi. "Bilmiyorum."

Omuzlarını sıktı ve bir an için onu kucaklamak için içine çekebileceğini düşündü. "Aynen öyle. Bunların hepsi vergi mükelleflerinin parasını boşa harcamaktır."

John'un sesi o kadar rahatlatıcıydı ki, neredeyse onun haklı olduğuna inanacaktı.

NINETEEN

Nikki gözlerini ovuşturdu ve telefonuna uzandı. Saat neredeyse gece yarısıydı ve sesi kapatılmış televizyonda akşam haberleri tekrarlanıyordu. Ne zaman uyuyakalmıştı? Günün geri kalanını üç eyalet bölgesindeki kayıp vakalarını araştırarak geçirmişti. Adli tabip parktaki kadından düzgün parmak izi alamamıştı ve Nikki'nin yüz tanıma programına erişimi yoktu. Tüm dosyaları kontrol ettiğinde, görüşü yüzlerden oluşan bir bulanıklık gibi görünüyordu.

Lacey ile otuz dakika görüntülü sohbet etmek Nikki'nin kafasını boşaltmasına yardımcı olmuştu. Kızının canlı bir hayal gücü ve daha da etkileyici bir yüzü vardı ve Nikki onun hikâyelerini dinlemeye bayılıyordu. Lacey annesini özliyordu ama özellikle de babası sağlıklı atıştırmalıklar ve yatma zamanı gibi konularda gevşek davrandığı için Tyler'la eğleniyordu. Nikki'nin kızıyla vakit geçirmeye çok ihtiyacı vardı, özellikle de bir başka genç kadının daha hayatının sona erdiğini gördükten sonra.

Tyler, Todd ailesiyle ya da protestocularla herhangi bir sorunu olup olmadığını sormuştu. Nikki Rory'nin verdiği bilgileri onunla konuşmayı düşünmüştü ama bir şey onu engelledi. Rory'yi şimdilik kendine saklamak istiyordu ve şu anda kardeşinin davasıyla vakit geçiremezdi. İşe geri dönmüş ve sonunda notları yatağın üzerine saçılmış halde uyuyakalmıştı.

Nikki oturduğu yerden kalktı ve notlarını topladı. Belki de daha önce kaçırdığı bir şeyi görecekti. Kurbanın dövmesinin bir resmi ve yüzünün bir bileşimi üç eyalet bölgesindeki tüm medya kuruluşlarına gönderilmişti.

Dövmenin birinin dikkatini çekeceğini umuyordu. Kaylee'nin annesi ve Banks'ler kadını tanımıyorlardı ve hem Hanson hem de Ricky Fillinger Miller'a onu daha önce hiç görmediklerini söylemişlerdi. Yine de Nikki bu cinayetin iki kızla bir ilgisi olduğu hissinden kurtulamıyordu.

Kurban parka kendi ayaklarıyla gitmemiştir ama başına aldığı darbe karda sürüklenmeden önce kanamayı durdurmuştu. Olay yerini bulmaları gerekiyordu.

En azından kadın donmadığı için otopsi sonuçları yakında belli olacaktı. Madison ve Kaylee'ninkiler hâlâ birkaç gün uzaktaydı. Adli tabip, bulunmadan önce en fazla beş ila altı saattir dışarıda olduğunu tahmin ediyordu. Mahalle sakinleri göz önüne alındığında, tuhaf bir vardiyada çalışmadıkları sürece, gecenin bir yarısı parka sürüklendiğini kimsenin fark etmesi pek olası değildi. Miller'ın yardımcıları hâlâ parkın çevresini tarıyor ve bir mola vermeyi umuyorlardı.

Televizyonda tanıdık bir yüz belirdi. Konferans önceden kaydedilmişti; Hardin'in arkasındaki pencereden güneş batıyordu. Nikki batan bir hisle sesi açtı.

"Şerif Hardin bugün öğleden sonra Kaylee Thomas ve Madison Banks cinayetleri ve bu sabah Heritage Park'ta bulunan kimliği belirsiz kadınla ilgili olarak medyaya konuştu."

Hardin karnını zar zor gizleyen bir podyumun arkasında duruyordu. "Zavallı Madison ve Kaylee'nin yanı sıra parktaki kimliği belirsiz kadının ölümünden sorumlu olan kişiyi bulmak için gece gündüz çalışıyoruz. FBI, Frost olarak bilinen seri katil de dahil olmak üzere hiçbir şüpheliyi göz ardı etmedi."

Hardin sorular sordu ve ardından izleyicileri taradı. Ön taraftaki ürkek görünümlü bir kadını işaret etti. Kadın Mark'ın yeniden yargılanması ve Nikki'nin sarhoşken verdiği ifadenin geçerliliği hakkında sorular sordu.

Hardin, "Ayıklık testini geçti," dedi. "Peki ya toksikoloji testi?"

"Nicole Walsh sadece birkaç kadeh içtiğini iddia etti ve alkol testini geçti. Biz de onun sözüne inandık."

Nikki buna inanamıyordu. Hafızası bu kadar mı berbatı?

"Todd'un temyiz başvurusunun Nikki'nin dikkatini eldeki davadan uzaklaştırdığını düşünüyor musunuz?"

Nikki boş odaya, "Evet, çünkü sürekli bu konuyu sorup duruyorsun," dedi. Ne zaman Madison ve Kaylee'ye odaklanmaya çalışsa, ailesinin davasıyla ilgili bir şey gündeme geliyordu. Medya neden önceliklerini doğru belirlememişti?

Hardin durakladı ve sanki vereceği cevabı düşünüyormuş gibi kameraya baktı. Hardin'in en azından bir yerel muhabirle iş ilişkisi olduğunu biliyordu. Belki de muhabire bu soruyu sorması için talimat verilmişti. "Bazı endişelerim var, evet." Nikki'nin çenesi sıkılmaktan zonkluyordu. "Bu onun yeteneklerinin bir yansıması değil ama o bir süper kadın değil. Bence şu anda Stillwater'da çalışmak onun için oldukça zor."

Başka bir muhabir "Davayı yerel halka bırakmasını mı istiyorsunuz?" diye sordu. sordu. "Verilen ve eksiklik hareket üzerinde ve kızların kaybolması, görünüşe göre departmanınızın FBI'ın kaynaklarına ihtiyacı var."

Hardin sinirlendi. "Şu andan itibaren Ajan Hunt'ın görevine bağlı kalmasını sağlamak için onunla yakın bir şekilde çalışmayı planlıyorum."

Nikki televizyonu geri sardı ve ön sıradaki muhabirin üzerinde durdu. Telefonuyla bir fotoğraf çekti ve sonra görüntüyü bozmadan olabildiğince yakınlaştırdı. Muhabirin rozeti *Star Tribune* için çalıştığını gösteriyordu ve ilk adı Molly ya da ona yakın bir şeydi. Soyadında sadece dört harf vardı.

Nikki, Mark'ın yeniden yargılanmasıyla ilgili gazetede okuduğu makaleyi bulmak için çantasını karıştırdı.

Molly Dahl tarafından yazıldı.

Nikki'nin telefonu çaldı ve Miller'ın numarası ekranda belirdi. Selamlama zahmetine girmedi. "Patronun o muhabiri ve sorduğu soruları yerleştirdi."

Miller, "Haber yayınlanana kadar hiçbir fikrim yoktu," dedi. "Ama bu yüzden aramıyorum. Elimizde bir kimlik var."

YİRMİ

Doll House, sözde üst düzey müşterilere hitap eden bir "centilmenler kulübü" idi ve St. Croix Üzüm Bağları manzarasını, yüksek kaliteli dansçılarla birlikte özel bir avantaj olarak lanse ediyordu. Binanın çıkmaz bir yol üzerindeki konumu gizlilik sağlıyordu. Dış görünüşü kesinlikle abartısızdı ama içerisi Nikki'nin gördüğü diğer tüm striptiz kulüplerine benziyordu: karanlık, çok sayıda parlak krom ve birkaç farklı sahne.

Miller, "Sizi yatağınızdan kaldırdığım için özür dilerim," dedi.

"Sorun yok." Öfke hâlâ içinden akıyordu. "Zaten uyumayacaktım. Kimliği kim aradı?"

"Striptiz kulübü sahibi, Bart Gibson. Bizi ofisinde bekliyor."

Sakin bir geceydi, sadece bir avuç müşteri dans eden iki kadını izliyordu.

Nikki ve Miller rozetlerini gösterdiler ve sıkıcı görünümlü bir garson tarafından arka odaya götürüldüler.

"Polisler sizin için burada," dedi.

Siyah polo tişört giyen minyon bir adam onları düzenli ama küçük bir ofise soktu. Miller kendini ve Nikki'yi tanıttı.

"Adı Janelle Gomez. Sadece birkaç gündür burada çalışıyor. Dün sabah vardiyasına gelmedi, ben de kaçtığını düşündüm. Haberlerde dövmesini görünce inanmadım."

"Sabah vardiyanız mı var?" Nikki sordu.

"İş toplantıları," dedi Gibson. "Evli adamların işten kaytarması, bu tür şeyler. Belli ki para o kadar iyi değil ama o yeniydi."

"En yakın akrabası için herhangi bir iletişim bilginiz var mı?"

Gibson başını salladı. "Bana anlattığı hikâye, Eau Claire'i tacizci bir eski sevgilisinden kaçmak için terk ettiğiydi. Başka bir aileden hiç bahsetmedi."

"Diğer kızlardan herhangi biriyle arkadaş mıydı?"

Gibson omuz silkti. "Bildğim kadarıyla hayır. İçine kapanık biriydi ama burada fazla kalmadı."

Janelle tacizci eski sevgilisinden gerçekten kaçmış olsaydı, adam onu yakalayıp parkta ölüme terk edebilirdi. Nikki erkeklerin kontrolü ellerinde tutmak için ne kadar ileri gidebileceklerini görmüştü. Ama bunlar neredeyse her zaman anlık tutku suçlarıydı ve tacizci bir eski sevgilinin Janelle'in ölmesini bekleyip geri dönüp cesedini sahneleyebileceğini düşünemiyordu.

Miller, "Washington County Adli Tıp Kurumu'na gidip resmi bir kimlik tespiti yapmanızı istiyoruz," dedi.

Gibson'ın rengi soldu. "Bunu bir resimden yapamaz mıyım? Zaten dövmesinden o olduğunu biliyorum."

"Cesetten ayrı bir odada olacaksınız. Böyle durumlar için kurulmuş bir video sistemi var," diye açıkladı Miller. "Onun için kaydettiğiniz adres nedir?" Striptiz kulüplerinin çoğu sadece nakit ödeme yapardı, ama genellikle vergi amacıyla çalışanları için bir tür ikamet adresi tutarlardı.

"Şehrin karşısındaki Starlight Motel'de kalıyordu," dedi.

Miller kartını bıraktı ve Gibson'a gündüz vardiyasındaki kızların gelir gelmez aramalarını söyledi.

Miller dışarı çıkarken Nikki'ye, "Onlardan haber alamazsam öğle yemeğinden önce buraya uğrarım," dedi.

"Starlight'ın haftalık ödeme yapılan bir yer olduğunu varsayıyorum." Nikki sordu.

Başını salladı. "Birkaç ay önce orada büyük bir uyuşturucu baskını yaptık. Bir gece müdürü olması gerekiyor ama ofiste birinin olup olmadığı genelde belli olmuyor. Sabaha kadar beklemek ister misin?"

"Zaten gerideyiz," dedi Nikki. "Ama geç oldu. Eve gitmek istersen ben kendim halledebilirim."

Miller başını salladı. "Son zamanlarda o yerde birkaç bıçaklama olayı oldu. Liam hala bir saat uzaklıkta ve destek almadan gitmemelisin. Ayrıca alışanların hepsi beni tanıyor. Buralı birine güvenmeleri daha olası."

"Seni takip edeceğim o zaman."

Starlight Motel'de her katta altışar tane olmak üzere sadece on iki oda vardı. Nikki ellerini gölgeledi ve pis ön girişten içeri baktı. "Kapalı ama arka ofiste bir ışık yanıyor."

Miller kapıya vurdu.

Arka ofisten sarkık pantolonlu ve kirli gömlekli sıska beyaz bir adam çıktı, ağzından bir sigara sarkıyordu. Kilitli kapıya doğru yürüdü ve "kapalı" tabelasını işaret etti.

Miller rozetini kapıya çarptı.

Gece müdürü gözlerini devirdi ve kapıyı açtı. "Ne?"

"Janelle Gomez'in odasını görmemiz gerek."

"Burada mı kalıyor?"

Nikki, "Evet ve onun öldürüldüğüne inanıyoruz," dedi.

Sigarasından uzun bir nefes çekti ve yüzlerine doğru üfledi.

"Korkunç. Ama arama izni olmadan odasına girmenize izin veremem."

"Elbette yapabilirsin," dedi Miller. "Burası olası bir suç mahalli."

"Olası olması yeterli değil."

Miller, "Burada hâlâ uyuşturucu satıldığını biliyorum," dedi.

"Ofisinize girersem ne bulacağım?"

"Hiçbir şey, çünkü aramak için bir nedeniniz yok." Kollarını kavuşturdu ve sırtıttı.

Miller Nikki'ye baktı. "Ot kokusu alıyor musun?" "Evet. Bana olası bir sebep gibi geldi."

Adam, "Seni içeri aldım ve başım belaya girdi," dedi.

Nikki ona kulübün el ilanlarında kullandığı Janelle'in bir resmini gösterdi. "Bu kadının başının arkasından vurulduğuna inanıyoruz."

Parkta ölüme terk edilmiş. Birkaç hafta önce şehre geldiğinden beri burada kalıyor olabilir. Ya odaya girmemize izin verin ya da bu bok çukurunun tamamını aramak için arama izniyle geri geleceğim."

"Doğru, hanımefendi." Çürük çenesi dışarı doğru çıkıktı. "Ben aptal değilim.

Her yer için arama izni alamazsınız."

Miller, "O FBI'da çalışıyor," dedi. "Bu da pek çok şey yapabileceği anlamına geliyor. Bu riski almak istiyor musun?"

Adam sigarasını betonun üzerine fırlattı ve ezerek söndürdü. "Aptal polisler. Anahtarı almalıyım."

Miller müdürün kaçmadığından emin olurken Nikki moteli inceledi. Tek çöp konteyneri doluydu. Biri odadan bir şey atmışsa, hâlâ içeride olmalıydı.

Nikki ve Miller birinci kattaki diğer odaların önünden geçerek müdürü takip ettiler. Tacizci eski sevgilisinden kaçan bir kadın için son kattaki bir oda pek de iyi bir seçim değildi. "Bu odayı o mu istedi?"

"Hiçbir fikrim yok." Bir sigara daha yaktı ve altıncı odanın kapısını çaldı. "Evde kimse var mı?"

Miller, "Kilidi aç," dedi.

"Bekle." Nikki adamın kolunu tuttu. "Dokunma ona."

"Sen neden bahsediyorsun?"

El fenerini kapı kolunun yanındaki koyu lekeye tuttu. "Bu kana benziyor ve oldukça yeni." Nikki eldivenlerini giydi ve sormadan anahtarı kaptı. "Geri çekil."

Kapı kolunda başka kan lekesi olup olmadığını kontrol etti. Kilidi açtı ve kapıyı bir aralık açacak kadar yavaşça çevirdi, sonra Miller'a kapıyı sağdan iterek açmasını işaret etti. Nikki geri çekildi ve silahını çıkardı, Miller'ı soldan desteklemeye hazırды.

Kapıyı iterek açtı ve vücudunu kapı çerçevesinin diğer tarafında tuttu.

Nikki ışığını odanın içinde gezdirdi. "Boş. Banyo kapısı kapalı."

Miller uzanıp ışık düğmesini buldu ve oda sarı ışıkla yıkandı.

Yatak alelacele yapılmış gibi görünüyordu. Nikki sürünerek ilerledi ve orman temalı örtüyü geri çekti.

Yatağın sağ tarafında büyük bir tencere büyüklüğünde kan lekesi vardı. Yan tarafa taşmış ve kurumuş çizgiler bazaya kadar inmişti.

Nikki aniden on altı yaşındaydı, annesinin bedenine bakıyordu, uzanmış kolu yatağın kenarından sarkıyordu.

Nikki Miller'ın yanından geçti. Yirmi yılını gömmekle geçirdiği öfke şimdi yüzeyde kaynıyordu. Bir arada tutmak zorundaydı. Nikki şimdi dağılırsa, kendini bir daha toparlayamazdı. Soğuk havayı içine çekti ve odaklanmaya çalıştı.

"İyi misin?"

"Evet, üzgünüm," dedi Nikki. "Sanırım suç mahalimizi bulduk."

YİRMİ BİR

Janelle Gomez'e hafta sonuna kadar ödeme yapıldı. İki küçük spor çantayla yaşıyordu ama şu ana kadar bir cep telefonu ya da bilgisayar bulamamışlardı. Liam şehre gelirken Janelle'in annesiyle konuşmuştu. Annesi ona Janelle'in eski sevgilisinden saklanmak için telefonunu iptal ettirdiğini ve kullandığın kadar öde hattı satın aldığını söyledi.

"Eau Claire polisi onu arıyor." Liam ve Courtney geldiğinde şafak sökmüştü ve Nikki son birkaç saatini kanıt toplamakla geçirmişti.

"Böyle yerlerde temizlik pek iyi sayılmaz." Nikki yıllar boyunca bu odada neler olup bittiğini düşünmek istemiyordu. "Bu çarşaplarda önceki misafirlerin DNA'sı olabilir."

"Yastık kılıfları kayıp gibi görünüyor," dedi Liam. "Katil muhtemelen onu taşıırken başının etrafına sarmış."

Miller köşede duran küçük lambayı aldı. "Tabanı kurumuş kanla kaplı. Umarım parmak izi buluruz."

Liam başıyla onayladı. "Katilimiz lambayla onu etkisiz hale getirecek kadar sert vuruyor ve sonra onu acı çekmeye bırakmak için parka götürüyor."

Odada sadece küçük bir çekmeceli dolap vardı ve Janelle'in birkaç giysisi içinde katlanmıştı. Cüzdanı giysilerin üzerine bırakılmıştı, ehliyeti ve elli dolar nakit parası hâlâ içindeydi.

"Bunun parayla ilgili olmadığı açık," dedi Nikki. "Sanki onu teşhis etmemizi istiyor gibiydi."

"Prezervatifler, birkaç paket sigara, striptiz kulübünden kibritler." Courtney yatağın başucundaki masaya doğru ilerledi. "Katil sigara içmiyor olmalı. Bunların geride kalmasına imkân yok."

Nikki'nin başı uykusuzluktan dönüyordu. "Janelle'in hayatına yeni birinin girdiğinden kimseye bahsedip bahsetmediğini öğrenmemiz gerekiyor."

Miller, "Striptiz kulübüne geri dönüp sabah vardiyasında çalışan kızlarla konuşacağım," dedi. "Belki işe yarar bir şeyler öğrenirim. Eau Claire polisi aileyi şahsen bilgilendirmesi için bir dedektif gönderiyor."

Courtney bir kanıt torbasını etiketlemeyi bitirdi. "Bu odada analiz etmem gereken bir sürü parmak izi var ve Janelle'in saçındaki kurdelelerden de bir şeyler almayı umuyorum. Madison ve Kaylee'den geriye kalan fiziksel kanıtlara ulaşabilirsem, burada bulduğumuz izlerle karşılaştırabilirim."

Nikki'nin üzerine tanıdık bir güçsüzlük hissi çöktü. "Adli tabibi arayacağım ve kasabaya dönüş için tahmini varış süresini öğreneceğim. Sonra da biraz yiyecek almamız gerek."

YİRMİ İKİ

Nikki, ticari ve tarihi bir bölge olan Main Cafe'de arka masalardan birinde oturuyordu. İki ve üç katlı binaların çoğu on dokuzuncu yüzyıldan beri ayakta duruyordu. Nikki'nin annesi, ticari tarihi bölgenin 1992 yılında Ulusal Tarihi Yerler Siciline kaydedilmesinden sorumlu komitede yer almıştı. O zamandan bu yana yaşanan patlama inanılmazdı.

Nikki, "Stillwater'ın ne kadar değiştiğini aklım almıyor," dedi. "Şehir merkezi tüm butikler ve kitschy mağazalarıyla tamamen farklı görünüyor."

"Turist tuzağı eşittir para." Liam kalabalık lokantada etrafına bakındı. "Açlıktan ölüyorum."

"Hep açlıktan ölüyorsun." Courtney gözlerini devirdi. "Bacağının boş olduğuna eminim."

"Sunucu geliyor, Tanrı'ya şükür."

Main Cafe öğleden sonra kapanana kadar kahvaltı servisi yapıyordu, bu yüzden Nikki ve Courtney yumurta ve domuz pastırması sipariş ederken Liam üç kişiyi doyuracak kadar büyük görünen öğle yemeği spesiyalinden istedi.

Nikki kahveyi içine çekmemeye çalıştı. Yemek yemediği ve çok fazla kafein aldığı için zaten sersemlemiş hissediyordu.

"Bütün gece ayakta mıydın?" Courtney sordu.

Nikki önceki gece pek uyumadığından da söz etmedi. "Sizi beklerken cipin içinde uyuyakalmışım."

"Bitkin görünüyorsun."

Nikki omuz silkti. "Biraz kestireceğim."

"Sen ve arkadaşların eskiden şehir merkezinde çok vakit geçirir miydiniz?" Liam sordu.

"Bazen. Ben kırsalda yaşayan bir çocuktum, bu yüzden genellikle birilerinin evinde olurduk."

Liam gözlerini kahvesine dikmiş, elleri fincanı sıkıca kavriyordu. "Liam, ne düşünüyorsun?" Nikki sordu.

Alt dudağını ısırды, yüzü çillerinin altında pembeleşmişti. "Karşına ne çıkarsa çıksın üstesinden gelebileceğini bilecek kadar uzun süredir seninle çalışıyorum. Ancak kamuoyunun algısı farklı olabilir, özellikle de gazete makalesi ve Hardin'in basın toplantısından sonra."

"Kamuoyu algısının canı cehenneme." Courtney kahvesini karıştırdı. "Liam haklı. Kamuoyu algısı önemlidir," dedi Nikki. "Ve eminim

Hardin beni davadan almaya çalışacak. Davet üzerine burada olduğumuz için çok da zor değil."

"Onun da peşine takılmasına izin vermeyeceksin, değil mi?" Liam sordu.

Nikki gözlerini devirdi. "Sanki ayak uydurabilirmiş gibi. Ondan mümkün olduğunca uzak durmayı planlıyorum ve beni çok fazla zorlayacağından şüpheliyim. Sadece imajına yardımcı olmak için beni yakından izlediğini söyledi." Telefonuna baktı. "Miller kulüpte olduğuna dair mesaj attı. Şehre geldiğinden beri onunla temas kuran herkesin bir listesini çıkarıyor."

"Buraya gelirken Eau Claire polisi beni aradı," dedi Liam. "Janelle birkaç ay önce eski sevgilisi Kendall Jones hakkında uzaklaştırma kararı çıkartmış," dedi Liam. "Hakkında arama emri çıkartmışlar ve sistemde parmak izleri var. İki yıl önce aile içi şiddetten tutuklanmış, ayrıca uyuşturucu suçundan da sabıkası var."

Courtney telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı. "Laboratuvara Jones'un parmak izlerini karşılaştırmalarını söyleyeceğim. Belki bu şekilde onu eleyebiliriz - eğer kızı o öldürmediyse." Kaşlarını çatı.

"Ama hâlâ anlamıyorum. Onu bir Frost kurbanı gibi göstermek sizi olay yerine getiriyor. Eğer bu aynı katilse, tam tersini yapmanızı isteyeceğini düşünürsünüz." "Onu Frost'un öldürdüğünü

düşünseydim değil; kızları bırakır ve

Onu yakalamak için," dedi Nikki. "Bu da bizi Janelle'in kızları ya da katili hiç tanımadığı ve sadece kurbanlık bir kuzu olduğu ihtimaline geri götürüyor."

Courtney kabinden dışarı eğildi ve yüzünü buruşturdu. "Newport bazı protestocularla birlikte restorana geliyor. Kırmızı montlu kızı ve Viking ceketli tombul adamı tanıdım."

Nikki şakaklarını ovuşturdu. "Caitlin bizi takip mi ediyor yoksa şehirde kalan tek düzgün kahvaltı mekânı burası mı?"

"Spesiyal ucuz ve lezzetli olması gerekiyor." Liam'ın duble çizburgeri ve yanında kocaman bir waffle kızartması, kalp krizi geçiriyormuş gibi görünüyordu.

"Elbette bir kutuya ihtiyacınız olacak?"

Nikki sordu. "Ne için?"

Nikki gözlerini devirdi ve yumurtalarına yumuldu.

Courtney, "Newport buranın sahibiymiş gibi geziniyor," dedi. "Arkadaşlarının hepsi izliyor."

"Ajan Hunt, sizi görmek ne güzel." Caitlin hâlâ makul kıyafetler giyyordu ama yüzü şüphe uyandıracak kadar makyajlıydı. "Cipinizi fark ettiğimde bazı arka plan çekimleri yapıyordum."

"Beni bağışla," dedi Nikki. "Burada çalışıyoruz, Caitlin." "Parktaki kurbanın kimliğini tespit ettiniz mi?"

Nikki, "Yorum yok," dedi.

"Amy Banks'e olanları duydum. Zavallı kadın cehennemi yaşıyor. Okulu ziyaret ettiğinizde yeni bir şey öğrendiniz mi?"

Nikki, ziyaretlerini annesine bildirenin Jade Eby olduğunu ve onun da doğruca Newport'a gittiğini biliyordu.

"Connie nasıl o zaman?" Nikki sordu. "Sanırım okulu ziyaret ettiğimizi sana söyleyen kişi o."

Caitlin omuz silkti. "Kasabada sizin zamanınızda burada yaşayan insanlarla, tercihen hem sizi hem de Mark Todd'u tanıyanlarla konuşmam önemli."

"Connie beni tanı mıydı." "Peki ya Annmarie?"

Nikki'nin kanı dondu. "Onu sen mi aradın?"

Annmarie küçüklüklerinden beri Nikki'nin en iyi arkadaşıydı ve ailesinin öldürüldüğü gece Nikki'yi partiden almıştı. Cinayetlerden sonra Nikki hayatta kalmanın tek yolunun herkesi dışlamak ve okula odaklanmak olduğunu düşündü, böylece Stillwater'dan çıkıp her şeyi unutabilecekti. Annmarie, Nikki'ye yardım eden tek kişiydi.

Nikki onunla iletişimde kalmak için cesurca bir girişimde bulundu, ancak Annmarie Stillwater'ın acı verici bir anısıydı, bu yüzden Nikki sonunda onu da uzaklaştırdı. En azından onun bir hemşire olduğunu ve Wisconsin'de bir yerde yaşadığını biliyordu.

Caitlin başını salladı. "Bana siktir olup gitmemi ve onu bir daha asla aramamamı söyledi."

Nikki hissettiği gurur kabarmasını gizlemeye çalışarak kahvesini bitirdi. En eski arkadaşının belgeselle ilgili hiçbir şey yapmak istememesine şaşırılmamalıydı ama Annmarie'nin Nikki'ye sadakat borcu olmadığı da kesindi.

"Kanıtlara baktınız mı?"

Liam tabağını itti. "Resmi polis işlerini görüşüyoruz. Lütfen gidin."

Caitlin etrafına bakındı. "Burası bir lokanta.

Yemek yiyemez miyim?" "Bizimle oturmadığın sürece," dedi Nikki.

"Bu doğru." Courtney dönüp ona baktı. "Ben sana yardım etmeden önce kışını kaldır da masana git."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Courtney ona dik dik baktı.

Caitlin, aralarında Bobby Vance'in de bulunduğu büyük bir masanın etrafında oturan protestocu gruba doğru hızlı adımlarla yürürken, "Hiç profesyonelce değil," dedi. Nikki omzunun üzerinden bakınca Vance'in kollarını göğsünde kavuşturmuş sessizce oturduğunu gördü; diğerlerinden kısmen ayrılmış gibiydi.

"Çavuş Miller az önce geldi." Courtney ona el salladı.

Miller Nikki'nin yanına oturdu ve Liam'ın yarısı yenmiş çizburgerine baktı. "Onu bitirecek misin?"

Nikki, Liam'ın yüzündeki ifadeye güldü ve Miller'a tostunu uzattı.

"Gündüz vardiyasından bir şey öğrenebildin mi?"

Miller tostunu birkaç ısırıkta yedi ve Courtney'nin ikram ettiği suyu içti.

"Buna inanamayacaksın."

"Affedersiniz." Eski bir ceket ve kadife pantolon giyen bir adam yanlarına sokulmuştu. "Nicole Walsh siz misiniz?"

Nikki rozetini çıkardı. "Nikki Hunt, Özel Ajan, FBI." Sırıttı.

"Bunun beni korkutması mı gerekiyor?"

"Seni korkutmamı mı istiyorsun?" Öfkesi taşmak üzereydi.

"Masum bir adamı hapse attınız. Yirmi yıl boyunca," diye söze başladı.

Miller, "Yeter," diye araya girdi.

"Onu rahat bırak, Doug." Bobby Vance onun yanında belirdi ve diğer adamın kolunu çekti. Doug'dan birkaç santim daha kısaydı ama çok daha zayıf ve kaslıydı. "O çalışıyor. Ve bu Mark'ın davasına yardımcı olmuyor."

"Dinle," diye tersledi Nikki. Bobby'nin araya girmesini takdir ediyordu ama kendi ayakları üzerinde durabilirdi. "Sana ya da bir başkasına hesap vermek zorunda değilim. Mahkûmiyetle ilgili bir sorunun varsa Şerif Hardin'le konuş."

Caitlin'in gözleri bir avcınıninki gibi parlayarak ona doğru yürüdü. "Hardin'in davayı kasten kötü idare ettiğini mi söylüyorsun?"

"On altı yaşında bir çocuk olduğumu söylüyorum. İfadem tek başına Mark Todd'u mahkum ettirmedi. Git doğru ağaca havla."

Doug parmağıyla Nikki'yi işaret etti. "İşler kontrolden çıkmadan önce hatalı olduğunu kabul etmelisin. İnsanlar kızgın."

Bobby ona doğru hamle yaptı ama Miller yolunu kesti. "Bir kolluk kuvvetini mi tehdit ediyorsun Doug?" Miller'ın ses tonu fiziksel yapısından bile daha tehditkârdı.

Doug ellerini kaldırdı. "Herkes sadece ondan haber almak istiyor."

Nikki, "Bayan Newport'a ifademi çoktan verdim," dedi. "Ekibim ve ben yüzde yüz bu aktif cinayet soruşturmalarına odaklanmış durumdayız."

"Protesto etme hakkımız var," dedi Doug. "Birinci Anayasa Değişikliği."

Nikki ses tonunu sabit tutmakta zorlandı. "Bu hakka saygı duyuyorum. Ancak soruşturmalarımı engelleme hakkına sahip değilsiniz."

Bobby gözlerini devirdi. "Sadece onun aptal belgeselinde yer almak istiyor."

"Doug, Mark'ın davasına hiç yardımcı olmuyorsun." Newport gitmek için döndü ve sonra Nikki'ye baktı. "Ajan Hunt, Şerif Hardin hakkındaki duygularınızı konuşmak isterseniz beni arayın."

Nikki neden koca ağzını kontrol edemiyor?

Newport restorandan çıkarken protestocuların masasına birkaç banknot bıraktı.

Bobby arkasında oyalanırken Doug gurur ve sağduyu arasında bocaladığı belli olan Nikki'ye ters ters baktı.

Miller, "Masanıza dönün, yoksa sizi karakola götüreceğim," dedi.

"Neredeyse unutuyordum. FBI ne isterse yapar ve serbest kalır." Doug göğsünü kabarttı, bir kez daha cesaretlenmişti. "Bu yüzden mi katıldınız Ajan Hunt? Rozetin arkasına saklanmak için mi?"

Liam yüzü kızarmış bir halde ayağa kalktı. "Saygı hakkında bir şey biliyor musun?"

"Koca adam sonunda kız arkadaşı için ayağa kalktı." Doug ona sıırıttı. "O zavallı kızların katilini yakalamak için sana nasıl güveneceğiz? Gözünün önündekini bile göremiyorsun."

"Oh, önümde ne olduğunu görüyorum." Nikki Miller'ın etrafından dolandı ve diğer protestoculara baktı. Sesini alçalttı. "Oradaki hangi kızı etkilemeye çalışıyorsun?"

Doug Nikki'yi suratından itti. "Siktir git."

Bobby, Doug'ın ceketinin yakasından tuttu ve onu yakındaki bir masaya fırlattı. Doug ayağa kalkıp hamle yaptı ama Miller onu kolundan yakaladı.

"Uyarılmıştınız." Kelepçeleri Doug'ın bileklerine geçirdi. "Ne kadar aptalsın sen?"

"Restoranımda kavga etmek yok." Main Street'in sahibi mutfaktan çıkmıştı.

Miller, "Her şey kontrol altında," dedi. "Doug benimle karakola geliyor."

Nikki, Bobby'ye bir "teşekkür ederim" dedi ve sonra yıpranmış ev sahibine baktı. "Efendim, çıkmak için arka kapıyı kullanmamın bir sakıncası var mı? Alarmı çalıştırmamış olurum?"

"Hayır, sen mutfaktan gir," diye cevap verdi, kapıyı onun için açık tutarak.

Nikki onu takip etti, başı eğik, elleri kenetlenmişti. Miller ve Liam'a bu karmaşayı bırakıp gitmekten nefret ediyordu ama öfkesini daha ne kadar kontrol edebileceğinden emin değildi. Bu insanlar neden onu azarlayanın Mark Todd'a yardım edeceğini düşünüyorlardı? Maddie ve Kaylee için de adaleti önemsemiyorlar mıydı? En azından Bobby

kızlar için ayağa kalkacak cesareti vardı. Newport, Nikki'nin üzerine atlamaya değer bir şey söylemesini beklemek yerine en başından itibaren devreye girmeliydi.

Neden nişanlanmıştı? Caitlin'in belgeseli için yem bulması dışında hiçbir şey değişmemişti.

Ev sahibine teşekkür etti ve ara sokağa çıktı. Soğuk rüzgâr kazağını delip geçti. Nikki dondurucu havayı içine çekti, kafasını boşaltmaya ve şimdiki zamana odaklanmaya çalıştı. Nikki'ye hâlâ mantıklı gelmeyen pek çok konu vardı ve sabırsızlanmaya başlamıştı. Janelle'in otopsi sonuçlarını önümüzdeki birkaç saat içinde alması gerekiyordu ama bu onun için yeterince hızlı değildi. Brianna'ya daha fazla soru sorması, Madison ve Kaylee'nin araçlı başka arkadaşları olup olmadığını öğrenmesi ve Kaylee'nin telefonunun yerini tespit etmesi gerekiyordu. Katilin dikkatini dağıtma çabaları tamamen başarısız olmamıştı. İş yükü iki katına çıkmıştı ve hayal kırıklığı da öyle.

Miller'a striptiz kulübünde yaptığı görüşmelerden bir şey öğrenip öğrenmediğini sorma fırsatını henüz bulamamıştı. Mark'ın yeniden yargılanmasının yoluna çıkmasından giderek daha fazla rahatsız oluyordu ve ailesinin katilinin o olmadığını düşündüğü her an, davasını araştırmak için harcanmayan bir andı. Bölümlere ayırma yeteneği, uzun zamandır kendisiyle gurur duyduğu bir beceriydi.

İşine olan bağlılığı Nikki ve Tyler'ın arasını açan pek çok şeyden biriydi. Lacey gelene kadar aşırı odaklanma ve hayatındaki her şeyi ve herkesi unutma eğilimi vardı. Hamile olduğunu öğrenmesi hayatını kısa bir süreliğine alt üst etmişti. Nikki, işi ve kocası arasında denge kuramıyorsa, bir çocukla daha da kötüye gideceğinden korkmuştu. Yanıldığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Lacey hayatına bir açıklık ve kötü adamları kovalamanın ötesinde bir amaç getirmişti. Nikki daha da bölümlere ayrılmıştı, işinin karanlığının anne olmayı engellemesine izin vermemeye kararlıydı.

Bu dava her şeyi değiştirmişti. Ya katili bulmak için dikkatini yeterince toplayamazsa?

Nikki kollarını göğsüne doladı ve soğuktan titremeye başladı. "Lanet olsun." Ceketini içeride unutmuştu. Nikki kapıyı denedi ama içeriden otomatik olarak kilitlemiş olmalıydı. Telefonunu buldu ve

Courtney'e mesaj attı. Nikki'nin yapmak isteyeceği son şey n taraftan dolaşmaktı. Caitlin ve protestocular hiç şüphesiz oyalanıyor, tekrar saldırmak için bekliyorlardı. nce Nikki donacaktı.

Lastikler karda gıcırdıyordu. Tanıdık bir pikap köşeden yarı kayarak geçerken Nikki'nin midesi boğazına düğümlendi.

Rory Todd camını indirdi. "şerifin ofisine bırakmamı ister misin?"

"Beni takip mi ediyorsun?" "Her gün burada yiyorum."

Buz gibi rüzgâra karşı kazağını sıktı. "Courtney'nin bana paltomu getirmesini bekliyorum."

"Onu geride bırakmakta ustasın. En azından kamyonu bin ve bekle, böylece donmazsın," dedi. "Dudakların şimdiden morarmaya başladı. Kardeşimin davasından bahsetmeyeceğim. Scout'un onuru."

Nikki'nin parmakları soğuktan ağrıyordu. Birinin paltosunu alıp gelmesi birkaç dakika daha sürebilirdi. Courtney'ye ikinci bir mesaj göndererek kendisini götürecek biri olduğunu söyledi ve ceketini istasyona getirmesini istedi.

Kalbi sinirle çarpıyordu. Nikki kapıyı tuttu ve büyük kamyonu tırmandı. "İşe gitmem gerekiyor, o yüzden sakıncası yoksa şimdi karakola gidebiliriz."

Rory ona gülümsedi. "Benim için hiç sorun değil."

YİRMİ ÜÇ

Rory'nin kamyoneti bir müteahhit için şaşırtıcı derecede temizdi, paspaslar hariç. Minnesota kışında onları temiz tutmaya çalışmak boşunaydı.

Rory arabayı sessizce sürdü, gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Yün şapkası aralarındaki koltuğun üzerinde duruyordu, koyu renk buklelerini güneş gözlüğü tutuyordu.

"Ne?" Sarı ışıktaki durduğunda yeşil gözleri onunkilere takıldı.

Nikki kızardı. "Yok bir şey. Sadece düşünüyordum da..." "Ne hakkında?"

Ona saçlarına hayran olduğunu söyleyecek değildi. "Bunun ne kadar garip olduğu hakkında."

Güldü ve sonra boğazını temizledi. "Senin cipini gördüm ve sonra Newport'un kamyonetini fark ettim. Ona saldırmayı planlıyordum ama Miller'ın elinde kelepçeli biriyle lokantadan çıktığını görünce bir şeyler olacağını anladım."

"Dışarıda olduğumu nereden bildin?"

"Seni içeride ya da arabada görmedim. Hızlıca kaçtığını düşündüm."

"Bıraktığın için teşekkürler," dedi Nikki. "Protestoculardan birinin bana söyleyecek birkaç sözü vardı ve iş çıkışından çıktı."

Rory ona baktı. "Geçen geceki çocuk mu?"

"Hayır," dedi Nikki. "Aslında durumu yatıştırmaya çalıştı. Polisten daha iyi bildiğini düşünen başka biriydi."

Rory bir şey söylemeyince Nikki hemen durumu açıklığa kavuşturdu.

"Masumiyet Projesi avukatlarının yaptıklarını desteklemediğimden değil. İptal edilmesi gereken haksız mahkumiyet kararları var. Ve eğer bu adam ciddiye ve birilerini etkilemeye çalışmıyorsa, tutkusuna saygı duyuyorum. Ama benimle bu şekilde konuşamaz. Rozete saygıya ne oldu?"

"Kötü polisler insanları saygısız yapar. Ama sen kötü bir polis değilsin," dedi Rory hemen. "Ve bazı insanların otoriteyle bir sorunu var."

"Beni itti," dedi Nikki.

Rory'nin çenesi gerildi. "Ne yaptı?"

Nikki, "Onu biraz tuzağa düşürdüm," diye itiraf etti. "Miller onu bir kez uyarmıştı, o da adamı tutukladı. Suç duyurusunda bulunmayacağım ama bir süre karakolda ter dökebilir."

"Güzel." Rory hükümet merkezi kompleksinin etrafında bir daire çizdi. "Newport insanları kızdırmaktan başka bir şey yapmadı. Ailem Masumiyet Projesi'nin bu işe karışmasının tek nedeninin belgesel olduğunu düşünüyor."

Nikki, "Newport bunu kendi avantajına kullanıyor," dedi.

"Ama bütün ayak işlerini annem yaptı. DNA'yı bulan oydu-özür dilerim. Bu konuda konuşmayacağımı söylemiştim."

Mark'ın davası hakkında daha fazla şey söylemek aptalcaydı ama Nikki kelimeleri durduramıyordu. "Annen test edilmeyen örnekleri mi buldu? Nasıl bulmuş? Yani, savunma neden onları zaten bilmiyordu?"

"Geçen gece bardan ayrılmadan önce sana bundan bahsedecektim. Annem o zamanlar kanıt toplama işini yapan şerif yardımcısına rastladı. Şimdi farklı bir ilçede çalışıyor. Ona annenden alınan biyolojik örnekten bahsetti ve Mark'tan alınan bazı örneklerin bir şekilde kaybolduğunu söyledi. Soruşturmanın başından beri yürütülme şeklini beğenmemiş. Hardin numunenin vücut sıvısı olmadığı konusunda kararlıydı. Diğer şerif yardımcısı en son ekipmana ve eğitime sahipti. Sonuçlar yetersiz çıksa bile test etmek için yeterince büyük bir örnek olduğuna inanıyordu. O bilimden anlıyordu, Hardin ve şerif anlamıyordu. Hardin'in etkisi kazandı."

Hardin neden numunenin test edilmesine bu kadar karşı çıkmıştı? DNA doksanlı yılların başında mahkemelerde başarıyla kullanılmıştı ve

1993'e kadar hem mahkumiyetlerden hem de temize çıkmalardan sorumluydu. Bütçe sorununu anlıyordu ama polisler DNA'dan heyecan duydukları kadar korkuyorlardı da. İşteki ilk yıllarında dedektiflerin her şeyin test edilmesini istediklerine dair sayısız hikaye duymuştu çünkü daha sonra DNA yüzünden mahkumiyetlerinin iptal edilmesini istemiyorlardı. Haksız bir mahkûmiyet, kolluk kuvvetleri kariyerinde büyük bir kara lekeydi.

"Bu yüzden Patsy Moran davayı aldı." Şimdi her şey anlam kazanmıştı. "Şerif yardımcısıyla konuşmuş. O da Mark kadar ikna olmuş."

"Başka bir şey daha var," dedi Rory. "Muhtemelen bunu sana söylememeliyim, ama bu senin hatan değil ve Newport gibi bir muhabir bunu öğrenirse-"

"Neyi öğrenecek?" Nikki son öğrenen olmaktan bıkmıştı.

"Aynı şerif yardımcısı, sağlık görevlisinin Hardin'e toksikoloji testi yaptırması gerektiğini söylediğini hatırlıyor, çünkü normal bir şok kurbanı gibi davranmıyormuşsun. Biraz zaman aldı ama Patsy sağlık görevlisinin izini buldu. Şu an Minneapolis'te çalışıyor ama davayı hatırlıyor. Toksin testini tamamlayıp test için hastaneye gönderdiğine dair tanıklık etmek istiyor. Ama hastanenin bunu aldığına dair bir kayıt yok."

Nikki neredeyse rahatlayarak bağıracaktı. Kan testi konusunda haklıydı, bu da o geceyle ilgili anılarının doğru olduğu anlamına geliyordu. Kısa süren haklı çıkma hissi çabucak azaldı. "Yerel hastane mi? Devlet laboratuvarı değil mi?"

"Stillwater o zamanlar hastane laboratuvarını kullanıyordu," diye açıkladı Rory. "Eyalet laboratuvarı her ilçe için tüm testleri yapmaya başlamadan önceydi. Her neyse, testin kaydı yok ama sağlık görevlisi vücudunuzda alkolden daha fazlası olduğunu söylüyor."

"Ama ben yapmadım." Nikki'nin ağzı kurumuştu.

Rory ona baktı. "Uyanamamaktan söz edip durduğunu söyledi. Önce bunun saçmalık olduğunu düşünmüş ama sen partiden ve ne kadar uğraşırsan uğraş uyanamadığından söz etmeye başlamışsın."

Nikki konuşamıyordu, zihni aldığı bilgilerle allak bullak olmuştu. O gece sadece birkaç kadeh içmişti, ama daha fazlası olmuştu.

Kızılıcık suyundan çok votka. John ve arkadaşlarıyla konuştuğunu hatırladı ve sonra ...

Gerçekten de uzanmaya karar verdiğini hatırlıyor muydu? John uzanması gerektiğiyle ilgili bir şeyler söylemişti ama Nikki birden koridordan aşağı inip odaya girdiğini hatırlamadığını fark etti.

"Yemin ederim içmekten başka bir şey yapmadım. Sanırım partideki birkaç kişide esrar vardı, ama etrafta hiç ağır uyuşturucu yoktu."

"Biri içkine bir şey karıştırmış olabilir mi?" diye sordu usulca.

Nikki, "O zamanlar kimse tecavüz ilacından haberdar değildi," dedi.

"Sıvı ekstazi de o zamanlar yasaldı," dedi Rory. "2000 yılına kadar yasadışı bir madde olarak kabul edilmediğini biliyorum. Seksenli ve doksanlı yıllarda sporcular bunu performans artırıcı olarak kullanıyordu."

"Bunun farkındayım." Sıvı ecstasy'deki yüksek doz GHB, alkolle birleştiğinde kişiyi çaresiz bırakıyordu. Daha düşük bir doz, bazı sporcuların kendilerine avantaj sağladığını iddia ettiği öforik bir etki yaratsa da, araştırmalar bunun yanlış olduğunu kanıtlamıştı. Rory'nin ne demek istediğini biliyordu. John ve arkadaşları üniversitede atletizm yarışlarına katılmışlardı. Belki de içlerinden biri ya da birkaçı daha hızlı koşmalarını sağladığına inandıkları için bu ilacı kullanmıştı. "John gecenin büyük bölümünde yanımdaydı. Eğer arkadaşlarından biri içkime bir şey koymaya çalışsaydı, bunu fark ederdi."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum."

Kelimeler aralarında asılı kaldı, imaları açıldı. "John'un bana ilaç vermek için bir nedeni yoktu. Yani, biz zaten..." Nikki'nin yüzü kızarmış, Rory'nin ona bu kadar kolay ulaşabilmesine sinirlenmişti. "Ve açıkçası, bunu yapabilecek tek kişi Mark olabilirdi. Bana saldırmaya çalışan oydu."

Rory'nin çenesi sıkıştı ve ilk kez soğukkanlılığını kaybetmeye hazır gibi görünüyordu. "O zaman Hardin toksin testini neden gömdü?"

"Eminim o yapmamıştır. Muhtemelen hastanede yanlış yere konmuştur." Artık buna gerçekten inanıyor muydu?

Rory ilçe hükümet binasının önünde durdu. "Umarım haklısındır ama eğer haklı değilsen ve toksikoloji raporuyla ilgili haberler çıkarsa her şey değişir. Bu sabah Patsy'yi aradım ve ona

sızdırmamak için. Rapor gerçekten bulunmadığı sürece medyayla konuşmaya niyeti olmadığını söyledi. Ama eğer haber yayılırsa, protestocular gerçekten peşinize düşeceklerdir."

Nikki ona baktı, yanaklarındaki kızarıklık bir duygu seline dönüşmüştü. "Onu beni koruması için mi çağırdın?"

Rory omuz silkti. "Seni bir kurban olarak gördüğümü söylemiştim. Ayrıca, bir dava için buradasın. Bu öncelikli. Bu piçi sokaklardan uzaklaştırın, sonra da kanıtlarla masaya oturun. Tek istediğim bu."

"Yapacağım, söz veriyorum." Nikki kamyonundan aşağı atladı. Hardin'in, karısıyla yattığı için Mark'ı cezalandırmak amacıyla bir katili serbest bırakacak kadar acımasız olabileceğine inanmak istemiyordu. Ama eğer toksin testinde vücudunda uyuşturucu çıksaydı, tüm ifadesi çöpe atılacaktı.

Rory savunma avukatıyla yaptığı konuşmayı Nikki'yi kanıt dosyasına bakmak zorunda hissettirmek için mi kullanmıştı? Nikki onun bunu yapmış olmasının umurunda olmadığını fark etti. Bu yine de umutsuzca takdir ettiği bir nezaket hareketiydi. "Bıraktığın için teşekkürler."

Rory ona bir süre uzun uzun baktı. "Bir şey değil."

YİRMİ DÖRT

Nikki konferans salonundaki sandalyelerden birine oturdu ve boş gözlerle pencereden dışarı baktı. O gece gerçekten uyuşturucu almış olabilir miydi? İmkânsız görünüyordu ama sağlık görevlisi değerlendirmesinde yanılmış olsa bile, kan testi konusunda yalan söylemesi için hiçbir neden yoktu. Hardin, Mark Todd'a duyduğu öfke yüzünden işini riske atacak ve testi gizleyecek kadar körleşmiş miydi?

Nikki başını salladı. Kayıp kanıtlar işin talihsiz bir parçasıydı. Yeni prosedürler ve daha iyi eğitim büyük bir fark yaratmıştı ve o zamanlar böyle bir hata çok daha olasıydı.

Rory onu etkilemeye başlamıştı. Mark'a olan inancı Rory'nin savını sağlam gösteriyordu ama Nikki kanıtlara baktığında doğru adamın hapiste olduğundan emin olacaktı. Yine de Rory'nin umutlarını yıkma fikrinden nefret ediyordu. Hayatında, cinayetlerin mikroskobu altında yaşamanın nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikri olan tek kişi oydu. DNA, Rory'nin yılların enerjisini kardeşi için boşa harcadığını kesin o l a r a k kanıtladığında ona ne olacaktı?

Nikki aklını başına toplamalıydı. Rory onun hayatının bir parçası değildi. Bir tanıdıktı ve trajediyle birbirlerine bağlanmışlardı, ama hepsi bu.

Kapı açıldı ve Courtney içeri girdi. "İşte ceketin. Bilin bakalım az önce siteden çıkarken kimi gördüm?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Rory Todd'dan başkası değil." Courtney, Nikki'nin yanındaki sandalyeye oturdu. "Sanırım seninle konuşmak için buradaydı? Kısa sürede çok şey yapmış gibi görünüyor. Onu görmekten rahatsız olduğumdan değil. Göze hoş geliyor."

"Beni lokantadan aldı."

Courtney'nin gözleri büyüdü. "Buraya nasıl geldiğini merak ettim. Senden nefret etmesi gerekirken neden bu kadar iyi davranıyor?"

"Ailemin dosyalarına bakmamı istiyor. Mark'ın masum olduğundan emin."

"Yani sana yağ mı çekiyor?"

"O öyle biri değil." Nikki niyetlendiğinden daha sert konuştu ve Courtney sırtıttı.

"Gerçekten mi? Anlat."

"Bir dava üzerinde çalışıyor olmamız gerekiyordu." Nikki kaşlarını çattı.

"Öyleyiz," dedi Courtney. "Ama aynı zamanda arkadaşız. Sadece bu adamın senden faydalanmadığından emin olmak istiyorum. Ayrıca, o bakışı bilirim. İçine kapanmışsın ve biriyle konuşmak için yanıp tutuşuyorsun."

Belki de Courtney haklıydı. Bir soruşturmada her şeyi konuşmak genellikle her şeyin daha mantıklı olmasına yardımcı olurdu, öyleyse Rory'nin durumunda neden işe yaramasın?

Nikki içini çekti ve benzin istasyonunda arkasının üzerine düşmesiyle başladı. Courtney'ye Roger Mathews ve Rory ile test edilmemiş kanıtlar hakkında yaptığı konuşmaları anlattı.

"Rory ile bara gittin ve bana söylemedin mi?" Courtney sandalyelerden birinde döndü.

"Gerçekten hiç fırsatım olmadı," dedi Nikki. "Janelle ertesi sabah bulundu ve biz de çok meşguldük."

"Şimdilik görmezden geleceğim. Az önce ona kanıtlara bakacağınıza dair söz verdiniz, yani oldukça ikna edici bir şey söylemiş olmalı."

Nikki başını sandalyesinin arkasına yasladı. "O zamanlar verdiğim ifadenin güvenilir olup olmadığını merak etmeye başladım. Bana her zaman ayıldığım ve toksikoloji raporunun güvenilir bir tanık olduğumu kanıtladığı söylendi. Ama toksikoloji raporunun kaydı yok ve biliyorum ki

Kan alındı." Daha fazlasını öğrenene kadar sağlık görevlisi hakkındaki bilgileri açıklamak istemedi.

Courtney, "Uzun zaman önceydi ve her şey kâğıttan dijitale aktarıldığı için bazı şeyler kaybolmuş olabilir," dedi. "O gece hiç uyuşturucu kullandınız mı?

"Bu benim girmediğim bir yol." Partide kimsenin sıvı ecstasye aldığına dair bir kanıt yoktu. Çok fazla çılgınca varsayımda bulunuyordu ve Rory ima etmemiş olsaydı, Nikki bu fikri asla düşünmezdi.

"O zaman endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Courtney. "Saha testini geçtiğin kayıtlara geçti. Gerisi polise kalmış."

"Hâlâ toksin testine ne olduğunu bilmek istiyorum." Belki de gerçekten uyuşturucu almamıştı, ama toksikoloji raporu bunun yerine kanındaki alkol seviyesinin hala kürsüde sorun olacak kadar yüksek olduğunu gösteriyordu. Bu Hardin'i aptal durumuna düşürecek ve Mark'a karşı açılan davayı tehlikeye sokacaktı.

"Kayıt işlerinde çalışan bir arkadaşım var. Ondan testi aramasını isteyebilirim. Mükemmel bir sistemde, hastane laboratuvarlarından gelen tüm sonuçlar devlet veri tabanına girilmelidir."

"Medyaya gitmemesi konusunda ona güvenebilir misiniz?"

Courtney başını salladı. "İstemeseydim ona sormazdım." "O zaman sor. Her şey aramızda kalsın."

"Mark'ın masum olabileceğini düşünmeye mi başladın?"

"Bilmiyorum ama o zamanlar doğru insanlara güvenip güvenmediğimi merak etmeye başladım. Korkmuştum, şok olmuştum, ailemi yeni kaybetmiştim." Bu imalar Nikki'nin midesini bulandırdı. Eğer Mark Todd gerçekten masumsa, o da en az Nikki kadar kurbandı. Mark'ı çocukluklarından beri tanıyordu. Neden hikâyenin onun tarafını düşünmek için hiç durmamıştı?

Çünkü bir polis memurunun yalan söyleyebileceğini hiç düşünmemişti. Ve o geceyi ya da takip eden günleri düşünmesine asla izin vermemişti. Olanları bir kutuya koymuş ve bir daha asla düşünmemişti.

"Doğruyu mu söylüyor?" Kafa karışıklığı beynini bulandırıyor. İçiyor, gülüyor, dans ediyordu. Ve sonra her şey bulanıklaştı.

Karanlık. Başı pamukla doluymuş gibi hissediyordu.

"Hadi Nik. Ne düşünüyorsun? Bu senin kendi hatan. Zaten daha önce hep onun üzerindeydin."

"Hayır, değildim."

John gözlerini devirdi. "Buradaki herkes gördü."

Belki de ona tokat atmıştır. İnsanlar güldü; herkes izliyordu. Sonra ne oldu?

"Nikki." Courtney'nin sesi onu hafızasından geri getirdi. "Bu işi çözeceğiz. Katili yakaladığımızda, ailenin davasını yeniden ele almak için dünya kadar zamanın olacak."

Nikki Courtney'nin desteğini takdir ediyordu ama odaklanabileceğinden emin değildi. "Dinlediğiniz için teşekkürler."

"Liam az önce mesaj attı. Sana ulaşmaya çalıştığını söyledi," dedi Courtney. "Miller'ın her şey mahvolmadan önce kulüpte iyi bir şey bulduğunu söylediğini hatırlıyor musun?"

Nikki başını salladığında kafasında elli kiloluk bir ağırlık hissetti. "Bundan hoşlanmayacaksın."

Nikki dik oturdu, adrenalin vücudunda dolaşıyordu. "Ne oldu?"

"Sabah vardiyasındaki dansçılardan ikisi John Banks'i tanıdı. Düzenli müşterimizdir."

YİRMİ BEŞ

Roan Pharmaceuticals, Minneapolis metro bölgesinin kuzey ucundaydı. İki büyük otoyolun arasına sıkışmış olan bu yer, trafiğin yoğun olduğu bir bölgenin ortasında görece bir mahremiyet sağlıyordu. Nikki, Liam'ın gümüş rengi Prius'unu bulmak için kampüsün etrafında dolaştı. Liam arabayı kullanmayı teklif etmişti ama ofiste halletmesi gereken bazı işler vardı ve onu Stillwater'a götürüp sonra şehre geri getirmesi pek mantıklı gelmemiştir. Onu cipini alması için kafeye geri götürmüştü ve sessizlik Nikki'ye düşünmek için zaman vermişti.

En azından John, Janelle'i tanıdığı konusunda ona yalan söylemişti. Nikki Banks'lerle paylaştığı bilgiler konusunda dikkatli davranmıştı ama Madison ve Kaylee'yi John öldürdüyse, başka b i r cinayetin dikkat dağıtmak için iyi olacağını anlayacak kadar soruşturmaya yakındı.

Böyle korkunç şeyler yapabilir miydi? Bir saat önce olsa Nikki onun kimseye zarar vermeyeceği konusunda ısrar ederdi. Ama Rory ile yaptığı konuşma her şeyi değiştirdi.

Duruşmadan sonra, o geceyle ilgili anılarını gömmek için çok çalışmış, zihnini, ortaya çıkabilecek herhangi bir parçayı hemen atması için eğitmişti. Bunlar sadece bulanık anı kırıntılarıydı ve çoğu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Nikki her zaman yaşadığı travmayı suçlamıştı ama ya Rory haklıysa? Ya ona ilaç verildiyse?

John üniversiteye atletizm bursuyla gitmişti. Lisedeyken 800 metrede eyalet şampiyonu olmuş ve

Son senesinde bayrak takımını kazanmıştı. Nikki, John'un üniversitede koştığı ilk iki yılın ortalama olduğunu söylediğini hatırlıyor. Ama son iki yılında ilk beşe girmeye kararlıydı. Performans artırıcı kullandığını duymak Nikki'yi şaşırtmazdı. Ama onu seks için nadiren reddediyordu, öyleyse neden ona ilaç versin? Ve eğer kız zaten sarhoş olsaydı GHB'nin neler yapabileceğini bilebilir miydi?

Nikki, tecavüz ilacı ulusal haberlere konu olduğunda ve üniversite kampüsleri için büyük bir sorun haline geldiğinde üniversitede üçüncü sınıftaydı. Bir yurt danışmanı olarak, kızlarından birinin kurban olmasından endişe ediyordu. O ve başka bir RA, kendi katlarındaki her kızı hesaba katmak için birlikte çalıştılar ve Nikki'nin bildiği kadarıyla, sakinlerinden hiçbirine bir şey olmadı.

Ancak 1993 yılında etkilerinin ülke çapında bilinmemesi, bazı kullanıcıların bundan haberdar olmadığı anlamına gelmiyordu. Tecavüz vakalarının -özellikle de randevulu tecavüzlerin- bildirilmemesi de medya farkına varmadan önce bunun bir sorun olabileceği anlamına geliyordu.

Courtney kanıtları incelemek için St. Paul'e geri dönüyordu ama Nikki'ye doksanlı yıllarda içki ve sıvı ekstazinin bilinen etkileri hakkında biraz araştırma yapacağına söz vermişti.

Nikki John'a açıkça sormayı düşündü ama Janelle ile olan bağlantısını araştırmaya gelmişlerdi. Ve onunla geçmiş hakkında yüzleşmeden önce daha fazla bilgi istiyordu. Şu anda elinde sadece kayıp bir kan testi ve teoriler vardı.

Sonunda Liam'ın arabasını buldu ve yakınlara park etti. Liam da ona katıldı ve birlikte ana binaya doğru yürüdüler.

"Endüstriyel dondurucuların neresindeyiz?" Nikki'nin yüzü soğuk rüzgârdan yanıyordu.

Liam, "Hemen hemen her restoran ve markette en az bir tane var," dedi. "Şimdiye kadar bunlardan hiçbirini Madison ya da Kaylee ile ilişkilendiremedim."

"Peki ya avcılar?"

"Kaç kişinin avcılık lisansı var biliyor musun?" Liam sordu. "Bir de kaçak avcılar var. Ama endüstriyel dondurucu ile tek bağlantısı Hanson ve onun da mazereti sağlam. Kayınpederinin evi için arama emri çıkartmayacağız. Gördüğüm kadarıyla Çavuş Miller'ı getirmemişsiniz."

Nikki başını salladı. "Doug ve evrak işleriyle meşgul ama ayrılmadan önce onunla konuştum. Sabah vardiyasındaki iki garson da John Banks'i hatırladı. Güya birkaç favori dansçısı varmış ama ikisi de bugün çalışmıyor. Yarın çalışacaklar, o yüzden onlarla konuşmayı planlayın."

Roan Pharmaceuticals'ın satış ve pazarlama departmanının bütün bir kata yayıldığı bina ve gökdelenler ağı küçük bir hastaneye rakipti.

"Ona Janelle'in fotoğrafını gösterdim ve yüzüme karşı yalan söyledi." Nikki, John gerçeği söyleyene kadar binadan ayrılmayacaktı.

İdari asistanı John'un bugün herhangi bir toplantıya katılmayacağını söyledi ama Nikki ve Liam rozetlerini gösterince fikrini değiştirdi. Onları pencereleri olan bir köşe ofise götürdü.

Nikki asistandan önce kapalı kapıya yöneldi. "Bundan sonrasını biz hallederiz, teşekkürler."

Kadın sinirlenmiş görünüyordu ama başını salladı.

Nikki kapıyı çaldı ve yanıt beklemeden açtı. "Merhaba, John."

John başını masadan kaldırdı. Belli ki uyuyordu. Saçları dağınıktı ve gözleri kan çanağına dönmüştü. "Nikki. Seni beklemiyordum," dedi ve sonra Liam'a baktı. "Sen de kimsin?"

Nikki öne çıktı. "O Ajan Wilson. Amy aşırı doz aldığı anda evinizdeydi. Amy nasıl?"

"Tamam," dedi John. "Bailey'e odaklanmaya çalışıyor. Bir şey mi buldun? Yoksa Madison'ı nihayet gömebilmemiz için otopsi sonuçları için mi buradasınız?"

Nikki, John'un masasının önündeki büyük deri koltuğa oturdu ve Liam da diğerini aldı. Köşedeki ofis, kampüsü çevreleyen karla kaplı parkın etkileyici manzarasına sahipti. "Büyük ilaç firmalarının satış ve pazarlama müdürü. Bu besin zincirinde oldukça yüksek bir merteye."

"Sanırım." John çenesini elinin üzerine dayadı. "Neden buradasın?"

Nikki, "Otopsiler henüz tamamlanmadı," dedi. "Ben buraya Janelle Gomez cinayeti."

"Kim?"

"Parkta bulunan kadın," dedi Nikki. "Bana onu tanımadığını söylemiştin."

"Ah, doğru ya. Üzgünüm, çok yorgunum. Pek uyuyamadım." John gözlerini ovuşturdu. "Peki ya bu kadın?"

Liam, "Bebek Evi'ndeki patronu onu teşhis eden kişiydi," dedi.

John başını salladı. "Orayı biliyorum."

"Biliyoruz," dedi Nikki. "Dansçılardan ikisi senin sabahları düzenli olarak geldiğini söyledi."

İç çekti ve sandalyesine yaslandı. "Bakın, bundan gurur duymuyorum. Madison ortadan kaybolduğundan beri Amy ile aramız pek iyi değil. Haftada birkaç kez stres atmak için gidiyorum. Ama seks için para ödemiyorum."

Nikki, "Senin kişisel meselelerin gerçekten umurumda değil," diye cevap verdi. "Madison, Kaylee ve Janelle arasındaki ortak payda olman umurumda."

John'un rengi soldu. "Maddie'ye zarar vermemi önermiyorsun, değil mi? Asla yapmam."

"Janelle'in vardiyalarını kızların hesaplarıyla karşılaştırdık. Onun vardiyası sırasında kulüpte olduğunu biliyoruz. Kulübün içindeki güvenlik kamerası kayıtları için arama emri çıkartıyoruz. Kulüp sahibi her açıdan çekildiğini söylüyor. O yüzden şimdi doğruyu söyleyen iyi olur." Nikki, Janelle'in tanıtım fotoğrafını masasına koydu. "Onu tanımadın mı? Anlatacağın hikâye bu mu?"

"Onu orada gördüğümü hatırlamıyorum. Sadece birkaç kızla iletişim halindeyim," dedi John. "Geri kalanlar sadece arka planda."

"En son ne zaman kulübe gittin?"

"Madison ve Kaylee'nin bulunduğu gün. Sabah, biz haber almadan önce."

"Ve o zamandan beri oraya gitmediniz mi?"

"Hayır." Sandalyede geriye doğru yığıldı. "İşe gelmekten ve evde var olmaya çalışmaktan başka bir şey yapamayacak kadar uyuşmuş durumdayım."

"Sizi güvenlik videolarında göreceğiz. Şimdi dürüst olup zamanımızı boşa harcamayı bırakabilirsin."

"Tanrım." John ellerini masaya vurdu. "Doğruyu söylüyorum Nikki. Neden bu konuda benimle uğraşıyorsun?"

"Ben işimi yapıyorum."

"O zaman oldukça kötü bir iş yapıyorsun. Kızımı öldüren piçi aramak yerine burada benimle vakit harcıyorsun." Adamın sert gözleri Nikki'ye odaklandı ve Nikki'nin içine bir endişe duygusu sızdı. "Senin en iyilerden biri olman gerekiyordu. Yoksa medya haklı mı? İşini yapamayacak kadar Mark Todd'a mı odaklandın?"

"Medyanın ne konuştuğu hakkında hiçbir fikri yok."

"O zaman neden etrafta dolaşıp kan testini soruyorsun? Ve kardeşiyle takılmak mı?"

"Pardon?"

"Bunu öğreneceğimi düşünmedin mi? Stillwater hâlâ küçük bir kasaba ve benim her yerde bağlantılarım var. İnsanlar, itibarının zedelenmesinden korktuğun için Rory'ye yağ çekmeye çalıştığını düşünüyor."

Nikki, John'un değiştiğini düşünerek aptallık etmişti. O hâlâ kontrolü elinde tutmak isteyen aynı adamdı. Ama Nikki ona itaatkâr bir şekilde boyun eğen aynı güvensiz kız değildi.

"İtibarımla ilgili hiçbir endişem yok. Sadece doğru adamın hapiste olduğundan emin olmak istiyorum."

"Öyle olduğunu biliyorsun, Tanrı aşkına. Rory, kardeşi için üzülmen için seni manipüle ediyor."

"Yaptığı şey bu değil."

"O zaman ne var? Maddie'nin katilini aramak yerine neden onunla takılıyorsun? Bir erkeğin ilgisine bu kadar mı muhtaçsın? Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Nikki kılandı. John'un tavrı çok çabuk değişmişti ama tepkisindeki bir şey ona normal gelmişti. "Janelle'e ilaç verilmiş olabileceğine inanmak için nedenlerimiz var. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

Liam sertleşti ama blöfünü görmedi.

"Neden?" John tersledi. "Bir ilaç şirketinde çalıştığım için mi?"

Nikki ona baktı ve bu imanın havada kalmasına izin verdi.

John'un yüzü kızardı, gözlerinde sinirden bir titreşim belirdi. "Ofisimden defol."

Nikki ayağa kalktı, topuklarının üzerinde döndü ve yanında Liam olduğu halde dışarı çıktı. Elleri öfkeyle titriyordu. John'un çıkarıcı yönünü nasıl unutmuştu? Nikki onun gibi insanlarla nasıl başa çıkacağını çok iyi biliyordu ama kendisini köşeye sıkıştırmasına izin vermişti.

Liam asansöre ulaşana kadar onun yanında sessizce yürüdü. "Bu uyuşturucu meselesi de ne?"

Rory'yle yaptığı konuşmayı ona anlatmak istemiyordu, özellikle de John'un suçlamasından sonra. "Sadece bir önsezi. Tepkisini görmek istedim."

"Onu kesinlikle kızdırmışsın," dedi Liam. "Seninle böyle konuştuğu için neden ona haddini bildirmedin?"

Nikki düğmeye bastı ve sonra ellerini ceplerine soktu. Liam'ın bakışlarıyla karşılaşamadı. "Ben yaptım."

"Rory ile aranızda bir şeyler olduğunu ima ettiğini duymadın mı? Ya da işini yapmadığını?"

"John, insanları tartışmaya çekerek ve sonra da olayları onların suçu gibi göstererek elde ettiği güçle büyüyor. Ona bu zevki tattırmayacağım." Nikki kendi mantığına inanmayı diledi.

"Siz çıkarken de böyle miydi?"

"Evet ve görünüşe göre o kadar da değişmemiş."

"Senden korktuğunun farkındasın, değil mi?" Liam kapılar açılırken sordu. "Belki eskiden güvensizlikten ya da her neyse, seni manipüle ediyordu ama senden korkuyor. Onun hayatını zindan edecek güce sahip olduğunu biliyor."

"Sadece bir şey yaptıysa." Nikki duyguları onu bastırmadan önce konuyu değiştirdi. "Güvenlik videolarını ofisteki ineklere gönderdin, değil mi?"

"Yarın öğleden sonra bitmiş olacaklar."

John'un striptiz kulüplerine olan eğilimi ve olası zinası ona Madison ve Kaylee'ye zarar vermek için bir neden vermiyordu. Kaylee Ricky'ye şantaj yapmaya çalışmıştı; aynı şeyi arkadaşının babasına da yapar mıydı? Ya John Kaylee'nin peşine düştüyse ve Madison ikincil hasar olduysa?

Peki Janelle Gomez bu resmin neresindeydi, eğer öyleyse bile? Belki de gerçekten başka biri tarafından öldürülmüştü.

Frost'a olan mevcut ilgiyi izlerini örtmek için kullanacak kadar akıllı.

John ortadan kaybolduktan sonra striptiz kulübüne gitmeye başladığını iddia etmişti ama Nikki'nin şüpheleri vardı. Stillwater-Hudson bölgesinde en az on tane sözde beyefendiler kulübü vardı. Janelle'in John'un tercih ettiği striptiz kulübünde çalışması tesadüf olamazdı.

"John'un müfredat dışı faaliyetlerini araştırın. Başka bir yere sık sık uçup uçmadığını ve gerçekten söylediği kadar eli kolu bağlı olup olmadığını öğrenin. Kamu kayıtlarını kontrol edin ve Amy ile hiç yasal olarak ayrılıp ayrılmadıklarını ya da bir dava açılıp açılmadığını görün. Evliliğinin gerçekte ne kadar iyi olduğunu bilmek istiyorum ve ikisi de dürüst olmayacak."

"Nereden başlayacağımıza dair bir öneriniz var mı?"

"Striptizciler," dedi Nikki. "Rahatlamak ve egosunu tatmin etmek için onlara gelirdi. Amy hakkında kötü konuşursa, bunu onlara söylerdi."

YİRMİ ALTI

Nikki evin alarmını sıfırladı ve yatak odasına yöneldi. Roan Pharmaceuticals'ı ziyaret ettikten sonra temiz kıyafetler almak için eve uğramaya ve ardından Lacey'ye sürpriz yapmak için Tyler'lara uğramaya karar vermişti.

Nikki, Stillwater'a geri dönmek zorunda olmamayı diledi. Kendi yatağında bir gece geçirmek için adam öldürebilirdi. Dolabını karıştırdı ve iki çift kot pantolon seçti, ama üstlerinin hepsi rüküş görünüyordu. Her zamanki kıyafetleri onu özensiz gösterdiğinden değil ama kotlar kıvrımlarını sarıyordu. Aynı şeyi yapan üstler de bulabilirdi.

"Kimi etkilemeye çalışıyorum?" diye mırıldandı. Cevabı düşünmesine izin vermeden önce ev karanlığa gömüldü.

Nikki dizleri yatağa değene kadar odanın içinde ayaklarını sürüyerek yürüdü. Telefonunu aradı ve sonra el feneri özelliğini açtı. Koridorda aceleyle ön pencereye doğru ilerlerken ev ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Komşunun ışıkları yanıyordu.

"Yol ışıklarım da öyle." Ön pencereden dışarı bakarken boşluğa doğru konuştu. Işıklar harekete duyarlıydı ama Tyler'ın kamyoneti garaj yolunda değildi. Garajında sadece bir durak vardı.

Kafasının içinde alarm zilleri çalışıyordu. Komşularında hâlâ elektrik vardı ama sokağın kendi tarafındaki tüm evleri göremiyordu. Belki de kısmi bir kesinti idi ve başka kimlerin etkilendiğini göremiyordu.

Devre kesici dışarıdaydı ve asma kilitli bir kapakla korunuyordu. Asma kilit anahtarla kodlanmıştı, bu yüzden açmak imkansızdı. Nikki şifreyi ezbere bile bilmiyordu.

Güvenlik sisteminin, kesinti durumunda en az on iki saat dayanması gereken bir yedek bataryası vardı. Ön kapının yanındaki panel alarmin hâlâ açık olduğunu gösteriyordu. Nikki'nin güvenlik kameralarının hâlâ kayıta olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Davetsiz bir misafirin izlerini aramak için pencerenin etrafına baktı. Karda yeni ayak izleri yoktu ama şalter evin yan tarafında, yemek odası penceresinin sadece birkaç santim solundaydı.

Nikki masanın etrafından dolaştı, midesinin çukuruna bir korku yerleşti. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Pencere aniden patladı, camlar şarapnel parçaları gibi havada uçuştı. Nikki kollarını yüzüne doğru kaldırdı ama başının yan tarafında bir acı patladı. Dizleri sertçe yere çarptı.

YİRMİ YEDİ

"Kırılmaz cam buraya kadarmış." Nikki buz torbasını başına bastırdı. Kanama durmuştu ama yara hâlâ yanıyordu. Birisi elektriği kesmek için evinin şalterindeki koruyucu kapağı kırmıştı. Güvenlik kameraları garajın yanı sıra ön ve arka kapıları da görüyordu ama saldırgan hepsinden kaçmıştı. "Görünüşe göre bunu yapan kişi yolun aşağısına park etmiş ve çitin üzerinden tırmanarak doğrudan devre kesiciye yönelmiş."

"Tanrıya şükür sadece bir hava tabancasıydı." Tyler başından yaralandığını öğrendiğinde çok sinirlenmişti ama yine de Lacey'ye sürpriz yapmak için onun evine gitmişti. "Senin evde olduğunu nereden biliyorlardı ki?"

"Yapmadılar," dedi Nikki. "Roan Pharmaceuticals'a giden yolu yarılana kadar evde olacağımı bile bilmiyordum. Liam'dan başka kimseye de söylemedim." Birinin elektriği kestiğini ve sonra da onun eve girdiğini görmek için beklediğini bilmek yeterince kötüydü, ama ya Lacey evde olsaydı?

Nikki işinin tehlikelerini yıllar önce kabullenmişti ama kızının tehlikede olabileceği fikri içinde bir korku dalgası yaratmıştı. Annesinin sargılı kafasını görmek onu korkutmuştu ama Nikki pizzayla dikkatini dağıtmıştı. Yemeklerini bitirdiklerinde Lacey yarasını unutmuş gibiydi. Banyosuna kadar gecenin geri kalanını Nikki'nin kucağına sokularak geçirmişti.

"Sanırım insanlar havalı silahları hedef talimi için kullanıyor." Tyler mutfak tezgahına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu.

.177 saçma camı hassas bir şekilde kırmıştı ve olaya müdahale eden polis memuru Nikki'ye, evin yan tarafındaki kar izleri ile pencere arasındaki muhtemel mesafe nedeniyle kullanılan hava tabancasının muhtemelen üst düzey bir model olduğunu söylemişti.

"Tahminimce bu kişi bir mesaj göndermek için geldi." Dış cephe kaplamasının üzerine, devre kesicinin hemen üstüne spreyci boyayla kırmızı renkte "Yalancı" yazılmıştı. "O protestoculardan biri olmalı. Bir tanesi lokantada olay çıkardı ve beni itti. Miller onu saatlerce istasyonda tuttu ama arkadaşlarından biri beni eve kadar takip etmiş olmalı. Kardaki izler genel kar botlarına benziyor, muhtemelen 10 ya da 11 numara bir erkek ayakkabısı."

"Protestocularla sorun yaşadığınıza dair bir şey söylemediniz." "Bu seni ilgilendirmez." Kelimeler daha sert çıktı niyetlendiğinden daha fazla.

"Kızımızı riske atması beni endişelendiriyor."

Nikki ona ters ters baktı. "Bu yüzden Stillwater'da kalıyorum ve bu gece seni aradım. Başka ne yapmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diye tersledi. "Artık yaptığın hiçbir şeyi anlamıyorum."

"Bunu şu anda seninle yapamam. Stillwater'da kimse bir kızım olduğunu bile bilmiyor. Onu bu işin tamamen dışında tuttum. Adresim de kayıtlı değil. Ya biri beni bulmak için çok uğraştı ya da beni takip etti."

Tabii kirli işleri Newport yapmadıysa, ama Nikki kadından ne kadar hoşlanmasa da, onun kölelerini şiddet uygulamaya gönderdiğini düşünemiyordu.

"Buralarda takılan başka biri var mı?"

Nikki'nin aklına hemen Rory geldi ve yüzü kızardı. O böyle bir şey yapmazdı. "Pek sayılmaz."

"Peki ya Frost?" "Ne olmuş ona?"

"Medyanın Stillwater cinayetlerinden onun sorumlu olabileceğini ima etmesine izin veriyorsunuz. Eğer egosu söylediğiniz kadar büyükse, belki de kırgındır ve size bir mesaj gönderiyordur."

Nikki Frost'u çoktan düşünmüş ve onu elemişti. "Bu onun göndereceği türden bir mesaj değil. Çok kaba. Ve o

"Katilin o olduğunu sanmıyorum." "Bunu nasıl bilebilirsin ki?" "Çünkü bu benim işim, Tyler."

"Evet, işiniz bir gün sizi öldürtecek."

Nikki dişlerini sıktı. Tyler onun şiddet suçları biriminde çalışmasından hiçbir zaman hoşnut olmamıştı ve insanların neden bu kadar korkunç suçlar işlediğini anlama ihtiyacını anlayacak kapasitede değildi. Nikki sık sık Tyler'ın asıl sorununun Tyler'ın yaptığı işlerden dolayı takdir edilmesini kıskanması olup olmadığını merak ediyordu ama bu fikri ortaya atmaya cesaret edemiyordu. Tartışma her zaman bir çıkmazla sonuçlanırdı. "Ben halledebilirim."

"Lacey ne olacak?" diye sordu Tyler. "Eğer sana bir şey olursa, ona ne diyeceğim? Annemin seçtiğini-"

"Dur." Nikki öfkeyle titreyerek ayağa kalktı. "Tek kelime daha etme."

Tyler'ın yanakları kızardı. "Seni kötü hissettirmeye çalışmıyorum."

"Yapmaya çalıştığınız şey tam olarak bu. İşim söz konusu olduğuunda her zaman yapmaya çalıştığınız şey bu. Benim işim bu ve bu değışmeyecek," dedi Nikki. "Bu tartışmayı daha kaç kez yapmamız gerekiyor?"

Çenesindeki kaslar seğıirdi. "Buna gerek yok. Sen değışmeyeceksin."

"Sen de öyle." Nikki ceketini ve çantasını topladı. "Yarın Lacey'yi arayacağım."

"Cidden bu gece Stillwater'a geri mi dönüyorsun? Kafa travmasıyla mı?"

"Ben iyiyim."

Tyler bir an için gözlerini kapattı. "Bak, birbirimize kızgın olduğumuzu biliyorum ama lütfen bu gece boş yatak odasında kal. Geç oldu ve yorgun olmalısın. Bu gece seni daha fazla rahatsız etmeyeceğim. Ve sabah işe gitmeden önce onu okula götürebilirsin. Lacey çok mutlu olacak."

Nikki ona hayır demek istedi ama yorgun bedeni duygularına baskın çıktı. "Tamam Tyler. Ama bu hiçbir şeyi değıştirmmez."

"Merak etme," dedi. "Senin değışmenden uzun zaman önce vazgeçtim."

YİRMİ SEKİZ

Hava mermisi ona kan akıtacak kadar sert isabet etmişti ama yara yüzeyseldi. Ancak çürük öyle değildi. Nikki ertesi sabah St. Paul'deki adli tıp ofisine vardığında, kulağının üstündeki yara izi dağlama demirinin izi gibi görünüyordu ve kafa derisi boyunca uzanan iki inç uzunluğundaki morluğu gizlemek imkânsızdı. Ama Lacey'i okula bıraktıktan hemen sonra Liam'dan telefon almıştı ve şimdi davayı çözüp Stillwater'dan gitmesi gerektiğini her zamankinden daha çok biliyordu. Lacey'den uzakta geçirdiği zaman Nikki'yi parçalara ayırıyordu ve bunun için daha güvende değildi.

Paul'deki adli tıp ofisi, Washington County de dahil olmak üzere birçok küçük ilçenin ölüm soruşturmalarını yürütüyordu. St. Paul şehir merkezindeki büyük tıbbi kompleksteki konumu, park yeri bulmanın genellikle zor olduğu anlamına geliyordu. Nikki sonunda doğu rampasında boş bir yer buldu. Ağır kar çizmeleriyle olabildiğince hızlı yürüdü ve resepsiyonda kaydını yaptırıp Liam'a adli tabibin ofisinde katıldığında başı yeniden ağrımaya başlamıştı. Otopsi odasına kadar sessizce yürüdüler, Nikki'nin sinirleri gergindi. Adli tabibin cesetler oradayken olayların üzerinden geçmek istemesi iyiye işaret değildi ama en azından Madison ve Kaylee'nin cesetlerinin buzları çözüldüğüne göre nihayet cevap alabilecekti.

Dr. Blanchard sabırsızlıkla ayağını yere vurarak onları bekliyordu. "Geç kaldınız." Melissa eyaletin ilk Afro-Amerikan adli tabibiydi. Nikki birkaç vakada onunla birlikte çalışmıştı,

Onun saçma sapan yaklaşımı bazılarının gözünü korkutsa da Nikki bunu takdir etti.

"Benim hatam," dedi Nikki. "Özür dilerim."

Blanchard bir kaşını kaldırdı. "Bir kapıya mı çarptın?"

"Onun gibi bir şey."

"Doğru," dedi Blanchard. "İlk olarak Janelle Gomez. Ailesi ona uygun bir Katolik cenaze töreni düzenlemek istiyor, bu yüzden cesedi serbest bıraktım. Künt yuvarlak bir cisimle vurulmuş. Motelde bulduğunuz lamba muhtemel suçlu."

"Anında mı öldü?"

Blanchard, "Hayır, vücudundaki donma seviyesi göz önüne alındığında, atıldıktan sonra en az birkaç saat hayatta kaldığını düşünüyorum," dedi. "Röntgenler çok sayıda iyileşmiş kırık olduğunu gösteriyor, yani kesinlikle darp edilmiş. Ancak cinsel saldırı izi yok ve ölümünden önce seks yaptığını gösteren hiçbir şey yok."

Nikki, Janelle'in cinsel saldırıya uğramamış olmasından dolayı bir rahatlama hissetti. Tek başına ve dondurucu soğukta ölmüş olması yeterince kötüydü. "Bunu eski kocası yaptıysa, dayak izleri beklerdim. Eau Claire polisi ne dedi?" Nikki Liam'a sordu.

"Dün gece geç saatlere kadar hâlâ onu arıyordum," dedi Liam. "Burada işimiz bittikten sonra bir güncelleme için aramayı planlamıştım. Dr. Blanchard, toksikoloji raporunu ne zaman bekliyorsunuz?" Liam sordu.

"Laboratuvardan acele etmelerini istedim ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsunuz. Madison ve Kaylee'ye gelince, cesetleri görmemiz gerekiyor."

Blanchard süitin kilidini açtı ve Nikki formaldehitin güçlü kokusu karşısında irkilmemeye çalıştı. Madison ve Kaylee'nin cesetleri bir çarşafı örtülmüş çelik sedyelerin üzerinde yatıyordu. Giysileri dikkatle çıkarılmış, resimleri çekilmiş ve otopsileri yapılmıştı.

Blanchard Kaylee'nin çarşafını göğsüne kadar çekti. Mavi, solgun teni esnekliğinin çoğunu kaybetmişti. Boynunu büyük mor çürükler kaplamıştı. "Önce Kaylee öldü."

"Boğulmuş mu?"

Blanchard başını salladı. "Rızaya dayalı seks gibi görünen bir ilişkiden sonra. Prezervatif kullanılmış ve yırtılma ya da hasar yok; bunu bazen saldırılarda görürüz. Olay olduğunda yaşıyormuş. Ayrıca bir süre sırt üstü yatmış gibi görünüyor, çünkü morluk oluşmuş."

Gördüğünüz gibi. Ancak donmuş olmak bunu bozabilir, bu yüzden kesin bir şey değil. Ancak kesin olan şu ki Kaylee dondurulduğunda ölüm katılığından çıkıyordu."

Nikki yanlış duymuş olmalı. "Affedersiniz?"

Blanchard, "Hem diz hem de kalça eklemlerinde ölüm sonrası yırtıklar olduğu açık," dedi. "Alt ekstremiteler en uzun süre rigorda kalır. Kaylee cenin pozisyonuna zorlandığında rijitlikten tamamen çıkmamıştı."

"Yani öleli sekiz ila on iki saat mi oldu?" Liam sordu.

"Ortalama olarak, evet."

"Nikki, "Cahilce olacak ama bu gözyaşlarının önce kısmen dondurulup sonra da cenin pozisyonuna getirilmesinden kaynaklanmasına imkân yok, değil mi?" diye sordu.

"Bu pek olası değil. Kısmen donmuş bir uzvu hareket ettirmek, sertlikten çıkan bir uzvu hareket ettirmekten daha zor olacaktır."

Katil başlangıçta cesetlerle ne yapacağını bilmiyordu.

Bir yere saklanmışlardı. "Peki ya Madison?"

"Kızlar Banks'lerin evinden ayrılmadan önce pizza yemişler ve Kaylee'nin midesinde bulduğum şey de buydu. Madison'inki boştu. Ancak bağırsakları doluydu," dedi Blanchard.

"Yani sindirimi altı ila sekiz saat sürüyor," dedi Liam. "Genellikle bir ya da iki gün içinde bağırsak hareketi olur mu?"

"Genellikle, ama biraz daha uzun sürebilir." Blanchard Madison'ın çarşafını çıkardı.

Nikki ve Liam'ın nefesleri kesildi. Donmuş giysileri vücudundaki yığınla çürüğü gizliyordu. Kollarında ve ayaklarında belirgin bağ izleri vardı.

"Cinsel saldırı izi yok ama tırnakları ve birkaç parmağı kırılmış."

"Cehennem gibi savaştı." Nikki ellerini beline sıkıştırdı. Kendini asla kurbanın yerine koymamayı uzun zaman önce öğrenmişti ama bir anne olarak Madison'ın yaşadığı dehşeti görmek odadan çıkmak istemesine neden olmuştu.

"Burada birkaç çürük var" -Blanchard Madison'ın sağ kolunu işaret etti- "daha açık renkte ve yeterince sarı

iyileşme sürecinin başladığını düşünmemi sağladı."

"Nasıl öldü?" Nikki sordu.

"Bu da beni en kötü kısma getiriyor."

"Daha kötü bir şey mi var?" Liam sordu.

"Morluk, cenin pozisyonunda, bağlı bir şekilde öldüğünü gösterdi. Hem karaciğer hem de böbrek yetmezliği yaşamış. Kalbi de tehlikeye girmiş." Blanchard, Madison'ın ellerini görebilmeleri için çarşafı kaldırdı.

"Soğuk ısırtığı," dedi Liam.

"Aman Tanrım. Donarak mı ölmüş?"

"İç kanaması vardı. Kafatasının arkası künt kuvvet travması nedeniyle kırılmış. Beyni kanamış ve şişmiş, bu da hemen ölmediği anlamına geliyor. Bilinci tam olarak yerinde olmayabilir ama donma, bağlandığında ve dondurucuya konulduğunda hayatta olduğunu kanıtlıyor."

"Ve Kaylee öleli birkaç saat olmuştu, belki de daha fazla." Liam Nikki'ye baktı.

Nikki, "Künt cisim travması hem Madison hem de Janelle'de belirgin ve her ikisi de ağır koşullarda öldü," dedi. "Madison da Janelle gibi kasıtlı olarak mı donarak ölmeye terk edilmiş?"

"Bu çok mümkün, ancak katil onun olduğundan çok daha hızlı öleceğini düşünmüş olabilir. Üç kurbanın da tırnaklarının altından örnek aldım," dedi Blanchard. "Ama herhangi bir sonuç almamıza günler var. Courtney dün iki kızın da kıyafetlerini aldı. Madison bir kemer ve bir saat takıyordu. Parmak izi arıyoruz."

Nikki çoktan Courtney'e mesaj atıp son durumu soruyordu.

Blanchard, Madison'ın kolunu avuç içi yukarı bakacak şekilde dikkatle çevirdi. "Ön kolunun alt kısmını görüyor musun?"

Nikki'nin nefesi boğazında düğümlendi. Madison dondurucuda etkisiz hale gelmeden önce izler muhtemelen oldukça tazeydi. "Bunlar... mektuplar mı?"

"Sanırım ilki bir 'P' harfine benziyor." Dr. Blanchard gözlerini kısarak çiziklere baktı. "Ya da muhtemelen tamamlanmamış bir 'R.' İkincisinin bir harf mi yoksa bir sayı mı olduğunu anlayamıyorum."

"Dikey bir çizgiye benziyor," dedi Nikki. "Belki bir 'I'. Muhtemelen 'S' ya da 'G' değil. Ya da 'C'."

"J,' 'O,' 'Q,' çıktı. 'X,' 'Y,' ve 'Z' de. Ama yine de geriye pek çok olası harf kalıyor." Liam başını salladı. "Bu çok fazla değişken demek."

"Takma tırnakları vardı," diye yorumladı Nikki. "Onlar böyle çizikler yapmak için fazla mat."

"Gomalak," dedi Blanchard. "Taban gevşediğinde çıkarılması nispeten kolaydır. Sağ işaret tırnağının gomalak kısmı eksik ve tırnak pürüzlü ve Madison'ın kendi kanıyla tıkanmış. Bu çizikler ölmekten kısa bir süre önce olmuş. Çok derin değiller ama iyileşme şansları olmamış. Soğuk onları korumuş."

Madison katili bulunabilsin diye kendi etini oymuştu.

YİRMİ DOKUZ

Adrenalin Nikki'ye pompalandı. "Kaylee muhtemelen ortadan kaybolduktan sonra birkaç saat içinde öldürüldü ama Madison'a acele etmedi. Kaylee'nin ölümü nispeten acısız görünürken onun acı çekmesini istedi."

"Kaylee onunla seks yaptı ve sonra da onu öldürdü," dedi Liam. "Madison ikincil hasar olabilirdi."

"Belki," dedi Nikki. "Ama Miles Hanson Kaylee'nin bakire olduğunu söyledi. Onun haklı olduğunu varsayarsak, Madison ve Kaylee sadece takılmaya gitmiş ve sonra Kaylee katille seks yapmaya karar vermiş olabilir."

"Katil başından beri Kaylee'yi öldürmeyi mi planlıyordu? Neden Madison'ı da boğmadı? Neden onun ölümünü bu kadar acımasızlaştırdı?"

Nikki, "Boğma son derece mahremdir ve neredeyse her zaman patlamaya hazır bir öfke tarafından yönlendirilir" dedi.

"Bobby, Kaylee'nin aşık olduğu kişiydi," dedi Liam. "Yalan söylüyor olma ihtimali var mı?"

"Cumartesi günü ortadan kayboldular. Bobby'nin arabası yok, o yüzden Mindy'nin onu alması gerekiyordu. Miller aileye yakın herkesi sorguladı ve tüm mazeretlerini kontrol etti. Mindy Cumartesi günü bütün gün işteymiş ve hem Bobby hem de Mindy bana Bobby'nin Pazar sabahı erkenden eve gelip arama yapabilmesi için onu Mindy'nin aldığını söylediler. Bu aynı zamanda Ekim ayında Miller'a söyledikleriyle de uyuşuyor."

"Bütün arkadaşlarıyla yeniden görüştüm," dedi Liam. "Arabası olan başka erkek arkadaşları yok ve hala bir buluşma yerini daraltmak için cep telefonu verilerini bulamadım."

"Hâlâ John'un striptiz kulübündeki favori kızlarıyla konuşacak mısın? Onlara söyleyip de bize söylemediği bir şey var mı öğrenmemiz lazım. Şüpheliler listemizden başka birini tanıyıp tanımadıklarına bakabilir miyiz?"

Liam başıyla onayladı. "Bu sabah ikisi de çalışıyor, ben de buradan Doll House'a gidiyorum. Madison'ın diğer arkadaşından ne haber? Onunla tekrar konuştun mu?"

"Haftada sadece iki öğleden sonra çalışıyor. Neyse ki bugün o günlerden biri. Sanırım bir şeyler saklıyor," dedi Nikki. "Kulüpte işiniz bittikten sonra, tüm görüşmeleri gözden geçirin ve 'P' ve 'I' ile başlayan herhangi bir ad ve soyadı kombinasyonunu arayın. Çok fazla olsa da yerel işletmeleri ve sakinleri de araştırın. Bilgisayar departmanındaki ineklerle konuşun. Sonuçları daraltmaya yardımcı olacak bir programları olabilir."

"Sahte tırnak ne olacak?" Liam sordu.

"Madison'ın gomalağı French Tip'ti. Eğer dondurucuda soyulduysa, katil cesetleri taşıırken bunu fark etmemiş olabilir. Şu anda soruşturmanın dışında kimsenin bunu ya da kolundaki baş harfleri bilmesine gerek yok. Çivinin hala dondurucuda olma ihtimaline karşı, katile ondan kurtulma şansı vermek istemiyoruz."

OTUZ

Nikki kütüphaneyi bu kadar kalabalık görünce şaşırdı. Çoğu genç telefonlarına ve sosyal medya hayatlarına dalmışken, sakın bir öğleden sonra bekliyordu. Bilgisayar laboratuvarı neredeyse doluydu, bir avuç insan kitap ödünç alma sürecindeydi ve bir grup genç etkinlik alanında kâğıt oynayarak takılıyordu.

Brianna'yı gizem bölümünde rafları düzenlerken buldu, kablosuz kulaklıklar onu dünyadan koparıyordu.

Brianna kulaklıklarını çıkardı ve Nikki'ye temkinli bir şekilde baktı. "Burada ne işin var?"

"Sadece bir kitaba göz attığıma inanabiliyor musun?"

Brianna başını salladı.

"Ben öyle düşünmüyordum." Nikki gülümseyerek kızı rahatlatmaya çalıştı. Ama kız hazırolda duruyordu, kaçmaya hazırdı.

"Ailem ya da bir yetişkin olmadan beni sorgulama izniniz var mı?"

Nikki, "Şüpheli olarak değil, hayır," dedi. "Ama sana Madison hakkında birkaç soru sormak istiyorum."

"Seninle zaten konuştum. Annem polise beni r a h a t bırakmalarını söyledi."

"Ama bana her şeyi anlatmadın."

"Evet, öyle yaptım." Brianna kitap raflarına geri döndü.

"Kinesik nedir biliyor musun?"

"Hayır." Brianna zaten dar olan sıraya bir kitap sıkıştırdı.

"Sözsüz iletişim için kullanılan geniş bir terim. Beden dili. 'Evet, yaptım' dediğinizde başınızı sallamak yerine başınızı sallamanız gibi. Ve gençler, özellikle de normalde hilekar olmayanlar, gerçekten gergin olurlar. Topuklarınızın üzerinde ileri geri sallanıyormuşsunuz gibi."

Brianna sustu. "Sana yardımcı olacak başka bir şey bilmiyorum."

"Belki de b i l m i y o r s u n d u r," dedi Nikki. "Ama sana nasıl yardım Çoğu zaman önemsiz gibi görünen ayrıntılar bir davayı açığa çıkarır. Arkadaşlarınızı kimin öldürdüğünü öğrenmek istemiyor musunuz?"

Brianna'nın dudakları titredi. "Tabii ki."

"Dinle, lisenin ne kadar zor olduğunu bilirim. Yanlış bir şey söylemek sosyal çevrenizden atılmanıza neden olabilir ve sonra bir anda dışlanırsınız. Ama bu sadece geçicidir, Brianna. Doğru şeyi yapmamak sana ömür boyu pişmanlık bırakır. Maddie'yi şimdi terk etme."

Brianna'nın gözleri yaşlarla doldu. "Ailesi çok kavga ediyordu."

"Madison nedenini söyledi mi?"

"Annesi Kaylee'den nefret ederdi. Bayan Banks, Kaylee'nin kimsenin bilmediği sinisi şeyler yaptığı hakkında bir şeyler söyledi. Ona haddinin bildirilmesi gerekiyordu."

Nikki bunu Amy ile konuşurken zaten biliyordu. "Kaylee ile bu konuyu konuştu mu?"

Brianna yanağının içini çiğneyerek başını salladı.

Nikki öne çıktı ve omzuna dokunarak Brianna'yı nazikçe yüzünü ona çevirdi. "Amy neden böyle hissetti?"

"Kaylee, Madison'la ilk takılmaya başladığında ona geçen yaz birkaç yaşlı arkadaşıyla Hudson'a gittiği ve bir bara girmek için sahte kimlik kullandığı bir geceden bahsetti. Sarhoş, yaşlı bir adam ona asılıp durmuş. Adam ona özel olarak birkaç fotoğrafını çekmesine izin verip vermeyeceğini sormuş. Kız ona siktirip gitmesini söylemiş."

Nikki'nin midesi bulandı. Bu işin gidişatından hiç hoşlanmamıştı.

"Sonra bir gece, ortadan kaybolmalarından birkaç gün önce, Madison anne babasının kavga ettiğini duydu. Çoğunlukla annesi. Küçük kardeşi ağlayarak Madison'ın odasına geldi ve bunun kendi hatası olduğunu söyledi," dedi Brianna. "Bay Banks'in ofisini karıştırıyormuş ve bir kutu bulmuş."

bir sürü resim. oğunda Bay Banks vardı, farklı kadınlar vardı ve hepsi de çıplaktı. Bazıları uyanık bile değildi. Bayan Banks çok üzüldü, bu yüzden Bailey bunun kendi hatası olduğunu düşündü. Madison ona öyle olmadığını ve her ne olursa bunun annesiyle babası arasında olduğunu söyledi. Madison bu konuda ailesiyle yüzleşmek niyetindeydi. Kaylee'ye yaklaşan Bay Banks olduğundan emindi. Bunu ona soracaktı."

"Onlardan herhangi biriyle konuştu mu?"

"Bilmiyorum. Sonraki hafta sonu ortadan kayboldular. Sanırım annesi ona işleri halletmesine izin vereceğine dair söz verdirdi." Brianna kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, parmakları cildinde baskı izleri bırakıyordu.

"Madison resimleri gördü mü?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Brianna. "Ama Maddie, Bailey'nin söylediği kadar kötü olduklarını biliyordu çünkü annesi harap olmuştu."

"Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Ebeveynler kavga eder, değil mi? Madison üvey babasını severdi ve çok yakındılar. Maddie'nin annesini aldatmış olması Maddie'ye zarar vereceği anlamına gelmez, değil mi?" Brianna göğsüne sarıldı, bakışları Nikki'nin kabul etmesi için yalvarıyordu.

"Buna şu anda cevap veremem ama onlara ne olduğunu öğrenene kadar araştırmaya devam edeceğime söz veriyorum." Nikki dürüstlüğü için Brianna'ya teşekkür etti ve sersemlemiş bir halde dışarı çıktı.

Nikki oraya vardığında hükümet merkezinin dışındaki gruba en az altı protestocunun daha katıldığını görebiliyordu. Doug kollarını göğsünde kavuşturmuş Nikki'ye bakıyordu. Nikki onu görmezden geldi ve grubu taradı.

Bobby girişin diğer tarafında, Nikki'nin geldiği ilk günden tanıdığı birkaç protestocuyla birlikte duruyordu. Nikki park yerini göstererek onu takip etmesini işaret etti ve ardından en yakın park yerine çekti.

Cipten iner inmez bağırırları duydu. Girişte herhangi bir barikat yoktu ve

Protestocular Bobby'yi çizgiyi aştığı konusunda uyarıyor gibiydiler. En azından grup, otoparkın dışında protesto yapacak kadar yasalara saygılıydı.

Bobby ondan birkaç adım ötede durdu. "Bil diye söylüyorum, hepsi bunu telefonlarına kaydediyor. Sanki grev hattını falan geçiyorum. Geri döndüğümde saldıracaklar."

"Bunun icabına bakabilirim."

O yaklaşırken protestocuların çoğu sustu ve Doug'ın kaba sesi yarı boyunda genç bir kadın tarafından çabucak susturuldu. Kadın öne çıktı, cep telefonunu Nikki'ye doğrultmuştu.

"Ajan Hunt. Bizimle Mark Todd hakkında konuşacak mısınız?"

Nikki, "Yasal olarak sizinle onun hakkında konuşamam," diye cevap verdi. "Mark Todd mahkûmiyetini temyize götürüyor ve ben sadece bir tanık değil, aynı zamanda bir FBI ajanıyım. İster inanın ister inanmayın, sizinle konuşmam onun davası üzerinde olumsuz bir etki yaratabilir. Eminim Bayan Newport da size aynı şeyi söyleyecektir."

"O zaman ne yapıyorsun?" Doug öne çıkarak cevap verdi.

"Aktif bir cinayet soruşturması üzerinde çalışıyorum. Kurbanlardan biri Bobby'nin aile dostuydu ve onunla doğrulamam gereken birkaç şey var. Benimle konuşmasının tek nedeni bu, o yüzden lütfen döndüğünde onu pusuya düşürmeyin."

Bobby'ye doğru yürüdü.

"Bana karşı tamamen dürüst olmanı istiyorum. Madison'a zarar vereceğini sanmıyorum ama Kaylee ya da Madison'ın ölmeden önce birlikte vakit geçirdiği başka birinden haberdar olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Bobby afallamış görünüyordu. "Sana başka bir şey bilmediğimi söyledim zaten. Birlikte çok zaman geçiriyorlardı: dedikodu yapıyorlar, sohbet ediyorlar, sadece ikisi koşturuyorlardı. Bu yüzden Madison ve ben artık o kadar yakın değildik. Onlar en iyi arkadaşlardı. Ve onları Hudson'a götürdüğümünden beri ikisini de görmemiştim."

"Pekâlâ," dedi Nikki.

"Acı çekti mi?" Bobby'nin sesi çatallaştı. "Adli tabip çabuk olup olmadığını söyleyebilir mi?"

"Bunun cevabını duymak istemezsin," diye yanıtladı Nikki. "Cenaze bitene kadar Stillwater'da mı kalacaksın?"

"Sanırım öyle. Profesörlerim online çalışma yapmam konusunda iyi davrandılar."

"Sevindim," dedi Nikki. "Ve senden bir iyilik isteyeceğim." Gözleri parladı. "Benden mi? Elbette."

"Cenazeden sonra okula geri döneceksiniz ve burada protestocularla takılmayacaksınız. Mark'ın masumiyeti konusunda tutkuluysanız, kampüste yapabileceğiniz şeyler var. Tüm bunların hayatınızı kesintiye uğratmasına izin vermeyin."

Bobby kirli ayakkabılarına baktı. "Hayatım zaten çok fazla kesintiye uğradı, Ajan Hunt."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ebeveynini kaybetmek korkunç bir şey, özellikle de gençken." Kendi ailesinin katilinin masum olabileceğine inanan birine bu sözleri söylerkenki ironiye neredeyse gülecekti. Bobby'nin babasının nasıl öldüğünü bilmiyordu ama birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. "Mezun olduktan sonra Stillwater'da kalsaydım, bana ne olurdu bilmiyorum. Geri dönüp arkadaşlarınızı ve ailenizi görmek harika ama kendi hayatınızı yaşamak ve iyileşmek de önemli. Eminim baban da bunu isterdi." Duyguları profesyonel olmayan bir alana taşmadan önce döndü ve ana binanın ön girişine doğru yürümeye başladı. "İyi şanslar Bobby."

Nikki başını rüzgâra karşı eğdi ve keşke ön girişe daha yakın bir yere park etseydim diye düşündü. Cebindeki cep telefonu titrediğinde sıcak lobiye henüz girmişti.

Ekranı Courtney'nin adını görünce Nikki'nin içine adrenalin hücum etti.

"Lütfen bana DNA ve parmak izi testlerinin sonuçlarını aldığınızı söyleyin."

"Sana da merhaba."

"Özür dilerim." Nikki telefonunu omuzladı ve ellerini birbirine sürttü. Eldivenlerini sürekli unutuyordu ve elleri sürekli donuyordu.

Courtney, "Madison'ın kemerinde parmak izleri bulduk ve bunlar Janelle'in üzerinde bulunanlarla eşleşiyor," dedi. "Garip olan şey, Janelle'in otel odasından alınan parmak izlerinin hiçbirisiyle eşleşmemesi."

"Peki ya eski sevgilisi? Parmak izleri sistemde var."

"İkisi için de negatif. Eğer John'un parmak izleri için arama emri çıkartabilirseniz, onları analiz edebilirim."

Nikki, John'un parmak izlerini almak için çok erken olduğundan endişeleniyordu. Kaçma fırsatı bulmaması için önce sağlam bir dava açmak istiyordu. "Teşekkürler Court. Liam ve Miller'a haber veririm. Bugünlük eve gidiyorlar ama başka bir şey bulursanız müsait olacağım."

Nikki doğruca yönetim masasına gitti. Görevliye rozetini gösterdi. Yapması gereken başka bir şey daha vardı.

OTUZ BİR

Nikki dava dosyasını bir kenara bıraktı ve otele giderken aldığı Çin yemeğine yumuldu. Susamlı tavuğu ısıtırken takdirle inledi. Tao's her zaman Stillwater'daki favori Çin restoranı olmuştu ve yemekler hatırladığı kadar muhteşemdi.

Yemek yerken o güne ait notlarını gözden geçirdi, bir şeylerin gözüne çarpmasını umuyordu.

Liam, John'un Bebek Evi'nde her zaman istediği iki dansçıyla konuşmuştu. Her ikisi de John'un iyi bahşış veren biri olması dışında hiçbir özelliğinin olmadığını söylemişti. Karısından şikâyet ediyordu ama diğer erkeklerden daha fazla değil. Çocuklardan hiç bahsetmemiş. Kızlardan hiçbiri onun kendilerine uygunsuz davrandığını düşünmüyordu ve hiçbiri John ile Janelle arasında özel bir etkileşim olduğunu hatırlamıyordu.

Bu bilgi onu rahatlatmalıydı ama Liam en iyisini sona saklamıştı. John Nikki'ye Madison kaybolduktan sonra The Doll House'a gitmeye başladığını söylemişti ama her iki dansçı da John'un striptiz kulübüne kızlar kaybolmadan tam iki ay önce gelmeye başladığını söylemişti. Kulübün sahibi Liam'a altı aylık arşivlenmiş güvenlik görüntülerini e-posta ile göndermişti. Liam ve Miller geç saatlere kadar şerifin ofisinde kalmışlardı ve şu anda kayıtları inceliyorlardı. John her gün aynı saatte, sabah 10:00 ile öğleden sonra 2:00 arasında geliyor gibiydi.

Eğer Brianna'nın verdiği bilgi doğruysa, Banks'lerin evlilik sorunları kızlar kaybolmadan çok önce başlamıştı ve o yalan söylemişti.

Nikki'ye. Ve eğer Briana'nın Bailey'nin bulduğu resimler hakkında söyledikleri doğruysa, kadınlar sadece uyuyor muydu yoksa uyuşturulmuşlar mıydı? Ve eğer diğer kadınlara ilaç verdiyse, o gece Nikki'ye ne yapmıştı? Yıllar önce tox ekranının gömülmesinin nedeni bu muydu? Nikki, John'un bunu gömmek için ne kadar ileri gidebileceğini merak ediyordu.

Minnesota hatasız bir eyaletti ve boşanma nedeni ne olursa olsun Amy boşanmanın yarısını alırdı. İlişkilerini gizli tutmak için bir motivasyonu var mıydı?

Madison'ın yaraları çok önemliydi. Kızları öldüren her kimse onlara çok farklı davranmıştı. John birini öfkeyle öldürmüş olabilirdi ama kendi kızını döver ve donarak ölmeye terk eder miydi?

John Frost'la ilgili basın stratejisini kesinlikle biliyordu. Nikki'nin bir konuda karar verdiğinde ne kadar inatçı olabileceğini de biliyordu. Janelle'in öldürölmesini bir Frost kurbanı gibi göstermek Nikki'yi yolundan saptırmanın bir yolu olabilirdi.

Ama John yıllardır kadınlara uyuşturucu verip tecavüz ederek paçayı kurtardıysa, doğru kurbanı nasıl seçeceğini, onu nasıl tuzağa düşüreceğini ve izlerini nasıl örtbas edeceğini biliyordu. Parmak izi bırakmak acemice bir hareketti. Tabii suçlarını örtbas etme stresi pahalıya mal olacak bir hata yapmasına neden olmadıysa.

Her şey John'u işaret ediyordu ama yine de hiçbir şey tutmuyordu. Belki bir süreliğine davadan uzaklaşmak neyi kaçırdığını anlamasına yardımcı olabilirdi. Uzaktan kumandayı kaptı ve televizyonu açtı, zihnini davadan uzaklaştıracak ve kafasını boşaltacak bir şeyler arıyordu. Reklamlar ve realite televizyonu pek yardımcı olmuyordu.

Masaya baktı, keşke bölge savcısından ailesinin dava dosyasının kopyalarını kendisine göndermesini istemeseydim diye hayıflandı. Bunu gerçekten yapmak istiyor muydu?

Yapmak zorundaydı. Eğer Mark'ın doğruyu söyleme ihtimali varsa, Nikki gerçek katili bulmayı ailesine borçluydu. Ve Mark'ın hapisten çıkmasına yardım etmek. Nikki John'a güvenmişti ve hayatında ilk kez onu sorguluyordu. Ya ona söylediği her şey yalansa? Ya içkisine sıvı ecstasy kattıysa? Ona ne yapmak istemişti?

Nikki kapağı kaldırdı ve bir kenara fırlattı. Kanıt kayıtlarının bir kopyası en üstte duruyordu. Babasının kanlı pijamaları ve terlikleri, annesinin geceliği ve çarşafının alt kısmı, Nikki'nin odasından ve komodinden alınan çeşitli eşyalar listelenmiş, gözetim zincirinde şu anda savcılıkta test edilmek üzere bekletildikleri belirtilmişti.

Fotoğraflarla başladı. Elleri titriyordu ve midesinin içindekiler ortaya çıkma tehdidiyle karşı karşıyaydı. Görüntüler çoktan beynine kazınmıştı ama fotoğraflar unuttuğu ayrıntıları içeriyordu. Onlara eğitilmiş bir gözle bakmak zorundaydı. İlk birkaç kare evin dış cephesinden oluşuyordu. Sonra merdivenlerdeki ve üst kattaki koridordaki kanlı ayak izlerinin fotoğrafları. Fotoğrafçı olay yeri protokolüne uymuş ve olay yerinin dışından içeriye doğru çalışmıştı, bu yüzden ilk fotoğraf yatak odasının tam bir çekimiydi. Annesi yatakta yatıyordu, kolları yana sarkıyordu, battaniyeler yerdeydi, büyükannesinin yorganı da dahil. Nikki daha sonra yorganın etrafta olmasına dayanamamış, bu yüzden bakamadığı ama asla kurtulamayacağı diğer eşyalarla birlikte onu da depoya kaldırmıştı.

Annesinin ellerinde savunma yaraları vardı. Yüzü gevşekti, görmeyen gözleri genişti.

Nikki resimleri masanın üzerine yaydı ve adli tabibin raporunu bulana kadar karıştırdı. Bir kurşun annesinin omzunu sıyırarak ve sonra duvara saplanmıştı, çünkü muhtemelen kocasını kontrol etmeye gittikten sonra katilden kaçmıştı. Ayaklarındaki izler muhtemelen sürüklendiğini ve sonra yatağa geri atıldığını gösteriyordu. Katille boğuşuktan sonra ayağa kalkmaya çalışmış ve katil onu karnından mı vurmuştu?

Adli tabip ölümünün birkaç dakika sürdüğünü tahmin ediyor.

Annen anında öldü. Acı çekmedi. Hardin bu bilgiyle onu rahatlatmaya çalışmıştı. Cinayetle sonraki günlerde bunu birkaç kez söylemişti.

Adli tabip bu kadar kan kaybının ne kadar sürede gerçekleştiğini belirtmedi, ancak vücut ısı ve kan göz önüne alındığında

Pıhtılaşma durumu, bir saat ya da daha uzun süredir ölü olduğunu tahmin ediyordu, bu da ölüm saatinin gece 1:00 ile 2:00 arasında olduğunu gösteriyor.

Nikki onu 2:17'de bulmuştu ve kan çoktan çarşafın üzerinde pıhtılaşmıştı.

Annesinin bileklerindeki ölüm sonrası morluklar her iki elinin de katil tarafından kavrandığını göstermektedir. Yanaklarında, çenesinde ve boynunda da ölüm sonrası morluklar vardı. Nikki, katilin ellerini başının üzerinde tutmuş gibi görüldüğünü ve bunun cinsel bir saldırıya işaret ettiğini düşündü. Zerre kadar akli olan her polis aynı sonuca varırdı. Kanıt toplayan yardımcının sorun yaşamasına şaşmamalı.

Hardin, Nikki'yi üzüntüden kurtarmak ya da soruşturmasını kurtarmak için annesinin cinsel saldırısı hakkında Nikki'ye yalan söylemiş miydi?

Bir ara verdi ve daha önce aldığı ucuz kırmızı şişeyi açtı. İçinden öfke akıyordu. Ailesinin hayatı vahşice sonlandırılmıştı ve Nikki'nin tek tesellisi katillerinin hapiste olduğunu bilmektir. Ama ya bunca zamandır yanılıyorsa?

Evrakları gözden geçirdi, John ve arkadaşlarının ayrıntılı ifadelerini tekrar okudu. Nikki'nin bayıldığından ya da tutarsız davrandığından bahsedilmediği gibi, partide uyuşturucu olduğuna dair herhangi bir not da yoktu. Nikki sağlık görevlisinin anlattıklarına fazla mı inanıyordu? Travma insanlara tuhaf şeyler söyler.

Hardin neden toksin testi hakkında yalan söylesin ki? Sağlık görevlisinin bu işten kazanacağı bir şey yoktu ama Hardin'in kaybedecek çok şeyi vardı.

Nikki dış cephe fotoğraflarını tekrar gözden geçirdi. Yaşadıkları çiftlik evi uzun, dairesel bir yolun sonunda yer alıyordu. Olgun ağaçlarla çevrili olan ev, çakıllı yoldan neredeyse görünmüyordu. O zamanlar, kırsal bölgede iyi kullanılan birkaç toprak ve çakıl yol vardı, ancak genel olarak tek trafik bölgede yaşayan insanlara aitti. Bir avuç aile birbirini kollardı. Eğer birisi yabancı bir kişi ya da araç görürse, bunu rapor ederdi.

Mark Todd'un ailesinin yaklaşık yarım mil ötede küçük bir çiftliği vardı. Ailesinin evine birkaç farklı yoldan gitmiş olabilir,

Ama en hızlısı mısır tarlasının içinden geçiyordu.

Hardin başka şüpheli aramamıştı çünkü ortada şüpheli yoktu.

Kurbanın Mark'a olan yakınlığı nedeniyle barut izi testi yapılmamıştı. En azından bir şey adil yargılama lehine sonuçlanmıştı. Eğer Mark gerçekten masumsa, annesinin nabzını kontrol ettiği için hala kalıntılar olabilirdi.

Nikki babasının yaralarını göstermek için kullanılan diyagrama baktı. Kurşun kafatasının dibine saplanmıştı, bu da babasının vurulduğunda ya diz çökmüş ya da ayağa kalkmak üzere olduğunu gösteriyordu. Nikki, eğer Mark ayaktaysa ve babası diz çökmüşse, bu kadar yakın mesafeden en azından pantolonuna kan sıçramış olması gerektiğini fark etti.

Nikki, Mark'ın giysilerinin fotoğraflarını inceledi. Kalçasında birkaç küçük kan lekesi vardı ama bunlar Nikki'nin annesiyle temastan kaynaklanmış olabilirdi.

Bütçe ve deneyimsizlik nedeniyle kan sıçraması analizi yapılmamıştı, ancak 2009'da yayınlanan bir rapor kan sıçraması bilimini tamamen değiştirdi, dolayısıyla Mark'ın yeni bir duruşmaya çıkarılması halinde herhangi bir analiz muhtemelen reddedilecekti.

Nikki uzun süre Mark Todd'un fotoğraflarına baktı. Tişörtündeki Led Zeppelin logosuna kan bulaşmıştı, kot pantolonu ve ayakkabılarının üstü çoğunlukla temiz görünüyordu. Nikki kan sıçraması uzmanı değildi ama Mark'ın annesinin kanına basıp iz bıraktığı sırada giydiği beyaz Nike'ların üstünde, babasını vurduğu için bir damlacık bile olsa bir çeşit sprey olmalıydı. Şerif yardımcısı açığı konusunda haklıysa, Nikki o Nike'ların temiz olduğuna inanmakta zorlanıyordu.

Hardin'in orijinal notlarının fotokopileri, çoğunlukla tanık röportajları ve ipuçları, bir araya getirilmişti. Nikki sayfaları çevirdi, Bobby'nin babası Robert da dahil olmak üzere tanıdık isimleri tanıdı. O ve diğer iki arkadaşı John'un geceyle ilgili anlattıklarını doğrulamıştı ama diğerleri neredeydi? Nikki yatak odasına girmeden önce partide en az bir düzine insan vardı. Mark ona saldırmaya çalıştığında gitmiş olsalar bile, Hardin herkesin sorgulandığından emin olmalıydı.

Hardin'in, Nikki'nin içeri girmesine izin veren ve polisi arayan komşusu Nadine Johnson'la yaptığı görüşme, partiye katılanlarınkinden daha ayrıntılıydı. Nadine'in ifadesinin kendi anılarıyla örtüştüğünü fark ettiğinde Nikki'nin içini bir rahatlama kapladı ama son cümleleri okuduğunda bu rahatlama çabucak uçup gitti.

Nadine gece saat 02:00 sularında çakıllı yolda gürültülü bir motor sesi duymuştu. Otuz dakika sonra Nikki kapıya dayandığında hâlâ uyanıktı. Nadine Hardin'e motorun kendisine eskiden toprak pistlerde yarışan kaslı arabaları hatırlattığını söylemişti.

Gecenin o saatinde çakıllı yoldan hızla geçen bir araç, özellikle hafta sonları, alışılmadık bir durum değildi. Ama ailesinin öldürülmesiyle aynı zaman diliminde hızla geçen kaslı bir araba tamamen farklı bir şeydi.

Mark Todd'un külüstür bir steysin arabası vardı.

John'un restore edilmiş 1968 model Shelby Mustang'inin motoru o kadar gürültülüydü ki, Nikki ne zaman gizlice dışarı çıksa, John'la buluşmak için ailesinin uzun araba yolunun sonuna kadar yürümek zorunda kalıyordu. John çakıllı yolun kenarına park ederdi ve Nikki daha yolun yarısına gelmeden arabanın rölanti sesini duyardı.

Her şey John Banks'e geri dönüyor gibiydi.

Hardin, Mark'a karşı açtığı davayı desteklemediği için mi bu bilgiyi görmezden gelmişti?

Nikki her bir kanıt topladı ve dikkatlice sıraya koydu. Şarabın mantarını kapattı ve kadehini duruladı. Otel süiti soğuktu, o yüzden termostatu açtı.

Ailesi her kış ısı yüzünden tartışırdı.

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Bavulunun fermuarını açtı ve önceki gece komodinin çekmecesinden aldığı zarfı çıkardı. Zarfın içinde cinayetlerden önceki yaz çekilmiş son aile fotoğrafları vardı.

Boğazı daraldı. Onların fotoğraflarına en son ne zaman baktığını hatırlayamıyordu. Babası uzun boylu ve zayıftı, çiftlikte çalışmaktan elleri sürekli nasır tutmuştu. Çiftçi bronzluğunu gururla taşırdı ve saçları hiç uslu durmazdı. Fotoğraf için saçlarını geriye taramıştı. Annesi bundan nefret ederdi.

Nikki fark ettiğinden daha çok annesine benziyordu. Aynı koyu, dalgalı saçlar, porselen bir cilt ve güçlü elmacık kemikleri. Annesi gülümsediğinde dişlerini hiç göstermezdi çünkü çarpıklıklarından utanırdı. Nikki'nin diş tellerinin parasını ödeyebilmek için garsonluk yaparak ikinci bir iş bulmuştu. Nikki bunun için ona hiç teşekkür etmiş miydi?

Yağlı gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ve resmin üzerine sıçradı. Nemi dikkatlice sildi ve zarfa geri koydu.

Nikki artık ailesini Mark'ın öldürüp öldürmediğini bilmiyordu. Ama bu fikirden kaçmaktan da kendini alamıyordu. Eğer Mark gerçekten masumsa, o zaman Nikki'nin bildiği her şey yalandı. Daha da kötüsü, onun masumiyeti gerçek katilin hâlâ dışarıda olduğu anlamına geliyordu.

Nikki rehberinde gezindi. Siviller randevularını normal saatlerde almak zorundaydı ama bulduğu numaranın bir insan tarafından izlendiğini umuyordu.

Telefonu yorgun bir erkek sesi açtı. "Minnesota Islah Tesisi."

"Ben FBI'dan Özel Ajan Nicole Hunt. Mümkün olan en kısa sürede bir mahkumla ziyaret ayarlamam gerekiyor."

OTUZ İKİ

Nikki karlı araba yoluna girdi, sinirleri gergindi. Nadine Johnson'ın iki katlı evi hatırladığı gibi görünüyordu ama söğüt ağaçları çok daha uzundu, çıplak dalları çatıyı aşıyordu. Nikki, Nadine'in yaz barbeküleri sırasında bu uzun dalların altında evcilik oynamış, Nadine'in kendisi için özel olarak yaptığı çilekli limonatanın tadını çıkarmıştı.

Nadine şimdi yetmişine yaklaşmış olmalıydı, hâlâ Nikki'nin eski evinden birkaç futbol sahası ötedeki küçük kulübede yaşıyordu. Nikki yazları onu ziyaret etmek için büyük çilek tarlasından geçirdi. O gece evden kaçarken de Mark'tan kaçmak için aynı yolu kullanmıştı: takip edilip edilmediğini, oraya varıp varamayacağını bilmeden bahçeden olabildiğince hızlı koşmuştu.

Cinayetlerden sonra Bayan Johnson Nikki'nin kendisiyle kalmasını istedi ama mahkeme Nikki'nin velayetini büyük teyzesine verdi. Nikki de diğerlerine yaptığı gibi Bayan Johnson'ı dışladı.

"Yani bana Amy Banks'in John'un en azından onu aldattığını ve kadınlara uyuşturucu vermiş olabileceğini bildiğini mi söylüyorsun?" Liam'ın sesi cipin Bluetooth sisteminden süzülüyordu.

"Brianna'ya göre, evet, Amy resimleri görmüş. Ama daha fazla kanıt olmadan, John'un onlara ilaç verdiği sadece bir spekülasyon. Uyuyor olabilirler."

"Bundan şüpheliyim, ama sanırım insanların garip fetişleri var."

"Janelle'in vücudunda GHB vardı." Nikki, Dr. Blanchard'dan gelen e-postayı yüksek sesle okudu. "Yüksek miktar göz önüne alındığında, muhtemelen bir yıl içinde alınmış."

ölümünden birkaç saat sonra. Ayrıca sarhoştı."

"Janelle'in annesi ve kız kardeşiyle konuştum. İkisi de uyuşturucu kullanmadığını söyledi. Ve dosyasında hiç tutuklama yok."

"Blanchard kesinlikle etkisiz hale geleceğini söyledi."

Liam, "Onu ilacı almaya zorlamak kontrolünü kolaylaştıracaktır," dedi. "Peki ya Madison ve Kaylee?"

Nikki, "İkisi de olumsuz," diye yanıtladı.

"Beni ne rahatsız ediyor biliyor musun?" Liam onun cevap vermesi için yeterince uzun durmadı. "John muhtemelen iki metre boyunda ve hâlâ formda. Onu kontrol etmek için uyuşturucuya ihtiyacı olmaz."

"Fiziksel olarak değil ama ilaçlar onu sessiz tutacaktır. Benim sorunum bu ani büyük hata. Eğer John bu işi uzun zamandır yapıyorsa, izlerini nasıl örtbas edeceğini biliyordur. Resimlerdeki kadınlardan hiçbirini öldürmediğini varsayarsak, Janelle'i neden öldürdü? Uyanıp onu tehdit mi etti?"

"Madison yüzünden dağılıyor," diye önerdi Liam. "Kızları o öldürmemiş olsa bile, çok fazla stres altında. Janelle'i uyuşturuyor ve istediğini yapıyor, sonra bir şey oluyor ve Janelle ölüyor. Paniğe kapılıyor ve izini kaybettirmek için onu Frost kurbanı olarak bırakmaya çalışıyor."

Teori mantıklıydı ama Nikki'nin aklına yatmamıştı. Ellerinde net bir resim için yeterli kanıt yoktu ve John'u sorguya çekmek -tutuklamak şöyle dursun- somut kanıtlar olmadan söz konusu bile olamazdı. Brianna'nın hikâyesinin doğrulanması gerekiyordu.

"Amy Banks'in resimleri gördüğünü doğrulaması gerekiyor." Nikki'nin şüpheleri doğruysa ve John yıllar önce Nikki'ye de aynı şeyi yaptıysa, Amy'nin ona güvenme olasılığı azalırdı. "Miller'dan bu sabah onunla konuşmasını istedim ama John'un kızını öldürdüğüne dair bir kanıt olmadan ona sırtını dönmesi pek olası değil. Eau Claire'e mi gidiyorsun?"

"Hemen yola çıkıyorum. Janelle taşınırken sadece gerekli eşyalarını getirdi. Eşyalarının çoğu annesinde. Muhtemelen zaman kaybı olacak ama her şeyi gözden geçirmek istiyorum."

"Bu zaman kaybı değil. Küçük ayrıntılar genellikle bir davayı çözer ya da bozar. Ve aynı kişi tarafından öldürüldüklerini biliyoruz."

"Benimle gelmek istemediğine emin misin?" Liam sordu.

"Keşke yapabilseydim, ama olası bir ipucunu takip ediyorum." Adamın ayrıntılar için kendisini sıkıştırmamasını bekledi ama ona güvenecek kadar uzun süredir birlikte çalışıyorlardı.

"Ne bulduğunuzu bana bildirin." "Haber veririm."

Aramayı sonlandırdı ve hemen kendini sorgulamaya başladı. Ama buraya sadece kişisel bir iş için gelmemiştir. John bir cinayet şüphelisiydi. Nadine'i ailesinin öldürüldüğü gece duydukları hakkında sorgulamak ihtiyatlı bir davranıştı. Eğer o zaman yalan söylediyse, başka ne hakkında yalan söylemişti? Ve başka ne yapmıştı?

Nikki cipi kilitledi ve tanıdık bir yoldan eve doğru yürüdü.

Nikki derin bir nefes aldı ve kapıyı çaldı. Kadın onu tanıyacak mıydı acaba?

Bayan Johnson tamamen aynı görünüyordu, daha beyaz saçları ve hafif kambur duruşu vardı.

"Nicole Walsh? Sen misin?"

"Merhaba, Bayan Johnson. İçeri girebilir miyim?"

"Elbette." Gülümsedi. "Ve ben Nadine, lütfen. Artık çocuk değilsin."

Nikki onu takip ederek tanıdık eve girdi, boğazı düğümlendi. Mobilyalar değişmişti ama genel düzen aynı kalmıştı. İki sandalye, eski Zephyr hattına bakan büyük cumbalı pencereyi çevreliyordu. Anne ve babası artık kullanılmayan akşam yemeği trenini çok sevmişlerdi ve ne zaman Zephyr'de romantik bir gece geçirseler, Nikki pencerenin önünde oturup trenin gürültüyle geçişini izlerdi. Güzergâh artık Brown's Creek Trail'di. "Hâlâ çok güzel bir manzaran var."

"Tanrıya şükür," dedi Nadine. "Tren durduğunda sıranın buldozernere geleceğinden korkuyordum. Ama doğa koruma alanı çok güzel."

"İyi görünüyorsun."

"Şikayet edemem." Nadine bir an için onu inceledi. "Saçların kısalmış. Omuzlarına kadar kesersen kıvrılacağını söylemiştim."

Nadine yıllardır Stillwater şehir merkezinde başarılı bir kuaför salonuna sahipti. Nadine'inki gibi güzellik salonları şehrin merkezi olmuştu.

Nadine her zaman herkes hakkında her şeyi bilirdi; insanlar, özellikle de komşuları dedikodu yapmak için ona gelirdi.

"Haklıydın. O uzun karmaşayla uğraşarak çok uzun yıllar geçirdim."

"Kahve ister misin? Daha yeni yaptım." "Hayır, teşekkür ederim."

Nadine pencerenin önüne oturdu. "Lütfen, oturun. Sen FBI'dasın. Profil uzmanı, değil mi? Televizyondakiler gibi mi?"

"Onun gibi bir şey. Kasabadaki cinayetler üzerinde çalışıyorum."

"Berbat." Nadine'in sesi titredi. "Bu dünyada böyle şeyler yapan insanların olması korkunç."

"Öyle. Bu da benim işimi daha da önemli kılıyor."

"Öğretmen olmak istiyordun," dedi Nadine. "Ya da sosyal hizmet uzmanı."

"O daha önceydi," diye yanıtladı Nikki ve başka bir şey söylemesine gerek kalmadı. "Gazetede benim hakkımda çıkan makaleyi gördün mü?"

Nadine kemikli elini salladı. "Bugünlerde bu gazetecilerin söyledikleri iğrenç."

"Ben de bu yüzden buradayım zaten," dedi Nikki. "O geceyi çok uzun zamandır düşünmemiştim ve insanlar benden her şeyi yeniden hatırlamamı istiyorlar. Herkes bana farklı şeyler anlatıyor ve ben de kendi anılarımı sorguluyorum."

"Bunu neden yaptın ki?"

"Çünkü Hardin içtiğimi biliyordu. Sadece ayıklık testi yaptığını söylüyor ama yemin ederim bir sağlık görevlisi toksikoloji testi için kan aldı. Hardin sadece sıvı aldığımı söylüyor."

"Kesinlikle susuz kalmışsın," dedi Nadine. "Alkol kokuyordun. Ama ayıklık testini geçtiğini gördüm. Sonra da sıvı alman için seni ambulansa götürdüler."

"Yani ben sadece hayal mi görüyorum?"

"Hiç de değil," dedi Nadine. "Şoktaydın ve seni gözümün önünden ayırmak istemedim. Kanının alınışını izledim."

"Hardin neredeydi?" Nikki'nin içini bir rahatlama duygusu kapladı ama yeni bir dehşet duygusu da içine yerleşti. Toksikoloji raporu kesinlikle kaybolmuştu. "Bunu hatırlamıyorum. Sen benim tek odak noktamdın. Ve senin için kendi anılarınız, çoğu insanın yaşayamayacağı travmatik bir deneyim yaşadınız."

kavramak bile. Elbette anılarınız karmakarışık. Neden kendine bu kadar yükleniyorsun?"

Nikki'nin annesinin ölümünü hazmetmesi yıllar almıştı. Annesinin bir kriz anında yanında olmasını dilemekten vazgeçmesi. Ama Nadine'in evine geri dönmek ona Nadine'in annesinin arkadaşı olduğunu hatırlatmıştı. Birlikte yaşıyor, Nikki'yi Lacey'yi görmek ve daha fazla torun sahibi olmak konusunda rahatsız ediyor, babası ise çiftlikte hobi arıyor olmalıydı.

Nikki başını ellerinin arasına aldı. "Geçmişin geçmişte kalması için çok çalıştım. Şimdi sanki ondan kurtulamıyorum."

"Geçmişten kaçamazsın," dedi Nadine. "Özellikle de çocukluğunuzdan. İyi ya da kötü, bu deneyimler büyüyünce kim olacağınızı şekillendirir. Geçmişiniz trajik, bu yüzden adalete yönelmişsiniz. Profil uzmanı olmana şaşırmadım. Her zaman çok gözlemciydin. Kimsenin fark etmediği şeylerle ilgili küçük ayrıntıları seçerdin."

Nikki gözlerini sildi. "En son kızım doğduğunda ağlamıştım."

"Küçük bir kızın mı var?" Yüzü aydınlandı.

"Lacey. Beş yaşında. Burada kimseye ondan bahsetmedim." Telefonunda Lacey'nin en sevdiği fotoğrafını buldu. Geçen sonbaharda, Nikki yaprakları tırmıklarken ve Lacey dev yığını kum havuzu haline getirirken çekilmişti.

"Çok güzel bir kız." Nadine gülümsedi. "Senin saçlarına ve gözlerine sahip." "Babası sarışın ve açık tenli. Biz boşandık. Ama arkadaşız.

Tamamen dostane."

"Güzel," dedi Nadine. "Kızınız için önemli olan tek şey bu." "O bir ajan." Nikki tereddüt etti, doğru yolu bulmaya çalışıyordu.

Ziyaretinin nedenini açıklamak için. Nadine'e Hardin'in davayı kötü idare ettiği izlenimini vermek istemiyordu ama ifadesini sormak zorundaydı. "Sonunda dün gece dava dosyasına baktım. Bir polisin bakış açısından bakmaya çalıştım."

"Nasıl gitti?"

Nikki, "İyi değil ama mantıklı olmayan bazı şeyler gördüm," dedi. "Kan testini sormamın nedeni dosyada bununla ilgili bir kayıt olmaması. Ve bazı adli detaylar akla yatkın değil. Bir de senin ifaden var."

Nadine parmaklarını sandalyenin koluna vurdu. "İçimde ne söyleyeceğini bildiğime dair bir his var."

"Öyle mi?"

"Hardin'e yüksek sesli bir motorun beni uyandırdığını söyledim," dedi Nadine. "Hava çok güzeldi ve yatak odamın penceresi yola bakıyordu. Bunun kaslı bir araba olduğundan emindim, çünkü babam ve kardeşlerimin hepsi kaslı araba fanatikleriydi. Hatırlayamadığım kadar çok kez araba gösterilerine katıldım. Nasıl ses çıkardıklarını bilirim. Ama Hardin beni azarladı. Bunun kaslı bir araba mı yoksa egzozu eksik bir kamyon mu olduğunu anlamamın mümkün olmadığını söyledi. Ona biraz akıl vermek istedim ve o da bunu biliyordu. Sonra yolun kimsenin farkı anlayamayacağı kadar uzak olduğu hakkında gevezelik etmeye başladı."

"Bu doğru değil." Durakladı, sonra "68 model Shelby Mustang kullanan birini tanıyordum." dedi.

"Biliyorum," dedi Nadine sakın bir sesle. "Hardin de öyle. Ama o bu fikri reddetti."

Bu ima Nikki'nin başını döndürdü. "Ama Mark ailemin evindeydi."

"Ve arabası gürültülü olan tek kişi John Banks değildi," dedi Nadine. "Ama ikinizin çıktığını düşünürsek, Hardin beni neden ciddiye almasın ki? Diğer yardımcının aniden tayin olmasından bahsetmiyorum bile."

"Kim?"

"Memur Anderson örnekleri aldı. Özel eğitim aldığına inanıyorum. Davadan birkaç ay sonra başka bir ilçeye tayin oldu. Kuafördeki kız arkadaşlarımdan biri şerifin ofisinde çalışıyordu ve Anderson'ın işlerin yürütülme şeklini beğenmediğini ve ayrılmak istediğini söyledi. O ve Hardin ailenizin davası yüzünden çatışmışlar."

"Hardin Mark'tan başka kimseye bakmazdı," diye yanıtladı Nikki. "Mark ve Hardin'in karısından haberin var mıydı?"

Nadine kahvesini yan masaya koydu. "O yaz dedikodular duymuştum. Mark'ın annesi düzenli olarak gelirdi ve zaman zaman üzülürdü. Onunla yüzleşmeye çalıştığını ve onun da bunu reddettiğini duydum ama konuştuğum herkes yalan söylediğinden emindi. Yakın çevresindeki bazı insanlara göre Hardin çok sinirliymiş," dedi Nadine. "Dediler ki

kiniciydi. Bunun Mark'a karşı bir tür intikam olduğunu mu düşünüyorsun?"

Nikki kelimelerini dikkatle seçti. "Hardin'in Mark hakkında objektif olma kapasitesinden yoksun olduğunu düşünüyorum. Şerif Yardımcısı Anderson asla reddedilmemeliydi. Masumiyet Projesi'nde Mark'ın savunma ekibinden biriyle konuştunuz mu?"

"Birkaç hafta önce beni görmeye geldiler," dedi Nadine. "Az önce sana anlattığım her şeyi onlara da anlattım. Sana ulaşmaya çalışmalıyım ama bu bana düşmezdi. Özür dilerim."

"Hayır, hayır, sorun değil. Sadece haberdar olduklarından emin olmak istedim." Nikki geçen gün ofisinden hışımla çıkmadan önce bölge savcısının ona ayrıntıları anlatmasına izin vermeliydi. Roger Mathews'un davaya yeniden bakma konusunda şüpheleri olmasına şaşmamalı. "Gitsem iyi olacak."

"Şehirde ne kadar kalacaksın?" diye sordu Nadine. "Cinayetleri çözene kadar," diye yanıtladı Nikki.

Nadine'in rengi soldu ve ona sarıldı. "Aman Tanrım. Gördüğün dehşet, Nicole. Lütfen irtibatta kalalım. Burası çok yalnız. Belki tüm bunlar sona erdiğinde kız arkadaşını da getirebilirsin?"

"Yapacağım," dedi Nikki ve bunda ciddi olduğunu umuyordu. "Nadine, eğer Mark masumsa, sence... sence bunu John yapmış olabilir mi?"

"Tatlım, bu soru yıllardır aklımdan çıkmıyor." Nadine'in gözlerinde yaşlar birikti. "Umarım cevabını bulabilirsin ve böylece annenle baban sonunda huzur içinde yatabilir."

OTUZ ÜÇ

Nikki büyüdüğü çiftlik evine giden dolambaçlı yolu takip ederken kalp atışları hızlandı. Babasının, Nikki'nin arkadaşlarının evin önünden dolambaçlı yoldan geçerken çimlerin üzerinde araba sürmelerinden sürekli şikâyet ettiğini hatırlıyordu. Araba yolu artık toprak yerine çakıldı ve ön bahçede birkaç yeni ağaç gölge sağlıyordu ama Nikki'nin altında oynadığı söğüt ağacı hâlâ manzaraya hâkimdi. Çiftlik evinin dış cephesi, pencereleri ve panjurları yeniydi. Eski ahır gitmiş, yerine kış uykusuna yatmış bir sebze bahçesi gelmişti.

Cipi çalışır halde bıraktı ve o gece yürüdüğü yolu takip ederek yavaşça bahçeyi geçti. Bacaklarının ne kadar kötü bir şekilde pes etmek istediğini, verandanın basamaklarını teker teker nasıl çıktığını hatırladı. Kapının nasıl açık durduğunu, her tarafın camla kaplı olduğunu. "Yardımcı olabilir miyim?" Kalçasında bebeği olan genç bir kadın

kapı aralığında.

"Eskiden burada yaşırdım," dedi Nikki. "Uzun zaman önce. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Kaşları birbirine çatıldı. "Ailesi öldürülen kız sen misin?"

Ne kadar rol yapmaya çalışırsa çalışsın, o tam olarak buydu. "Benim adım Nicole."

Kadın telaşlanan bebeği zıplattı. "İçeri gelmek ister misin?"

Nikki'nin içindeki polis ortaya çıktı. "Eve asla bir yabancıyı davet etmemelisin, bir kadını bile."

"Sen FBI'dan değil misin?"

Doğru ya. Herkes onun şehirde olduğunu biliyordu. "Sakıncası yok mu?"

"Onu uykuya yatırmam gerekiyor, ama yapman **g e r e k e n** bir şey varsa..." Kapıyı açık tuttu. "Seni yalnız bırakayım."

Nikki'nin ayakları aniden kurşunla dolmuş gibi hissetti. Bunu gerçekten yapabilir miydi? Genç anne koridordan mutfağa doğru ilerledi. Annesinin özenle astığı çilekli duvar kâğıdının yerini neşeli sarı boya almıştı. Salondaki vinil döşeme de gitmişti. Yerini işlenmiş parke almıştı. Babası vinil döşemeyi kendisi yapmış, bu sırada elini kesmişti. Herkese ev için kanını akıttığını söylemiş ve sonra da gururla yarasını göstermişti. Bu ironi Nikki'nin neredeyse cipine doğru fırlamasına neden olacaktı ama bacaklarını hareket etmeye zorladı.

Nikki oturma odasının önünden geçti; şömine aynı görünüyordu. Ahşap örtü bile kalmıştı.

Birkaç metre daha yürüdüktan sonra merdivenler solunda kaldı. Koridor, telefonun sağ duvarda, yemek odası kapısının yanında asılı olduğu mutfağa açılıyordu.

Mark'ın anlattığına göre, muhtemelen hâlâ sersemlemiş bir halde, karanlık ve bilmediği bir yerde telefon aramak için aşağıya inmişti. Annesini kurtarmaya çalışmış ve sonunda gömleğine annesinin kanı bulaşmıştı. Peki ya elleri? Nikki duvarda kan izlerinin olduğu bir fotoğraf gördüğünü hatırlamıyordu ama Mark'ın gerçekten zili çalmış olsaydı, sabit durmak için yardıma ihtiyacı olmasını beklerdi.

Eğer başı kanıyorsa, annesinin kanına bastıktan sonra bıraktığı ayak izlerinden başka bir kan izi arayan olmuş muydu? Mark ahşap zemine kanamışsa, kan lekesinin ahşaba işlemiş olması mümkündü. Öyle olsaydı, leke hâlâ görülebilirdi.

Mutfak döşemesi evin orijinal parkesiydi. Babası her birkaç yılda bir, bunun son olduğunu ve vinil ile kaplayacaklarını söyleyerek yeni bir leke sürüyordu. Bu hiç gerçekleşmemişti ama sonunda biri döşemeyi karoya çevirmişti.

Merdivenlerde farklı bir halı vardı. Peluştu, hatırladığı sık dokunmuş Berber halısı değildi. On üç basamak; beşinci, altıncı ve yedinci basamaklar hâlâ gıcırdıyordu.

Nikki gözyaşlarını yanaklarından sildi ve yürümeye devam etti. Ailesinin eski yatak odası tamamen yenilenmişti ve yatak odanın diğer tarafındaydı. Nikki anıların kendisini bombardımana tutmasını bekledi ama uyuşmuş bir halde kaldı.

Koridorun sonundaki odası artık bir çocuk odasıydı. Babasının cesedinin yattığı yerde bir alt değiştirme masası duruyordu.

Nikki'nin boğazı düğümlendi. Her şey değişmiş, ailesinin evde geçirdiği zaman sanki Walsh ailesi hiç var olmamış gibi silinip gitmişti.

Aşağı indi ve ev sahibini mutfakta buldu. "İçeri girmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Sorun değil."

Telefon artık duvarda asılı değildi ve portatif bir ada tezgahı arka duvara yaslanmıştı. Koridorda olduğu gibi mutfağın zemini de işlenmiş parke ile değiştirilmişti. "Bu güzel bir iş."

"Teşekkürler. Yenilemelerin çoğunu kocam yaptı. Eski meşe döşeme eşleşmiyor. Yazın değiştirmesi gerekiyordu. Erkekler nasıldır bilirsiniz."

Gerçekten de yirmi yıl önceki süslemenin aynısı olabilir miydi? Kendi evi on beş yaşındaydı ve süslemeler sadece yenilenmiş, hiç değiştirilmemişti. Nikki telefonun olduğu köşede diz çöktü. Döşeme kesinlikle eskiydi ama temizdi.

"Sarı boyayı sevdim," dedi Nikki. "Çok neşeli. Annemin çilekli duvar kâğıdı vardı. O zamanlar çok pahalıydı."

"Birkaç yıl önce taşındığımızda hâlâ buradaydı," dedi kadın. "Ev oldukça bakımsızdı. Duvar kağıdını seviyordum ama kötü durumdaydı. Bazı yerleri soyulmuştu ve özellikle şu duvar berbat haldeydi." Telefonun bulunduğu duvarı işaret etti. "Birkaç yerde kahverengi, benek benek lekeler vardı. Arkasındaki duvar sağlamdı, yani su sızıntısı değildi."

"İyi bir şey." Nikki'nin boğazı kurumuştur. "Su her şeyi yok eder."

Nikki araba yolundan çok hızlı çıktı, cip yola doğru kaydı. Leke kan olmayabilirdi ve öyle olsa bile Mark alt kattan gelmişti. Temizlenmek için mutfağa gitmiş olabilir. Bunların hiçbirisi onun katil olmadığı anlamına gelmiyordu.

Olay yeri fotoğrafları merdivenlere, yatak odasına ve ön kapıya odaklanmıştı. Mutfak ya da arka koridorla ilgili bir şey yok. Alt katta herhangi bir kan izinden bahsedilmemişti.

Nikki kendi kendine, "Bayılmamış," dedi. "Bu yüzden hiç parmak izi yoktu."

Yoksa Hardin davasını tehlikeye atacağından korktuğu için mi bıraktığı parmak izlerinin fotoğrafları yoktu?

İçindeki öfke kabardı. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. "Piçler." Direksiyonu yumrukladı. "Neden tüm bunlar sonsuza dek yok olup gitmiyor?" Stillwater'da hiç kalmamalıydı. İsteseydi patronu başka birini görevlendirirdi. Ama kalmak ve onu "ailesi öldürülen kız" olarak hatırlayan herkese iyi biri olduğunu kanıtlamak zorundaydı. İyiden de öte. İnsanoğlunun en kötüsünü hayatı boyunca uzak tuttu.

Nikki yüzünü kurulamak için direksiyonu bıraktı ve lastikler bir buz parçasına çarptı. Cip sağa doğru savruldu ve tehlikeli bir şekilde derin hendeğe yaklaştı. Nikki aşırı düzeltme yaptı ve hızla yaklaşan beyaz bir kamyonun önünde yolun karşısına savruldu. Kamyonu yolundan çekmeden önce Rory'nin öfkeli yüzünü zar zor fark etti.

Nikki frene bastı ve araç temiz bir kaldırım parçasında yeniden çekiş gücü kazandı. Kalbi küt küt atmaya başlayınca arabayı bankete çekti.

Rory'nin kamyoneti kısmen yolun kenarına savrulmuştu ve büyük lastikler tekrar kaldırıma çıkmaya çalışırken karlar uçuşuyordu.

Lütfen devam edin.

Bir U dönüşü yaptı ve onun arkasına park etti.

Emniyet kemerini açtı ve arabadan dışarı çıktı. Rory kıpkırmızı suratıyla ona doğru yaklaşmaya başlamıştı bile.

"Nicole?"

Rüzgâr nemli yüzünü yakıyordu. "Özür dilerim. Kamyonunuz hasar gördü mü?"

"Hayır, ama bizi öldürebilirdiniz."

"Neden buradasın? Beni takip mi ettin?" Sesindeki titreme çığlık atma isteği uyandırdı.

Bir an için ona ters ters baktı, çenesi dişlerini gıcırdatacak kadar sertleşmişti. "Neden seni takip edeyim ki?"

"Nereden bileyim?" diye tersledi. "Ama doğru zamanda ortaya çıktığın kesin gibi görünüyor. Bana bunun sadece bir tesadüf olduğunu mu söylüyorsun?"

"Nicole, ailemin eski evinde yaşıyorum. Eve geliyorum."

Utancından yerin dibine girmek istedi. "Eğer bir hasar varsa, ben ödeyeceğim."

"Yüzüne ne oldu?"

Hâlâ acıyan yaraya dokundu. Şişlik inmişti ama morluk hâlâ saç çizgisinin etrafında belirgindi. "Bir şeye çarptım."

"Göründüğü gibi değil." Saçlarını yolundan çekti. "Daha çok sana bir şey çarpmış gibi görünüyor."

Boğazı ağrıyordu. Arabasına geri dönmesi ve düşünmeye çalışması gerektiğini biliyordu.

"Neden ağlıyorsun?" Rory'nin sesi barda kullandığı aynı samimi tona dönüşmüştü. Ona her şeyi anlatmak çok kolay olurdu.

"Önemli bir şey değil. I-"

Yeşil gözlerindeki öfke yerini endişeye bırakmıştı. Kadının omuzlarına hafifçe dokundu. "Ve titriyor musun?"

Kendini onun kollarına atmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce bu adamdan uzaklaşması gerekiyordu. "Dediğin gibi, neredeyse bizi öldürüyordum."

"Hayır, bu ondan önceydi. Deli gibi sürmene neden oldu. Neler oluyor, Nicole?"

Kadının adı adamın dilinden öyle bir döküldü ki kadının tüm vücudu yandı. "Gitmem gerek."

"Sen sakinleşene kadar olmaz." Rory'nin elleri hâlâ omuzlarında duruyordu. "Yol bu şekilde sürmek için fazla kaygan. Hem burada ne işin var senin?"

"Nadine Johnson'ı kontrol etmeye geldim." Nikki dudaklarını birbirine bastırdı ama kelimeler yine de döküldü. "Ve sonra da

eski ev."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Bunu yapmamalıydın. En azından tek başına."

"Kes şunu," dedi, rüzgâr sesini daha da tizleştirmişti. "Bana bu kadar iyi davranmayı bırak. Benden nefret etmen gerekirdi."

"Sana söyledim, bu senin hatan değildi."

"Ama bunu nasıl söylersin? Yüzüme bakıp da kardeşini ve olanları nasıl hatırlamazsın? Beni görmek bile seni üzmeli."

Rory bir an sessiz kaldı. "Bu mantığa göre, sen de benim için aynı şeyi hissetmelisin."

"Anlamıyorsun."

"Mark'ın aileni öldürdüğünü düşünüyorsun. Ben onun öldürmediğini kanıtlamaya çalışan küçük kardeşiyim. Beni görmek seni neden üzmüyor?"

"Olmadığını nereden biliyorsun?"

Daha da yaklaştı, elleri kadının omuzlarından boynuna doğru kaydı. Birkaç buklesi şapkasından dışarı fırladı. Pembe dudakları aralandı ve sonra bakışları kızinkilerle buluşmak için aşağıya kaydı. Parkasının fermuarını yakaladı ve yavaşça çenesine kadar kapattı. Ellerini ceplerine soktu. "Dava dosyalarına baktın mı?"

"Evet."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu usulca.

"Sanırım o DNA sonuçlarını görmek istiyorum."

OTUZ DÖRT

Nikki konferans salonundaki masanın etrafında oturan yorgun iş arkadaşlarına baktı. Rory'yle karşılaştıktan sonra hükümet merkezinde ekibine katılmıştı. İki saat sonra, hâlâ çeşitli senaryolar üzerinde ileri geri konuşuyorlardı. "Madison'ın yaraları ana hedefin o olabileceğini ve onu öldürmenin kişisel olduğunu gösteriyor."

Miller, "Eğer bir şey biliyorsa, Amy onu koruyor," dedi. "Onunla daha önce konuştuğumda, Janelle'in öldürüldüğü gece John'un evde olduğu konusunda ısrar etti. Ayrıca Brianna'nın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi. Hiç resim falan görmemiş."

"Peki ya Bailey?"

"Onunla konuşmama izin vermediler."

Nikki notlarından başını kaldırıp baktı. "John evde miydi?"

"Haftanın geri kalanında izin aldı," dedi Miller. "Janelle'in cinayetinde onu eleyebilmemiz için parmak izi almak isteyip istemediğini sordum. Kapıyı suratıma kapattı. Eğer vermek istemezse parmak izlerini almak için elimizde yeterli kanıt yok."

"Madison'a işkence eden her kimse ondan nefret ediyordu," dedi Liam. "Ve şu ana kadar kimin yaptığını bilmiyoruz."

Nikki, "John Banks üç kurban arasındaki ortak payda," dedi. "Ve Amy'nin hikâyesine güvenmiyorum. Zaten çocuğunu kaybetti. Bence ailesinin geri kalanını bir arada tutmak için her şeyi yapar ve buna John'un masum olduğuna kendini ikna etmek de dahil."

"Peki John'un Madison ve Kaylee'yi öldürme nedeni ne?" Liam sordu. "İlişkilerini açığa çıkarma tehdidinden daha fazlası olmalı. İçlerinden biri ona o kadar güçlü bir şey yapmış olmalı ki kendini kapana kısılmış hissetti. Ve hıncını Madison'dan çıkarıyor, çünkü ihanete uğramış hissediyor."

"Neden donarak ölmesine ve acı çekmesine izin verelim?" Nikki söyledi. "Onu öldürecek kadar kızgın olsa bile, onun bu kadar acı çekmesini istediğini hayal etmek zor."

Miller, "Onu dondurucuya koyduğunda bilinci yerinde olmayabilir," dedi. "Belki de huzur içinde kayıp gideceğini düşünmüştür."

"Ya da bencil, sadist bir pisliktir." Liam dirseklerini masaya dayadı ve Nikki'ye baktı. "Yaz boyunca barda Kaylee'ye yaklaştığını biliyoruz. Ya onunla bir ilişkisi varsa? Yirmi yıl önce tanıdığınız kişi olmayabilir."

Nikki ona ters ters baktı. "Onun kim olduğunu çok iyi biliyorum Liam. Şehre geri dön ve Roan Pharmaceuticals'ı ziyaret et. Zaman ayır ve John'la yakın çalışan insanlarla konuş ve onun hakkında gerçekten ne hissettiklerini anlamaya çalış. Şirket CEO'su büyük bir Viking destekçisi. Eğitim kampına katılıyor, kendi locası var, şirket sahibiyle yemek yiyor. Futbol senin işin. Onlara üç kızın da fotoğraflarını gösterin, bakalım tanıyan çıkacak mı?"

"Patron sensin." Liam eşyalarını topladı ve aceleyle odadan çıktı.

Miller boğazını temizledi. "Çok iyi ifade edemedi ama ne demek istediğini anlıyorum."

"Ben de öyle." Nikki saatine baktı. Randevusuna yetişmek için otuz dakikası vardı. "Yarın görüşürüz."

"İyi olduğunuza emin misiniz, Ajan Hunt? Eğer bir şey hakkında konuşmak isterseniz-"

"Sadece yorgunum, herkes gibi."

Ve geçmişinden kaçmayı bırakmanın zamanı gelmişti.

OTUZ BEŞ

Nikki Oak Park Heights'ın ön kapısında ceketini ve çantasını kontrol etti. Silahını ve cüzdanını arabaya kilitlemişti. Metal dedektörü üzerinde başka bir silah saklamadığını gösterdikten sonra, güvenlik görevlisi eşyalarını bir dolaba koydu.

Davranış Analiz Birimi'ndeki ilk günlerinde Nikki, seri avcılarla hapisane görüşmelerine katılmak üzere seçilen tek kıdemsiz ajan olma onuruna sahipti. Her ziyaret, Nikki'nin okulların gerçekten hapisane gibi olduğuna dair ömür boyu süren inancını yeniden teyit etti. Oak Park Heights, beyaz duvarları ve ortaokuldan hatırladığı benekli bej zeminleriyle sadece temel mimariye sahipti. Merdiven boşlukları yeşile bürünmüştü ama bir sonraki kat da aynı tasarıma sahipti. Değişen tek şey güvenlik seviyesiydi. Mark Todd'un çifte cinayetten hapiste olmasına rağmen, son yirmi yıldaki iyi davranışları ona birinci kattaki düşük güvenli alanda bir hücre kazandırmıştı.

Gardiyanı takip ederek hücre bloğunu geçti ve ortak bir alana açılan geniş bir koridora girdi.

Gardiyan, "Tatil köyü katilinin size hapisaneden mektup yazdığını duydum," dedi; sert sesi soruyu daha çok bir suçlamaya benzetiyordu ama Nikki ona terbiye konusunda hak verdi. Hapisane gardiyanları kolluk kuvvetlerindeki en zor işlerden birine sahipti.

"Arada bir," diye onayladı Nikki.

"Frost'u yakalayabileceğini düşünüyor musun? Çok zeki olduğunu duydum." "Bir gün bir hata yapacak. Her zaman yaparlar."

Gardiyan açık bir kapının önünde durdu. "Bu adamla hiç sorun yaşamadık ama ben burada olacağım. Kapı kilitli değil. Size en fazla otuz dakika verebileceğimi söylediler."

"Teşekkürler." Elleri nemliydi ve ter ensesini ıslatıyordu ama artık geri dönüşü yoktu. Başını dik tuttu ve odaya doğru yürüdü.

Nikki yaklaşırken Mark Todd ayağa kalktı, yüzünde gergin bir gülümseme vardı. Nikki'nin hatırladığı gibi görünüyordu, ama yirmi kilo kas yapmış ve saçları ağarmıştı. Nikki kalın ön kolunun bir kısmını kaplayan hapishane dövmesini görebiliyordu. "Bana burada olduğunu söylediklerinde inanamadım," dedi. Adamın samimiyeti karşısında Nikki'nin kalp atışları hızlandı. Kolayca göz teması kurdu ve gergin olmasına rağmen gözünün korkmadığını gösterdi.

Masadan biraz uzağa bir sandalye çekti ve oturdu. "Mavi üniforma ne anlama geliyor?" Nikki konuşmaya hafifçe başlamaya çalışarak sordu. Turuncu üniformalı mahkûmlar görmeye alışkındı ama genellikle en şiddet yanlılarını ziyaret ediyordu.

"Benim işim. Kaynak işinde çalışıyorum. Burada ön lisansımı tamamladım." Minnesota'nın cezaevi eğitim programı ülkenin en iyileri arasındaydı ve eyalette sertifika ya da diploma alanlar arasında tekrar suç işleyenlerin sayısında küçük ama istikrarlı bir düşüş yaşanmıştı ama Nikki Mark'ın bunu yapmasına şaşırmıştı. "Çıktığımda Rory için çalışacağım." Sanki kendini dikkatle anlatmaya çalışıyormuş gibi yumuşak bir sesle konuştu.

Nikki, "O sana çok sadık," diye cevap verdi.

Mark başını salladı ve bir elini kısa, gri saçlarında gezdirdi. Rozetini göstererek, "Sen büyük adamsın, ha?" dedi.

"Ben sadece bir FBI ajanıyım."

"Benim duyduğum kadarıyla değil," diye yanıtladı Mark. "Dedikodunun hapishanede lisede olduğundan daha hızlı yayıldığını biliyorsun. Tutukladığın birkaç adam senin acımasız olduğunu söyledi. Biri onun aklını siktiğini söyledi. Sana buz gibi bir orospu dedi."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Üzerine biraz E vitamini sürün yoksa yara olabilir." Gözlerindeki endişe rahatsız ediciydi.

Nikki hâlâ sızlayan yarayı kapatmak için saçlarını kulağının üzerine çekti. "Avukatınız burada olmalı. Güvenlik kamerası ses kaydı yapmıyor."

Mark omuz silkti. "Sana güveniyorum."

Todd'un adamlarıyla güven arasında ne vardı? Nikki düşündü.

Nikki telefonunu masanın üzerine koydu ve sesli notlar uygulamasını açtı. "Bunun kayıtlara geçmesini istiyorum. Kendimi korumaya çalışıyorum. Rory sana parti hakkında soru sormam gerektiğini söyledi," diye başladı. "Bana kendisinin söylemeyeceğini, bunun senin anlatman gereken bir hikâye olduğunu söyledi."

"Rory'ye benziyor." Mark başını salladı. "İçki içip sonra da uyuduğunu hatırlıyor musun? Sonra uyandığında benim sana saldırdığımı sandığını."

Nikki'nin kâbusları son birkaç gündür tüm şiddetiyle geri dönmüştü, ama bu kez daha uzundu ve ne olduğunu asla anlayamadığı puslu görüntüler içeriyordu. Nikki onlarca yıllık kâbuslarındaki bulanık görüntülerin ona bilmek istemediği bir şey anlatmaya çalıştığından korkuyordu. "Evet, ama gördüklerime güvenemeyeceğimi daha yeni fark ettim. Bana yeterince ayık olduğum söylendi..."

Mark ellerini yüzünde gezdirdi. "Yirmi yıldır kimsenin gerçeği söylemediğine inanamıyorum."

"Mark, bilmem gerektiğini düşündüğün şey nedir?"

Mark iç çekti. "Kendinden geçmiştin. Topal bir bebek gibiydin ve John gülüyor ve seni uyandırmaya çalışıyordu. Seni omzuna attı ve koridorun sonuna kadar taşıdı. Kapıyı kapatmadan önce dilini çıkardı ve odadaki herkese şöyle bir baktı. On dakika sonra dışarı çıktı ve seninle bir tur atmak isteyen olup olmadığını sordu."

Nikki'nin nemli elleri metal sandalyenin üzerinde kaydı.

"Bir süre uyanmayacağını söyledi. Kıyafetlerini çıkarmıştı ve sen irkilmemiştin bile. İlk başta ona inanmadık ama Polaroid kamerası vardı ve... fotoğraflar vardı."

Polaroid fotoğraf makinesinin bir resmi çıkarırken çıkardığı ses, uzun zamandır rüyalarına giren o tuhaf uğultuydu. Ne kadar belirgin bir sestti ama Nikki bu sesi tanımasına asla izin vermemişti. John'da hâlâ onun çektiği fotoğraflar var mıydı?

"O... bana bir şey yaptı mı?" Nikki sandalyenin kenarını kavradı.

"İstemediğini söyledi ama başka biri denerse ne olacağını görmek istedi. Onları seni en uzun süredir tanıdığım için ilk benim gitmem gerektiğine ikna ettim."

"Ne yaptın?"

"Ya ben ya da John'un arkadaşları, hepsi de bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor gibiydi. Ben de uyum sağlamak zorundaydım, bu yüzden kapıyı kilitledim ve acele etmeyeceğimi söyledim. Sonra seni uyandırmaya çalıştım. Arada sırada bir şeyler mırıldanıyordun ama seni bir türlü ikna edemiyordum. Seni almaya gittim, böylece bizi pencereden gizlice çıkarabilirdim. John kapıyı çalıp bağırırmaya başladı. Sonra sen çığlık atmaya başladın ve ben sana her şeyin yolunda olduğunu söylemek için yanına gittim ve gözlerin açıldı ve sen düşündün ki..."

Nikki yıllardır votka içmemişti ama şimdi tadına baktı, duyuları aşırı yüklendi. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü yapılacak doğru şey buydu. Ondan saklanmaya çalışmak yerine arkadaşlarının önünde ona karşı duracak ve polisleri arayacak cesareti göstermeliydim. Her neyse, ondan sonra ne olduğunu biliyorsun. John kıcıma tekme bastı ve ben de kaçtım."

"Arkadaşları asla-"

Çimlerin üzerinde votka kusmuğu. Bağırışlar ve kahkahalar. John'un öfkeli sesi diğerlerinin üzerinde yükseliyor.

Nikki çok kızgındı, John'a bağırıyordu. Onu tokatlamış mıydı? Ya da başka birini?

Mark, "Arkadaşları onun arkasını kolladılar ve kendi kışkırlarını korudular ama sana hiç dokunmadılar," dedi. "O gece senin evindeydim çünkü bana inanmasan bile olanları sana anlatmak istiyordum. John'un gerçekte nasıl biri olduğunu bilmeni istedim." Mark başını salladı. "Sen eve gelene kadar beklemekle hata ettim. Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değildi ama güvende olduğundan emin olmak istedim. Senin eski ahırında bekledim ama John tarafından çok kötü yaralanmıştım ve bayılmışım. Silah sesleri beni uyandırdı. İçeri girmek için ön kapının camını kırmak zorunda kaldım. Ağladığımı duydum." Durakladı. "Özür dilerim."

Annesini düşününce Nikki'nin kalbi ağzına geliyordu ama devam etmek zorundaydı; bu sadece başka bir görüşme, başka bir şüpheliydi. "Ben iyiyim," dedi ve Mark başıyla onayladı.

"Merdivenlerden yukarı koştım ve anneni buldum. Yanı kanıyordu ama hâlâ hayattaydı. Kanamayı durdurmaya çalıştım ve kanın içine bastım. Kan akciğere gitmiş olmalı çünkü kan tükürüyor ve konuşmaya çalışıyordu."

Nikki annesinin görüntüsünü bastırdı ve Mark'a odaklandı. "Ne diyordu?"

"Onu anlayamadım ama sanırım adamın hala odada olduğu konusunda beni uyarmaya çalışıyordu. Arkamdan geldi ve kafama vurdu. Elimde silahla uyandım. Kafamın arkası yarılmıştı. Telefonu bulmak için aşağı indim. Sonra sen içeri girdin."

"Bir şeye dokundun mu?"

"Alt katta mı? Muhtemelen. Başım çınılıyordu ve düzgün yürüyemiyordum."

Tıpkı korktuğu gibi. Kan izinden hiç bahsedilmemişti, hatta kanıt olarak fotoğrafı bile çekilmemişti.

"Aileni öldürmek için ne gibi bir nedenim olabilir ki?" Mark söyledi.

"Partide olanlar için beni cezalandırmak istedin." Nikki içinden parçalanıyormuş gibi hissediyordu. Yıllardır tutunduğu gerekçe buydu. "Açık bıraktığım pencereye tırmandın."

"Beni odanızla ilişkilendiren tek bir kanıt bile yok çünkü o odada değildim. Test edilen kıyafetlerde benim DNA'm olmayacak."

"Eğer John ile partide böyle bir şey olduysa, neden polislere bir şey söylemedin?"

"Söyledim," dedi Mark. "Ama Hardin bana inanmadı, aklını kaçırmış bir kızıdan yararlanmaya çalıştığımı söyledi. Karısıyla birlikte olduğum için beni dinlemeyeceğini biliyordum. Hayatımın en aptalca hatasıydı. John'un arkadaşları onu destekledikten sonra, elimde hiçbir şey olmadığını biliyordum. Ben sadece bir çocuktum, Nikki."

"İsimleri neydi?" "Kimlerin?"

"Arkadaşları mı?"

"İsimlerini hatırlamıyorum ama Hardin'e kim olduklarını söyledim. Dosyada olmalılar."

Nikki öyle olmadıklarından neredeyse emindi. Kafası tüm bu yeni bilgilerle dolup taşıyordu ama ilk kez kendisine söylenenlere güveniyordu. Ve mahkûm edilmesine yardım ettiği masum bir adamın karşısında oturuyordu. O gece yok olan sadece ailesi değildi.

"Sence John içkime bir şey koymuş olabilir mi?"

"Birkaç kadehten sonra bu kadar kendinden geçen birini hiç görmemiştım. Yani sek votka içmediysen..."

"İçmiyordum." O kadar çok içmek muhtemelen alkol zehirlenmesine neden olurdu ve kesinlikle hemen uyanmazdı, ama içkisine sıvı ecstasy katılmışsa, etkileri o kadar uzun sürmezdi. Dozaja bağlı olarak, ilaç birkaç saat sonra etkisini yitirmeye başlayabilirdi. Ama yine de toksin testinde ortaya çıkabilirdi. "Bunu Hardin'e söyledin, değil mi?"

Mark başını salladı. "Bana acınası bir yalancı olduğumu söyledi."

İçinden öfke akıyordu. Rory ona sağlık görevlisinin ifadesini anlattığından beri, zaten seks yapıyorlarken John'un neden ona ilaç verme zahmetine girdiğini merak ediyordu.

Şimdi cevabı biliyordu. Onu arkadaşlarına teklif etmiş ve fotoğraflarını çekmeyi planlamıştı. Liam haklıydı. Sadist bir orospu çocuğuydu. Ve Mark Todd işlemediği bir suç yüzünden hapiste yatıyordu.

Ve eğer Mark anne babasını öldürmediyse, evine gelmek için nedeni olan tek bir kişi daha düşünebiliyordu: Nadine'in çakıllı yolda koşarken sesini duyduğu kişi.

Nikki, Bailey'nin bulduğu fotoğrafların kendisine ait olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Amy onları gördüyse. Bu yüzden otomatik olarak Nikki'den nefret etmişti.

Nikki kaydı durdurdu ve zayıf bacakları üzerinde durdu. Suçluluk duygusu onu boğmakla tehdit ediyordu ama acıma duygusu içinde debelenmek Mark'a yardımcı olmayacaktı. "Benimle konuştuğun için teşekkürler Mark."

"Bunu benim yapmadığımı biliyorsun, değil mi?"

Nikki sadece başını sallayabildi. Mark lanet olası gerçeği söylüyordu.

OTUZ ALTI

Nikki Stillwater'a geri döndüğünü ya da eve gitmeme kararı aldığını bile hatırlamıyordu. Öfkesini kimseden saklayabileceğinden emin değildi. Midesi gurulduyordu ve en son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu ama fazla kalmayacaktı ve St. Paul'e dönmeden önce kendine yağlı bir fast food ısmarlayacaktı.

Rory'nin evine doğru yürürken kaldırıma ve verandaya kaya tuzu serpilmişti ama ince bir buz tabakası kısa yürüyüşü hâlâ tehlikeli kılıyordu. Ön penceredeki perde dalgalandı ve o daha kapıyı çalmaya fırsat bulamadan ön kapı açıldı.

"Burada ne yapıyorsun?" Rory'nin saçları, sanki ellerini saçlarında gezdiriyormuş gibi hafif dağınıktı. İnce beyaz tişörtü kollarının üst kısmındaki birkaç dövmeyle ortaya çıkarıyordu.

"Gerçekten bilmiyorum," dedi ve adam kapıyı açarak onun içeri girmesine izin verdi.

Akustik bir gitar uzak duvara yaslanmıştı. Sessiz televizyonda seksenli yıllara ait bir film oynuyordu. Bej halı, çikolata rengi mobilyalar, duvarda birkaç resim.

Sağduyu ona evde olmaması gerektiğini, neler olup bittiğini öğrenmek için işe geri dönmesi gerektiğini söylüyordu ama Nikki'nin ekibiyle konuşması için artık çok geçti ve Rory, Nikki'nin neden bu kadar korktuğuna dair hiçbir fikri olmasa bile kendini güvende hissetmesini sağladı. Belki de hayatında ilk kez başına gelenlerle yüzleştiği içindi.

Burası Mark ve Rory'nin büyüdüğü evdi. Nikki bir kereden fazla içeri girmişti, genellikle Mark'ın ailesi çoktan uyumuştı ve Mark bir partiden sonra üç ya da dört arkadaşını eve getirmişti. Buzdolabını yağmalamışlar ve Mark'ın babası her seferinde uyanıp içki içmişlerse kimsenin araba kullanmaması gerektiğini söylemişti. Nikki eve yürüyerek gidebilecek kadar yakın oturuyordu ama yıllar boyunca pek çok çocuk Todd'ların oturma odasında yatmıştı.

"Bir içki ister misin?" Rory sordu.

"Sadece su." Onu küçük mutfığa kadar takip etti. Eski çiçekli duvar kâğıtlarına ve kasap tezgahına kadar tıpkı hatırladığı gibi görünüyordu.

Nikki adamın uzattığı şişedeki suyu aldı ve masaya oturdu. Bu adamın evinde ne işi vardı, onun hayatını işgal mi ediyordu? Bu onun bencilliği idi. Arkadaş istiyorsa, Tyler vardı.

"Ne düşünüyorsun?"

"İşler iyice boktan bir hal aldı." Rory birasını yudumladı. "Soruşturman mı?"

"Her şeyi. Mark'ı görmeye gittim." Adam şaşırılmış bir halde ona baktı. "Haklısın. O yapmadı."

Rory birasını boşaltmadan önce birkaç saniye boyunca ona baktı. Gözlerindeki yoğunluk o kadar korkutucuydu ki, kız başını çevirdi. "Seni tam olarak ne ikna etti?"

İnatçı bir aptal gibi görünmeden bunu nasıl açıklayabilirdi? "Bir cinayet soruşturmasını her zaman bir tür kırkama yorgan gibi düşünmüşümdür," diye başladı. "Başlangıçta deseni bilmezsiniz ama parçalar bir araya geldikçe desen kendini bulur. Yorganı yapmanın açık yolu budur. Bu yüzden güçlü ikinci derece kanıtlar üzerine inşa edilen davalarda insanlar mahkum edilir."

"Peki Mark'ın davasındaki model?"

"Bu tam bir karmaşa. Onu mahkum ettirebilmeleri hiç mantıklı değil. Ve Mark... Ben hayatımı insan davranışlarını anlayarak kazanıyorum. Çıkarıcı bir yalancıyı gördüğümde tanırım ve onda bunu görmedim." Nikki boğazına doğru ilerleyen aptalca hıçkırığı yuttu. "Çok özür dilerim."

"Yapma," dedi Rory. "Senden nefret etmek istedim. Mark seni hiç suçlamamış olsa da, senden nefret ettim-"

"Bunu ailene asla telafi edemem."

"Bunu yapmanı istemiyoruz," dedi Rory. "Kısa bir süre önce ben de tam tersini söylerdim. Ama tüm bunları Mark ve avukatlarıyla birlikte yaşamak, Mark'ın senin bir kurban olduğun konusunda haklı olduğunu anlamama yardımcı oldu."

"Hardin bu hafta gazete çıktığında bana alkollü olduğumu bilmediğini söyledi. Muhtemelen mahkumiyetimi tehlikeye attığım için beni utandırdı. Ama biliyordu, çünkü partide ne olduğunu biliyordu. Mark ona John'un bana ne yapmaya çalıştığını anlatmış. Ve sanırım Mark'ın o gece Hardin'e söylediği gibi bana ilaç verdi."

Rüyalarındaki gürültüyü, Stillwater'a döndükten sonra ortaya çıkan bulanık parçaları ve çok önemli bir şeyi unuttuğuna dair yaşadığı paniği anlatırken sesi kesilme tehlikesi geçirdi.

"John'un arkadaşları hiçbir şey yapmadı. Gerçeği hiç söylemediler." Nikki'nin elleri yumruk haline geldi. "Mark'ın avukatıyla temasa geçeceğim ve onun anlattıklarını destekleyebileceğini bildireceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Rory.

"O resimleri düşünmeden edemiyorum. Eğer John onları yok etmediyse, hala oradalar demektir."

"Onları saklamazdı," dedi Rory. "Çok suçlayıcılar."

Nikki, John'un oğlunun bulduğu resim kutusundan bahsetmedi. O resimler hatıradan daha fazlasıydı. Arzuladığı anları yeniden yaşamasına yardımcı oluyorlardı. Nikki insanların neden korkunç şeyler yaptıklarını anlıyordu ve bu, geceleri uyumasına yardımcı olabilecek Rory'nin söylediği yalanları kendine söyleyemeyeceği anlamına geliyordu.

Ve Mark'ın hikâyesi Brianna'nın verdiği bilgilerle mükemmel bir şekilde örtüşüyordu. John ve Amy'nin tartışmasında daha fazlası var mıydı? Kaylee fotoğraflarda mıydı? Ya da Madison? Düşündükçe midesi bulanıyordu ama bu noktada John'un her şeyi yapabileceğine inanmak zorundaydı. Madison bir şekilde öğrenmiş ve bu yüzden mi kızları öldürmüştü?

"Çok fazla yakınlaşmamak için neredeyse yirmi yılımı insanları uzaklaştırarak geçirdim. Eski kocamı bile. Mark ve ben arkadaşlık ve olanlardan sonra kimseye güvenemeyeceğimi hissettim."

Nikki eski erkek arkadaşını ne kadar yanlış değerlendirdiğine inanamıyordu. "John bunu nasıl yapabildi? Onun neler yapabileceğini nasıl bilemezdim?" Tiksintiyle başını salladı. "Bunca zaman yanılmışım."

Rory iç çekti. "Liseye başladığımda, kalabalığın içindeki başka bir yüz olduğum için çok minnettardım. Ama insanlar hep Mark'ı soruyordu ve çoğu ya cinayetler hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu ya da benimle hiçbir şey yapmak istemiyorlardı."

"Bu benim hatam," dedi Nikki.

"Öyle değil," diye cevap verdi. "Sizin durumunuzda olan herkes aynı şeyi düşünürdü. Polis Mark'ı yüzüstü bıraktı. Sen bir polissin, her taşın altında kanıt aramayacak kadar tek fikirli olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Nikki, Liam'ın John'un soğukkanlı bir suçlu olduğunu kabul etmek yerine, onun olası eylemleri için bir neden bulmaya çalıştığı yönündeki suçlamasını düşündü. "Davalarda ekip halinde çalışmamızın nedenlerinden biri de bu. Kişisel gündemler hatalara neden olur." Mark'ın ilk yorumlarından birini düşünmeden edemiyordu. "Mark hapisane dedikodularının nasıl yayıldığından bahsetti ve içeri tıktığım adamlardan biri bana buz gibi bir kaltak dedi."

Islahevinden buraya gelirken bütün yol boyunca bu sözcüklere takılıp kalmıştı. Özel bir şey değildi ama yine de onu derinden yaralamıştı. Sadece John'un sesiyle aklından geçip duruyordu.

Seni aptal buz gibi kaltak. Bunu ödeyeceksin.

"Sanırım ailemi John Banks öldürdü. Ve bence bu kızları öldüren kişi de o olabilir."

OTUZ YEDİ

Az uykuyla çalışan Nikki ertesi sabah hızla iki enerji içeceği tüketti. Tüm sistemi gergin hissediyordu. Bölge savcısıyla konuşmuştu ve topladığı yeni bilgiler Mathews'u fikrini değiştirmesi kadar şaşırtmamıştı. DNA sonuçları gelene kadar eli kolu bağlıydı ama Nikki şimdi Mark için doğru şeyi yaptığını düşünüyordu. Ve Rory için de.

Nikki yola zar zor konsantre olabiliyordu. Trafikte umursamaz bir hızla ilerliyor, direksiyonu sıkıca kavriyordu. Hardin yaptığı şeyle nasıl yaşayabilirdi? Masum bir adamı hapse atmış, Stillwater'da bir katil bırakmıştı ve şimdi üç kız ölmüştü. Ofisine gidip onu suçlamak işleri halletmenin en profesyonel yolu değildi ama Nikki daha fazla profesyonel kalabileceğinden emin değildi.

Ön büro görevlisi onu içeri buyur ettiğinde zar zor selam verdi ve doğruca Hardin'in ofisine yöneldi. "Sen bir yalancısın."

"Affedersiniz?"

"Mark'ı görmeye gittim ve her şeyi biliyorum."

"Mark Todd bir yalancı." Hardin gözlerini bilgisayarından ayırmadı.

"Hayır, sen yalan söyledin ve sakın bunun sebebinin beni koruyor."

"Ses tonunuzdan hiç hoşlanmadım."

"Ailemin katilinin hâlâ dışarıda olması ve masum bir adamın senin sayende hapiste olması hiç hoşuma gitmiyor." Nikki sesinin koridora taşındığından emin oldu. "Söylesene, ailemle yatmaya bilinçli olarak mı karar verdin?"

Mark Todd karınızla birlikte olduğu için mi geldi, yoksa her şey kendiliğinden mi oldu?"

"Haddini aşuyorsun."

Nikki masasına bir dosya çarptı. "Boktan bir soruşturma yürüttün ve kanıtları gömdün. Bölge savcısı bu sabah Patsy Moran'ı aradı ve o da memnuniyetle onu Şerif Yardımcısı Anderson'a bağladı. Koridordaki kan izlerinin fotoğrafları nerede? Ya da Mark'ın telefon ararken tutunduğu mutfak sandalyesi? Onların ortadan kaybolması Anderson için bardağı taşıran son damla oldu."

Hardin'in yüzü kızardı, çift çenesi sallanmaya başladı. Etli elleri yumruk oldu ve koyu renk gözlerinde öfke kaynadı. "Hiçbir fikrim yok."

"Gerçek bir bilimsel eğitiminiz yoktu ama yine de şerifi bazı kanıtların test edilmeye değer olmadığına ikna ettiniz. Nadine Johnson'ın gecenin bir yarısı yolda yarışan bir araba gördüğüne dair raporunu görmezden geldiniz."

"Önemli değil," dedi. "Hafta sonuydu."

"John Banks 68 model bir Shelby Mustang kullanıyordu ve sen bunu biliyordun," diye cevap verdi Nikki. "Mark'ın sana resimlerimden ve uyuşturucu almış olabileceğimi düşündüğünden bahsettiğini biliyorum, bu yüzden kan testi mi sakladın, değil mi?"

Hardin şişman bir parmağını ona doğrulttu. "Orada durmanızı öneririm."

Kariyerimin mahvolmasına izin vermeyeceğim-"

"John Banks bunca yıl bunu sürdürdüyse, bu sizin için nasıl görünecek?"

"Gerçekten John'un aileni öldürdüğünü mü düşünüyorsun? Bu çok saçma. Belki hatalar yaptım ama adamımızı yakaladık. Bu inancımın arkasındayım."

Nikki, "DNA Mark'ı temize çıkardığında onun adına konuşmaya niyetli olduğumu bilmelisin," dedi ve hışımla dışarı çıktı.

OTUZ SEKİZ

Hardin'i azarlamak Nikki'yi çok heyecanlandırmıştı. Büyük bir oyundan bahsediyordu ama berbat bir poker oyuncusuydu: Göz teması kurmayı reddediyor ve sürekli duruşunu değiştiriyordu.

Nikki artık John'un yalanlarıyla yüzleştğine göre, Kaylee'nin görmeye gittiği kişinin o olup olmadığını merak ediyordu. Kaylee'nin ölmeden önce seks yaptığı kişi John muydu?

"Ajan Hunt." Miller ona yetişmek için koridorda koşmaya başladı. "Ajan Wilson ofisimde. Gerçekten görmeniz gereken bir şey buldu."

"Neler oluyor?" Nikki Miller'ın ofisinin kapısını kapattı.

Liam bir ileri bir geri volta attı. "Roan Pharmaceuticals'ın yükleme rıhtımı binanın John'un köşe ofisiyle aynı tarafında. Sen ve ben Roan'a ilk gittiğimizde acil çıkış kapısını fark ettim. John'un mazeretini doğrulamak için bize verilen güvenlik videolarında ana giriş ve binanın karşı tarafındaki çalışan girişi vardı. John o gün ofise gelirken ana girişi kullanmış ve o akşam da oradan ayrılmış. Dün kampüste dolaştım ve sonunda John'un ofisinin yakınındaki acil çıkış kapısının aslında yükleme alanına inen bir merdiven boşluğu olduğunu fark ettim. Bak."

Nikki telefonunu aldı ve önceden hazırladığı fotoğraflara baktı. Acil durum merdiveni binanın devasa cam pencerelerinden açıkça görülebiliyordu. Merdiven boşluğu büyük rıhtımın yan tarafına açılıyordu. Çıkışı kullanan herkes sadece yürümek zorundaydı.

kısa bir beton merdivenden inerek araziye ulaştı. "Güvenlik videolarını istediniz mi?"

Liam başını salladı. "Roan'ın çalıştığı güvenlik firması arama emrine ihtiyacım olduğunu söyledi. Bekliyorum ama sigara içmek için dışarı çıkan birkaç depocuyla konuştum. John'un hava korkunç olmadığında gün ortasında merdiven boşluğunu kullandığı biliniyor. İşçilere dostça davranıyor ve her zaman yaklaşık otuz ila kırk beş dakika içinde geri dönüyor. Birkaç kişi daha onun kampüste dolaştığını doğruladı."

"Madison ve Kaylee Cumartesi günü ortadan kayboldular," dedi Nikki. "Saat 12:45'te Miles Hanson'a mesaj atarak onun evine doğru gittiklerini söylemiş. Yaklaşık beş dakika sonra bir koşucu onları Banks'lerin evinden çok uzak olmayan bir yerde görmüş. John'un öğle yemeği toplantısının faturası 13:15 olarak işaretlenmiş. Kızları alan kişinin o olmasına imkan yok."

"Hayır, yok," dedi Liam. "Ama bu onları öldürmediği anlamına gelmez."

"Onları öldürmek mi?" Miller şaşkınlıkla "Onları öldürmek mi?" dedi. "İlişkileri olduğuna dair elimizde raporlar var ama cinayet işleyebileceğine dair elimizde hiçbir şey yok."

Nikki bir sandalyeye çöktü. "Hayır ama sanırım ailemi o öldürmüş olabilir."

"Ne?" Miller sordu. "Neden düşündün?"

"Mark Todd'la konuştum." Nikki Liam'a baktı. "Ne?"

Liam sordu.

"Mark'ı yeniden yargılamak için kullandıkları kanıtları inceledim ve hikayesi John'un yalan söylediğini, o gece evime geldiğini gösteriyor. Ayrıca fotoğraflarındaki kadınların hepsinin orada isteyerek bulunmadığını da gösteriyor."

Liam Nikki'ye bakarak, "Tanrım," dedi. Nikki kendisinin de o kızlardan biri olduğunu söylemesine gerek olmadığını biliyordu. "Madison ve Kaylee o resimlerle ilgili olarak onunla yüzleşecek olsalardı, paniğe kapılırdı."

."

"Ve eğer başka biri onlara daha yakından bakarsa, John ailemin davasıyla bağlantılı olabilir. Özellikle de yeniden yargılama gerçekleşirken," diye yanıtladı Nikki.

Miller, "Ekim ayının başlarında haberlerde bu konudan bahsediliyordu," dedi. "Mark'ın ailesi yerel bir muhabire Masumiyet Projesi ile görüştüklerini söyledi. Davayı yeniden açmak için kanıt bulduklarına inanıyorlardı. Hatırlıyorum çünkü Hardin çok öfkeliydi."

Liam, "Yani, John zaten gergin ve sonra kızlar resimler konusunda onunla yüzleşiyor," dedi. "Kaylee'nin öldürölmesi çabuk oldu ama öfkelerini Madison'dan çıkardı."

"Peki Madison'ın koluna kazımaya çalıştığı baş harfler?" Liam sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Nikki.

"Janelle bu işin neresinde?"

"Onun sık sık gittiği kulüpte çalışıyordu. Onun yeni ve şanssız biri olduğunu kolayca öğrenebilirdi. Bizi yanıltmak için onu kullanıyor ama bu arada biraz da eğleniyor." İcini bir tiksinti kapladı.

Liam, "Parmak izlerini almamız gerekiyor," dedi.

"Ve DNA'sı," dedi Miller. "Ama mahkeme kararı olmadan-" "Bu çok uzun sürer," dedi Nikki. "Ama benim bir fikrim var."

OTUZ DOKUZ

Nikki Courtney'ye bir mesaj gönderdi ve John'un parmak izlerinin gün sonuna kadar çıkmasını beklediğini söyledi. Yolcu koltuğunda kıpırdandı ve keşke cipi alsaydım diye düşündü. Miller arabayı çok yavaş kullanıyordu. Duygularını kontrol altına alması gerekiyordu. John onun zayıflığını sezecek ve bundan yararlanacaktı. Nikki ona da diğer şüphelilere yaklaştığı gibi yaklaşmalıydı. Ellerinde John'u korkutup konuşurmaya yetecek kadar ikinci derece kanıt vardı ve Nikki onu gardını indirip hata yapmaya zorlamak niyetindeydi.

"Bunu nasıl oynamak istersiniz?" Miller, Banks'lerin ön kapısına yaklaştıklarında sordu.

"Liam'ın verdiği bilgilerle sen önden git. Ben de resimler konusunu takip edeceğim." Nikki ellerini ceketinin ceplerine sıkıştırdı. John'un öfkesini görmesine izin veremezdi.

Miller zili üç kez çaldıktan sonra nihayet kapıyı açtı. Votka kokusu Nikki'nin öğürme refleksini tehdit ediyordu.

John şaşkınlıkla onlara baktı. "Haberleriniz var." "Gelişmeler," dedi Miller.

"Bailey yatakta mı?" Nikki sordu.

"Yukarıda televizyon izliyor." "Amy nerede?"

"Oturma odasında dinleniyor."

"Güzel. Bunu o da duymalı." Nikki onun yanından geçip oturma odasına girerken nefesini tuttu.

Amy koltuktan başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Ajan Hunt?"

"Daha fazla ağrı kesici aldın mı?"

"Hayır, sadece uyku haplarım." Amy yavaşça doğruldu. Saçları keçeleşmişti ve birkaç gündür duş almamıştı.

Miller Nikki'yle göz göze geldi ve sonra mutfağa baktı. Boş paket servis kutuları tezgâhı kaplamış, boş içki şişeleri lavaboda duruyordu. Nikki pişman olacağı bir şey söylememek için yumruklarını sıktı. "Çavuş Miller'ın sana bazı soruları var."

"Öyle mi? Kızımızı kimin öldürdüğü hakkında bilgisi var mı?" John yanındaki masada duran Disney World hatırası porselen bardaktan uzun bir yudum aldı.

"Roan'ın liman işçilerinden bazıları acil durum merdivenlerini kullanmayı ve uzun yürüyüşler yapmayı sevdiğinizi söyledin," dedi Miller. "Kaylee ve Madison'ın kaybolduğu Cumartesi gününe ait güvenlik kayıtları için arama izniniz var."

John sustu. "Beni orada bulamazsın."

"Belki de değil, ama bize o kadar çok yalan söyledin ki neye inanacağımı bilemiyorum," dedi Nikki. "Fotoğraf çekmeyi sevdiğini duydum."

John ona bir süre daha baktı. "Herkes öyle değil mi?"

Aralarındaki hava gerginlikle kaynıyordu. "Partide baygınken fotoğrafımı çektin mi?" Nikki son iki kelimeyi vurguladığından emin oldu. John'un öfkesine yenik düşeceğine güveniyordu.

"Neden bahsediyorsun sen?" John sandalyesinde kıpırdandı, onun bakışlarına karşılık vermedi.

"Fotoğraf çektiniz ve arkadaşlarınıza gösterdiniz. Onlara sıra isteyip istemediklerini sordun. Mark herkesten önce bana ulaştı."

Gözlerinde küçümseme parlıyordu. "Bu saçma hikayeyi sana kim anlattı?"

"Mark Todd."

"Hadi ama Nik. Bunu neden yapayım ki?" John'un acı kahkahası Nikki'nin içine yeni bir öfke dalgası gönderdi. Hapishane üniforması içindeki Mark Todd'u düşündü, bir şekilde ona hak ettiği gibi saldırmadan adalet arayabiliyordu. Adam işlemediği bir suç yüzünden hayatının yarısını hapiste geçirmişti ve her şey Nikki'nin karşısında oturan adama güvenmesi yüzünden başlamıştı.

"Belki de alkolle karıştırılmış sıvı ekstazinin insanların söylemeye başladığı kadar kötü olup olmadığını görmek için bir deneme çalışmasıydım."

"Sıvı X'i hiç yapmadım."

Nikki, "Bu, sende olmadığı anlamına gelmez," dedi. "O zamanlar yasaldı." "Bu kadarı da fazla." Amy'nin tiz sesi titriyordu. "Bunu yapman gerekiyordu."

kızımın katilini bulmak, Mark Todd'un temyiz başvurusuna takılmamak. Bunun olacağını biliyordum."

Nikki ona ters ters baktı. "John bu yaz bir barda Kaylee'yi tavlama çalıştı. Fotoğrafını çekmek istedi."

"Bunu zaten biliyorum," dedi Amy kesin bir ifadeyle. "Bu konu üzerinde

o."

"Kocanız genç bir kızı tavlama çalıştı ve siz de .." Nikki, Kaylee hakkında verdiği bilgiyle Amy'nin John'a olan inancını sarsmayı ummuştu. Bunu nasıl bilebilir ve polise hiçbir şey söyleyemezdi?

"Kızın reşit olmadığını fark etmedi," diye tersledi Amy. "Madison onu voleybol antrenmanından sonra eve getirene kadar adını bile bilmiyordu."

Nikki, "Bu yüzden Kaylee'ye gittin," dedi. "Onun sessizliğini satın almak için."

Amy'nin küçük bedeni öfkeyle titriyordu. "Evet, kıza sessiz kalması için para ödemeye çalıştım. Maddie onu getirdiğinde John çılgına döndü. Sonunda Hudson'da bazı iş arkadaşlarıyla içtiğini ve kıza asıldığını öğrendim. Kızın bir şey söyleyeceğinden korkuyordu."

"Parayı almadı mı?"

Amy başını salladı. "Maddie'nin iyiliği için sessiz kalacağını söyledi. Parayı istemedi. John'a bir daha böyle bir şey yaparsa onu terk edeceğimi ve her şeyini alacağımı söyledim."

"Peki ya Janelle Gomez?" Miller sordu.

"John bana striptiz kulübüne gittiğini itiraf etti," dedi Amy. "Ayrıca o kadınla herhangi bir ilişkisinin olmadığını söyledi. Kadının öldürüldüğü gece buradaydı."

Nikki, "Şu anda senin sözüne güvenmediğim için beni bağışla," dedi.

"Neye güvendiğin umurumda değil," diye tersledi Amy. "Sana gerçeği söylüyorum."

"Bailey resimleri ne zaman buldu?"

"Hangi resimler?" Amy John'a baktı. John dikkatle ondan uzağa baktı.

"Çıplak kızlarınkiler," diye yanıtladı Nikki. "Madison, Bailey onları bulduktan sonra arkadaşlarından birine büyük kavgadan bahsetmiş."

"Kız ya yalan söylüyor ya da Maddie'yi yanlış anladı. Bailey hiç resim bulamadı." Amy kontrolü yeniden ele almıştı, sesi soğuk ve fazlasıyla sakindi. Bunu John'un başına kakacak ve onu kendi bildiği şekilde cezalandıracak mıydı, yoksa resimleri bildirmediği için suçlanmaktan mı korkuyordu?

"Sorgulanmaktan bıktım." John bir içki daha aldı. "Tanrı aşkına, benim bir mazeretim var. Ailen konusunda o kadar berbat durumdasın ki başka bir şey düşünecek durumda değilsin."

John'un ifadesi dikkatle nötrdü ama Nikki sesindeki çaresizliği fark etti. Kız onu etkilemeye başlamıştı.

"Durumumuz şu," dedi Nikki. "Sabaha kadar mali kayıtlarınız, ayrıca bu ev, ofisiniz ve sahip olduğunuz diğer mülkler için arama emrimiz olacak. Kanayana kadar kışında olacağız."

John ağır fincanı ona doğru fırlattı. Bir gümbürtüyle yere çarptı ve birkaç parçaya bölündü. "Kaylee'nin gizli bir erkek arkadaşı var. Geçen gün bana söylediğin buydu. Bobby Vance'e onu sordun mu? Ona aşık olduğunu biliyorum."

"O aklandı," dedi Nikki. "Ve sen de suçu onun üzerine atmaya çalıştığın için acınacak haldesin."

"O zaman başka bir yaşlı adam. Kaylee her şeyi berbat etti ve kızımızı öldürttü."

"Önce Kaylee öldü, muhtemelen Madison'dan günler önce. Kızınız dövüldü ve dondurucuda ölüme terk edildi. Çok acı çekti." Nikki, Amy'nin önünde bu kadar duygusuz olmaktan nefret ediyordu ama kadının kafasını kışından çıkarması gerekiyordu. John'u korumak büyük olasılıkla katilini korumak demektir.

Amy'nin çıgıllıkları Nikki'nin kararlılığını neredeyse delip geçiyordu.

John ayağa kalkıp Nicole'ün üzerinde yükselirken gözlerinde öfke parladı. "Umarım mutlusundur, Nicole. Hiçbir konuda kurnaz olamıyorsun. Siktiğimin tiyatrosu. Şimdi Amy yine enkaz halinde." Ayaklarını yere vurarak mutfağa girdi.

"Anne?" Merdivenlerde hızlı ayak sesleri duyuldu ve ardından Bailey köşeyi döndü. Aceleyle annesine doğru koştu. "Anne, sorun ne?"

Amy'nin vücudu hıçkırıklarla sarsıldı.

"Anne?" Küçük çocuğun sesi korkuyla titriyordu. "Anneciğim!"

Amy yavaşça doğruldu, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve çenesinden damlıyordu. Derin bir nefes aldı ve Bailey'i kollarına çekti. "Annen Madison için gerçekten çok üzgün, tatlım."

"Ben de."

Alnını Bailey'ninkine bastırdı. "Neden yukarı gelip bu gece benimle kamp yapmıyorsun?"

"Tamam." Bailey mutfağa baktı. "Peki ya babam?" "Onun için endişelenme. Bu gece sadece sen ve ben varız." Amy aldı Elini.

Onlar odadan çıkar çıkmaz Nikki Miller'a başıyla selam verdi ve sonra John'un oturduğu, şişeden viski içtiği mutfağa gitti.

"Ne istiyorsun lan?" "Adalet," dedi Nikki.

"O zaman Maddie'yi kimin öldürdüğünü bul, çünkü ben yapmadım. o."

"Oh, yapacağım," dedi Nikki. "Ve gerçeği öğrenene kadar durmayacağım.

incittiğin herkes hakkında."

"Sen neden bahsediyorsun?"

İyi yerleştirilmiş tek bir yumrukla adamın mükemmel burnunu kırabilirdi. Kasıklarına indireceği bir diz onu yere sererdi. Nikki tüm gücüyle John'un üzerinde dururdu, tıpkı babasına muhtemelen yaptığı gibi. "Ben ailemden bahsediyorum. Mark masum. Katilleri yirmi yıldır özgür ama günleri sayılı. Onu adalete teslim edeceğim."

Adam onunla alay etti. "Hayal görüyorsun."

"Sen son kadınına saldıran bir cinsel avcısın." "Evimden defol."

"Sorun değil. Yakında görüşürüz."

Oturma odasına ve ön kapıya doğru ilerlerken John'un sandalyesinin yanındaki masaya baktı.

Miller buhurdanlığın kırık parçalarını poşetlemişti.

KIRK

Nikki'nin esnemesi neredeyse kafasını yaracaktı. Konferans salonundaki büyük masanın karşısında oturan Liam da pek iyi görünmüyordu. Tabletine bakıyordu, gözleri çökmüştü. Dün gece poşetlenmiş buhurdanlığı laboratuarda Courtney'e teslim etmiş ve en azından parmak izi teyidi almayı umarak Courtney onu incelerken başında beklemişti. Ama şarap çok parçalı olduğu için Courtney'nin tam bir parmak izi alabilmek için onu tekrar bir araya getirmesi gerekmişti. Bu sabah onlar için bir şeyler hazırlayacağına söz vermişti.

Liam kahvesini karıştırdı. "Dün gece uyudun mu?"

"Pek sayılmaz." Nikki, John'la yüzleşmesini defalarca tekrarlamış, her küçük sözsüz işareti hatırlamaya çalışmış ve objektif mi davrandığını yoksa görmek istediğini mi gördüğünü merak etmişti. Hâlâ emin değildi.

"Kupayı onun evinden almak mahkemede bize ne kadar zarar verecek?" Liam sordu.

"Onu bana fırlattı," dedi Nikki. "Teknik olarak bu bir FBI ajanına saldırının kanıtı."

"İtiraf etmeliyim ki, bu işi nasıl yürüteceğinden emin değilim. Ama içki konusunda haklıydın. Ve bir insanın damarına nasıl basılacağını bilmiyorsan lanet olsun."

Nikki gülümsedi. "Yılların pratiği, dostum."

Liam tableti ondan uzaklaştırdı. "Algoritmayla bile, baş harfleri bulmak için yeterli sayıda isim bulamıyorum. Çok fazla faktör var."

"Çok fazla," dedi Nikki.

"Kesinlikle."

"Onları çeşitli kombinasyonlarda mı çalıştırdınız? Belki de Madison o kadar kendinden geçmişti ki sıralamayı karıştırdı."

Liam ona pis bir bakış attı. "Yaptığım ilk şey buydu."

"Üzgünüm, huysuz." Nikki'nin telefonu Courtney'nin numarasıyla titreşti. Telefonun hoparlörünü açtı. "Lütfen bana John'un parmak izleriyle eşleştiğini söyle."

"Keşke yapabilsem."

Nikki'nin adrenalini buharlaştı. "Ne?"

Courtney, "Hâlâ DNA sonuçlarını bekliyorum ama John'un parmak izleri motel odasından alınanlarla eşleşmedi," dedi. "O motel odasında Janelle ile birlikte değildi."

"Madison'ın etkileri ne olacak?"

"Saatte kısmi bir eşleşme var ama aynı evde yaşadıkları için mahkemede asla geçerli olmayacak."

Liam da Nikki gibi yenilmiş görünüyordu. "Bize söyleyecek iyi bir şeyin var mı?"

"Belki," dedi Courtney. "Kızların kıyafetlerinden aldığım bazı saçların sonuçlarını aldım. Kedi tüyü. İkisinde de var ama Kaylee'de çok daha fazla vardı, sanki içinde yatmış gibi."

"Ne tür bir kedi olduğunu

söyleyebilir misin?" "Daha fazla

test yapmadan söyleyemem."

Liam parmaklarını masaya vurdu. "Banks'lerin evinde bir kedi görmedim."

"Kaylee'nin de yoktu. Ya da Hansonlar'ın, en azından benim gördüğüm kadarıyla." Nikki kendini uyuşmuş hissetti. John hakkında bu kadar yanılmış olabilir miydi? Geçmişine kendini o kadar kaptırmıştı ki, onun kızların cinayetlerine karıştığı konusunda objektif olamamış mıydı?

"Kapı kapı dolaşıp kedi kılı bağışı isteyemememiz çok kötü."

Nikki'nin telefonu bilinmeyen bir numaradan gelen başka bir aramayla titredi. Normalde sesli mesaja geçmesine izin verirdi ama numaraların engellenmiş olabileceği birkaç yeri aramıştı. "Court, bekle." Nikki onu beklemeye aldı ve sonra yeni aramayı kabul etti. "Ben Nikki Hunt."

"Nikki?"

Dik oturdu. "Bailey? Neyin var?"

"Babam beni korkutuyor." Bailey'nin korku dolu fısıltısı zar zor duyulabiliyordu. "Anneme zarar vereceğini söylüyor. O da ağlıyor."

"Güvenli bir yerde misin?" Nikki çoktan ceketini omuzlarına atmıştı.

üz

eri "Madison'ın odasındayım."

nd "Kapıyı kilitle. Yola çıkıyoruz."

e. Liam ceketini kaptı. "Neler oluyor?" "John Banks kendini kaybediyor."

Nikki frene bastı ve Banks'lerin sokağına geri kayd. Bailey'le telefonda konuşur konuşmaz acil servis ekiplerine haber vermişti ve Washington County Şerifinin iki aracı ışıkları yanıp sönerek garaj yolunu kapatmıştı.

Bir blok ötede siren sesleri duyuldu ve ambulans köşeyi döndü.

Nikki cipten fırladı ve kaygan kaldırımında hızla ilerledi. "FBI'dan Ajan Hunt. Bailey nerede?"

"Yerini tespit edemedik." Şerif yardımcısını Madison ve Kaylee'nin cesetlerini ilk buldukları olay yerinden tanıyordu. "Elimizde oldukça kötü dövülmüş beyaz bir kadın var. Kocasından ya da çocuktan iz yok."

"Liam, dışarıya ve garaja bak." Nikki üst kata çıktı ve Madison'ın odasına koştu. Kapı kilitli değildi. "Bailey?" Nikki çift dolap kapağını çekerek açtı ve kıyafet denizinin içinden ite kaka ilerledi. Bailey odada değildi. Evin hiçbir yerinde yoktu.

Neredeyse merdivenlerden düşüyordu. Sağlık görevlileri Amy'yi stabilize etmeye çalışıyordu. Yüzü mosmordu, şakağında derin bir kesik, morarmış bir göz ve kanlı bir ağız vardı.

"Amy, ben Nikki, beni duyabiliyor musun?" Amy inledi, şişmiş dudakları morarmıştı.

Nikki onun elini tuttu. "İyi olacaksın. John Bailey'i aldı mı?"

Başka bir inilti, bu seferki çok daha perişan.

"Nereye gideceğini biliyor musun?" John'un ailesi Florida'daydı. Kaçmaya çalışır mıydı? "Amy, lütfen, eğer bir yer varsa, bilmemiz gerek."

"Çenesi kırılmış," dedi sağlık görevlisi. "Konuşamıyor."

Nikki telefonundaki not defteri uygulamasını açtı ve Amy'ye uzattı.

Telefon Amy'nin elinden hızla kaydı. Gözleri dalgalanarak kapandı.

"Onu götürmeliyiz." Sağlık görevlisi Nikki'ye telefonunu fırlattı ve o da yoldan çekildi.

"Liam, John Banks için arama bülteni çıkarmalıyız. Tahoe kullanıyor ve hem çocuk hem de karşılaştığı herkes için tehlike arz ediyor."

KIRK BİR

"Tüm bölgede bilgi var." Miller, ambulans Amy ile birlikte ayrıldıktan birkaç dakika sonra gelmişti. "Şehirden çıkılabilecek her yolda kontrol noktaları oluşturuldu. Havaalanları izleniyor. Yüzü her yerde yayınlanıyor. Fazla uzağa gidemez."

Nikki Miller'a inanmak istedi. Polis memurları Bailey'nin aramasından yedi dakika sonra Banks'lerin evine girmişlerdi. John'un arabası çoktan gitmişti ama fazla uzaklaşmış olamazlardı.

Bu onun suçuydu. Nikki John'u çok zorlamıştı ve kızları kimin öldürdüğünü bulmaya yaklaşmamışlardı. Bailey ve annesi onun düşüncesizliğinin bedelini ödemişlerdi. "Mülkiyet kayıtları?"

Miller, "Washington County'de bir şey yok," dedi. "Adamlarım eyalet çapında arıyorlar. John'un ya da Amy'nin adına bir şey bulamadık."

Nikki aile fotoğraflarını inceleyerek onlardan bilgi edinmeye çalıştı. Bir tanesi açık havada, herhangi bir yerde olabilecek bir tarlada çekilmişti. Fotoğrafı çerçevesinden çıkardı ve arkasını kontrol etti. Tarih ya da yer yoktu. Ailesinin başka bir mülke sahip olduğunu hatırlamıyordu ama yirmi yıl içinde pek çok şey değişmişti. "Ronald ve Madge Banks'i de kontrol et. Ailesi Florida'da yaşıyor ama buralarda bir yerde de evleri olabilir."

Liam Banks'lerin bilgisayarına girmeye çalıştı ama şifre koruması onu dışarıda bıraktı. "Lanet olası Mac. Teknik elemanlarına bunu açtırmak için arama emri çıkartmam gerekecek."

Nikki dolapları ve çekmeceleri karıştırarak kendisine doğru yönü gösterebilecek herhangi bir şey aradı. John'un masası ve ofisi kuşku uyandıracak kadar temizdi. Resimlerinden iz yoktu ama içinden bir ses onları bir yere sakladığını söylüyordu.

"Ajan Hunt? Çavuş Miller?" Büyük şerif yardımcısı ön kapıyı işaret etti. "Bir aile dostumuz burada."

Üzerinde sadece eşofman altı ve bol bir kazak olan Mindy Vance kapının girişinde titreyerek duruyordu. Yuvarlak yüzünü endişe kaplamıştı. "Amy ve Bailey iyi mi?"

"Amy ciddi şekilde yaralandı ve John Bailey'i kaçırdı. Ciddi bir tehlike altında."

Mindy kapı aralığına doğru sarktı. "Ona onun saatli bir bomba olduğunu söyledim. Amy zaten çok şey yaşadı."

"Amy ya da John geleceğini biliyor muydu?" Nikki sordu. "Amy istedi," dedi Mindy. "Bailey'i almamı ve Onu ailesine götürdüm. Bana nedenini söylemedi ama korktuğunu anlayabiliyordum. Sesi dünkünden çok daha kötü geliyordu."

Nikki ona içeri gelmesini işaret etti ve onu polis denizinden uzakta, mutfığa götürdü. "Dün onunla konuştun mu?"

Mindy uzun bar taburelerinden birine oturdu. "Madison için yapılacak anma töreninin ayrıntılarını teyit ettiklerini söylemek için aradı. Haberim olduğundan emin olmak istemiş."

"Sesi nasıldı?" Miller da onlara katılmıştı.

"Bitkin. Neredeyse robotik. Ama korkunç bir şey olduğunda böyle yaparsınız, değil mi? Başınızı öne eğip gerekli hareketleri yaparsınız." Nikki'ye bir bakış attı ve sonra hızla ellerine baktı.

"Aileyi uzun zamandır tanıyorsun." Nikki bilgisayardan Liam'a el salladı. "Ajan Wilson'ı hatırlıyorsun." Mindy başıyla onayladı. "Amy sana hiç John'dan korktuğu izlenimini verdi mi?"

Mindy kırlaşan saçlarını çekiştirdi. "Korkarım, hayır. Ama John güçlü bir adam. Herkese karşı belli bir dış görünüş sergilemeyi sever ve eğer kız onun belirlediği her şeye uymazsa kesinlikle sinirlenir."

"Bobby bana Mark'ın bana saldırdığı gece John'un kahramanlıkları yüzünden çıkan tartışmayı anlattı." Nikki ses tonundaki zehri uzak tutmaya çalıştı.

"Amy onu utandırmış gibi geldi."

"Doğru," dedi Mindy. "Unutmuşum. Hikayeyi her anlattığında süslediğine dair bir şeyler söylemişti. Kocam John'u sakinleşmesi için dışarı çıkardı. Ondan sonra aralarında hiçbir şey eskisi gibi olmadı ve daha da kötüleşti."

"Kocanız ve John arasında ne oldu?" Miller sordu. "John Bobby'yi Roan'da kendisi için çalışmaya ikna etti. Ona garantili sayıda müşteri sözü verdi, bu da büyük ikramiyeler için fırsat anlamına g e l i y o r d u . İşler böyle yürümedi ve

Bobby yanlış yönlendirildiğini hissetti."

"John kabul etmedi mi?" Hatalı olduğunu kabul etmekten hiç hoşlanmış mıydı? Nikki merak etti.

"Bobby'nin bir zamanlar olduğu gibi bir satıcı olmadığını söyledi. Bobby ağır bir depresyondan muzdaripti ve bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Roan'da fazla tazminat alacak kadar uzun süre çalışmadığı için işten ayrılmayı göze alamamıştı. Ve sonra gitmişti. Daha fazla dayanamadı." Mindy gözyaşlarını yanaklarından sildi. "John ve Amy cenazeye geldiler ve ben de samimi davrandım. Ama Madison kaybolana kadar onunla sadece birkaç kez konuşmuştum."

"John'un kızlarına zarar verdiğiinden hiç bahsetti mi?" Nikki, Bay Vance'in intihar ederek öldüğünden şüphelenmişti ama bu kararının ne kadarı John için sakladığı sırlarla ilişkilendirilebilirdi?

"Tanrım, hayır. John Banks pek çok şey olabilir ama Maddie'yi kendi çocuğu gibi severdi. Ona baba derdi ve güneşin o adamın üzerinde doğup battığını düşünürdü." Mindy'nin dudakları gergin bir çizgiye dönüştü. "Ama Amy'yi incittiğini söylediniz ve ben onun böyle bir şey yapacağını asla hayal edemezdim. Neden hep iyi insanların başına kötü şeyler geliyor?"

"Keşke bir cevabım olsaydı," dedi Nikki. "John'un Bailey'i götürmüş olabileceği herhangi bir yer aklına geliyor mu?"

Mindy kazağından kopan bir ipliği parmağında dolaştırdı. "Çocuklar kamp yapmayı hep sevmişlerdir. Balık tutmayı, avlanmayı değil. Kocam silahları sevmezdi ve John da o kadar kirlenmek istemezdi."

Nikki Liam ve Miller'a baktı ve ikisinin de aynı şeyi düşündüğünü anladı. Balıklar için bir dondurucu. "Ne tür balık? Göl balığı mı? Bluegills gibi bir şey mi?"

"Bazen, ama eskiden bir tekne kiralayıp Mille Lacs'a giderlerdi. Büyük kupa balıklarını yakalamak istiyorlardı."

Miller, "Burası Aiken County'de, 169 numaralı otoyolun dışında," dedi. "İnsanlar misk balığı ve walleye avlıyor. Büyükleri de orada."

"Herhangi bir tatil köyünde kaldılar mı?" Küçük balıkçı tesisleri 169 boyunca Sınır Suları'na kadar dağılmıştı.

Mindy yüzünü buruşturdu. "O yerlerde kalmaktan hiç hoşlanmazlardı. John yeterince temiz olmadıklarını söylerdi. Üçü birlikte Mille Lacs Gölü'nün hemen kuzeyinde bir kulübe tuttular. John'un hâlâ orayı kullanıp kullanmadığını bilmiyorum."

Nikki, piyango kazanmış gibi görünen Miller'a sertçe baktı. "Kulübenin nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

"Haritaya bakarsam belki. Uzun zamandır oraya gitmedim ama üç aile de çocukları çok daha küçükken birkaç yaz götürmüştü. Bailey henüz doğmamıştı bile." Nikki'den Miller'a baktı. "O iyi olacak, değil mi? Ebeveynlerin çocuklarını her ne pahasına olursa olsun korumaları gerekir. John kendi çocuğuna zarar vermez."

"Umalım da öyle olmasın," dedi Nikki. "Kulübenin yerini bulmama yardım eder misin?"

Hatırlayabildiğiniz her şey size çok yardımcı olacaktır."

Liam tabletinden hızla bölgenin ayrıntılı bir haritasını çıkardı.

Mindy bir çift okuma gözlüğü taktı ve ekranı inceledi.

Nikki Miller'ı kenara çekti. "Kızları kulübeye götürdü. Bu evin ve çevresindeki evlerin güvenlik görüntülerinin değiştirilmiş olma ihtimali var mı?"

"Teknik ekibime göre öyle değil."

"Liam, Roan çok güçlü bir şirket olduğu için bölge yargıcının arama emri konusunda çekingen davrandığını söyledi. Onu bilgilendirebilir misin? Belki bir çocuğun kayıp olduğunu öğrendiğinde acil çıkış görüntüleri için arama emrini imzalar."

"Elimden geleni yapacağım."

"Ajan Hunt." Liam'ın sesi heyecandan keskindi. "Kulübenin yerini buldum. Eğer kışımızı kaldırırsak iki saat içinde oraya varabiliriz."

KIRK İKİ

Sanki günlerdir 169 numaralı otoyoldaymışlar gibi hissediyorlardı ve hâlâ en az on beş dakikalık yolları vardı. "Kuzeydeki tüm balıkçı tesislerine giden ana yolun genişletilmediğine inanamıyorum. Trafik benim çocukluğumdan bile daha kötü." Nikki sol şeride geçti ve yavaş giden bir aracın yanından hızla geçti.

"Ocak ayındayız," dedi Liam. "Bütün bu insanlar buzda balık mı avlıyor?"

Son beş mil boyunca iki küçük buz balıkçılığı kulübesi taşıyan bir römorkun arkasında sıkışıp kalmışlardı ve yolun geçtiği birçok viraj ve köy sayesinde geçiş bölgeleri çok azdı.

"Muhtemelen," dedi Nikki. "İnsanlar nedense burayı çok seviyor. Biz hep yazın geliriz."

"Sen ve Tyler?"

Bir çocuğun hayatını kurtarmak için yarışıyor olmasalardı, Tyler'ın amansız sivrisineklere katlanmaya ve balık temizlemeye çalıştığı görüntüsü Nikki'yi güldürürdü. "Tanrım, hayır. Ailem ve ben. Her zaman Ağustos'un son iki haftasında geliriz."

"Peki ya okul?"

Nikki, "Minnesota okulları göl sezonu nedeniyle daha geç başlıyor," diye açıkladı. "Eyalet fuarı neden Eylül ayında yapılıyor sanıyorsun?"

"Mantıklı. Nereye gittin?"

"Fawn Gölü'nde Satkos adında küçük bir aile işletmesi. Babam çocukken oraya gitmişti ve sahiplerini tanıyordu." Her yıl, Ağustos ayı başlar başlamaz, Nikki'nin annesi toparlanma ve

Yolculuk için planlama. Evden ne almalı ve kuzeydeki dükkânlardan ne satın almalıydılar? Birden fazla akşam yemeği için yeterli balığa sahip olmak hiçbir zaman garanti değildi, bu yüzden yemeklerin önceden planlanması gerekiyordu. Yolculuğa çıktıklarında Nikki annesinin telaşından o kadar rahatsız olmuştu ki çığlık atmak istiyordu. Tatile çıkıyorlardı. Neden bu kadar çok şey planlanmak zorundaydı?

Ama şimdi anlıyordu. Lacey'yi iki günlüğüne herhangi bir yere götürmek, bırakın taşrada iki hafta geçirmeyi, plan yapmak demekti. Nikki bunu başarabileceğinden emin değildi.

"Bütün yaz bu gezi için bekledim," dedi. "Aynı aileler genellikle her yıl aynı zamanda gider ve aynı kulübelerde kalırdı. Orayla ilgili pek çok güzel anım var."

Liseden önceki yaz gitmeyi bırakmışlardı. Para çok sıkıştıktı ve ekinler iyi gitmiyordu. Nikki kendine balığa çıkmak için çok yaşlı olduğunu söylemişti ama içten içe kalbi kırılmıştı. Liseye başlamak yeterince korkutucuydu, ama çocukluğunun son ayinlerinden birini kaybetmek bunu daha da kötüleştirmişti.

"Evet, buradaki sinyal berbat. Kamu kayıtlarına bile erişemiyorum."

"Ofisi ara-"

"Courtney'e mesaj attım."

"Erişimi var mı?"

"Ona kullanıcı bilgilerimi verdim." Liam durakladı. "Onun kellesini bir tepside istemiyor musun? Yani, bu adam sana korkunç şeyler yaptı, eğer gerçekten aileni öldürdüyse... Nasıl bu kadar sakınsın?"

Nedense Rory'nin yüzü gözünün önünden geçti. "Sadece adalet istiyorum," dedi. "Ailem için. Ve Mark için."

Mille Lacs Gölü 132.000 dönümlük bir alana yayılıyordu ve özel mülklerin çoğuna yalnızca toprak yollardan erişilebiliyordu. Gölde sadece bir avuç halka açık erişim noktası vardı ve çoğu kış boyunca kapalıydı. Tatil köylerinin çoğu kış boyunca bölgede yaşamayan insanlara aitti, ancak Nikki'nin ailesinin gittiği gibi birkaç tanesi yıl boyunca mülkte yaşıyordu. Sadece kapalı kalma ve buzun ve arazinin insafına kalma düşüncesi bile Nikki'yi endişelendiriyordu.

"İlçe özel girişlere giden yolları açmıyor. Bu da John'un kulübeye ulaşmak için büyük bir karın içinden geçmesi gerektiği anlamına geliyor. Bu yüzden arabası yerine Tahoe'yu aldı." Nikki, özel yolu kaplayan derin karı kesen lastik izlerini işaret etti.

Nikki arabayı olabildiğince uzağa park etti. "Buradan itibaren yürüyeceğiz. Aksi takdirde onu ürkütebiliriz."

O ve Liam, John'la yüzleşmek zorunda kalacaklarını düşünerek silahlarını kontrol ettiler ve fazladan mühimmat topladılar. Acı soğuk kemiklerini sıplatıyordu ama Nikki ağır paltosunu arabada bırakarak içinde kolayca hareket edebileceği hafif bir ceket giymeyi tercih etti. Yün şapkasını alnına doğru çekti ve atkısını yüzüne doladı.

Liam telefonunu cebine koydu. "Courtney, John'un artık buranın tek sahibi olduğunu söyledi. Bir saat önce şehirden ayrılmış. Mülk kayıtlarını iki kez kontrol etti, bu yoldaki tek adres kulübe. Çıkmaz sokak."

En azından onunla iletişim kurmak için sinyal alamama konusunda endişelenmeleri gerekmeyecekti. Liam'la birlikte yolun kenarındaki yoğun karın içinden geçtiler.

"Sadece bir dizi lastik izi var," dedi Nikki. "Onları her kim yaptıysa hâlâ kulübede."

Kulübenin sivri çatısı çıplak ağaçların arasından görünüyordu. Bacadan duman çıkmıyordu. Buradaki evlerin çoğunda gaz ocağı vardı ama Nikki'nin John'un pilot ışığı yakıp yakmadığını bilmesine imkân yoktu.

Zavallı küçük Bailey'nin dondurucu bir kulübede mahsur kaldığını ve onu koruması gereken kişiden korktuğunu düşününce annelik içgüdüleri alevlendi.

Tahoe kulübenin önüne park edilmişti ve kapıyı **görmelerini** engelliyordu. Aracın arkasına çömeldiler ve Nikki Liam'a yerinde kalmasını işaret etti. Sağ tarafa doğru ilerledi, John onu pusuya düşürürse ateş etmeye hazırды.

Dişleri soğuktan gıcırıyor, kafa derisi yün başlığının altındaki terden karıncalanıyordu. Nefesi bulutlar halinde dağılıyordu. Elini ağzının üzerine kapattı. Öndeki tek pencerenin panjurları hareket etmiş miydi?

Nefesini tuttu. Perde tekrar kaydı, plastik çıtaların ikisi arasında bir boşluk belirdi.

"Burada olduğumuzu biliyor." Nikki daha iyi bir pozisyona geçti, gerekirse ateş etmeye hazırdı. Derin bir nefes aldı. "John, her şey bitti." Dondurucu boşlukta sesi kırılğan çıkıyordu. "Burada yalnız değilim. Desteğim var, daha fazla polis de yolda. Amy bize her şeyi anlattı."

John karısının çenesini kırdığını fark ederse, Nikki'nin blöfö onu kapıyı açacak kadar kızdırabilirdi.

"Biz sadece Bailey'nin güvende olmasını istiyoruz." Nikki aracın önüne doğru yaklaştı. "Bırak gitsin, bu karmaşayla sonra ilgileniriz."

Gerçekten kaçmasına izin verir miydi? Ortadan kaybolacak parası ve kaynakları vardı, özellikle de yanında küçük bir çocuk yoksa. Kaçma şansını Bailey'e tercih etmek, ailesinin katilinin asla sorumlu tutulamayacağı anlamına geliyordu. Ailesi yirmi yıldır adalet yüzü görmemişti. Bailey önünde koca bir hayat olan masum küçük bir çocuktu. Ve Amy Banks iki çocuğunu da kaybetmeyi hak etmiyordu.

"John, sana yemin ederim, Bailey'nin oradan zarar görmeden çıkmasına izin ver, onu güvenli bir yere götüreceğiz. Kaçabilirsin. Seni avlamaya devam edeceğim, ama Bailey'nin gitmesine izin vermen sana bir savaş şansı verecek."

Kulübenin kapısı titredi. Nikki sol elini kaldırarak Liam'a hazırlanmasını işaret etti. Eski kapı, şişmiş ahşap nihayet gevşeyip açılana kadar takırdamaya devam etti.

Nikki'nin kalbi boğazına sıkıştı ve neredeyse onu yutacaktı.

Bailey kar kıyafeti ve botlarıyla kapının önünde duruyordu. Sarı saçları, şapkasını çıkarmış gibi arkaya doğru uzanıyordu.

"Bailey, bana doğru yürüyebilir misin?" Nikki sordu. "Baban eve gelip anneni görmene izin verecek."

Bailey başını salladı. "Babam burada değil."

John bir tür oyun mu oynuyordu?

Liam sessizce, "Ben etrafa bir göz atacağım," dedi.

Nikki, o Tahoe'nun diğer tarafına geçene kadar bekledi. "Baban nerede?"

Bailey ağır kar pantolonu onu yavaşlattığı için ayaklarını sürüyerek dışarı çıktı. "Gitmesi gerektiğini söyledi. Her şeyi berbat etti ve başı belaya girdi. Ben de

seni beklemeliydim çünkü her şeyi anlayıp beni almaya gelecektin."

"Ne zamandır yok?"

"Biz buraya geldikten sonra kalmadı. Sadece senin geleceğini söyledi."

Liam küçük kulübenin diğer tarafında belirdi, pembe yanaklıydı. "Arka kapıdan çıkan ayak izleri, erkek botları, tek iz. Küçük bir depo kulübesi de var ama ayak izleri onun önünden geçiyor ve sıkıca kilitlenmiş."

Bailey Nikki'ye baktı, onun üzerinde yükseldikçe daha da geriliyordu. "Ajan Hunt, şimdi annemi görebilir miyim?"

KIRK ÜÇ

Bailey, Nikki'nin yanından ayrılmayı reddetti, bu yüzden Liam kulübeyi ararken onun ceketini almak için cipe geri döndüler. Onu kollarına alıp sıkıca sarılmak istiyordu ama bunu yaparsa duygularını kontrol edebileceğinden emin değildi. Buzlu yolda ilerlerken Bailey onun elini tuttu. Burnu soğuktan pembeleşmişti.

Nikki onun önünde diz çöktü ve ceketinin fermuarını çekerek büyük yakasının yüzünün alt kısmını kapatmasını sağladı. "Yüzünü bunun içine sokmaya çalış. Rüzgâr yüzüne çarpacak."

Dikkatli mavi gözleri onu inceledi. "Neden silahın vardı?"

Lacey cipin arkasında Nikki'nin silah çantasını bulduktan sonra ona da aynı soruyu sormuştu. "Ben bir FBI ajanıyım. Bazen bana ya da başkalarına zarar vermek isteyen insanlarla uğraşmak zorunda kalıyorum. Kendimi korumak zorunda kalırsam diye silah taşıyorum."

Bailey ciddi gözlerle ona baktı. "Babamı vuracaktın."

"Hayır," dedi. "Ama polislerin korkunç işleri var, bu yüzden ekstra dikkatli olmalı ve aradığımız kişinin bize zarar vermeye çalışabileceğini varsaymalıyız."

"Annem iyi mi?"

"İyileşecek."

"Babam ona çok kızmıştı." Bailey'nin sesi titriyordu. "Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim."

Nikki titrememeye çalıştı. "Ne oldu?"

"Annem ona Maddie ve arkadaşı hakkında bağırp duruyordu. Onun yaptığını ve gerçeği itiraf edeceğini söyledi." Gözyaşları tombul yanaklarından aşağı süzüldü. "Maddie ve Kaylee'ye gerçekten zarar verdi mi?"

Nikki eldivenleriyle onun gözyaşlarını sildi, suçluluk duygusundan kurtulamıyordu. Parmak izleri gelene kadar Amy'ye John'un kızlara zarar verdiğini düşündürmemeliydi. Eğer kişisel adalet ihtiyacının onu alt etmesine izin vermeseydi, muhtemelen bütün bunlar yaşanmayacaktı. "Hayır, ona zarar verdiğini sanmıyorum. Ve o iyi bir baba, değil mi?"

Bailey şiddetle başını salladı. "En iyisi."

"O resimleri bulduğun geceyi hatırlıyor musun?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu konu hakkında konuşmamam gerekiyor."

"Anlıyorum ama sana ve annene yardım etmeye çalışıyorum, unuttun mu? Bana her şeyi anlatmazsan bunu yapamam."

"Büyük bir kutunun içindeydiler." Adam ciddiyetle ona baktı. "Yazıcı kâğıtlarının içinde geldiği türden."

"Kutuyu neden açtın?"

"İsteyerek yapmadım," dedi. "Ama oynarken kapağını düşürdüm. Anneme onlardan bahsetmemeliydim. İşte o zaman her şey kötüye gitti." Dudağı titredi.

Onun omuzlarını tuttu. "Bunların hiçbirine sen sebep olmadın, söz veriyorum."

Fotoğrafları bulduktan sonra annene söyledin mi?"

Başını salladı. "Onlara baktı ve sonra çok sinirlendi." "Hepsine bakıp bakmadığını biliyor musun?"

Bailey alt dudağını çiğnedi. "Bana gidip odamda oynamamı söyledi."

"Sen mi söyledin?"

"Bir süre için, ama sonra annemle babamın yatak odasına gizlice girdim. Kapı çoğunlukla kapalıydı ama göz attım."

"Ne gördün?" Nikki sinirlerini sesinden uzak tutmak için mücadele etti. Bailey onu üzecek bir şey söylediğini düşünmeden de yeterince şey yaşamıştı.

"Yatağın her yerinde bir sürü resim vardı. Annem onlara bakıp ağlıyordu."

"Resimler çerçeveye konan resimler gibi basılmış mıydı? Mesela annem hiç telefonuyla fotoğraf çekip sonra çıktısını alıp çerçeveletti mi?"

Bailey başını salladı. "Sanırım bunlardan çok vardı. Ama kare şeklinde olanlar vardı. Kalın ve biraz eski görünümlü."

Onun yaşındaki bir çocuğa Polaroid fotoğrafı nasıl tarif ederdi? Bu teknoloji ona çok eski görünebilirdi. "Resim kalın, plastik benzeri beyaz bir malzeme üzerine basılmış gibi mi görünüyordu? Gerçek resim beyaz çerçevelenmiş gibi mi?"

Başını salladı. "Onlar garipti. Annem onlar için gerçekten çok üzölmüştü."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Hayır," dedi. "Ama onları alıp durdu ve sanki bir şey anlamaya çalışıyormuş gibi baktı. Annem beni kapıda gördü ve odama geri götürdü. Sonra Maddie'nin eve geldiğini duydum. Annem ona buraya gelmesini söyledi."

Nikki yüzünü ve ses tonunu nötr tutmaya çalıştı. Amy Madison'a resimleri göstermişti. "Ne konuştuklarını duydun mu?"

"Annemin ağladığını ve Maddie'nin bağırdığını duydum. Anneme değil ama.

Gerçekten şaşırmış gibiydim. Annem de onu sorup durdu."

"Kim o?" Nikki, John'un kutusunda onun bir resmini görmüş olabileceğini söylemesini bekliyordu. Belki de aradan yirmi yıl geçtiği için kendine fazla güveniyordu. Şu anda kesinlikle on altı yaşına yakın görünmüyordu.

"Bilmiyorum," dedi Bailey. "Maddie'ye o olduğundan emin olup olmadığını sorup durdu. O da evet deyip durdu," dedi, eldivenlerinin ucuyla oynayarak, hatırlamaya çalışmak için iyice konsantre olarak. Ona Lacey'nin okulda kötü bir gün geçirdiğini ve tek bir ayrıntıyı bile kaçırmamaya çalıştığını hatırlattı. "Sonra Maddie geri geldi ve bana her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Ama öyle olmadı. Babamı her gördüğünde sinirleniyordu. Ve sonra o ve Kaylee gittiler." Gözleri doldu.

Nikki'nin kalbi küçük çocuk için kırıldı. "Anlamanın zor olduğunu biliyorum ama bazen gerçekten kötü şeyler olur ve bu kimsenin suçu değildir." Elini tuttu ve onu cipe doğru götürdü.

KIRK DÖRT

Bailey sonunda cipteki DVD oynatıcıda bir film izlemeyi kabul etti, yeter ki Nikki onu kulübeye kadar götürsün. Kulübeyi incelemesi gerekiyordu ve Bailey de onu görebilmek istiyordu. Hâlâ korkuyordu ve Nikki'nin son birkaç gün içinde Bailey'nin evine yaptığı ziyaretlerle birlikte, Bailey'nin yanında kendini en rahat hissettiği kişi Nikki olmuştu. John hakkındaki APB'yi güncelledikten sonra, Mille Lacs İlçe yardımcılarında birini ona göz kulak olması için görevlendirdi ve kulübenin içinde Liam ve Courtney'ye katıldı.

"Burada birden fazla ailenin kaldığını düşünemiyorum." Courtney'nin ekipmanları zeminin yarısını kaplıyordu. "Üç yatak odası olsa bile. Çocuklar nerede uyuyor?"

"Çocukken hiç kampa gitmedin mi?" Liam sordu. "Uyku kimin umurundaydı ki?"

"Kapalı alan aktivitelerini tercih ederim, çok teşekkür ederim."

Nikki, "Çocuklar genellikle nerede yer varsa orada uyumak zorunda kalıyor," dedi. "Muhtemelen havalı yataklarda."

Üç yatak odası ve tek banyoya ek olarak, kabinde halı kaplı bir yaşam alanına açılan makul büyüklükte bir mutfak alanı vardı.

"Naftalin ve toz gibi kokuyor." Courtney eldivenli parmağını kirli pencere pervazında gezdirdi. "Sanırım burada biri kalmayalı uzun zaman olmuş."

Nikki, John'un tezgâhın üzerine bıraktığı yiyecek torbasına baktı. Meyve, mısır gevreği, ekmek, artı jambon ve peynir. Ayrıca iki tane de

galon su ve Bailey'nin söylediğine göre babasının her zaman kamyonunda bulundurduğu birkaç battaniye.

Nikki, "Bailey'i incitmek gibi bir niyeti yoktu," dedi. "Muhtemelen onu anlık bir kararla aldı ve sonra panikledi. Bu yüzden onu birkaç gün sıcak tutacak ve karnını doyuracak kadar verdi ve sonra gitti."

Liam, "Bailey'i çabucak bulacağınıza güveniyorum," dedi. "Bu bir risk." "Kulübeyi mali kayıtlarında bulacağımızı biliyor olmalıydı. O da tek sahibi, değil mi Court?"

"Robert Vance'in ölümünden sonra diğer adamı satın aldım. Üçüncü arkadaş, Larry, birkaç yıl önce ailesinin yanında kalmak için Illinois'e taşındı. Parkinson hastasıymış ve kulübeyi artık kullanmıyormuş. O zamandan beri John'la konuşmadığını söylüyor."

"Tahoe'yu kilitledi," dedi Nikki. "Ama OnStar'ı var. Arama izni gerekirdi ama GPS'lerini kullanarak yerini tespit edebilirdik. John bunu kesinlikle biliyordu."

"Ajan Hunt?" İlçe yardımcılarında biri başını kapı aralığına eğdi. "Depoya girdik. Görmeniz gereken bir şey var."

Diz boyu karda şerif yardımcısını takip ederken dehşet onu ağırlaştırıyordu. Açık kapıya ulaştıklarında Nikki'nin midesi bulandı.

Arka duvarın dibinde kapağı açık bir derin dondurucu duruyordu. Başka bir şerif yardımcısı içerinin fotoğraflarını çekti.

"Kan buldunuz mu?"

"Biraz," dedi şerif yardımcısı. "Ve sahte bir tırnak."

Nikki Courtney'ye baktı ve ikisi de yardımcının yanından geçtiler.

"Altına bir tane koyabileceği kadar büyük ve Düşündüğümüz gibi diğerini üste yığdık." Liam ikisinin de başının üzerinden bakabilecek şekilde arkalarında durdu.

Adli tabip, yüzeysel yaraları dışında Maddie'nin kanamasının çoğunun iç kanama olduğuna inanıyordu. Ama kolundaki baş harfleri bırakmak için derisini yırtmış.

"Pembe gomalak tırnak." Courtney kurumuş kana kısmen saplanmış olan tırnağı çıkarmak için cımbız kullandı. "Bu kesinlikle Madison'ın öldüğünde taktığı türden."

Nikki, "Ama bu hiç mantıklı değil," dedi.

Liam ona baktı. "Benim için oldukça açık. Onu kulübeye getirdi, öldürdü, sonra da güvenli olduğunu düşünene kadar sakladı-"

"İşte bu kadar," dedi. "Bu kulübenin tek sahibi John. Depoda elektrik var ve kulübe kilitli. O kızlar yıllarca o dondurucuda saklı kalabilirdi. Neden onları atsın ki? Ve Maddie'nin kemerinde neden onun parmak izleri yok?"

"Belki de çözüldü. Panikledi. Katilin giderek daha çaresiz hale geldiği konusunda hemfikiriz. Biz buraya gelmeden önce yaptığı şeyle mücadele ediyor olması mantıklı. Belki de kulübeyi başka biri kullanıyordur. Belki John'un bir suç ortağı vardı," dedi Liam. "Peki ya Maddie'nin kolundaki ikinci işaret avlanmamış bir 'T' ise? Todd'da olduğu gibi."

Nikki yaptığı işi bıraktı ve ona baktı. "Ne?" "Madison'ın kolundaki ilk baş harf tamamlanmamış bir 'P' yerine 'R'. Eğer ikincisi avlanmamış bir 'T' olsaydı -"

"Rory şüpheli listesinde bile değildi."

"Bu işe karışmadığı ne malum?"

"Hiç de sağlıklı düşünmüyorsun," dedi Nikki. "Onu iki kıza da bağlayan hiçbir şey yok."

"Ama bu sonuca varmana o yardım etti," dedi Liam. "Senin etrafında dolanıyor, doğru zamanlarda ortaya çıkıyor. Onun bu işe dahil olması gerçekten o kadar uzak bir ihtimal mi?"

Nikki insanları tanırdı. Rory'de bir şeyler görmüş olmalıydı. Ama John konusunda yanılmıştı.

"Buralı biri. John hakkında bilgi almak ne kadar zor olabilir ki? Adamı gerçekten ne kadar iyi tanıyorsun? Dürüst olmak gerekirse, eğer yakışıklı olmasaydı ve sana bu kadar iyi davranmasaydı, sen de aynı soruyu sormaz mıydın?" Liam onun cevap vermesine fırsat vermeden ellerini kaldırdı. "Yanlış söyledim ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Kahretsin, ne demek istediğimi ben bile bilmiyorum."

Nikki durakladı. Liam'ın söylediği hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ama Nikki kendi içgüdülerini sorgulamaya başlamıştı. Bu soruyu sormasına değer miydi?

KIRK BEŞ

Gecenin ilerleyen saatlerinde Nikki aradığında Lacey derin bir uykundaydı ve Tyler'a onu bırakmasını söyledi. Nikki'nin tek istediği onun küçük yüzünü görmek ve güvende olduğunu duymaktı. Tyler haberlerde Bailey'nin kaçırıldığını duymuş ve kurtarılmasıyla ilgili her şeyi öğrenmek istemişti ama Nikki ona asgari şeyler dışında bir şey anlatamayacak kadar yorgundu.

Kulübeden ayrıldıktan sonra Bailey'i hastaneye bırakmışlardı. Amy iyileşiyordu ve Amy'nin annesi uyuyan torununu kollarının arasına almış ve ona nefes vermişti. Nikki, annesinin iyi olacağına ve anne eve dönmeye hazır olana kadar büyükannesiyile büyükbabasının ona iyi bakacaklarına söz verirken buruşuk elinin başının arkasını okşayışını izlemişti.

Kendini Rory'nin evine doğru giderken buldu ve bir süre cipin içinde ışıkları kapalı bir şekilde oturup ne yaptığını düşündü.

Nikki, Rory'nin bu işe karışmış olamayacağından emindi ama onunla konuşmadan da rahat edemezdi. Liam onu pek çok kez sorgulamıştı ve Rory konusunda yanıldığını ona kanıtlaması gerekiyordu.

Kapıyı sertçe çalan Nikki'nin yüzüne sulu kar yağıyordu. Rory muhtemelen saatlerdir yataktaydı. Yarın cumartesi olmasına rağmen inşaat işçilerinin erken kalktığını biliyordu. Öyle değil miydi? Nikki hangi gün olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti.

Tanrı aşkına, eve git, dedi bir ses ona.

Kapı açıldı ve gömleksiz bir Rory ona baktı. Saçları her zamankinden daha da kabarıktı, diken diken olmuştu. İnce pazen pijama pantolonu hayal gücüne çok az şey bırakıyordu.

"Nicole, saat sabahın ikisi," dedi gözleri yarı kapalı.

"Biliyorum," diye cevap verdi. Yüzünden sulu kar damlıyordu. "Sana bir şey sormam gerekiyor."

"Bekleyemez miydi? Yoksa beni gerçekten görmek mi istedin?" Yüzü yanıyordu. "Bekleyemezdi."

Gülümsedi ve kapıyı açtı.

Adam kapıyı kapatırken Nikki'nin kalbi küt küt atıyor, sırt kasları esniyordu. Ve o anda bile adamın parfümünü merak etmekten kendini alamadı. Tanrım, çok yorgundu.

"Bana ne sormak istiyordun?"

Liam'ın teorisini düşünmeden edemediği için onun iki genç kızı ve masum bir genç kadını öldürüp öldüremeyeceğini sormaya gelmişti. Ama şimdi gecenin bir yarısı onun evindeydi ve ona b a k a r k e n bunu söylemeye bile cesaret edemiyordu.

"Nicole?" Rory'nin boğuk sesine endişe karışmıştı ve Nikki ne yapması gerektiğinden emin değildi.

"Rory, sana Madison Banks hakkında bir şey sormam gerekiyor," dedi.

"Bu sormanı beklediğim son şeydi." Nazikçe onun omuzlarına dokundu. "Peki ya o?"

Onun kalp atışlarını duyabildiğinden emindi. "Onunla hiç tanıştın mı?"

İri elleri kızın sırtına dolandı ve onu çıplak göğsüne çekti, çenesi başının üstüne yaslandı. "Hayır, hiç sanmıyorum. Neden soruyorsun?"

Nikki nefes verdi, başı onun omzuna düştü. Nikki ona John'un Bailey'yi aldığını ve Liam'ın teorisini anlatırken kızardı. Şimdi burada, Rory'nin kollarındayken bütün bunlar saçma geliyordu. "Bir şey yaptığını sanmıyorum, ama kendime itiraf etmeliyim ki, durum farklı olsaydı, en azından seni sorgulardım."

"Ne durumu?"

Tüm vücudu utançtan yanıyordu. "Bu durum." Rory saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

"Her şey çözümlüyor. Burnumun dibinde o kadar çok şey oldu ve ben hala göremedim. Sadece geçmişte değil, bu davada da. Artık kendi yargılarıma güvenemiyorum."

"Şimdi bile mi?"

Kollarını Rory'nin ince beline doladı ve yüzünü onun köprücük kemiğinin sıcak kuytusuna gömdü. Rory'nin kolları onu sımsıkı sarmış, üzerindeki etkinin kanıtı karnına çarpmıştı. "Gerçekten hiçbir fikrim yok."

Rory'nin dudakları onun başının tepesini okşadı ve sonra kulağının kabuğuna doğru ilerledi. "Senin kararlarına güveniyorum."

Nikki'nin içinde kelekler uçuştı. Başını kaldırdı ve dudaklarını adamın keskin çene çizgisi boyunca gezdirdi. Adamın gözlerini göremiyordu ama dudakları alına ve sonra burnuna değmeden önce bakışlarının sıcaklığını hissetti.

"Rory."

Adamın dudakları kadınıninkileri buldu ve kadın adamın güçlü göğsünde eriyerek onun ağzına doğru iç çekti. Adam onu kollarına almadan önce sırtının çizgilerini takip etti. Bacaklarını onun beline doladı ve bir ömür boyu oluşturduğu duygusal savunmalar paramparça oldu.

Rory'nin ağzı boynuna gitti ve kulağının altındaki noktayı buldu. Nikki'nin nefesi kesildi ve ellerini onun ipeksi saçlarının arasından geçirdi. Adam usulca inledi ve Nikki bir öpücük daha almak için onun başını geriye yatırdı. Onun yüzünü kavradı, yaşadığı tüm kötü şeyleri ve yaptığı hataları unutturması için çaresizce çırpınıyordu.

Hak ettiğinden daha nazikti, yavaşça kıyafetlerini çıkardı ve tamamen merhametine kalana kadar dudaklarıyla ve ağzıyla her yerine dokundu.

Nikki'nin elleri adamın saçlarına dolandı, adam onu üst kata ve yatağına taşıırken sırtı dikleşti ve ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

Kendini tamamen ona bıraktı, tırnakları onun omuzlarına batıyor, adı dudaklarında gittikçe daha yüksek sesle söyleniyordu. Hiç bu kadar mutlu hissetmiş miydi? Tyler'la en son ne zaman birlikte olduklarını bile hatırlamıyordu ve boşandıktan sonra kendini işle ve Lacey'le başka hiçbir şeyle ilgilenemeyecek kadar meşgul olduğuna ikna etmişti.

KIRK ALTI

Ertesi gün nihayet hastaneye vardığında Nikki'nin saçları hâlâ nemliydi. Neyse ki, büyük bir soruşturma sırasında genellikle ortaya çıkan tüm geceler için cipte yedek kıyafet ve gerekli tuvalet malzemelerini bulunduruyordu. Rory'nin vücudunu hâlâ kendi vücuduyla sarmaş dolaş hissedebiliyordu ve sabahın köründe oradan ayrılmaktan nefret ediyordu ama işe dönmesi gerekiyordu. Bailey'i alır almaz John için bir arama bülteni çıkarılmıştı ve üç eyalet bölgesindeki tüm kolluk kuvvetleri onu arıyordu. Miller, Stillwater çevresinde çeşitli kontrol noktaları kurmuştu ve eyalet polisi de geniş kuzey ormanları bölgesini aramak için çağrılmıştı. Mille Lacs Gölü, Mille Lacs Chippewa Kızılderilileri Grubunun bir parçasıydı ve yirmi bin dönümlük araziye aramak için kabile polisi çağrılmıştı.

Mesajlarını tekrar kontrol etti. Neyse ki Liam, Rory'yle birlikteyken telefonunu patlatmamıştı. İyi olduğundan emin olmak için sadece bir kez aramıştı. Bir saat önceki mesajında John'un mali kayıtları için arama emri olduğunu ve daha sonra geleceğini yazmıştı.

Amy'nin odasının önünde nöbet tutan şerif yardımcısı, ailesinin Bailey'i dinlenmek için götürdüğünü ama bugün dönmeyi planladıklarını söyledi. Amy'nin bilinci gidip geliyordu ve çenesi için ağrı kesici ilaç kullanmayı reddediyordu.

Nikki koluna dokunur dokunmaz gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dünden daha iyi görünüyorsun."

Amy onun elini tuttu ve sıktı, gözlerinde yaşlar birikiyordu.

"Bir şey değil." Nikki yatağın yanındaki boş koltuğa oturdu. "O iyi bir çocuk. Ve John ona asla zarar vermek istemedi."

Amy inledi ve ağzını işaret etti.

"Konuşmaya çalışma." Nikki telefonundaki notlar uygulamasını açtı ve ona uzattı. "Ben sorular soracağım, sen de cevapları yazacaksın, tabii hayır anlamında başını sallayamazsan." Amy başını salladı. "Mindy Vance, John'un kulübeyi arkadaşları Robert ve Larry ile birlikte kullandığını söyledi. Bu doğru mu?"

Amy başını salladı.

"Madison ve Kaylee kulübenin arkasındaki depoda dondurucuya konuldu. Madison'ın o harfleri koluna kazımak için kullandığı çiviye bulduk."

Amy'nin yüzünden yaşlar süzüldü.

"Korkunç olduğunu biliyorum ama bize önemli bir şey söylüyordu ve John'un diğer ikisini satın aldığını bilmese bile kulübeye gönderme yapması mantıklı değil. Eğer onları koluna kazıyacak kadar akli başındaysa, o zaman dondurucuya konulduğunda nerede olduğunu biliyordu. Madison'ın isminin baş harfi 'P' olan birini tanıyor olabilir misin?" Nikki'nin ikinci baş harfin ne olduğu konusunda hâlâ bir fikri yoktu ama ilkinin 'P' olması gerektiğinden oldukça emindi.

Amy başını salladı.

"Resimlerin nerede olduğunu bilmem gerek Amy. Onlar artık kanıt."

Amy'nin ağzı seğirdi. *Yaktığımı söyledim. Ama onlar benim kasamda. Anahtar kodu 2-79-54.*

"Madison belli ki sertliğini senden almış."

Diğer kız mı? Parktaki mi? John onun tipi olmadığını söyledi.

Ona hiç dokunmadığını.

"Ona inanıyor musun?"

Fotoğraflardaki tüm kızlar açık tenliydi. Beyaz. Tipini değiştirdin mi?

Tıpkı benim gibi, diye düşündü Nikki. "Bu iyi bir soru. Seri avcılar söz konusu olduğunda cevap genellikle hayırdır."

KIRK YEDİ

Liberty Newman Adası'nın çevresindeki evler Banks'lerinki kadar pahalıydı ve adanın popülarlığı göz önüne alındığında arazi değeri muhtemelen daha da yüksekti. Lisedeyken Liberty Newman Adası sevişme merkezinden daha fazlası olmuştu. Nikki adada birden fazla partiye katılmıştı ve Annmarie'yle birlikte ikinci sınıftan sonraki yaz gizlice ot içmek için buraya geldiklerinde neredeyse büyük bir yangın çıkarıyorlardı.

Mindy Vance'in ön bahçesinde büyük bir haciz tabelası duruyordu. Garaj yolunun ortasına park edilmiş minibüste kutular üst üste yığılmıştı. Ev, komşularına kıyasla biraz dağınık bir görünüme sahipti: Karın kürenmesi gerekiyordu ve iniş musluklarından biri gevşemiş görünüyordu. Böylesine büyük bir eve tek başına bakmak zor olmalıydı, özellikle de eşiniz öldüğünde.

"Lanet olsun. Zavallı kadın."

Nikki kapı zilini çaldı. Sanki biri merdivenlerden koşarak iniyormuş gibi ayak sesleri girişe yaklaştı.

Mindy kapıyı açtı, alnında ince bir ter tabakası vardı. "Ajan Hunt. Her şey yolunda mı?"

"Bailey'nin iyi olduğunu haber vermeye geldim ama John kaçıyor. Buralara gelmesini beklemiyorum ama haberlerde görmediyseniz bilmenizde fayda var."

"Ah canım." Mindy pantolonundaki tozu fırçaladı. "Görünüşümü bağışla. Toplanıyorum. Lütfen, içeri gelin."

Ev Banks'lerinkinden daha eski görünüyordu ve sahte ahşap zeminler ve sıradan süslemeler Nikki'ye muhtemelen o kadar iyi yapılmadığını düşündürdü. Yaşam alanının çoğu sanki bir kenara atılmış gibi görünüyordu. Duvarlar bile çıplaktı, o noktada asılı olan her şeyi çevreleyen toz çizgileri dışında.

"Haciz işleminiz için üzgünüm."

"Teşekkür ederim," dedi Mindy. "Kocamın hayat sigortası şirketi poliçeye itiraz ediyor. İpoteği karşılayacak kadar bile para kazanmıyorum, o yüzden buradayız."

"Neden itiraz ediyorlar?"

"Çünkü onlar açgözlü pislikler," dedi Mindy. "John'un nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Aslında, sizin bazı fikirleriniz olabileceğini umuyordum. Kocanız ve John üniversiteden beri arkadaş mıydı?"

"Aslında lisede. Her şeyi birlikte yaptılar."

"O zamanlar John'la çıkıyordum. Bir keresinde Bobby ile bir partide tanıştım. Eminim hikayeyi biliyorsunuzdur. Oğlunuz bana John'un o gecedan sık sık bahsettiğini söyledi."

Mindy'nin kaşları birbirine çatıldı. "Evet, öyleydi. Ama Bobby Sr. ve ben üniversiteden hemen sonra çıkmaya başladık, yani bu benim zamanımdan önceydi."

Nikki sıcak bir şekilde gülümseyerek, "O zamanlar etrafta olmak pek eğlenceli değildi," dedi.

"Yeni kanıtlar ve testler hakkında bir şeyler okuyordum ve belli ki oğlunuz protestolara gidiyor. Bu sizin için korkunç olmalı."

"Harika değil," dedi Nikki. "Ama şu anda önceliğim Madison ve Kaylee'yi kimin öldürdüğünü bulmak. Ve Janelle Gomez'i."

"Kim?"

"Geçen gün parkta bulunan kadın."

"Ve onun ölümü diğer cinayetlerle bağlantılı mı?" Mindy pembe yüzünü bir peçeteyle sildi.

"Öyle görünüyor." Nikki, Mindy etrafta çırpınırken mutfak kapısına yaslandı. Dün teslim olmuş ve sessiz görünüyordu ama Mindy titreyen bir enerji topuydu. Elleriyle ne yapacağını bilmiyor gibiydi.

"John'un kızları öldürdüğünü sanıyordum. En başta bu yüzden kaçmamış mıydı?" Mindy yırtık tırnağını eline aldı. İşaret parmağının ucu tırnağını ısırdığı için çiğ görünüyordu.

"Büyük olasılıkla," diye yanıtladı Nikki. "Ama henüz yüzde yüz emin olamayız. Bu yüzden John'u bulmamız gerekiyor."

"Umarım bir yolunu bulursunuz. O zavallı kızlar adaleti hak ediyor."

Büyük, tüylü bir kedi koşarak odaya girdi ve **t e z g â h ı n** üzerine atladı.

"Eğil, Mace. Sen daha iyi bilirsin."

Kedi Mindy'ye baktı ve sonra patisini temizlemeye başladı. Mindy onu tezgâhtan uzaklaştırdı.

Nikki'nin kafasının içinde yüksek bir uğultu yükseldi. "Çok güzelmiş. Cinsi ne?" "Maine Coon," dedi Mindy. "O Bobby'nin. O kedi beni tahrik ediyor

ama babası ölmeden birkaç ay önce doğum gününde ona Mace'i hediye etti."

"Bobby çok bağlı olmalı o zaman?" Nikki sordu.

"Mankato'dayken onu benden daha çok özlüyordu." Mindy hızla gözlerini kaçırdı, iki eliyle de tezgâhı sıkıca kavıyordu.

Nikki gülümsemesinin gerçek görünmesini umuyordu. "Bırakayım da toparlanmaya devam et. Taşınma işinde iyi şanslar."

"Teşekkür ederim," dedi Mindy. "John'un gitmiş olabileceği bir yer aklıma gelirse sizinle irtibata geçerim."

"Lütfen yap." Nikki koridorda sakın adımlarla yürüyordu, akıllı bir karış havadaydı. Mindy'nin tavırlarında doğru olmayan bir şeyler vardı.

Ön kapı o ulaşamadan açıldı ve Bobby diğer tarafta, en az annesi kadar gergin görünüyordu.

"Ajan Hunt, cipinizi gördüm. Neler oluyor?" Arkasına baktı. "Anne?"

Nikki arkasını döndü, içgüdüsel olarak kolunu kaldırdı ama Mindy sandığından daha yakındaydı. Şakağına sert ve soğuk bir şey çarptı ve Nikki dizlerinin üzerine düştü. Baş sallandı, gözleri şaşış oldu. Başının arkasına inen ikinci bir darbe onu karanlığa doğru sürükledi.

KIRK SEKİZ

Nikki zifiri karanlıkta kaldığını fark etmeden önce birkaç kez gözlerini kırptırdı. Kafatasının arkasındaki düğüme dokundu ama herhangi bir kanama belirtisi hissetmedi. Başını zonkluyordu. Ne olduğunu hatırlamaya çalışarak zihnindeki bulanık görüntüleri gözden geçirdi.

Mindy Vance. Mindy'nin evine gitmişti ve aniden bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etmişti. Tam gidecekti ki Bobby çıkageldi... Bayılmıştı ve ne kadar süre baygın kaldığını bilmiyordu. Onu nereye götürmüşlerdi? diye merak etti. Kulübe olmadığını biliyordu; algılayamadığı farklı bir kokusu vardı. Telefonunu almak için ceketinin cebine uzandı ama onu alacak kadar akıllıydılar. Nikki kollarını önce başının üstüne, sonra da önüne uzattı. Birkaç santimetre boşluk bırakan geniş, açılı ahşap çıtalar... bir dolapta olmalıydı.

Akıllı saati. Elini ona uzattığında rahat bir nefes aldı ama bu sabah Rory'de bıraktığını hatırladı. Nikki'nin kimseyle iletişim kurması mümkün değildi ve Mindy'nin evine gittiğini de kimse bilmiyordu.

Dizlerinin üzerine doğru kayarak çıtaların arasından dışarı bakmaya çalıştı ama oda karanlıktı. Ne kadar zamandır buradaydı?

Dolap boş görünüyordu ama giysileri asmak için bir çeşit çubuk olmalıydı. Başını dönerken yavaşça ayağa kalktı ve duvara yaslandı. Elini kaldırdı ve tahta bir çubuk buldu. Her iki uçtaki plastik braketler çubuğu yerinde tutuyordu. Nikki

barın sağ ucuna dayandı ve plastiğin evin geri kalanı kadar kalitesiz olmasını umarak sertçe itti.

Gürültülü bir çatırtı içinden bir korku dalgası geçirdi. Hareketsizce durup dinledi. Tam altmış saniye geçmesine rağmen odaya kimse girmeyince çubuğu tekrar itti. Çubuk kırıldı ve Nikki onu diğer askıdan çekip çıkardı.

Ellerini kapı boyunca gezdirdi ve tırnağını sokabileceği büyüklükte dikey bir boşluğa geldi. Belki ucuz ahşabı kırabilirdi.

"Dışarı çıkamazsın." Bobby'nin yorgun sesi kapının diğer tarafından geldi. Nikki onun odaya girdiğini duymamıştı. Acaba bekliyor muydu? diye merak etti. Zemin halı kaplıysa onun kadar zayıf biri Nikki duymadan kolayca içeri sızabilirdi. "Annem bungee ipi kullanmış."

Büyük Maine Coon tezgâhın üzerine atlar atlamaz Nikki'nin kafasında uyarı zilleri çalmaya başlamıştı. Kedi Bobby'nindi ve iki kızın giysilerinde buldukları kılların kaynağı da buydu. Muhtemelen cinayetlerinden kısa bir süre önce bu evdeydiler ve büyük olasılıkla burada öldürölmüşlerdi. Courtney dondurucunun içinde kedi kılı bulmuştu, muhtemelen cesetlerden bulaşmıştı. Eşleşme olduğunu varsayarsak, kızlar bu evden kulübeye götürölmüştü.

Madison bir 'P' harfi kazınamıştı. Bobby Vance için 'B V' yazmaya çalışmıştı. 'B' bitmemişti.

"Bobby, lütfen beni çıkar. Sana yardım edebilirim." "Ben aptal değilim, Ajan Hunt."

Lokantada kendisini savunmaya gelen yumuşak dilli çocuğu bir katil olarak hayal etmeye çalıştı. Tecrübeli bir suçlu değildi, öldürme dürtüsüyle de hareket etmiyordu. Yaptığı her şey düşüncesizce olmuştu ama Madison ve Kaylee'yi neden öldürsün ki? Tüm bunlarda Mindy'nin rolü neydi?

"Öyle olmadığını biliyorum. Soğukkanlı bir katil de değilsin." Cevap vermedi.

Nikki kapı çıtalarının arasından dışarı baktı. "Annenle konuşabilir miyim?"

"O burada değil. Gitmeden önce bir şeyler almak için markete gitti."

Onunla ne yapmayı planlıyorlardı?

Aklı başında kalmalıydı. Konuşarak bundan kurtulabilirdi. "Nereye gidiyorsun?"

"Sana söyleyemem."

"Madison ve Kaylee'yi neden öldürdün Bobby? Maddie'yi önemseydiğini biliyorum," dedi Nikki. "Onun hakkında her konuştuğumuzda bu açıkça belli oluyordu."

"Bu onun babasının benimkini öldürdüğünü öğrenmeden önceydi." Sesinden öfke damlıyordu.

"Babanın intihar ederek öldüğünü sanıyordum." "Bunu nereden biliyorsun?"

Emin değildi ama Mindy hayat sigortasının ödeme yapmayı reddettiğini söyledikten sonra merak etmeye başlamıştı. Roan Pharmaceuticals gibi bir şirketin iyi bir sigortası vardı ama bir çalışan yeterince uzun süre poliçede yer almamışsa, ölüm nedeni intihar olarak belirlenmişse pek çok şirket ödeme yapmaktan kaçınıyordu. "Bu benim işim. Bunu neden yaptı?"

Nikki bir tıkırtı duydu ve sonra kapıdan içeri ışık süzüldü. "Çünkü John Banks, ailenin öldürüldüğü gece partide olanlarla ilgili sırrını saklamasını istedi."

"Beni dinle," dedi Nikki. "Artık John'un ailemi öldürdüğünü biliyorum. Başka kadınlara da zarar verdiğini biliyorum. O gece bana yaptığı da buydu."

"Ve Mark Todd hapse girdi. Babam suçluluk duygusu yüzünden içti ve sonunda kendini öldürdü. John Banks hâlâ özgür bir adam."

Nikki, "Sana söz veriyorum, o artık özgür bir adam olmayacak," dedi. "Onu bulabilirim ama buradan çıkmama izin vermelisiniz."

"Bunu yapamam." Sesi çatallaştı.

"Peki ya Kaylee? Onu neden öldürdün?"

"Ondan gerçekten hoşlandım." Sesindeki zehrin bir kısmı boşaldı. "O bir kazaydı."

"Sana inanıyorum," dedi Nikki. "Seninle tanışır tanışmaz iyi bir çocuk olduğunu anlamıştım. Bazen işler kontrolümüzden çıkar ve başkalarının sorunlarına kendimizi kaptırırız. Böyle mi oldu?" Bobby'nin John'dan intikam almak isteyen Mindy'nin kuklası olup olmadığını merak ediyordu.

"Yine de benim hatamdı."

"Ne oldu?" Nikki onun birilerine anlatmak için yanıp tutuştuğunu anlayabiliyordu. Bobby'nin ona açılmak için bu kadar çok zaman harcamasının nedeni buydu; dava hakkında her konuştuklarında rahatlamaş görünüyordu. Sanki vicdanı onu içten içe yiyip bitiriyordu. "Bobby, bence içten içe bana güvenebileceğini biliyorsun." Nikki onunla göz teması kurabilmeyi diledi. Okuması en kolay şey gözleriydi.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğinizi biliyorum," dedi. "Bir an için her şeyi değiştirmek. Aileni ben öldürmedim. Ben doğmamıştım bile. Ama John'un o gece yaptığı şey hayatımı mahvetti. Kaylee anladı," dedi Bobby. Nikki kızın onun için çok şey ifade ettiğini söyleyebilirdi. Arkadaş edinmenin ne kadar zor olduğunu kendisi de biliyordu. "Kaylee beni görmek istedi çünkü hafta sonu evdeydim. Eğer onları alırsam arkadaşlarını ekmeye karar verdiler. O iyi bir insandı."

"Onları alıp buraya mı getirdin?" Homurdandı.

"Siz beni suçlamadan önce söyleyeyim, ona tecavüz etmedim. Asla yapmam. Benden ilk olmasını istedi. Daha önce bir kez teklif etmişti ama ona hayır demiştim. Tekrar sorduğunda, kaybedecek neyim var ki diye düşündüm. Sonra bana John'un onunla flört ettiğini söyledi ve ben de kendimi kaybettim. Öfkemi kontrol edemedim. Bana sakın olmamı, önemli bir şey olmadığını söyledi. Neredeyse onu savunuyordum. Sonra bir baktım, onu boğuyordum. Sadece susmasını istedim. Bu kadar sert sıkıldığımı fark etmemiştim."

Nikki başka bir şey söylemesine gerek olmadığını biliyordu. Bobby suçluluk duygusuyla doluydu ve kırılma noktasına ulaşmıştı. Artık konuşmaya başlamıştı ve durması mümkün değildi.

"Paniklemişim ve Madison oturma odasından içeri girip kapıyı çalmaya başladı ve çıldırmaya başladı, kapıyı açmazsam John'u aramakla tehdit etti." Bobby acı acı güldü. "Ona bunun bir kaza olduğunu söyledim ama bana katil demeye başladı. Babası ailemi mahvetti ve o bana katil diyor." Titreyen bir nefes aldı. "Ona sertçe vurdum. Ondan sonra da duramadım. Çok öfkeliydim."

John Banks bir domino etkisi başlatmıştı. Korkaklığı, Madison ve Kaylee ile birlikte arkadaşının da canını almıştı.

"Annen eve geldiğinde Madison hâlâ hayatta mıydı?" Nikki sordu.

"Annem hakkında konuşma." Sinirlerine dokunmuştu.

"Seni korumaya çalışmasını anlıyorum," diye devam etti Nikki. "Ama annen Madison'ın hayatını kurtarabilirdi. Bu da onun sadece suç ortağı olarak değil, cinayetle de suçlanabileceği anlamına geliyor."

"Çok geç kalmıştı," dedi Bobby. "Eve geldi, ben de ona söyledim ve sonra odama girdi. Madison'ı koridorda bağlamıştım. Kaylee benim yatağımdaydı. Annem çılgına döndü. Maddie'yi kurtarmaya çalıştı ama ölmüştü."

Nikki'nin kalbi hızla çarptı. "Bu doğru değil Bobby. Madison dondurucuya girdiğinde hayattaydı."

"Yalan söylüyorsun."

"Adli tabip emin. Başındaki yaralanma onu öldürmeden önce donmuş ve muhtemelen hipotermiden ölmüş. Bir şansı vardı ve annen bunu biliyordu, değil mi? Anneniz eve geldikten sonra Madison'ın nabzını kontrol ettiniz mi ya da nefes alıp almadığını görmeye çalıştınız mı?"

Kapıları tekmeledi. "Kapa çeneni."

Nikki kendini dolabın arkasına yasladı ve çubuğu sıkıca tuttu. Bobby'yi yeterince iterse dolaptan çıkabilirdi. "İyi bir savcı anneni bu işin arkasındaki beyin olarak gösterecektir. Janelle'in bu işin neresinde olduğunu anlayamıyorum."

"Kapa çeneni dedim." Bobby bu kez iki ayağını birden kullandı ve kapı eğildi, ucuza yapılmış menteşeleri duvardan koptu.

Nikki tahta çubuğu menteşe ile kapı arasına sıkıştırarak çerçeveden uzaklaştırdı.

Yarattığı boşlukta Bobby'nin korkmuş mavi gözleri belirdi.

Nikki çubuğu adamın suratına olabildiğince sert bir şekilde sapladı ve sonra geriye çekilip ikinci kez çiviledi.

Çıglık attı ve tökezleyerek geri çekildi. Nikki çubuğu bir levye gibi kullanarak üst menteşeyi kırdı. Kapıyı tekmeleyerek dışarı çıkmasına yetecek kadar çerçeveden uzaklaştırdı.

Bobby'nin burnundan kan aktı.

Nikki dizini adamın göğsüne gömdü ve çubuğu boğazına bastırdı. "Bana telefonunu ver."

"Arka cebimde."

"Çıkar onu ve 911'i ara." "Önce beni öldürmen gerekecek."

Nikki tüm gücüyle çubuğa bastırdı. "Kızımı dehşete düşürdün."

"Ben değil." Öğürdü.

"Annen için bir ücret daha o zaman."

Bobby arka cebinden telefonu çıkardı. "911, hemen."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Hapse girmeyeceğim."

"İşbirliği yaparsanız savcılık sizinle çalışacaktır. Ama bir FBI ajanını kaçırmak davanıza yardımcı olmaz. Aramayı yapın, ben de sizin adınıza savcıyla konuşayım."

Bobby gözlerini kapattı. "Annem beni öldürecek."

"Hayır, tatlım. Onu öldüreceğim." Mindy açık kapı aralığında durmuş, tabancasını Nikki'ye doğrultmuştu. "Küçük oğlumu rahat bırak."

Nikki ayağa kalktı, tahta çubuğu bir beyzbol sopası gibi tutuyordu. Bobby dizlerinin üzerine çökmüş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Küçük oğlun bir katil. Sen de öyle."

Mindy, silah Nikki'nin yüzüne sadece birkaç santim kalana kadar odada tepindi. "Bu bir hava tabancası değil. Ve bu mesafeden ıskalamayacağıma eminim."

Mindy'nin refleksleri ne kadar hızlıydı? Nikki çubuğu kafasına indirmeden önce tepki verip tetiği çekebilecek miydi?

"Küçük kızını düşün," dedi Mindy. "Onun annesiz büyümesini ister misin? Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Nikki öfkeyle titreyerek çubuğu bıraktı.

"Güzel," dedi Mindy. "Bobby, ağlamayı kes ve ellerini bağlamak için bungee ipini kullan."

Bobby itaat etti, burnunun ucunda kan toplanıyordu. Naylon ipi Nikki'nin bileklerine doladı, kan dolaşımı neredeyse kesilinceye kadar doladı ve sonra bağladı.

"Mutfakta fermuarlı bağlarım var." Mindy ona baktı. "Yürümeye başla."

KIRK DOKUZ

Nikki merdivenlerden inerken Mindy ve Bobby'nin arasında tökezlerken bacakları ağrıyordu. Mindy öfkeyle titriyor gibiydi. Bobby hâlâ onun bu işten canlı çıkabilmesi için en iyi şanslıydı. Bir yanı yaptığı için yanlışı olduğunu biliyordu. Mindy o noktayı çoktan geçmişti. O sadece ailesinin hayatta kalmasını önemsiyordu. Elinde kalan tek şey oğluydu ve Nikki onun için her şeyi yapabileceğini biliyordu. Tıpkı Lacey'yi korumak için her şeyi yapabileceği gibi.

Lacey annesiz büyümeyecekti. Nikki ne pahasına olursa olsun bundan kurtulmanın bir yolunu bulacaktı.

Bobby bileklerini arkadan fermuarla bağladı ve sonra bungee kordonunu kullanarak onu mutfak sandalyelerinden birine sabitledi. "Onunla ne yapacağız?"

"Onu bizimle götürün. Bulunamayacağı bir yerde ondan kurtulun."

Bobby burnuna bir buz torbası tuttu ve annesine baktı.

"Bir FBI ajanını mı öldüreceksin?" diye fısıldadı.

"Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım," diye tersledi Mindy. "Bunca zamandır yaptığım şey buydu. Hayatlarımızın Todd ailesi gibi mahvolmasına izin vermeyeceğim. O zavallı insanlar için neler olduğunu biliyor musun? Yıllarca dışlandılar ve John Banks her şeye sahipti."

Bobby, "Mark Todd masum," dedi. "Ben değilim."

"O kız seni baştan çıkardı," diye cevap verdi Mindy, oğlundan çok kendi kendine. "Madison seni çok zorladı. Belli ki babasının pek çok hayatı mahvetmesini umursamamış."

"Ama ben de onun gibi olmayacak mıyım?" Bobby dedi ki. "Eğer kaçar ve birinin suçu üstlenmesine izin verirsem -bu John Banks bile olsa- ben de aynı şeyi yapmış olmaz mıyım?"

"Evet," diye araya girdi Nikki. "Kimsenin John Banks'ten nefret etmek için benden daha fazla nedeni olamaz. Ama onu adalete teslim edebilirim. Bobby, bana yardım edersen cezanda indirim yaptırabilirim. Gerçek ortaya çıkar ve herkes özgür kalır. Ama bu şekilde değil."

Mindy gözlerini devirdi. "Bu kadar saf değilsinizdir herhalde? Kocamın anlattıkları olmadan, John'un yaptıklarının ailemizi nasıl etkilediğini nasıl kanıtlayacağız?"

"Tüm kanıtlar orada. Eğer savunma doğru bir şekilde ortaya koyarsa, Bobby'nin hiç şansı olmadığı odadaki herkes tarafından açıkça görülecektir."

"Bobby iki genç kızı öldürdü," diye tersledi Mindy. "Boktan bir hayatı olduğu için kimse onu affetmeyecek."

"Bir," diye düzeltti Nikki. "Madison'ı dondurucuya koyduğunda hâlâ nefes aldığı biliyordun, değil mi?"

Mindy oğluna baktı. "Değildi."

"Soğuk ısırganı vardı," dedi Nikki. "O dondurucuda öldü, bu da seni en azından suç ortağı yapar. Ama savcı seni ikinci derece cinayetle suçlayacaktır. Kaylee'nin cesedini ve otopsisini gördüm. Tecavüze uğradığına ya da dövüldüğüne dair bir işaret yok. Boğulmuş, ama iyi bir savunma avukatı oğlunuz için dava açabilir."

"Savunma avukatı tutacak paramız yok," diye çıkıştı Mindy. "Sadece sessiz ol ve düşünmeme izin ver."

"Anne, eğer onu öldürürsek, asla güvende olamayız. Yarına kadar en çok arananlar listesine gireriz."

Nikki mikrodalga fırının saatine baktı. Neredeyse akşam sekizdi. Lacey'ye iyi geceler deme zamanı gelmişti. Boğazında yükselen düğümü yuttu. Liam bir şeylerin ters gittiğini biliyor olmalıydı. Ve Rory onu bu gece evinde bekliyordu. Cipi özel plakalıydı ve Vance'lerin evinin tam önüne park etmişti.

Bobby onun aklından geçenleri okumuş gibiydi. "Arabasını garaja koydum. Onu bağlı bırakıp kaçacağız, hemen şimdi. Onu bulana kadar biz çoktan gitmiş oluruz."

"Ve hala FBI tarafından aranıyor olacak. Onunla ne yaparsak yapalım, bu bir anlaşma."

"En azından onu öldürdüğümüz için aranmayacağız. Kanada sadece birkaç saat uzaklıkta."

Mindy ondan en az beş santim kısaydı ama oğlunun üzerinde yükseliyor gibiydi. Yüzüne bir tokat attı, buz torbası elinden fırladı. Nikki'nin onunla ilk tanışmasından bu yana geçen birkaç gün içinde, stres Mindy'yi kırılma noktasına kadar zorlamıştı. Her şeyi yapabilecekmış gibi görünüyordu. "Ne yaptığını biliyor. Senin aptallığını örtbas etmeye çalışıyorum."

Bobby'nin gözlerinde dökülmemiş yaşlar parlıyordu. "Banks'lerden uzak dursaydın kimse bizi düşünmezdi."

"Sakin suçu benim üzerime atmaya kalkma," diye bağırdı Mindy. "Bunu başımıza sen açtın."

Nikki, "Duruşmada sizin adınıza ben konuşacağım," dedi. "İkinizin de zihinsel durumları için bir dava açabilirim. Tanrı biliyor ya, çocuğunu korumaya çalışan bir anneyi anlıyorum."

Gerçeklik Mindy'nin üzerine çöküyor gibiydi. Tezgâha yaslandı, elleri titriyordu. "Yapmaya çalıştığım tek şey buydu. Hatalar yaptım ama onlardan ders aldım. Değil mi tatlım?"

Nikki kıvrınmamaya ve dikkatleri üzerine çekmemeye çalışarak bungee kordonunun metal kancalarını buldu ve dikkatlice ayırdı.

Bobby onun sözlerinden etkilenmemiş görünüyordu. "O dansçıyı sen öldürdün."

Bu beni nasıl koruyordu anne?"

"Amy bana polisin kızları Frost'un öldürdüğünü düşünmediğini söyledi," dedi Mindy. "Onları senden uzaklaştırmak için bir şeyler yapmalıydım, özellikle de bu kadınla arkadaş olmaya başladığından beri."

"Janelle'i tanımıyor muydun?" Nikki sordu.

"Seni John'a götürceğini biliyordum," dedi Mindy. "O iğrenç kulübe gidiyor. En sevdiği kızların evde küçük çocukları var ve ben bir canavar değilim. Ama Janelle'in kimsesi olmadığını öğrendim."

"Wisconsin'de bir ailesi vardı," diye tersledi Nikki. "O da birinin çocuğuydu."

Bobby'nin burnu yeniden kanamaya başlamıştı. "Belki de teslim olmalıyım. Janelle'in suçunu ben üstleneceğim. Hapiste olmayı hak ediyorum."

"Benimle dalga mı geiyorunsun?" Mindy ılık attı. "Seni korumak için yaptığım onca Şeyden sonra mı? Kocamı ve evimi kaybettim. Şimdi de senden vazgeçmemi mi istiyorsun?"

"Özgür olmanı istiyorum anne."

Güldü ve silahı ona doğrulttu. "Asla özgür olamayacağım. Ve beni terk etmiyorsun."

Silahın ateşlenmesinin kulakları yırtan sesi Mindy'nin çığlığını bastırdı. Elleri titreyerek oğluna baktı. "Yemin ederim öyle olsun istemedim. Sadece parmağım seğirdi."

Bobby bir an için Şok içinde donup kalmış gibi ydi, sonra dönüp duvara saplanmış kurőuna baktı. Kafasını bir santimle ıskalamıştı.

Mindy ağlamaya başladı, silahı yanına düştü. Nikki hamle yaparak omzunu kadının göğsüne indirdi. Mindy geriye doğru düştü, başı granit tezgâha çarptı. Yere yığıldı ve beyaz dolaplara kan sıçradı.

Nikki dönerek silahı almaya çalıştı ama elleri arkadan çok sıkı bağlanmıştı.

Bobby silahı kaptı. "O öldü."

"Hâlâ nefes alıyor," dedi Nikki. "Önümüzdeki birkaç saniye hakkında uzun uzun düşünmelisin."

Ona dik dik baktı, gözlerindeki öfke dehşet vericiydi. "Senin için ayağ a kalkmaya çalıştım ve sen onu öldürdün. Dizlerinin üzerine ök."

Nikki duvara yaslandı. "Hâlâ kaçabilirsin ve beni burada bağlı bırakabilirsin."

"Annemi öldürdün. Şimdi de ben seni öldüreceğim. Dizlerinin üzerine ök. Baban gibi ölebilirsin."

Nikki'nin tüm vücudu ürperdi. "Diz çöktüğünü nereden biliyorsun?"

"John o gece babama her Şeyi anlattı. Babama yardım ettirdi. üstünü örttü." Nikki dizlerinin üzerine çöktü. Robert Vance, John'un partiden ayrılmaması konusunda sadece Őüphelenip yalan söylememiőti. Başından beri biliyordu ve masum bir adamın hayatını hapiste geçirmesine izin vermişti. Bobby annesinin üzerine yürüdü, yüzü öfkeden bembeyaz olmuştu. "Babam bir kurbandı. Başka seçeneği yoktu."

"Herkesin bir seçeneği vardır," dedi Nikki. "ok kızgın olduğumu düşünmüyor musun? Öldürdüğü kişiler benim ailem. Bir suçluya karşı tanıklık ettim."

John'un arkadaşları hikayesini desteklediği için masum bir adam. Kederi ve sizi anlıyorum."

"Beni tanımıyorsun."

"Seni, annen seni korumaya çalışmasaydı ortaya çıkacağını anlayacak kadar iyi tanıyorum. Suçluluk duygusu içinde boğulduğunu biliyorum."

Nikki konuşurken silah Bobby'nin titreyen ellerinde sallandı. Vahşi gözleri onu dinlemeyeceğini açıkça gösteriyordu. "Birini silah zoruyla tutmanın genel kuralı," dedi Nikki. "Önüne geçmeden önce pencereyi kontrol et." Lavabonun üstündeki pencere kırılırken başını eğdi. Bobby'nin kolu kurşunun etkisiyle büküldü ve silah yere düştü.

ELLİ

"Sağlık görevlileri doktora gitmen gerektiğini söyledi." Liam uzun bacaklarını önünde uzattı ve Nikki'ye ters ters baktı. Son bir saati şerifin karakolunda birbirlerini bilgilendirerek geçirmişlerdi. Nikki'nin ortadan kaybolduğunu fark ettikten sonra Liam ve Miller onu bulmak için çılgınca bir arama başlatmış, sonunda adımlarını Amy Banks'e kadar takip etmişlerdi. Ağrı kesicilerin sisi içindeydi ama sonunda Nikki'nin Vance'lerin evine gitmekten bahsettiğini hatırladı. Miller geldiğinde cip çoktan Vance'lerin garajına saklanmıştı. Mindy ona Nikki'nin daha önce uğradığını ama fazla kalmadığını söyledi. Liam trafik kameralarına erişmek için DOT'taki bağlantılarını kullanmış ve Nikki'nin cipinin Vance'lerin mahallesinden hiç ayrılmadığını keşfetmiştir.

Bobby dikiş atılması için hastaneye götürülmüştü ve sabaha kadar hücrede olacaktı. Mindy ambulansa kendine gelmiş ve sağlık görevlilerini Nikki'nin kendilerine saldırdığına ve suçu oğlunun üzerine atmaya çalıştığına ikna etmeye çalışmıştı.

Nikki kadının çocuğunu korumak için duyduğu çaresizliği anlıyordu ama Lacey için böylesine korkunç bir şeyi örtbas etmeyi aklına sığdıramıyordu. Öte yandan, Lacey'nin hayatının geri kalanını hapisanede geçireceğini düşünmek Mindy'nin çaresizliğini anlamayı kolaylaştırıyordu. Haberlerde kurbanlar ve faille ilgili ayrıntılara yer veriliyor, ancak her iki ailede de ömür boyu sürecektir yıkıma nadiren değiniliyordu.

Nikki bunun bir fark yaratacağından emin değildi ama John Banks'in işlediği suçların dalgalanma etkisi yüzünden Vance'lerin maruz kaldığı her şey hakkında bölge savcısıyla konuşmaya niyetliydi. Nikki

En azından anne babasının öldüğü gece neler olduğunu bilen biri olduğu için rahatlamıştı. Belki de sonunda John'u bulduklarında Bobby'ye babasının ona söylediklerini itiraf ettirebilirdi.

"Yarın yapacağım." Nikki üçüncü bardak suyunu da bitirdi. Vances'lerin evinden çıkana kadar ne kadar susamış olduğunu fark etmemişti. "Courtney hâlâ Vances'larda mı?"

Liam başıyla onayladı. "Önce yatak odasını inceliyorlar çünkü muhtemelen Kaylee'yi öldürdüğü yer orası."

"Telefonundan bir iz var mı?" Nikki'nin dudağı her konuştuğunda acıyordu. "Henüz yok," dedi Liam. "Muhtemelen bir göle atmıştır."

Nikki, Courtney gelene ve Nikki'nin iyi olacağını kendi gözleriyle görene kadar evden çıkmayı reddetmişti. "Mobilyalar ne olacak? Evin yarısı boş."

"Bir kısmı satıldı," dedi Liam. "Muhtemelen ihtiyacımız olan parçalar. Ama Mindy şehirde bir daire kiraladı, bu yüzden eşyaları inceleyen bir ekibimiz var. Sanırım ikisine de yetecek kadar malımız var."

"Bobby'nin cesedi taşımak dışında Janelle cinayetiyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum ve buna yardım ettiğinden de emin değilim. Mindy uzun boylu ve iri yapılı. Janelle'i tek başına halledebilirdi. Umarım sadece Mindy'nin parmak izlerini motel odasıyla eşleştiririz." Nikki ve Miller garajda Janelle'in kafasında künt cisim travmasına neden olabilecek bir şey aramışlardı ama Mindy muhtemelen onu parka bıraktıktan sonra atmıştı. Nikki'nin ifadesi Mindy'yi mahkûm etmek için uzun bir yol kat edecekti ama davasının sağlam olmasını istiyordu. "Cipim nerede?"

"Miller'ın adamlarından biri buraya getirdi." Liam bir kaşını kaldırdı. "Bu gece sen kullanmayacaksın. Seni eve bırakabilirim."

Yüzü kızardı ve telefonuna baktı. Rory o akşam Miller'ı arayıp bir sorun olduğunu söylemeden önce ona birçok mesaj göndermişti. O sırada Miller ve Liam da Vance'lerin evine doğru yola çıkmışlardı. Onu bilgilendireceklerine söz vermişlerdi.

Nikki ona iyi olduğunu ve daha sonra açıklayacağını belirten bir mesaj atmıştı ve o da hemen bu gece kendisinde kalmasını istemişti. Nikki hâlâ cevap vermemişti.

"Lacey eve döndüğü için heyecanlı mı?"

"Evet. Şimdiden planlar yapıyor." Neyse ki Tyler Lacey'yi oyalamayı başarmıştı ve Lacey Nikki'nin kayıp olduğunu bile bilmiyordu ama Nikki'nin yarın eve gelebileceğini söyleyebilmesi için onu uyandırmıştı. Tyler Stillwater'a gelip onu almayı teklif etti ama Nikki ona iyi olacağını ve Lacey'yi yatağına geri götürmesini söyledi.

Yargıç Roan'ın ek güvenlik kamerası kayıtları için arama iznini imzalamış ve Miller arama yaparken Liam da saatlerce süren kayıtları incelemişti. John kızların kaybolduğu Cumartesi günü ofisten ayrılmamıştı ama bir gün önce Mindy Vance binanın yanından dolaşmış ve kaldırımında beklemişti. Telefonu kulağındaydı ve kızgın görünüyordu. Birkaç dakika sonra John öfkeyle arka kapıdan çıktı. İkili birkaç dakika boyunca tartıştı ve tartışma Mindy'nin parmağıyla John'un yüzünü işaret etmesiyle sona erdi. Her ne söylediyse John'un nutku tutulmuştu.

"Mindy onun aileme ne yaptığını biliyordu çünkü kocası ona söylemişti. Muhtemelen sessiz kalmak için para talep etti. Maddie resimler konusunda onunla yüzleşti mi bilmiyorum ama Amy'nin resimleri incelediğini biliyor olmalıydı. Mindy'nin verdiği bilgiler ve benim resimlerim yüzünden gergindi. Mali kayıtlarını aldın mı?"

"O gün kişisel tasarruf hesabından beş bin dolar çekmiş," dedi Liam. "Ertesi ay da aynı gün iki bin dolar çekmiş."

"Mindy'nin evi hâlâ hacizliydi. Kocası ona çok fazla borç bırakmış olmalı."

"Roan'daki birkaç iş arkadaşı Bob Vance'in pahalı şeyleri sevdiğini ve John'un zevklerine ayak uydurmaya çalıştığını söyledi. Muhtemelen kredi kartı borcu vardır ve tahsildarlar Mindy'nin peşine düşmüştür."

"Hardin nerede?"

"İzinde," dedi Liam. "Ve muhtemelen emeklilik yolunda ilerliyor."

Nikki, Hardin karakola gelmediği için hâlâ kızgındı. Eninde sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalacaktı, özellikle de DNA sonuçları nihayet geldiğinde.

"Gizli bir hesabı yoksa, John gittiğinden beri hiç para çekmemiş," dedi Liam. "Banka ya da kredi kartlarında bir hareket yok."

"John rahat yaşamaya alışkın," dedi Nikki. "Onu çok uzun süre kaçarken göremiyorum."

Bir şerif yardımcısı kafasını dinlenme odasına soktu. "Sizi görmek isteyen biri var, Ajan Hunt."

Nikki yavaşça koltuktan kalktı ve yardımcısını lobiye kadar takip etti. Buz ve aspirin başına iyi gelmişti ama tüm vücudu ağrıyordu. Yarın daha da kötü olacaktı.

Rory'nin volta attığını görünce kalp atışları durdu.

"Tanrım, Nicole." Lobiyi üç uzun adımda geçti ve kollarını ona doladı. "İyi misin?"

Konuşamayacak kadar bunalmış bir halde başını onun göğsüne yasladı ve başını salladı. Adamın onun üzerindeki etkisi tüm ilaçlardan daha güçlüydü. Omuzlarındaki gerginlik azaldı ve aniden bitkin düştü.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Gerçekten o mesajı alacağımı ve cevapları bekleyeceğimi mi düşündün? Kayıp olduğumu biliyordum. Tanrım, çok endişelendim." Saçlarını geriye taradı ve yüzünü inceledi. "Dudağın neden şişmiş?"

"Başımın arkasındaki düğüm daha da kötüleşti" dedi. "Hafif bir beyin sarsıntısı. Ama iyi olacağım."

Uyku hali bir gelgit dalgası gibi üzerine çökmeye başladı.

ELLİ BİR

Nikki neredeyse öğlene kadar uyudu. Rory'den otelde kalmasını istediğini ve yorgunluğuna yenik düşmeden önce onun sıcak bedenini yanında hissettiğini hayal meyal hatırlıyordu. Uyandığında yastığının üzerine bıraktığı notu görünce hayal kırıklığına uğradı ama erkenden bir şantiyede olması gerekiyordu. Nikki, eve gitmeden önce durup veda edebilmek için ona mesaj atarak adresi istedi. Bu geceyi onunla geçirememek fikri onu olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyordu ama evde kızıyla oyalanmak bunu fazlasıyla telafi edecekti.

Miller'ı kontrol etmek için karakolda durdu ama Miller dün gece geç saatlere kadar evrak işleriyle uğraşmış ve henüz gelmemişti. Hardin'in ofisinin kapısı kilitliydi. Nikki Miller'a mesaj atarak, suçlamalar resmen yapılmadan önce onunla ve bölge savcısıyla görüşmek istediğini bildirdi. Mindy'nin Madison ve Janelle cinayetleriyle suçlandığından emin olmak niyetindeydi.

"İyi olduğunuzu gördüğüme sevindim, Ajan Hunt." Miller Stillwater'a ilk geldiğinde yanında olan yardımcısı yönetim masasının yanında durmuş, masa çavuşuyla sohbet ediyordu. "İyi iş çıkardınız."

"Teşekkür ederim, şerif yardımcısı. Sizler sıcak kalın."

Dışarıda, Nikki soğuk havadan başını eğdi ama cipe doğru ilerlerken yüzü hâlâ soğuktan ağrıyordu. Arabaların arasından esen rüzgâr kolonyanın iğrenç kokusunu da beraberinde getiriyordu.

"John."

Cipinin önündeki kaldırımda oturmuş, gözlerden uzakta saklanıyordu. Yün şapkası sarı saçlarını gizliyordu ve birkaç günlük sakalı onu bitkin gösteriyordu. Donuk gözlerle ona baktı.

"Haberleri gördüm. Hepsi benim suçum. Hepsi benim suçum."

"Haklısın. Senin yüzünden acı çeken sadece ailem değildi." Nikki sorusunu daha fazla içinde tutamadı. "İçkime sıvı ecstasy mi koydun? Bu yüzden mi bayıldım?"

"Sadece ne olacağını görmek istedim," dedi John. "Uyanacağını düşünerek fotoğrafları çektim."

"Sonra biraz eğlenmek için arkadaşlarını davet etmeye karar verdin."

"Sadece uyanıp uyanmayacağını görmek için. Yemin ederim izin vermezdim-"

"Aman Tanrım, kapa çeneni, seni acınası erkek müsveddesi. Neden ben gittikten sonra partide kalmadın?"

Gözlerini kaçırdı, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Sen gittikten sonra bir satır çektim ve sana çok kızmıştım. Çocuklar benimle dalga geçiyordu."

Zavallı John ve onun kırılgan egosu. "Beni beklemeyi planlamıştın. Arkadaşlarına yaptığın gibi bana da tecavüz edecek miydin?"

"Sadece seninle konuşmak istedim."

"Bull," dedi Nikki. "Sen büyük John Banks'tin. Koruman gereken bir itibarın vardı. Hiçbir kız seni arkadaşlarının önünde utandırmaktan kurtulamazdı. Bu yüzden pencereden sürünerek girdin ve eve geldiğimde üzerime atlamayı planladın."

John öfkeyle yanağındaki gözyaşını sildi. "Baban beni duydu. Polisi arayacaktı."

"Ve bunu yapamazdın," dedi Nikki. "Çünkü o zaman insanlar bana ne yaptığını ve benim ilk olmadığımı öğreneceklerdi. Bay Mükemmel hapishaneyle başa çıkamazdı."

"Mükemmel değilim. Ve sana söyledim, kafam iyiydi. Ve çok kızgındım. Kendimi kaybettim."

Ona vurmak istedi. "Annemin yaşamasına izin verebilirdin."

"Ben olduğumu biliyordu," dedi adam.

"Ona neden saldırdın?"

"Çünkü o bana hiç şans tanımayan soğuk bir kaltaktı," diye tersledi John. "Senin için yeterince iyi olmadığımı söyleyip durdu ve ben de bunu kanıtladım. Sonra bir baktım ki..."

"Ona saldırmak. Evinizden aldığımız DNA annemden alınan biyolojik kanıtlarla eşleşecek. Sonra da fotoğraf çekimlerinde rol alan tüm kadınları bulacağız."

"Amy onları yok etti." Çenesi gerildi. "Yani iyi şanslar."

"Yalan söyledi. Ve ben nerede olduklarını biliyorum."

John başını eğdi, omuzları yenilgiyle çöktü. "Yine de Bailey iyi. Onu bulacağını biliyordum."

"Onu travmatize ettin," dedi Nikki. "Annesine ne yaptığını gördü. Ama iyileşecek."

"Nikki, yemin ederim Bobby'nin ne kadar dengesiz olduğunu bilseydim Maddie'nin ona yaklaşmasına izin vermezdim."

"Bunun nedeni bu değil. Bunu sen de biliyorsun. Babası senin sırrını sakladı ve bu onun ailesini mahvetti. Tıpkı senin benim ve Todd'ların ailesini mahvettiğin gibi. Madison ve Kaylee'nin ölümünde herkes kadar senin de suçun var."

"Haklısın." John ayağa kalktı ve Nikki silahını çekti.

"Teslim mi oluyorsun?"

"İkimiz de hapisten daha kötüsünü hak ettiğimi biliyoruz" dedi. "Buna mahkemeler karar verecek."

"Bunu onlar için yapabilirsin." John bir adım daha yaklaştı. "Nefsi müdafaa olduğunu söyle. Kimse farkı anlamaz."

"Yapacağım."

John göğsüne vurdu. "Hak ettiğim şey bu, Nik. Ve senin de gerçekten istediğin bu, değil mi? Aileni ben öldürdüm. Annen bana yalvardı ve ben ona güldüm. Ona seni bir fahişeye çevirdiğimi söyledim-"

Nikki silahı kaldırıp yüzüne doğrulttu.

"Evet," dedi John. "Yap şunu. O zaman ikimiz için de her şey bitmiş olacak."

Eli titredi. Kimse nefsi müdafaaı sorgulamayacaktı. Ailesi sonunda adaletle kavuşacaktı, hem de Nikki'nin eliyle. Bu şiirsel olmaz mıydı?

Ama Mark Todd, John'u hapiste göremeyecekti. Tecavüz ettiği tüm kadınlar suç duyurusunda bulunamayacak ve mahkemede onun gözlerinin içine bakamayacaktı.

Bailey'nin endişeli yüzü, sesindeki korku.

Babamı vuracaktın.

"Yap şunu," dedi John. "Lütfen."

"Hayır," dedi Nikki. "Oğlunuza bir söz verdim. Ve bunu tutmaya niyetliyim."

"Lanet olsun sana, Nikki." John'un elleri yumruk oldu. "Hapse girmeyeceğim."

"Seni vurmayacağım." Hâlâ yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmek istemeyen bir korkaktı.

"Yapacaksın." Kızgın bir kedininki kadar vahşi gözlerle ona doğru yürüdü ve ceketinden bir fileto bıçağı çıkardı. "Yoksa seni keserim. Sonra da kızının peşinden giderim."

Nikki tetiği çekti.

Kurşun John'un kalçasının etli kısmını yırtmış ama uyluk atardamarını ıskalamıştı. Miller tek iyi nişancı değildi.

Acı içinde kıvrınarak ve çığlık atarak yere yığıldı.

"Ağlamayı kes," dedi. "Hayati önem taşıyan her şeyi kaçırdın. İri yarı bir adamın hapislane sürtüğü olmak için yaşayacaksın."

"Seni lanet orospu."

Nikki onu görmezden geldi ve silahını çekmiş bir halde karakoldan çıkan şerif yardımcısına el salladı. Rozetini havaya kaldırdı. "John Banks az önce bana bıçakla saldırmaya çalıştı. Kelepçeleriniz var mı?"

Şerif yardımcısı ona kelepçeleri fırlattı ve John'dan bıçağı aldı. Kurşun yarasına baskı uyguladı ve sağlık görevlilerini çağırdı.

John hiçbir şey söylemedi. Nikki'ye bakmayı reddederek dümdüz önüne baktı.

Önünde diz çöktü ve kelepçeleri bileklerine kilitledi. "John Banks, Dean ve Valerie Walsh cinayetinden dolayı tutuklusunuz."

EPILOG

ON GÜN SONRA

Nikki kahve fincanına uzandı ama boş olduğunu fark etti. Uyarı sesini duymuş olsa bile Rory'nin mesajını kaçırmadığından emin olmak için telefonunu kontrol etti. Adliye binası büyük Washington County hükümet kompleksinin bir parçasıydı ve medyadan saklanabileceği ama yine de ön girişi görebileceği kadar uzakta bir park yeri bulmuştu.

Dikiz aynasına baktı. Morluklarının çoğu sararmış ve makyajla kapatılmıştı ama yine de fark edilebiliyorlardı. Son birkaç gündür Lacey ile birlikte onları kapatmak için makyaj hileleri öğrenmeyi bir oyun haline getirmişlerdi.

"Anne, hâlâ burada ne işimiz var?" Lacey yükseltici koltuğunda zıplıyordu. "Yargıçla çoktan konuştun sanıyordum."

Nikki bu sabah Tyler Lacey ile birlikte mahkemede ifade **v e r m i ş t i**. Mark'ın ve ailesinin gözlerinin içine bakarak o gece hakkında bildiklerini itiraf etmiş ve yanlış insanlara güvenirken çektikleri acılar için özür dilemişti. Onlardan af dilemek haksızlıktı. "Diledim ama sonucu duymak için bekliyorum."

"Neyin?"

"Yargıçla konuştuğum dava."

"Hapishanede mi?" Lacey parmaklarını camın üzerinde gezdirdi.

Nikki gülümsedi. "Orası hapishane değil, mahkeme salonu. Birinin suçlu ya da masum olduğuna karar verdiğimiz yer."

"Nasıl?" Lacey sordu.

"Birinin suçlandığı şeyi yaptığına dair kanıt bulmalıyım ki sorumlu tutulabilsin."

"Arkadaşın da içeride, değil mi?"

Nikki kızını henüz Rory'yle tanıştırmamıştı. İlişkilerinin nereye gittiğini bile bilmiyordu ve kesinlikle Lacey'yi de henüz bu işe karıştırmıyordu. "Evet, işlemediği bir suç yüzünden uzun süre hapiste kalan ağabeyine destek olmak için orada. Bugün bunun düzelmesini umuyoruz."

Test edilen yeni DNA'lardan hiçbirisi Mark'ınkiyle eşleşmedi. Ancak, akıl hastası muamelesi görmek için avukat dahil kimseyle konuşmayı reddeden John Banks'inkiyle eşleşti. İşe yaramayacaktı. Cinayetlerden yargılanacaktı ve bölge savcısı, Nikki de dahil olmak üzere evdeki fotoğraflarda yer alan yarım düzine kadının kimliğini çoktan tespit etmişti. Hepsi de John'un tıpkı Nikki'ye yaptığı gibi onlara da ilaç verdiğine dair tanıklık etmeyi kabul etmişti. Ama önce Nikki'nin ailesinin cinayetlerinden yargılanacaktı.

Nikki bir gün Lacey'ye büyükanne ve büyükbabasını anlatacaktı. Kötü anılarıyla birlikte pek çok iyi anısını da gömmüştü ve Lacey'nin büyükanne ve büyükbabasının ne kadar harika insanlar olduğunu bilmesini istiyordu.

"Eğer o yapmadıysa neden hapisteydi?"

Nikki, "Çünkü polis işini doğru yapmadı," dedi. "İşte bu yüzden gerçeği öğrendiğimizden emin olmak çok önemli."

Nikki'nin telefonu çaldı. Mesajı açtığında göğsü gerildi.

Tam aklanma. O özgür bir adam. Teşekkür ederim.

Nikki içinden geçen karmaşık duyguları beklemiyordu. Todd ailesi için mutluydu ama ailesi ve John Banks'ten etkilenen herkes için öfkeliydi. Rory'nin ailesi ona Nikki'yle görüştüğünü söylediğinde ne diyecekti? Yaptıkları şey buysa bile. Henüz bir şeyleri etiketlemek istemiyordu. Sadece öylesine bir ilişki olduğuna inanırsa daha kolay unuturdu.

"Şu insanlara bakın," diye ciyaktadı Lacey.

Mark Todd özgür bir adam olarak dışarı çıkarken, bir yanda ailesi, diğer yanda Rory, kalabalık bir medya grubu adliye merdivenlerine hücum etti. Bay Todd bastonla yürüyordu, karısı ise hafif kamburdu ama ikisinin de yüzü gülüyordu.

Rory takım elbise içinde inanılmaz görünüyordu. "Bu arkadaşının kazandığı anlamına mı geliyor?"

"Evet, kazandı. Kendisi ve ailesi şu anda gazetecilerle konuşuyor."

Aslında Mark'ın avukatı medyayla konuşuyordu. Mark yere baktı, belli ki kaostan bunalmıştı. Caitlin Newport Masumiyet Projesi avukatlarıyla birlikte durmuş, muhtemelen bir sonraki Emmy ödülünün hayalini kuruyordu. Nikki hala Newport'a belgeseli için bir demeç vermekten başka bir şey yapıp yapmayacağına karar veriyordu. Sonunda Newport Mark'ın masumiyeti konusunda haklı çıkmıştı. Ve gerçekleri magazin gazeteciliği gibi ele almamıştı. Nikki'nin medyada her zaman başka bir müttefike ihtiyacı olabilirdi.

Şerif Hardin belirgin bir şekilde ortalıkta yoktu. Tüm medya taleplerini reddetti ve Washington County'nin hukuk departmanının onun adına bir açıklama yapmasına izin verdi. DNA kanıtlarının daha önce test edilebileceğini kabul etmesine rağmen, açıklamada bir özür ya da başarısızlığın kabulü yer almadı.

Hardin'in istifa edeceği söyleniyordu. Miller Nikki'yi bilgilendireceğine söz vermişti.

Rory'den gelen bir mesaj telefonunu aydınlattı.

Kutlama için teyzeme gidiyorum. İstersen uğrayabilirsin.

Nikki buna hazır olduğundan emin değildi. Mark'ın ailesi açıkça düşmanca davranmamıştı ama onu bir kutlamaya davet edeceklerinden şüpheliydi.

Günü Lacey ile geçirmem gerekiyor. Hepiniz için mutluyum, diye cevap verdi. "Anne, acıktım."

"Biliyorum tatlım. Bana bir dakika daha ver."

Tamam. Beni bu gece arar mısın?

Nikki hemen bir başparmak yukarı gönderdi ve çok soğuk görünmediğini umdu. Hepsi keşfedilmemiş sulara geziniyorlardı.

"Bir dakika oldu anne. Burada açlıktan ölüyorum."

Nikki güldü ve trafiğe karıştı. Kasabadan geçerken Lacey'nin sohbetini dinledi ve hayatın nasıl dönüp dolaşıp aynı noktaya geldiğini düşündü. Birkaç hafta önce Nikki Stillwater'a adım atmayı düşünmezdi ve oraya vardığında her şey ona yabancı gelmişti. Stillwater büyümüş ve değişmişti ama yine de pek çok şey aynı kalmıştı, tıpkı Nikki gibi. Artık o vahşi genç değildi ama o günleri şimdi çok daha net hatırlıyordu. Geçmişe dönüp bakmaktan o kadar korkmuyordu.

Nikki hayatının nereye doğru gittiğinden tam olarak emin değildi ama artık "ailesi öldürülen kız" değildi.

Ve bu şimdilik yeterince iyiydi.

* * *

Stacy Green'den yine unutulmaz bir gerilim okumak ister misiniz?
Dedektif Nikki'nin ikinci kitabının ne zaman çıkacağını öğrenmek için

[buraya](#) kaydolun

Hunt serisi çıkıyor:

[Buradan kaydolun!](#)

STACY'DEN DAHA FAZLASINI DUYUN

En son yayınlarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterlidir. E-posta adresinizi asla paylaşmayacağız ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

[Buradan kaydolun!](#)

STACY GREEN'İN KİTAPLARI

NIKKI HUNT SERİSİ

Kardaki Kızlar

STACY'DEN BİR MEKTUP

Kardaki Kızlar'ı okumayı seçtiğiniz için size çok teşekkür etmek istiyorum. Nikki Hunt serisinin gelecek kitapları için çok heyecanlıyım! *Kardaki Kızlar*'ı beğendiyseniz ve en son çıkan kitaplarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterli. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

[Buradan kaydolun!](#)

2012 yılında, on yaşındaki Lyric ve sekiz yaşındaki Elizabeth adlı iki kuzen Iowa eyaletinin Evansdale kentinde kayboldu. İki kız bisiklete biniyorlardı ve günün erken saatlerinde görülmüşlerdi ancak daha sonra çok az ipucu ile ortadan kayboldular. O sırada kendi kızım altı yaşındaydı ve pek çok ebeveyn gibi ben de kızların bir şekilde canlı bulunması için dua ederek davayı takip ettim. Kalıntıları birkaç ay sonra bulundu, ancak dava bu satırların yazıldığı sırada hala çözülemedi. Dava, Iowa Soruşturma Bürosu'na yardım etmeleri için çağrılan FBI ajanlarını çok yıprattı ve hala lowalıları rahatsız etmeye devam ediyor.

Kardaki Kızlar, Lyric ve Elizabeth vakasından çok farklı olsa da, iki genç insanın hiçbir ipucu olmadan ortadan kaybolması fikri her zaman aklıma takılan bir şey olmuştur. Bu tür vakaların, üzerinde çalışan kolluk kuvvetlerine verdiği zarar çok büyük ve bu yeni seride bunu keşfetmek istedim.

Umarım *Kardaki Kızlar*'ı sevmişsinizdir ve eğer sevdiyseniz bir yorum yazarsanız çok minnettar olurum. Ne düşündüğünüzü duymayı çok isterim ve yeni okuyucuların kitaplarımdan birini ilk kez keşfetmelerine yardımcı olmak büyük bir fark yaratır.

Okuyucularımdan haber almayı seviyorum; Facebook sayfamdan, Twitter'dan, Goodreads'ten veya web sitemden iletişime geçebilirsiniz.

Teşekkürler,
Stacy

stacygreenauthor.com

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın bir araya gelmesine yardımcı olan pek çok insan var. Bana olan inancını hiç kaybetmediği için kocama ve her zaman dürüst olduğu ve fikirlerimi dinlemeye istekli olduğu için kızıma teşekkür ederim. Ve ne kadar büyük bir dondurucuya ihtiyacım olduğunu görmek için onu ölçmeme izin verdiği için ona özel bir teşekkür.

Kristine Kelly'ye tüm yazılarımda ve hayatımın iniş çıkışlarında yanımda olduğu için teşekkür ederim. Yıllar önce Stillwater'a yaptığı muhteşem tur için John Kelly'ye ve sevgisi ve dostluğu için Jan Barton'a özel teşekkürler.

Stillwater, MN çok gerçek bir kasabadır ve Minnesota'nın doğum yeri olarak kabul edilir. St. Croix Nehri üzerinde büyüleyici, tarihi bir yer ve küçük bir kasaba gizemi için cennet gibi bir yer. Washington İlçe Şerifine ve Hennepin İlçe Adli Tabibine araştırma sorularımdaki yardımları için çok teşekkür ederim.

Bir vakanın profilini çıkarma konusundaki rehberliği ve bana her zaman kurbanla başlamanın gerektiğini hatırlattığı için John Douglas'a teşekkür ederim. Lee Lofland, Sirchie ve Yazarlar Polis Akademisi'ne inandırıcı polisler yaratmama yardımcı oldukları için teşekkürler.

Minnesota Masumiyet Projesi'ne zaman ayırıp sorularımı yanıtladıkları için teşekkür ederim.

Bookouture editörüm Jennifer Hunt'a çok özel bir teşekkür etmek istiyorum. Onunla çalışmak harika bir deneyimdi ve birlikte çalışmamız için doğru zaman gelene kadar benimle iletişimde kalacak kadar bana inandığı için çok minnettarım.

Son olarak, okuyucularıma benimle kaldıkları için teŖekkür ederim. Umarım Nikki Hunt'ı seviyorsunuzdur ve serinin geleceği için heyecanlıyım!

Biz - hem yazar hem de yayıncı - bu kitabı beğeneceğinizi umuyoruz. Hayatınızın herhangi bir döneminde bir okur olabileceğinize inanıyoruz, ancak gelecek nesle bir başlangıç yapmak için yardımınızı isteriz.

Çocukların %9'unun evinde kendilerine ait bir kitap olmadığını ve bu oranın dezavantajlı ailelerde %13'e çıktığını biliyor muydunuz*? Biz istiyoruz ki

Geleceğin okurlarını oluşturmaya yardımcı olmak için oynayabileceğiniz rolü düşünmenizi isteyerek bunu değiştirmeye çalışacağız.

Hayatınızdaki bir çocukla bir kitabı paylaşarak, ödünç alarak, okuyarak, satın alarak veya hakkında konuşarak ve okuma sevgisini yayarak dahil olmanızı çok isteriz. Gelecek neslin, nereden gelirse gelsin kitaplara erişmeye devam etmesini sağlamak istiyoruz.

Goodreads okuyucuları tarafından oylanan, bir çocukla paylaşılabilir harika kitapların listesi için [BURAYA](#) tıklayın.

Teşekkür ederim.

*National Literacy Trust tarafından bildirildiği üzere

Bookouture tarafından 2020 yılında

yayınlanmıştır Storyfire Ltd.
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment Londra
EC4Y 0DZ

www.bookouture.com Telif

Hakkı© Stacy Green, 2020

Stacy Green, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

e-Kitap ISBN: 978-1-83888-879-4

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

